comando

DOUGLAS REEMAN

PIRATUL DE FIER

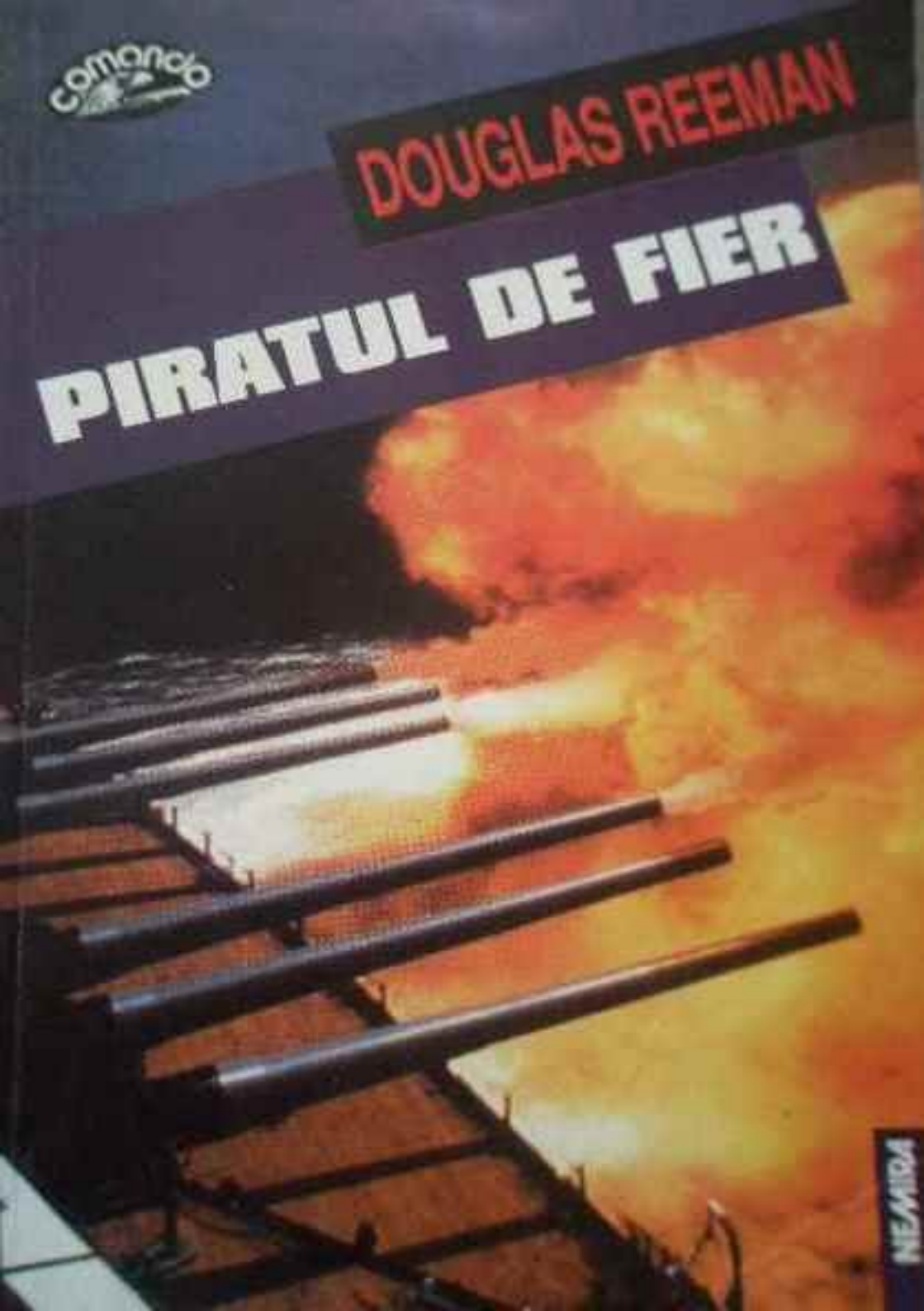

NEMIRA

DOUGLAS REEMAN

PIRATUL DE FIER

Traducere din limba engleză de
Horia Gruşka şi Octav Bozântan

DOUGLAS REEMAN
THE IRON PIRATE
© Highseas Authors Ltd., 1987

Ediţie electronică realizată după ediţia
tipărită a editurii NEMIRA, *Bucureşti,* 1999
Coperta colecţiei:
RĂZVAN LUSCOV

ISBN 973-569-342-9

Lui Dorothy, Frank şi Stan
– din partea noastră, cu dragoste

Capitolul 1
VIEŢI FERMECATE

În acea dimineaţă, suprafaţa mării se înălţa şi cobora într-un zbucium teribil, neîntrerupt. Nu se zăreau coame de spumă, iar trupul unduitor al talazurilor sclipea în lumina matinală ca sticla topită. O pâclă densă, sfâşiată ici-colo de ochiuri limpezi, plutea deasupra apei, abia atingând-o.

Peste câteva zile începea luna august, dar pe Baltica aerul zorilor era deja tăios - o ameninţare a iernii ce avea să coboare în curând dinspre Golful Finlandei pentru a chinui nave şi marinari deopotrivă.

Din când în când, stoluri răzleţe de pescăruşi şi alte păsări de mare, neclare în lumina mohorâtă, se lăsau pe oglinda mişcătoare ca nişte ghirlande frânte, neimpresionate de valurile prăvălitoare care în vremuri mai bune puteau ascunde vederii o barcă de pescuit aflată la mai puţin de jumătate de cablu[1] distanţă. De la un capăt la altul, Baltica fusese una dintre cele mai aglomerate căi maritime din lume pe care pescarii şi cabotierele, navele de lemn şi vasele carbonifere şi-au stabilit propriile obiceiuri şi trasee. Acum, cu excepţia câtorva prudente vase suedeze neutre, apele deveniseră zonă de vânătoare şi loc de veci pentru prieten şi vrăjmaş laolaltă.

Era 1944 şi, pentru mulţi, al cincilea an de război. Zgomotele mării erau estompate sau înăbuşite de ceaţă; în acea dimineaţă, locul părea pustiu şi abandonat pentru o vreme. Pescăruşii ce planau tăcuţi şi se pregăteau să înceapă căutarea hranei au simţit primii, ca întotdeauna, că nu mai sunt singuri. La început a fost mai degrabă o senzaţie decât un sunet, nu îndeajuns de aproape ca să fie o zbatere sau un tremur, doar o vibraţie a apei care a făcut ca păsările să se înalţe imediat, fâlfâind şi ţipând, agitate, neliniştite, însă fără a părea dispuse să părăsească teritoriul.

Dacă ar fi existat un martor, ar fi rămas uimit de apariţia neaşteptată a navei. Mai întâi, o uriaşă umbră, apoi, cu o zvâcnire dispreţuitoare a provei înalte şi piezişe, străpunse pâcla, despicând-o, şi spintecă talazurile povârnite cu o remarcabilă uşurinţă. Deşi cele trei elice erau frânate pentru a micşora viteza, mustăţile înspumate de la prova împroşcau vopseaua ştearsă de camuflaj şi lăsau să se înţeleagă adevărata putere a navei. Pe măsură ce-şi croia drum prin apele plumburii, dimensiunile şi forţa ei deveneau şi mai impresionante, iar cele patru turele jumelate şi structura semeaţă a punţilor nu afectau în nici un fel perfecţiunea liniilor. Era un crucişător

greu, unul dintre cele mai puternice în serviciul flotei, deşi păstra toată impetuozitatea şi eleganţa unui distrugător.

Pe punţile umede nu se zărea nici o siluetă; mişcările întâmplătoare din preajma afeturilor tunurilor şi de pe covertă erau singurele semne de viaţă. Pentru câteva clipe se arătă limpede, în toată splendoarea, ca un animal graţios, traversând luminişul unei păduri. Zorile şovăitoare făcură suprastructura să strălucească precum sticla şi-i conturară pavilionul - un solitar petic stacojiu, cu crucea neagră încârligată.

Înainte ca ceaţa să-l înghită din nou, armamentul secundar al crucişătorului păru că prinde viaţă: ţevile zvelte fixate în afeturi de jur-împrejurul suprastructurii începură să se rotească, înălţându-se, ca şi cum ar fi adulmecat un posibil inamic. Fiecare echipă de servanţi ştia exact cât costă neglijenţa şi lipsa de vigilenţă. În aceste ape nesigure, rar te puteai bucura de o a doua şansă.

Peste nouă sute cincizeci de ofiţeri şi marinari se aflau consemnaţi la posturile de luptă, cum de altfel fuseseră întreaga noapte; deşi răspândiţi de la un capăt la celălalt pe corpul blindat al crucişătorului, erau totuşi uniţi într-o singură echipă, decişi să facă faţă exigenţelor navei şi pretenţiilor comandantului lor.

Singur pentru câteva minute în cabina sa spartană, de la capătul covertei, Kapitän zur See[2] Dieter Hechler stătea la masa de lucru cu relaxarea aparentă pe care ţi-o dă experienţa îndelungată. Mintea lui înregistra însă fiecare mişcare şi orice zgomot nelalocul lui venite din afara refugiului strâmt. Cobora rar în încăperile spaţioase destinate comandantului, aflate dedesubt - de obicei în port -, pentru că nu avea suficient timp să ajungă pe punte în caz de alarmă. Nu-i păsa. Lumea lui era aici, şi aşa se întâmplase în toate cele optsprezece luni de când fusese onorat cu comanda acestei nave, unul dintre crucişătoarele de elită ale marinei germane aflate încă în activitate.

Dintr-o clipă într-alta, Viktor Theil, secundul său, avea să-l cheme la telefonul roşu instalat deasupra priciului din cabină. Apoi, Hechler se va ridica în picioare, va arunca o privire fugară în jur, să se asigure că nu a uitat nimic, după care se va îndrepta spre puntea de comandă.

Va fi întâmpinat cu sentimente diferite: uşurare, îndoială, chiar antipatie, dar toţi îl vor recunoaşte drept comandantul lor.

Se rezemă de spătarul scaunului, privind absent harta de pe masa de lucru. La întâlnirea cu membrii echipei operative trebuia să ştie totul, să fie pregătit să răspundă oricărei întrebări, chiar şi celei mai stupide. Învăţase în urma unei experienţe dure că orice om mustrat pentru că întreabă ceva ce ar trebui să ştie în mod normal nu va mai îndrăzni să ridice vreodată o altă problemă, poate chiar vitală.

Vestonul atârna de o bară metalică fixată lângă pat; cele patru trese aurii sclipeau stins în lumina aruncată de lampa de pe masă. Ca

şi panglicile medaliilor de pe veston, chipiul era o dovadă a autorităţii şi a meritelor sale, dar orice eventual vizitator ar fi văzut în el omul, şi nu comandantul. Cascheta şi vestonul erau doar însemne necesare, la fel cum drapelele şi pavilioanele identificau vechile vase de război în toiul bătăliilor din secolele trecute. În acele momente însă, îmbrăcat cu jacheta pescărească favorită, din lână gri, şi cu pantalonii de flanel traşi pe sub cei de uniformă, arăta ca un om simplu la ceas de tihnă.

Hechler împlinise treizeci şi şase de ani, fiind cel mai tânăr căpitan aflat la comanda unei nave ca *Prinz Luitpold.* Povara răspunderii era uşor de ghicit în cutele adânci săpate de fiecare parte a gurii lui ferme. Avea părul negru şi veşnic rebel, în ciuda observaţiilor caustice ale superiorilor făcute de-a lungul anilor. Vigoarea şi calităţile lui, profunzimea specifică i se puteau citi mai ales în priviri. Ochii săi albaştri, cu umbre cenuşii, erau aidoma mării.

În tinereţe, descoperise că ochii îl făceau vulnerabil. Dacă ei mărturiseau încredere, în acelaşi timp îi trădau şi îndoielile. Învăţase să-şi stăpânească emoţiile lăuntrice, iar de rezultatele acestui autocontrol se convinsese în viaţa de zi cu zi. Un marinar ce urma să fie pedepsit sau promovat cu un cuvânt de felicitare. Un bărbat care trebuia înştiinţat că familia i-a pierit într-un raid aerian. Toate acestea făceau parte din lumea lui, ca şi faptul că vedea adesea oameni murind, uneori într-un chip oribil, ştiind - aşa cum ştia el - că toţi ceilalţi îi urmăresc reacţiile, chiar şi numai pentru a-şi evalua propria lor soartă.

La fel se întâmplase în urmă cu o lună, când golise puntea de jos şi adunase toţi ofiţerii şi soldaţii la pupa, la umbra ţevilor gemene ale turelei Dora, ca să le anunţe debarcarea Aliaţilor în Normandia. Pentru majoritatea membrilor echipajului de pe *Prinz Luitpold* celelalte teatre de război păreau îndepărtate şi fără prea mare importanţă. Pacificul, Italia, chiar şi Atlanticul - unde se purtaseră cele mai sângeroase bătălii navale - nu însemnau mare lucru. Războiul lor era acolo, sau în Arctica, împotriva ruşilor. Normandia schimbase totul. Ştirile oficiale erau de un optimism neclintit: britanicii şi aliaţii lor aveau să fie respinşi curând, împinşi în mare, astfel că Anglia urma să rămână numai bună de invadat. Si, oricum, Normandia era la mare, mare distanţă de Patrie.

Dar pentru mulţi dintre ascultătorii prezenţi noutatea păruse o lovitură perfidă, inamicul continuând să „muşte" pe un alt front, ceea ce-i îndârjea şi mai tare.

Puntea se cutremură pe neaşteptate şi Hechler trebui să-şi destindă din nou fiecare muşchi. Poate că era prea obosit. Probabil că războiul îi tocise rezistenţa, fără să-şi dea seama. Zâmbi şi-şi trecu degetele puternice prin păr. Apoi oftă şi se aplecă să studieze harta pentru ultima oară.

Linia coastei îi era destul de familiară. Nu avea nici un rost să se mai gândească la felul în care s-ar fi petrecut lucrurile sau să deplângă terenul pierdut în ultimele câteva luni. Locurile de ancorare sigure ajunseseră ţinta permanentă a atacurilor; acum se aflau în mâinile inamicului. În timp, forţele ruseşti îşi înteţiseră presiunea de-a lungul miilor de mile de ţărm, disputate sălbatic. Aici, în Nord, finlandezii - aliaţii nemţilor - se aflau prinşi într-o încleştare teribilă, şi o întreagă armată germană se găsea în pericolul de a-i fi tăiată retragerea. Gura lui Hechler se strâmbă într-un zâmbet crispat. *Repliere strategică,* cum o denumeau buletinele informative. Se părea că marelui crucişător îi fusese sortit să primească întotdeauna ordinul de plecare în ultima clipă, chiar şi după cele mai scurte escale în port. Acum, cu escorta asigurată de două distrugătoare, câte unul la fiecare bord, se afla din nou în aceleaşi ape aprig disputate, unde altădată îşi permitea să se odihnească, unde fusese un adevărat simbol pentru trupele de uscat.

În timp ce Hechler îşi plimba ochii peste hartă, verificând măsurătorile cu distanţierul, în închipuirea lui ţărmul se contura ca o acuarelă. La travers se găsea coasta de nord a Lituaniei, poarta de intrare în golful Riga. În cursul nopţii se strecuraseră dincolo de Kolkasrags - promontoriul scund şi nisipos, cu pădurile lui întunecate -, iar în curând, după un viraj larg, aveau să se apropie din nou de coastă.

Acolo, la sud-est, în mijlocul golfului Riga, primiseră ordin să asigure sprijin de artilerie trupelor germane asediate. Riga era singurul punct pe unde armata se putea retrage în caz de nenorocire, iar nimic din comunicatele primite nu sugera încetinirea înaintării ruşilor, în pofida pierderilor lor îngrozitoare în oameni şi tancuri.

Exista întotdeauna un risc atunci când nava avea de înfruntat bateriile de coastă. Cei care dădeau asemenea ordine aveau în vedere doar strategia generală şi necesităţile de ultimă oră, dar mai rar luau în considerare pericolul.

Era o sarcină pe care *Prinz Luitpold* o dusese la bun sfârşit de multe ori. La început asigurase focul de acoperire pentru propriile sale debarcări şi sprijinise o armată victorioasă de la un succes la altul. Dacă iarna urma să se lase devreme, un răgaz pe acest front ar fi devenit, în fine, posibil. Hechler se gândi cu milă la amărâţii care înduraseră frigul muşcător şi o mulţime de privaţiuni; aveau să le înfrunte din nou, de această dată ştiind că Aliaţii se aflau mai aproape de ţara lor decât ei înşişi. *Numai dacă...*

Ridică ochii spre fotografia înrămată a navei pe care o comanda. Sticla tremura în ramă din cauza vibraţiilor uşoare transmise de la punţile de dedesubt, făcând ca imaginea să pară vie. *Prinz Luitpold* era o navă norocoasă, devenind legendară în strâmta lume

marinărească. Bombardamentele, potopul atacurilor aeriene sau canonadele îndrăcite din timpul încleştărilor cu crucişătoarele britanice la Capul Nord îi provocaseră doar stricăciuni minore şi pierderea a doi oameni. Unul dintre ei căzuse peste bord, alunecând pe puntea îngheţată. Pentru familia lui nu prea era o mândrie să-şi amintească de o asemenea moarte.

Hechler se gândi la celelalte nave similare: *Prinz Eugen* - o altă legendă, chiar şi pentru marina militară inamică - şi *Admiral Hipper* - care la începutul războiului fusese serios avariată de un distrugător britanic, într-o acţiune nebunească. Amândouă erau nişte nave pe cinste. O alta din aceeaşi categorie, *Bliicher,* se scufundase în 1940, torpilată de norvegieni. Încă una se afla în construcţie.

Dar *Prinz Luitpold* părea să aibă o soartă miraculoasă. Lansarea ei la apă, la scurt timp după sfârşitul lui *Bliicher,* fusese amânată din cauza mai multor raiduri aeriene înverşunate. Făcuseră prăpăd în docurile Blohm & Voss din Hamburg, acolo unde chila abia conturată visa la botezul valurilor. Supravieţuise, în ciuda dezastrului din jur, aşteptând răbdătoare risipirea fumului şi continuarea lucrărilor.

Atunci când însuşi Fuhrerul lansase nava cu un nume menit să cimenteze prietenia cu Austria, Hechler servea pe un mic şi bătrân cuirasat. O admirase în mai multe rânduri şi, pe măsură ce construcţia carenei avansa, în adâncul sufletului începuse să-şi dorească tot mai mult comanda viitoarei nave.

Se ridică, legănându-şi maşinal corpul pentru a simţi vigoarea vasului sub tălpi. Cântărind paisprezece mii de tone, cu toate instalaţiile şi maşinăriile necesare, la care se adăugau armele potrivite pentru a înfrunta inamici mai rapizi sau de aceeaşi talie, crucişătorul dispunea chiar de trei hidroavioane Arado - la nevoie spionii lui Hechler.

Deşi era un bărbat înalt şi lat în umeri, Hechler se mişca în cabina strâmtă cu o agilitate de pisică; îşi îmbrăcă haina şi-i netezi uşor buzunarele, fără să-şi dea seama de această precauţie inutilă.

Trase apoi sertarul biroului, strecurând înăuntru distanţierul şi rigla. În acel moment zări chipul ei privindu-l din copertă de piele uzată pe care o purta întotdeauna pe mare. Oftă, cu privirea pierdută. *Aproape de inima mea.*

Undeva dedesubtul cabinei auzi o uşă metalică trântită cu zgomot. O ultimă răbufnire a cuiva pe care, probabil, îl lăsaseră nervii.

Nava - această navă - îl ajutase să treacă chiar şi peste asta, medita Hechler. Se putea uita acum la imaginea ei, o putea cerceta fără vechiul sentiment de amărăciune şi disperare. Inger nu zâmbea în fotografie. Acum, când se gândea mai bine, îşi dădea seama că de fapt nu prea zâmbise niciodată.

Telefonul roşu de deasupra cuşetei bâzâi ca o insectă prinsă în cursă. Hechler surâse şi ridică receptorul. Se simţea uşurat din cauza întreruperii, eliberat de umbra ameninţătoare a descurajării, în timp ce răspundea, închise sertarul, gonind imaginea ei din minte până la un alt prilej.

Era Theil, aşa cum se aştepta. Un om atât de demn de încredere, încât Hechler se surprinsese odată cum se străduia să-i găsească vreun viciu sau vreo meteahnă. Se afla pe navă încă de la recrutarea primului echipaj în Hamburg şi servise şi sub comanda căpitanului dinaintea lui Hechler. Un ofiţer competent din toate punctele de vedere, care inspira respect şi simpatie majorităţii subalternilor, calităţi ce merg rar mână-n mână pe un vas de război.

Theil ar fi meritat comanda propriei lui nave; se căutau cu disperare căpitani experimentaţi pentru vasele mari. Fiecare tânăr promiţător era înhăţat şi trimis pe submarine pentru a-şi da obolul gurilor de foc din Atlantic. Ca şi cum ai tăia o pădure înainte ca arborii să devină maturi - aşa se plânsese un bătrân ofiţer de stat-major.

– În cinci minute facem ultima schimbare de curs, domnule comandant, raportă Theil.

Aşa era. *Exact.*

– În regulă, Viktor. Urc imediat, răspunse Hechler.

Agăţă receptorul în furcă şi se întinse după caschetă şi binoclu. O privire în oglinda din perete îl făcu să se strâmbe, în timp ce-şi îndesa chipiul peste părul aspru. Părea îndeajuns de calm. Îşi examina sentimentele, aşa cum ar fi făcut-o ca subordonat.

Nimic. Parcă scăpase de toate îndoielile. Cercetă imaginea din oglindă, simţind cum încordarea îl părăseşte. Devenise din nou tânăr, ca în ziua în care ieşise din biserică împreună cu Inger şi trecuseră pe sub bolta formată de săbiile trase din teacă ale camarazilor lui ofiţeri.

Gândul acesta făcu să alunece o umbră peste ochii săi albaştri. Hechler stinse lumina şi părăsi cabina. Niciodată nu se gândise că fiecare moment ar putea fi ultimul. Ar fi fost o irosire, o povară inutilă pentru mintea lui.

Zăbovi câteva clipe în întuneric, cu umărul rezemat de oţelul umed al blindajului, adaptându-şi vederea, pregătindu-se pentru ieşirea pe punte şi întâlnirea cu marea. Pentru întâlnirea cu inamicul.

Fregattenkapitän[3] Viktor Theil, secundul crucişătorului, stătea pe grătarul lustruit aflat în partea din faţă a punţii. Ţinea depărtate picioarele încălţate cu cizme, să simtă mai bine tangajul navei, şi adulmeca grăunţele de sare pulverizate din când în când peste paravanul de sticlă al comenzii. Un proaspăt-sosit la bord ar fi avut nevoie de zile întregi - mai multe decât i s-ar fi acordat - pentru a se obişnui cu obiectele şi echipamentele navei, chiar şi în întuneric. Theil le cunoştea pe toate, la fel cum putea descrie figurile tuturor celor

care, aliniaţi de jur-împrejurul lui, aşteptau conştiincioşi sosirea comandantului pe puntea de comandă: semnalizatori, maiştri, silueta masivă, înfofolită în haina lucioasă de ploaie, a lui Josef Gudegast, ofiţerul cu navigaţia. Deşi avea unele rezerve în privinţa ofiţerilor care nu erau de carieră, Theil nu putea fi decât mulţumit - la fel ca întreaga echipă - că navigatorul era Gudegast. Până să înceapă războiul, îşi câştigase pâinea în marina comercială, iar o lungă perioadă fusese maistru principal pe un vas de lemn din Baltica. Gudegast cunoştea ca pe propriile-i buzunare toate capcanele şi pericolele acestor ape.

Theil analiză tonul vocii comandantului la telefon. Calm. Nici un motiv de îngrijorare. Nu asemenea precedentului căpitan care clacase după trei zile consecutive de atacuri aeriene. Theil resimţea vechea rană ca pe o durere fizică. Preluase comanda şi reuşise să aducă vasul înapoi la Kiel, atunci când alţii fuseseră mai puţin norocoşi. Îndrăznise să spere că va fi promovat şi i se va da pe mână *Prinz Luitpold.* O merita. Era convins. În schimb, cel care a urcat la bord întâmpinat cu sunete de siflee şi salve de salut fusese Hechler. Un bărbat cu o reputaţie excelentă, care de atunci îşi dovedise valoarea de nenumărate ori. Totuşi, avea mai puţini ani în spate decât Theil...

Secundul medita la ceilalţi membri ai echipajului, dintre care unii erau noi pe navă. În suprastructura blindată de deasupra punţii, la posturile de observare şi de control al tirului, ofiţerii pe care îi vedea zi de zi aşteptau ca liniştea să se spargă în bucăţi. Chipuri obosite la ora mesei, sau îmbujorate de băutură după câte vreo escapadă pe ţărm, într-un port oarecare... Chipuri care ascundeau ceva, sau dimpotrivă, dezvăluiau prea mult. Aşa cum era cazul celui mai tânăr ofiţer de-aici, de pe puntea de comandă.

Leutnant zur See[4] Konrad Jaeger era un adolescent necopt, de numai nouăsprezece ani. Imagine perfectă pentru un afiş de recrutare. Exceptând perioada de instrucţie, *Prinz Luitpold* era prima lui navă. Avea un fel de a fi plăcut şi siguranţa de sine a unuia obişnuit să comande. Tatăl lui era un căpitan plin de decoraţii, transferat pe uscat după ce-şi pierduse un braţ şi un ochi în campania din Africa de Nord. Bătrânul lui Jaeger mai avea încă influenţă, gândi Theil. Altfel, tânărul ar fi ajuns un pârlit de ofiţer de cart la bordul unui U-boat şi nu ar servi pe un „cal pursânge" ca nava asta. Se zvonea că speranţa de viaţă a unui tânăr ofiţer pe un submarin de luptă era cam aceeaşi cu a unui locotenent pe frontul rusesc.

Theil se înfiora. În vremurile astea era mai cuminte să nu iei în seamă zvonurile.

Auzi cum se deschise uşa metalică de la capătul celălalt al comenzii şi văzu feţele întunecate din preajma lui prinzând viaţă în clipa în care căpitanul îşi făcu apariţia şi-i salută familiar cu mâna la chipiu pe toţi

cei prezenţi. Theil se întoarse spre el, amintindu-şi cât de mult îl pizmuise şi-l urâse pe acest om.

De lângă platforma compasului, Jaeger îi privea pe cei doi ofiţeri superiori - bărbaţii de care depindea destinul navei şi al lui. Alcătuiau un contrast absolut, gândi tânărul. Comandantul - înalt, puternic, dar cu un aer liniştit şi senin. Theil - îndesat, cu părul blond tuns scurt, obişnuit să izbucnească furios la orice încălcare a înaltelor lui standarde.

Hechler simţea curiozitatea atentă a tânărului, la fel cum era conştient de indiferenţa ofiţerului cu navigaţia. Ultimul îşi cunoştea hărţile cu o precizie magică. Se ştia că adesea lua în derâdere noile instrumente de navigaţie de pe navă, susţinând că sunt primele lucruri care se defectează atunci când ai nevoie de ele.

În afara orelor lungi de serviciu, când nava se deplasa în grabă dintr-o parte a mării într-alta, Gudegast se alătura rareori camarazilor ofiţeri. Un alt lucru care te surprindea la el era îndemânarea artistică. Deşi avea un gabarit impresionant şi folosea un limbaj colorat de marinar, era în stare să deseneze zilnic peisaje, cu acurateţe şi sensibilitate. Acum, tocmai se ridicase pe vârfuri ca să admire câţiva pescăruşi - unul dintre subiectele lui favorite - care se roteau prin ceaţă, semănând cu nişte dâre de spumă. O posibilă schiţă, oare?

Hechler vârî capul sub prelata de pânză ce adăpostea masa hărţilor şi cercetă sistematic calculele ordonate, direcţiile şi poziţiile însemnate de Gudegast. Ca şi lucrările lui artistice, fiecare notă sau cifră era clară şi delicată. Poate că acea constituţie aspră ascundea neliniştea unui artist dintr-o altă epocă. În strălucitoarea manta de ploaie, arăta asemenea unei creaturi marine apărute la bord pe neaşteptate.

Theil veni lângă ei, aproape de hartă.

– Bateriile de coastă sunt aici, domnule. Armamentul nostru principal este pregătit şi va fi informat despre orice modificare survenită între timp.

De dincolo de adăpostul prelatei, Hechler auzi oţelul scrâşnind din cauza manevrelor catapultei pregătite să lanseze primul hidroavion. Fiecare dispunea de un echipaj de doi oameni şi, pe lângă tun şi mitraliere, urmau să fie încărcate azi cu câte două bombe grele.

Hechler gândi cu voce tare:

– Aici este gara. Avem ordin să o distrugem. Ivan va aduce întăriri pe ruta asta. Îi vom da ceva dureri de cap.

Ieşi de sub adăpost şi urcă pe grătarele dinainte, lăsând aerul sărat să-i alunge orice umbră de slăbiciune. Se gândi la oamenii lui care stăteau ghemuiţi în aşteptarea ordinului. Unii aveau posibilitatea - ca şi el - să zărească zbuciumul apei; alţii erau înghesuiţi în turelele blindate, pregătiţi să alimenteze tunurile uriaşe de opt ţoii, sau închişi

în măruntaiele camerelor motoarelor şi cazanelor, asurziţi de vacarmul maşinăriilor şi ventilatoarelor, privind cadranele sau uitându-se unii la alţii şi străduindu-se să nu se gândească la obuzul sau la torpila care ar fi putut transforma lumea lor zgomotoasă într-un infern necruţător.

Pe străzile din Kiel sau într-un port oarecare ocupat, pe mulţi dintre ei nici nu i-ar fi băgat în seamă. Ce păcat că oamenii rămaşi acasă nu-i puteau vedea aici, în mediul lor. Probabil că asta i-ar fi însufleţit şi le-ar fi dat mai multe speranţe.

Theil spuse calm:

– E timpul, domnule comandant.

Hechler încuviinţă, mulţumit să se angajeze în luptă.

– Schimbare de drum. Cu toată viteza înainte! Pentru o clipă, înfăţişarea i se îmblânzi şi adăugă cu voce domoală: Alte vremuri, Viktor, dar acelaşi inamic... nu?

Cincisprezece minute mai târziu nava despica impetuoasă pâcla, ieşind ca un tigru înfuriat în întâmpinarea primei raze firave de soare. Când cele patru turele principale îşi opriră rotirea silenţioasă la coordonatele cerute, toate cele opt tunuri deschiseră focul.

*
* *

– Schimbare de drum, cap compas doi-trei-zero!

Hechler ridică ochii de pe repetitorul giro, agitat la fel ca apele care se umflau şi clocoteau, spumegând într-un con masiv, la câteva cabluri lungime prova babord.

Când ordinul ajunse în cabina timonierului, simţi puntea înclinându-se, ca urmare a răspunsului instantaneu al etravei înclinate silite să scormonească suprafaţa scânteietoare a apei. Turelele de la prova zvâcniră uşor pentru a echilibra schimbarea bruscă de direcţie, apoi perechile de tunuri reculară pe rând, în timp ce unda de şoc produsă de proiectilele lansate spre ţărm zguduia violent puntea.

Hechler aşteptă stabilizarea corpului navei, ducând din nou binoclul la ochi. Imaginea ţărmului era estompată de fum, iar lumina argintie şi crudă a soarelui părea că golise totul de culoare. Acolo unde cele trei avioane Arado ale navei se prăvăleau în picaj asupra ţintelor, exploziile bombelor făceau cerul să arate ca ciupit de vărsat, iar loviturile proiectilelor crucişătorului erau marcate de enorme trâmbe de fum, dense şi nemişcate. Toate acestea dau peisajului un aer murdar şi respingător, gândi el vag.

Un trasor care se înălţa dintre dărâmăturile unei case de lângă faleză îl făcu să bănuiască în ce fel profitau soldaţii de tirul lor pentru a recupera vechile poziţii; lupta înverşunată pentru fiecare casă era destinul infanteristului.

Hechler îşi aminti brusc de tatăl său, şi această neaşteptată abatere a gândurilor îl tulbură. Nu era în firea lui să-şi lase mintea să zburde aiurea, mai ales atunci când avea nevoie de un cap limpede.

Tatăl lui luptase ca soldat în Marele Război[5] şi fusese rănit pe frontul de vest de mai multe ori, până când, afectat grav de gazele toxice, îl lăsaseră la vatră... O epavă omenească scuturată de crize de tuse. În clipele de linişte descria scurte crâmpeie din război, îngrozindu-şi familia cu istorii despre sârma ghimpată din „ţara nimănui" şi despre raidurile în tranşeele inamice, fiind înarmaţi numai cu măciuci ghintuite, cazmale ascuţite şi cuţite lungi. Nu aveai timp să încarci o armă, iar o baionetă nu era de prea mare ajutor într-o înfruntare corp-la-corp, povestea el. Trăgeai pe nări mirosul duşmanului, simţindu-i puternic spaima în timp ce încercai să-l ucizi cu aceleaşi mijloace folosite cu secole în urmă.

Pe mare, rareori îţi zăreai inamicul. Doar limbile de foc de la gura tunurilor, prăvălirea celor loviţi, o umbră în lumina lunii sau reţinută pe telemetru. Era mai bine aşa. Mai curat.

Pe mal irupse o enormă strălucire portocalie tivită cu roşu, şi Theil, care ţinea receptorul telefonului lipit de ureche, strigă:

– Gara, domnule comandant!

Un marinar îşi înghionti prietenul, apoi rânji unul spre celălalt. Locotenentul Jaeger duse mâna streaşină la ochi şi privi spre postul de control care, din cauza fantelor de observare, arăta ca viziera unui coif uriaş. Nici măcar nu se aplecă atunci când ceva şuieră pe deasupra punţii. Hechler băgă de seamă că un maistru rezervist aflat în spate îi arunca tânărului ofiţer priviri fioroase. Probabil ar fi vrut să se culce la pământ; orice prost putea muri ca un erou.

– Avioane, dom'le comandant! Relevment roşu unu-unu! Înălţător trei-zero!

Gurile de foc auxiliare se răsuceau deja în micile lor turele, adulmecând minusculele puncte argintii ivite pe neaşteptate din pâcla fumegândă.

Hechler se gândi la Kroll, ofiţerul cu artileria, şi se bucură de eficienţa lui. Slab, zgârcit la vorbă şi total lipsit de simţul umorului, Kroll era un om greu de mulţumit. Disciplina draconică impusă în timpul antrenamentelor nesfârşite, simularea tuturor situaţiilor de luptă, frecuşul permanent la care erau supuşi servanţii, nevoiţi să care muniţia greoaie de la magazii, şi beşteleala încasată de orice marinar care nu izbutea să-i satisfacă pretenţiile făcuseră totuşi ca nava lor să fie un adevărat exemplu pentru mulţi alţii.

Tunurile antiaeriene şi armele automate începură să ţăcăne şi luminile trasoarelor brăzdară marea, împletindu-se într-o plasă vie de foc în calea avioanelor ce se apropiau.

Unul dintre distrugătoarele din escortă viră strâns într-o jerbă de spumă, urmat la pupa de o perdea uleioasă de fum, şi se abătu aproape de fratele lui mai mare; clănţănitul îndârjit al propriilor tunuri se alătură vacarmului asurzitor.

Armamentul greu de pe *Prinz Luitpold* reculă din nou. Hechler pierduse şirul loviturilor trase. Auzi şuierăturile scurte ale proiectilelor spintecând aerul spre ţintă.

– Schimbare de drum. Cârma Vest!

Hechler lăsă binoclul să atârne pe piept, în timp ce Gudegast îi transmitea ordinele prin pâlnia de alamă a portavocelui de lângă compas.

– Doi-şapte-zero, domnule comandant!

Următoarele cuvinte fură acoperite de mugetul aspru al motoarelor, de vacarmul şi păcănitul din ce în ce mai înspăimântătoare ale tirului de întâmpinare a avioanelor ce scânteiau deasupra apei.

Hechler nu văzuse care dintre ele ochise distrugătorul, dar explozia de la coşul din pupa acestuia produsese o vâlvătaie ce făcea ca fragmente din navă să fie azvârlite departe, în aer, chiar în timp ce vasul executa şovăitor un alt viraj şi se înclina, expunându-şi întreaga punte. Urmă o altă explozie teribilă, iar măruntaiele navei şi flăcările se revărsară ca o lavă de-a lungul unui bord, învăluind zbaterea carenei în fum şi împresurând-o cu jerbe strălucitoare de spumă provocate de ploaia de rămăşiţe. Distanţa estompa zgomotele, dar prăpădul era evident pentru toată lumea.

Două dintre avioanele ruseşti se îndepărtau şerpuind pe cerul înţesat de exploziile proiectilelor, dar dârele de fum lăsate în urmă dovedeau că fuseseră atinse. Gudegast spuse răguşit:

– E terminată, domnule! Priviţi!

Hechler urmări distrugătorul, care începea să se scufunde. O barcă lăsată la apă fu smulsă de vârtej cu doar câţiva oameni la bord. Nava era înzestrată cu plute, dar cu siguranţă că primele două explozii făcuseră multe victime. Hechler îl întâlnise pe comandantul distrugătorului la mai multe adunări. Acum avea parte de un moment temut de orice comandant. *Abandonarea vasului.* Chiar şi gândul la aceste cuvinte părea o capitulare.

Alte două avioane vâjâiră pe deasupra navei înclinate pe-o parte, iar în jurul bărcii marea fu potopită de tirul mitralierelor. Hechler îşi simţi muşchii stomacului contractându-se. Apucă să privească siluetele subţiri, ireale, care băteau aerul cu mâinile sau plonjau în vâltoare înainte să fie secerate.

Theil se înfiinţa în grabă lângă el.

– Un Arado e terminat, domnule comandant!

Se priviră. Tonul lui Theil era brutal; cuvintele lui nu erau doar un simplu raport. Sunau oarecum sceptic, ca o acuzaţie.

Hechler traversă puntea, călcând zgomotos cu cizmele peste tuburile goale de la cartuşele unei mitraliere. Scrută vălul de fum de pe ţărm. Probabil că avionul fusese lovit tocmai când lansa cele două bombe, apoi explodase deasupra lor.

– Semnal din partea escortei, domnule comandant! Cer permisiunea să culeagă supravieţuitorii.

Hechler privi scurt faţa chipeşă a lui Jaeger. Încă nu învăţase să-şi ascundă emoţiile, gândi el; ochii tânărului luceau neobişnuit, îndureraţi pentru cei care mureau nu departe, în faţa lor.

Era o dramă în plus, nedorită. Căpitanul distrugătorului rămas întreg ştia cel mai bine acest lucru, cu atât mai mult cu cât celălalt îi fusese cel mai bun prieten.

Ar fi putut fi nava lui. Cele două turele dinspre pupa bubuiră încă o dată, provocând o undă de şoc atât de violentă, de parcă vasul ar fi dat peste un banc de nisip. *Sau am fi putut fi noi.* N-ar fi fost nici o deosebire. Nici măcar nu trebuie să-ţi treacă prin cap aşa ceva.

Se auzi răspunzând sec:

– Respins. Încetaţi acţiunea!

Îşi privi în fugă ceasul, conştient de tensiunea din jurul său, de impactul celor petrecute atât de repede.

Glasul lui păru să-i urnească din nou; se auziră strigăte în telefoane şi portavoce, iar Gudegast transmise timoneriei cursul prestabilit. Erau rămăşiţele unui şablon. Trebuia ca să fie verificate o mulţime de lucruri şi, nu în ultimul rând, urmau pregătirile pentru un alt atac aerian, înainte ca propriile avioane de acoperire să-i păstorească la loc sigur.

Hechler ridică binoclul, privind perdeaua înaltă de fum, acolo unde bombardaseră gara şi străzile din apropiere. Începuse deja să se împrăştie când crucişătorul schimbă drumul, pulverizând valurile şi împroşcând teuga cu un torent de stropi. Semnalul avea să fie transmis, iar trupelor de uscat nu le rămânea decât să folosească fiece avantaj şi clipă de răgaz oferite de bombardament. Hechler deplasă binoclul. Zări distrugătorul lovit aplecat mult pe o parte; în jurul lui, din cauza petelor de petrol, talazurile păreau şlefuite. Din apă se iţeau câteva capete, dar deveneau tot mai neînsemnate pe măsură ce distanţa se mărea. Două avioane doborâte sau grav avariate. Un preţ prea mic plătit pentru un distrugător şi echipajul lui, gândi cu amărăciune.

Lăsă jos binoclul şi se deplasă în partea opusă, să cerceteze cel de-al doilea distrugător care mărea viteza pentru a reveni în formaţie. Putea auzi în apropiere ofiţerii de cart sporovăind în şoaptă, în timp ce în portavoce continua ciripitul constant. Rutina şi disciplina îi împiedicau pe oameni să se lase pradă frământărilor. După o vreme îşi vor aminti, dar mândria le va alina suferinţa. Legenda

supravieţuise. Pierduseră un Arado. Doi dintre ei vor lipsi la masă, vor trebui trimise telegrame la casele lor, iar mai târziu Hechler va scrie fiecărei familii câte o scrisoare.

Acum, privind fumul ce se risipea, era uimit să constate că nu i-ar fi fost uşor să-şi amintească chipurile piloţilor dispăruţi.

Un curier înainta pe punte, şovăind, cu ochii larg deschişi, tulburat... De când tunurile deschiseseră focul, abia acum îşi părăsise adăpostul blindat.

Theil înşfacă din mâna lui carnetul cu radiograme şi, după ce aruncă o privire, spuse:

– Prioritatea numărul doi, domnule comandant. Să aşteptăm noi ordine.

Ochii li se întâlniră. Hechler încuviinţă şi îşi scoase cascheta. Simţi pe frunte aerul vâscos. Se gândi dintr-o dată la o baie, apă fierbinte şi săpun... un lux de necrezut. Vru să zâmbească, dar ştia că ar fi fost incapabil să se mai oprească. Era o nebunie. O senzaţie de neputinţă ce urma întotdeauna după o primejdie. Aruncă o privire în sus, spre vălătucii de fum care se prelingeau peste vârful coşului şi spre parâmele tremurătoare ale semnalelor. Vasul nu era construit să acţioneze ca un executant stângaci, ca o unealtă la îndemâna vreunui general incapabil să dejoace planurile inamicului. Îşi aminti de distrugătorul care, în curând, avea să se odihnească pe fundul mării, de supravieţuitorii care încă se mai zbăteau înainte să moară, care încă mai erau în stare să vadă umbra lui *Prinz Luitpold* dispărând în ceaţă. Abandonaţi... Cât ai clipi din ochi, deveniseră nimic altceva decât statistică.

Îşi dădu seama că Theil îl urmăreşte. Cu trăsăturile feţei imobile, aştepta.

Radiograma fusese concisă, dar spunea tot ce era necesar. „Noi ordine" însemna probabil că o să li se ceară să părăsească acest câmp de bătaie. Veştile aveau să străbată nava ca fulgerul, întotdeauna era aşa. Încotro? Ce misiune imposibilă puseseră la cale de data asta?

Hechler îşi încleşta mâna de cea mai apropiată balustradă. Simţi cum nava răspunde atingerii lui. Ca un animal uriaş al cărui respect trebuie să-l câştigi şi să-l meriţi în permanenţă.

Trăseseră o mulţime de proiectile, iar fiecare ţintă fusese bombardată fără pagube şi fără pierderi la bord. Pierduseră un avion, dar celelalte urmau să fie recuperate de îndată ce puteau opri în siguranţă pentru a le ridica pe punte.

Simţi subit furie şi dispreţ pentru nebunii care puseseră în pericol însăşi existenţa navei pentru o acţiune banală, care, oricum, nu schimba nimic.

– Poate că vom avea de vânat o pradă mai grasă, Viktor. Îl iscodi cu privirea. Îl văzu tresărind. Doar dacă vreun politician nu ne-a pregătit cine ştie ce escapadă exotică.

Theil coborî glasul:

– Sunt marinar şi nu politician, domnule comandant. Hechler îi atinse braţul. Jaeger, privindu-l, răsuflă uşurat.

– Uneori trebuie să fim şi una şi alta, spuse el, zâmbind, simţindu-se împins de un fel de îndrăzneală. Nava asta este o legendă. Nu poate rămâne la fel atât timp cât amuşină printre resturile lăsate de armata de uscat.

Cele două Arado trecură în zbor peste vârful catargului şi se răsuciră în aer. Deja uitaseră. Supravieţuirea era un tonic nemaipomenit.

– Vă gândiţi la Normandia, domnule? întrebă Theil. Hechler se apropie din nou de grătare, odihnindu-şi mâinile pe bara fixată sub paravanul de sticlă. Distrugătorul pornise în zigzag înaintea lor, gata să descopere şi să atace cu bombe de adâncime orice submarin duşman, deşi era puţin probabil să existe vreunul în zonă, gândi el.

Medita la întrebarea lui Theil şi îşi imagină nava şarjând printre flotele invadatoare şi vasele lor de aprovizionare, ca un răzbunător. Ar fi fost o acţiune nobilă, dar fără şanse de reuşită.

Nu, era altceva. Se simţi cuprins de un fior. Un război defensiv nu putea avea sorţi de izbândă. Privi în jos spre teugă, la cele două perechi de tunuri cenuşii, cu ţevile îndreptate din nou înainte.

Pentru asta fusese ales şi de aceea fusese construit. Să lupte şi să învingă în larg, ca *Scharnhorst* sau crucişătoarele din războiul uitat al tatălui său.

Hechler clătină din cap pentru sine. Nimeni nu-l va uita pe *Prinz Luitpold.*

Capitolul 2
FEŢELE RĂZBOIULUI

Kapitän zur See Dieter Hechler goli încă o ceaşcă de cafea neagră amară şi măsură cu privirea spaţioasa cabină de zi. Razele soarelui pătrundeau strălucitoare prin hublourile bine lustruite, o dată cu flecăreala voioasă a câtorva dintre marinarii săi care se pregăteau de lucru pe punte.

Nava se legăna liniştită la ancoră; părea greu de crezut că fuseseră în acţiune cu mai puţin de două zile în urmă şi că asistaseră la scufundarea distrugătorului.

Hechler se ridică şi se apropie de unul dintre hublouri. Cu coada ochiului îl putea zări pe Mergel pândindu-i fiecare mişcare, aşteptând cu condeiul cumpănit pe un carnet voluminos de mai bine de-o oră, de când aruncaseră ancora. Subofiţerul Mergel era furier, iar Hechler se gândise adesea că ar fi putut să fie o secretară minunată, dacă era femeie.

Chiar şi vremea se schimbase. Puse mâna streaşină la ochi şi privi către ţărm, la coasta înaltă, povârnită şi verde a promontoriului, la ciorchinii de case-jucărie împrăştiate de-a lungul pantei, până la marginea apei... Păreau netulburate - cel puţin de la distanţă.

Hechler era mişcat de ceea ce vedea. Avea în faţă coasta de răsărit a Danemarcei, iar portul din marele fiord se numea Vejle. Zâmbi cu tristeţe. Vizitase aceste locuri de mai multe ori în timpul războiului şi chiar înainte, cu o navă de instrucţie, sau în vacanţă, împreună cu părinţii şi fratele său. Zile fericite şi fără griji... Acum, când se afla din nou aici, cu *Prinz Luitpold*, avea un sentiment ciudat. Era convins că mulţi ochi de pe ţărm priveau ţintă spre vasul lui, dar oare cum îl priveau? Îi admira careva linia, sau nu vedeau în el decât o prelungire a forţelor de ocupaţie în ţara lor paşnică?

Observă un şlep cu combustibil ce se îndepărta leneş de bordul navei; câţiva soldaţi se zgâiau în sus, la crucişător, cu armele atârnate neglijent pe umăr... O lume diferită de frontul rusesc, gândi el. Cu gustul plăcut al cafelei în gură, se simţea uşor stingher, ca şi cum ar fi trebuit să facă ceva util. Un alt şlep cu combustibil îşi făcu apariţia, urmându-l pe primul înspre fiord. Mecanicul-şef Stück se grăbea să ajungă pe ţărm pentru a raporta departamentului său. Nici chiar în port nu existau abateri de la ordinea stabilită. Vizitatorii veneau şi plecau. Cereri, pretenţii, probleme... era ca şi cum ai fi răspunzător pentru un mic oraş.

Gândul coborârii pe mal atinse ceva în fiinţa lui Hechler, făcându-l dornic să debarce, măcar ca să respire mirosul pământului şi să simtă iarba plină de sevă sub tălpi.

Oftă. N-avea să se întâmple. Oricum, nu încă.

Privi spre Mergel.

– Dă-mi mai întâi scrisorile să le semnez. Încercă să-şi amintească chipurile celor doi aviatori. Oare astfel de scrisori sunt de vreun folos?

Mergel strânse hârtiile. Porni spre uşă, apoi se opri.

– Permiteţi-mi să vă întreb, domnule comandant. Se vor acorda permisii?

Hechler ridică din umeri.

– Vei afla, probabil, înaintea mea.

Aşteptă ca uşa să se închidă. În atmosfera agitată de pe navă preţuia clipele în care putea fi singur. Singur cu nava lui, poate?

Îşi mai turnă cafea. Aruncă din nou o privire peste dosarul cu radiograme şi comunicate.

Trase concluzia că se păstra un văl protector asupra celor ce se petreceau în Normandia. Un lucru era însă sigur. Aliaţii nu fuseseră respinşi înapoi în mare, ci înaintau tot mai adânc în Franţa. Se făceau menţiuni despre o posibilă armă secretă, care avea să răstoarne situaţia, şi despre pierderile încă grele pricinuite inamicului în Atlantic, ca urmare a tacticii agresive a U-boat-urilor. Hechler îşi muşcă buzele. O mulţime de vorbe, dar nimic precis.

Santinela deschise uşa. Theil pătrunse în cabină cu chipiul sub braţ.

Hechler îi arătă un scaun.

– Mai e destul până la sosirea amiralului, Viktor.

Citise surpriza din ochii lui Theil, ca şi cum acesta se aşteptase să-şi găsească comandantul neras şi cu tot echipamentul de punte pe el.

– Coverta a fost spălată, domnule comandant, spuse Theil, iar bărcile au fost piturate din nou. Amiralul nu va găsi nici o hibă în înfăţişarea navei.

Hechler privi într-o parte. Iat-o din nou... nota aceea defensivă, amară, din glasul lui Theil... Ca şi cum nava ar fi fost singura lui grijă. Hechler împinse spre el registrul cu radiograme.

– Citeşte-le, Viktor. S-ar putea să te bine-dispună. Îmbrăcă cel mai bun veston, încopciindu-l cu grijă. Şi-l putea imagina foarte limpede pe amiral. Unul dintre acele chipuri rotunde, fără vârstă, cu ochi mari, emanând siguranţă de sine. Zâmbi. Asta dacă nu îl cunoşteai. Avea doar un an sau doi mai mult decât el şi ajunsese deja contraamiral. Era una dintre slăbiciunile lui Donitz, după cum spunea toată lumea, şi însuşi Fiihrerul îl vedea cu ochi buni. Sau aşa se pretindea. Privind înapoi, nu era chiar atât de surprinzător, reflectă Hechler. Îl întâlnise pentru prima oară când erau amândoi cadeţi, apoi mai târziu serviseră împreună pe un vechi crucişător de instrucţie, chemat pe

neaşteptate să sară în ajutorul unui cargou de linie incendiat. Incidentul acaparase prima pagină a gazetelor, iar în Germania fusese exagerat la culme ca să se acopere ştirile mai puţin savuroase despre atacurile asupra evreilor, care creaseră ţării o imagine proastă în străinătate.

În vreme ce toţi ceilalţi cădeţi din acele zile îndepărtate avansaseră sau eşuaseră pe drum, el izbutise întotdeauna să rămână în centrul atenţiei. Acum devenise contraamiral. Era interesant de văzut în ce măsură asta îl transformase.

– Se vor acorda permisii, domnule comandant? întrebă Theil. Hechler îl privi zâmbitor. Şi tu?

– Aşa cred. Oamenilor le-ar prinde bine. Apropierile de ţărm fac ca războiul să pară mai departe.

-Nu întreb pentru mine, domnule, înţelegeţi... Hechler clătină din cap.

-Toţi avem nevoie de un răgaz. Theil se foi pe scaun.

– Detest să fiu pe dinafară. Ce aşteaptă de la noi? Nu mi-e frică să lupt, chiar şi să mor, dar să nu ştii ce se întâmplă e ca şi cum ai purta o povară în spate.

Hechler îşi aminti din nou de tatăl său. Ca şi cum ai aştepta să porneşti la atac. Theil avea dreptate, însă nu-i stătea în fire să se exprime atât de deschis. Să fi fost nemulţumirea lui amplificată de tensiunea din ajun?

– Ştim amândoi că nu mai putem continua aşa, spuse Hechler. Prinz nu a fost construit să fie doica armatei de uscat. A fost proiectat să lupte. Îşi întări vorbele arătând cu mâna spre hublourile luminate de razele soarelui. În largul mării, aşa cum s-a întâmplat la Capul Nord.

Rareori îl părăsea amintirea imaginilor de-atunci. Acolo, în largul coastei norvegiene acoperite de negură... Fusese prima bătălie la care participase cu această navă. Două crucişătoare britanice şi câteva distrugătoare, într-o viforniţă de felul celei care însoţise cu un an înainte sfârşitul lui Scharnhorst, în aceleaşi ape cumplite. La sfârşitul zilei, *Prinz Luitpold* câştigase bătălia, deşi navele de escortă fuseseră scufundate, iar un alt crucişător incendiat. Englezii îşi luaseră tălpăşiţa - nu se cunoşteau pierderile lor - şi vasul rămăsese aproape neatins.

Ambele tabere revendicau victoria, dar Hechler ştia în sufletul lui că singurul învingător era *Prinz Luitpold*.

Se auzi o bătaie uşoară în uşă şi, după o scurtă ezitare, păşi înăuntru ofiţerul de bord, Korvettenkapitän[6] Werner Froebe. Era înalt şi greoi, cu nişte mâini enorme, care parcă îl stânjeneau.

Împreună cu Theil, Froebe răspundea de administrarea navei şi de supravegherea diverselor carturi şi grupuri de lucru. Theil îl ţintui cu privirea.

– Ce este?

Froebe se uita însă spre căpitan.

– Îmi cer iertare că vă deranjez, domnule comandant, dar a sosit la bord un ofiţer din oraş. Coborî ochii în pământ. Un maior din SS, domnule.

Hechler îl măsură cu gravitate.

– Şi ce doreşte?

– Vrea să încarce nişte provizii, domnule. Întinse o bucată de hârtie. Are aprobarea amiralului.

Hechler apucă hârtia şi se încruntă.

– Pare în regulă. I-a dat şeful de echipaj nişte ajutoare?

Froebe răspunse cu un aer posac:

– Maiorul are câţiva oameni... hmm... muncitori... Theil privi pe unul dintre hublouri.

– Prizonieri civili, altă belea! spuse el tăios.

Hechler prinse schimbul lor de priviri. Prizonierii civili nu însemnau mare lucru în vreme de război, dar, dacă se aflau în grija unui maior SS, era semn că probabil proveneau dintr-un lagăr de concentrare.

– Ocupă-te de asta. După ce Froebe ieşi, adăugă: Amiralul va fi aici curând, Viktor. Nu vreau să găsească debandadă când urcă la bord.

Theil îşi ridică şapca.

– Am înţeles!

Părea dintr-o dată mulţumit să plece şi să lase baltă toate grijile legate de viitoarea misiune, ba chiar gândul la o eventuală permisie.

Hechler îşi analiză sentimentele. Ca mai toţi camarazii lui, auzise zvonuri despre lagărele de concentrare supraaglomerate şi despre tratamentul dur al gardienilor SS. Dar nu era treaba lui; locul său era aici, pe această navă, sau pe oricare alta, dacă avea să i se ceară. Pentru aşa ceva fusese instruit şi aşa ceva îşi dorise întotdeauna.

Aproape că se putea auzi folosind cam aceleaşi argumente şi când o ceruse pe Inger de nevastă. Se duse din nou la hublou, dar buna dispoziţie i se risipise. Parcă simţea în gură un gust neplăcut... ceva ce nu poţi explica şi cu siguranţă ceva ce nu poţi schimba.

Undeva, deasupra, un difuzor prinse viaţă, urmat de apelul răguşit al boţmanului. Şeful de echipaj aduna deja manipulanţii pentru ridicarea la bord a încărcăturii neaşteptate şi încă necunoscute. Unul dintre generatoare pomi şi puntea începu brusc să vibreze, în timp ce jos, în cambuza strălucind de curăţenie, bodogănea şi înjura din cauză că era nevoit să amâne servirea mesei de prânz până după vizita amiralului.

Hechler părăsi cabina, luând-o de-a lungul tribordului, cu ochii la marea frământată, însă fără să-i scape din vedere pe cei care trebăluiau pe puntea de deasupra sau în preajma lui. Se dădeau la o parte, făcându-i loc să treacă, iar maiştrii salutau şi comandau oamenilor poziţie de drepţi dacă îi întâlneau privirea.

Îl respectau; îi adusese cu bine la un loc de ancoră sigur şi asta era îndeajuns.

Zări câţiva marinari lângă catapulta pentru hidroavioane şi pe Brezinka, masivul şef de echipaj, agitându-şi degetul în timp ce le explica ce aşteaptă de la ei.

Froebe stătea nepăsător deoparte cu maiorul SS, un bărbat care n-ar fi atras câtuşi de puţin atenţia dacă nu ar fi purtat uniforma neagră şi insigna cu cap de mort la caschetă.

Ceva îl făcu pe Hechler să se oprească.

– E vreo problemă? întrebă el. Froebe tresări surprins.

– N-nu, domnule comandant. Flăcăii ăştia merg la ţărm să încarce o gabară[7] şi o vor aduce bord la bord cu...

Maiorul îl întrerupse:

– Vor trebui s-asculte ordinele mele, căpitane.

Hechler îl privi cu răceală.

– Sunt încă sub comanda mea, maiorule. Ar fi bine să nu uiţi asta. Văzu cum ofiţerul se înroşeşte de furie, dar nu simţi nici un pic de milă pentru stânjeneala lui. Se întoarse spre Froebe: Rezolvă repede!

Dădu apoi cu ochii de tânărul maistru însărcinat cu conducerea echipei şi mulţumi lui Dumnezeu că-l înzestrase cu memoria numelor.

– Nu mai e mult şi dai examenul de absolvire, Stoecker? Marinarul avea un chip deschis, chiar plăcut. Unul care îţi inspira încredere. Răspunse, zâmbind:

– Da, domnule comandant. Peste trei săptămâni, dacă... Hechler îi puse mâna pe braţ.

– Dacă, un cuvânt care cântăreşte mult pentru noi toţi, nu-i aşa?

Se îndepărtă, convins că Stoecker nu va uita cum i-a vorbit comandantul, după ce-i dăduse peste nas maiorului SS. Ieftin? Poate. Dar aşa câştiga echipajul navei.

Învăluit în lumina caldă a soarelui, colindă de unul singur de jur-împrejurul covertei. De la structura semeaţă a punţilor şi vârful coşului, până la ţevile prelungi ale tunurilor şi lanţurile albe ale ancorelor - nimic nu scăpă privirilor acestuia.

Prin construirea crucişătorului Prinz şi a navelor lui surori, Germania denunţase tratatul impus de vechii ei duşmani. Limita maximă permisă fusese de zece mii de tone, dar - secret păstrat cu grijă -, când au fost lansate la apă, vasele aveau peste cincisprezece mii de tone. Începând cu etrava înclinată şi terminând cu duneta dichisită, crucişătorul ar fi fost mândria oricărui constructor de nave.

Fiecare categorie de armament şi aparatele de control al tirului nu aveau egal nicăieri. La începutul războiului, ghinionistul *Bismarck* fusese creditat cu scufundarea crucişătorului de linie britanic *Hood*, dar în toată flota se bănuia că tunurile de pe Prinz Eugen dăduseră loviturile decisive.

Admirând cele două turele de la pupa, Hechler uită de iritarea produsă de ofiţerul SS.

Numai dacă ar avea prilejul. Iarăşi cuvântul dacă...

Zâmbi la acest gând; doi marinari, care lustruiau placa purtând numele navei din locul unde amiralul avea să urce la bord, clătinară din cap cu subînţeles şi chicotiră: nu putea fi nici un motiv de îngrijorare.

Mai târziu, când şalupa argintie cu pavilionul contraamiralului fluturând în vânt desena o dâră şerpuitoare de spumă spre scara de bord, Hechler, stânjenit de neobişnuita povară a săbiei de la brâu, avea acelaşi sentiment de mândrie.

Cel puţin pentru o clipă războiul trecuse pe planul al doilea şi doar tunurile antiaeriene gata de tragere - atât pe navă cât şi pe ţărm - aminteau de un posibil pericol.

Echipajul era îmbrăcat cu cele mai bune uniforme albastre, complet diferite de ţinuta posomorâtă purtată de obicei, iar toţi ofiţerii, în afara celor de serviciu, se aflau aliniaţi la locurile lor, în frunte cu Theil - sobru şi încruntat.

Şalupa dispăru sub parapet. Hechler văzu partea de sus a scării de bord vibrând la atingerea cu bordajul ambarcaţiei. Se stăpâni să nu izbucnească în râs. Lipsea doar fanfara. Dar, aşa cum mai toată vremea aveau motiv să-şi reamintească, se aflau în plin război.

*

* *

Konteradmiral[8] Andreas Leitner stătea tolănit într-unul dintre fotoliile confortabile ale cabinei şi privea paharul din mână.

– Bună, nu? Plescăi. Deşi îmi vine greu, trebuie să recunosc că numai broscarii[9] ştiu să facă şampanie!

Hechler încercă să se relaxeze. Leitner arăta întocmai cum şi-l amintea: sprinten, sigur de sine şi atât de plin de viaţă, încât ar fi fost greu să ţi-l imaginezi supărat.

Urcase la bord dintr-un salt, iar după ce primise onorul ofiţerilor şi al bordului liber, se proţăpise înaintea întregului echipaj, lansând un salut nazist ţeapăn, care păru cam teatral, cu toată solemnitatea momentului. O simulare? Greu de spus. Hechler îl studie, în timp ce Pirk - stewardul lui - umplea din nou paharele. Probabil că Leitner adusese la bord o duzină de cutii cu şampanie pe care aghiotantul i le pusese deja la loc sigur pentru nevoile viitoare.

Leitner nu pomenise nimic despre misiunea lor sau despre ordinele sigilate pentru comandant; nu se grăbea deloc. Nici în privinţa asta nu se schimbase.

Avea părul blond, corect tuns, iar tenul său părea ars de soare, deşi Hechler nu auzise ca el să fi părăsit Germania de cel puţin un an.

Amiralul făcu un semn cu capul spre steward.

– Are stil, ce zici? Toarnă ca un Oberkellner de la Ritz. Rânji cu gura până la urechi. Ai o navă pe cinste, Dieter. Sunt chiar invidios pentru felul în care se vorbeşte despre tine la comandament.

Aşteptă ca Pirk să iasă şi continuă:

– Voi înălţa pavilionul meu la bord cât de curând. Îl privi fix. Gata cu nava ta personală, ce spui, prietene?

– Sunt onorat, domnule.

– Pe dracu'! Te cunosc prea bine ca să cred aşa ceva. Râse, dezvelindu-şi dinţii regulaţi. N-are importanţă. Eşti comandantul potrivit. O să ne înţelegem bine împreună.

– Ne vom întoarce în Golf, domnule amiral? Leitner deveni serios.

– Deocamdată nu pot vorbi despre asta. Tu şi nava ta aţi făcut minuni, aţi instaurat demnitatea acolo unde lipsea şi aţi trezit conştiinţa menirii noastre, acum când unii nu se gândesc decât la pielea lor şi la terminarea rapidă a războiului. Împinse paharul gol în faţă, adăugând: M-am gândit adesea la tine şi la vremurile de odinioară, crede-mă. Părinţii tăi sunt bine?

– Se descurcă, răspunse Hechler.

– Am fost afectat când fratele tău a pierit cu Scharnhorst. Bună navă... Odihneşte într-o bravă companie, mândria ţării noastre.

Hechler se strădui să-şi controleze trăsăturile feţei şi reacţiile. I se părea ciudat şi nepotrivit să-l asculte pe Leitner sau pe oricine altcineva vorbind despre fratele lui ca despre un crâmpei de istorie. Şi-l putea aminti fără greutate... atât de plin de viaţă, de entuziasmat de numirea pe o navă aşa de faimoasă.

Leitner îi dădea înainte:

– Tineri ca Lothar sunt un exemplu, o parte din moştenirea noastră...

Hechler umplu paharele, surprins că nu-i tremura mâna. Numele fratelui său ieşise din gura amiralului cu o asemenea uşurinţă de parcă ar fi fost prieteni apropiaţi, deşi el ştia că nu se întâlniseră niciodată.

Făcu o nouă încercare.

– Domnule amiral, oamenii mei nu au primit permisii demult şi ar merita. Orice ni se va ordona să facem...

Leitner se prefăcu încruntat.

– Ţi se va comunica, dar încă nu e momentul. Pot doar să-ti spun că mă aflu aici din acelaşi motiv. Meriţi un răgaz, măcar unul scurt, dar datoria faţă de Germania e mai presus de pretenţiile noastre meschine, nu-i aşa? Chicoti uşor. Când am văzut nava ta aruncând ancora, mi-a crescut inima, poţi să mă crezi.

Hechler băgă de seamă că, deşi mai golise un pahar, starea de spirit a lui Leitner îl descuraja. Preţ de câteva clipe, ochii amiralului

trădară o emoţie confuză, de neînţeles, apoi privirea i se înăspri când continuă:

– Dieter, trebuie să-l răzbunăm pe Lothar şi pe toţi ceilalţi tineri minunaţi care şi-au dat viaţa pentru cauza noastră!

Leitner se ridică brusc. începu să măsoare cabina în lung şi-n lat, atingând lucrurile întâlnite în cale.

– Am obţinut câteva permisii, dar mă tem că vor fi scurte, spuse el. Pentru un timp mi-am instalat cartierul general la Cop– enhaga. Nu e ca la Berlin, dar asta e. Ridică din umeri. Facem şi noi ce putem.

– Aţi fost şi în America, remarcă Hechler. Amiralul se răsuci. Pe chipul lui se citea mulţumirea.

– Aşadar, mi-ai urmărit cariera. De altfel, şi eu am fost atent la a ta, ce zici? Asta-i bine. Prietenia e un sentiment prea puternic ca să fie zdruncinat de evenimente. Da, am fost la Washington în calitate de ataşat naval. Am învăţat o groază de lucruri, mai ales despre femeile americane. Dacă bărbaţii lor cad pe spate la fel de uşor, curând vom încheia victorioşi războiul ăsta! Râse şi se şterse la ochi. Dumnezeule, ce ţară! M-a stors!

Hechler îl urmări cum se plimba prin cabină. Leitner excelase întotdeauna la disciplinele sportive, dar nu-şi amintea să fi avut vreo legătură cu fetele ca tânăr locotenent. Nici nu se însurase.

Amiralul se opri lângă o etajeră cu cărţi şi spuse fără să se întoarcă:

– Mi-a părut rău când am aflat de căsnicia ta, Dieter. Parcă îi citise gândurile. Lovise în plin.

– A fost o greşeală.

– Îmi dau seama din tonul tău că te consideri vinovat. Mă îndoiesc că ai vreun motiv, Dieter. Idealist, da, eşti. Dar un soţ rău, nu cred. Oftă. Femeile sunt admirabile. Să nu le tratezi însă niciodată ca pe nişte egale.

Hechler se mai destinse puţin. Încă o problemă rezolvată. Oare aşa dobândise Leitner galoanele de amiral?

– Lucrurile mele vor fi aduse la bord după-amiază, spuse Leitner. După câte ştiu, aveţi apartamente pentru amirali.

Hechler încuviinţă.

– Dacă aş fi ştiut că veniţi, domnule, aş fi pregătit apartamentele cum se cuvine. Aşa cum sunt...

Leitner ridică nepăsător din umeri.

– Un palat sau chiţimia unui fochist, mi-e totuna. Nu am nevoie decât de puţin confort. Fără să mai intre în detalii, schimbă subiectul pe neaşteptate: Mi se pare că ultima ta misiune a eşuat, aşa-i?

Era o grosolănie atât de mare după toată sporovăială amabilă de până atunci, încât Hechler simţi cum îl năpădeşte furia.

– Am efectuat bombardamentul, iar obiectivele au fost distruse în totalitate. Am pierdut o navă de escortă din cauză că...

– Cunosc cum şi de ce, nu te mai osteni. Zâmbetul îi înflori din nou pe chip ca un soare cu dinţi. Dar a fost un eşec total. Am aflat acum o oră de la Divizia Operativă OKM că avem cel puţin o brigadă de infanterie încercuită şi izolată. Degetele mâinii i se crispară ca o gheară, demonstrativ, apoi continuă: Desigur, se vor bate până la capăt, dar am pierdut un bun distrugător de pomană.

Leitner privi ţintă la Hechler, în timp ce gândurile îi rătăceau departe.

– N-are importanţă, prietene. Fiihrerul a ordonat începerea unui bombardament aerian cu rachete, unul pe lângă care cele de la Rotterdam, Londra şi Coventry vor semăna cu nişte mici hărţuieli. Ieri a fost lansată prima rachetă. Nu-ţi pot spune mai mult, dar curând vei auzi despre asta. Nu există nici un mijloc de apărare. RAF[10] a avut câteva succese în faţa bombelor noastre zburătoare deasupra Londrei, dar în faţa armei V-2 nu rezistă nimic!

Ca mai toţi ofiţerii activi, Hechler auzise câte ceva despre atât de mult lăudatele arme secrete. Păreau că nu vor mai ieşi la iveală niciodată. Siguranţa fanatică din vocea amiralului îl făcu să creadă însă că arma aceasta înspăimântătoare exista cu adevărat.

Leitner continuă:

– Ştiu la ce te gândeşti. Războiul împotriva civililor este dezonorant. Poate că e. Dar pentru a apăra Germania de o invazie, toate mijloacele sunt permise. Dumnezeu va ţine întotdeauna cu învingătorii! Avea un aer amuzat. Aruncă o privire la ceasul de aur de la mână, înainte să adauge: Deseară vom cina împreună. Între timp, aghiotantul meu va prezenta pe scurt urgenţele. Ridică din sprâncene când auzi de dincolo de uşă zgomotul sec al cizmelor santinelei lovindu-se una de alta şi comentă: Fără să fie blagoslovit cu toate calităţile, aghiotantul meu este întotdeauna punctual.

Urmă o bătaie în uşă. Hechler strigă:

– Intră!

Kapitänleutnant[11] Helmut Theissen pătrunse prompt în cabină, cu un dosar voluminos sub braţ. Avea părul blond, asemenea superiorului său, şi chiar acelaşi ten bronzat. Poate că au fost amândoi într-o misiune secretă, gândi Hechler, de exemplu în Spania, a cărei neutralitate unilaterală se dovedise adesea o adevărată comoară.

Theissen era tânăr pentru rangul lui, avea o privire neliniştită şi o siluetă mlădioasă, pe care nici măcar uniforma imaculată nu reuşea să i-o disimuleze. La vederea amiralului, siguranţa i se înmuie.

– Am adus dosarul, domnule amiral. Leitner îl privi cu răceală.

– Şi ce stai ca o cocotă pariziană, omule, pregăteşte-l pentru domnul comandant! Se uită la Hechler şi-i făcu cu ochiul. Obolul unei mame pentru o naţiune lihnită, nu?

Hechler auzi ecoul unor ordine aspre şi uruitul vinciului principal. Gabara misterioasă se pregătea să plece. Oamenii lui Froebe se descurcaseră bine. Abia dacă făcuseră zgomot.

Să-l conducă pe amiral la apartamentul lui, sau să aştepte până va fi gata să meargă din nou la ţărm? Aruncă o privire în oglinda din perete, apoi şi-o mută repede într-o parte. Se simţea de parcă descoperise o taină - mai rău, devenise părtaş.

Preţ de o clipă îi zărise pe Leitner şi pe aghiotantul cu ochi sfioşi schimbând o privire în spatele lui.

Nu descifrase nici urmă de ostilitate. Dimpotrivă, „afecţiune" era cea mai potrivită descriere care îi venise în minte. Fu surprins şi neliniştit să descopere cât de marcat era de această posibilitate.

Mai târziu, pe schela de coborâre, înainte de schimbarea saluturilor de rigoare, Leitner îi spuse:

– Deseară îmi voi trimite maşina la chei, căpitane. După ce privi oamenii din escortă aliniaţi pe punte, ţepeni şi acoperiţi cu căşti, adăugă: Vom vorbi de vremurile de altădată.

Apoi plecă. Hechler îl văzu pe aghiotant uitându-se în sus din şalupă, cu o expresie de uşurare pe chip.

Hechler făcu un semn din cap spre ofiţerul de serviciu.

– Dă liber gărzii, sublocotenente!

Privi oamenii care se îndepărtau tropăind, fără îndoială cu gândul la masa întârziată. Ce păcat că viaţa nu-i la fel de simplă pentru toţi, gândi el.

Când se uită din nou, şalupa dispăruse îndărătul unui cargobot ancorat cu pavilionul suedez piturat pe bord - singura lui protecţie împotriva bombelor sau torpilelor.

Viaţa nu va mai fi aceeaşi, medita el posomorât.

O explozie înăbuşită scutură suprastructura, făcând mai mulţi marinari să apară în fugă pe punte, îngrijoraţi.

Froebe se ivi, gâfâind, lângă el. Salută scurt.

– Domnule comandant, gabara a luat foc... Cred că i-a explodat motorul!

Brusc, Hechler îşi aminti de figura tânărului maistru.

– Spune să plece imediat şalupa de intervenţie! Trimite ajutoare! Tocmai se întorcea la ţărm după ce descărcase lăzile misterioase. Froebe supraveghea oamenii care se grăbeau spre vinciul principal; dedesubt, motorul bărcii de serviciu deja duduia. Hechler aruncă o privire către linia încremenită a ţărmului.

– Vreau să ştiu acum tot ce s-a întâmplat! Totul!

Se îndepărtă cu paşi mari. Era curios dacă cei din şalupa amiralului văzuseră explozia, care se produsese, probabil, aproape de intrarea în fiord.

În război, nici cel mai mic incident nu putea fi luat drept un simplu accident.

*
* *

Hans Stoecker înainta de-a curmezişul prelungilor capace ale bocaporţilor gabarei. Se întoarse să privească cum crucişătorul - casa lui de aproape un an de zile - rămânea în urmă, iar detaliile şi personalitatea i se estompau într-o imagine ceţoasă.

La pupa, cuterul cu motor al lui *Prinz Luitpold* păstra distanţa reglementară, în timp ce echipajul părea destins şi indiferent la scurta abatere de la rutină.

Stoecker avea douăzeci şi cinci de ani şi era conştient de neînsemnata lui autoritate. Chiar şi mica gabară ruginită reprezenta nava lui până când va putea strânge laolaltă micul grup de lucrători şi se vor întoarce împreună pe nava-mamă. Îl privi pe maiorul SS care, cu mâinile în buzunare, stătea la taclale cu doi dintre oamenii lui; ţineau pistoalele automate aplecate sub braţ, şi nu atârnate pe umăr.

Stoecker trase apoi cu ochiul spre timonă, amplasată în spatele unei balustrade scunde. Cârmaciul era Kunz. Se cam dondăniseră până când comandantul îl numise pe el responsabilul misiunii. Acum părea resemnat. Şi el era un marinar de nădejde, cu toată gura lui spurcată.

Stoecker se strecură de-a lungul bordajului, păstrând între el şi SS-işti capacele bocaporţilor. Dedesubt erau închişi cei zece prizonieri care căraseră lăzile metalice greoaie până la sănii, pentru a fi ridicate la bordul crucişătorului. Fuseseră supravegheaţi cu atenţie, căci Stoecker ştia că furia lui Froebe s-ar fi abătut asupra lui dacă o singură parâmă ar fi zgâriat pitura navei.

Zâmbi, amintindu-şi de tatăl său, rechemat în Marină la câţiva ani după retragere. Fiind prea bătrân pentru serviciul activ, i s-au dat pe mână câteva depozite ale Marinei din Cuxhaven. Ce mândră va fi maică-sa după ce va obţine calificarea şi amândoi vor sosi acasă în aceeaşi uniformă!

Ceva îi atinse glezna. Se uită în jos şi zări o mână firavă întinsă spre el.

Aruncă repede o privire în jur, pe punte: SS-iştii erau prinşi într-o discuţie şi-şi cercetau din când în când ceasurile, iar cei câţiva marinari care nu se transbordaseră pe barca cu motor stăteau pe capacele bocaporţilor, zgâindu-se la soare cu ochii mijiţi de plăcere. Se ghemui pe vine şi descoperi, printr-o gură de aerisire îngustă, un chip răvăşit.

Avea sentimente amestecate faţă de prizonieri. La urma urmei, nu ştia ce făcuseră - trebuie să fi făcut ceva. Erau îmbrăcaţi în salopete

verzi, curate, fără numere inscripţionate, diferite de cele pe care le mai văzuse până atunci. Fuseseră foarte docili, chiar speriaţi, şi orice contact al lor cu marinarii îl făcuse pe maiorul cel scund să urle de furie. La bord se afla şi un ofiţer de marină, un tip şters şi molatec, despre care se spunea că primise o muncă mai uşoară după ce E-boat-ul[12] lui sărise în aer în Marea Nordului. Stoecker şi camarazii săi l-au pândit pe tânărul ofiţer până ce s-au plictisit de indiferenţa şi apatia acestuia.

Acum era sus, la prova, cu spatele la ei, ignorându-i.

Stoecker îşi apropie faţa de deschizătură.

– Da, ce e? încerca să fie cât mai scurt şi formal. Bărbatul îl fixă cu ochi ce păreau aproape incandescenţi în întunecimea calei.

– Am o scrisoare... Vorbea o germană perfectă. Poţi să o trimiţi familiei mele? Te rog! Ultimele cuvinte au fost rostite cu disperare.

– Nu pot... Nu văd de ce... .

Prin deschizătură apăru o hârtie murdară, împăturită. Stoecker văzu încheietura firavă a mâinii sub verdele salopetei. Era sângerândă, cu pielea jupuită, plină de inflamaţii... Precum ceva putred.

– Am să mor, şopti bărbatul. Toţi murim. Într-un fel sunt bucuros...

Stoecker simţi în jurul gâtului o sudoare de gheaţă. Adresa de pe scrisoare era daneză. Vocea slăbită continuă:

– Sunt... Am fost învăţător.

– Aa, aici erai!

Cizma maiorului scânteie în soare când ocoli rama bocaportului, apropiindu-se. Stoecker deveni brusc atent. În clipa în care cizmele pocniră lângă el, privirile îi erau deja aţintite undeva în largul mării.

Ştia că prizonierul îşi retrăsese mâna la timp, la fel cum era convins că nimeni nu-l văzuse discutând. Şi totuşi se simţi cuprins de panică. Sub caschetă, transpiraţia îi şiroia prin toţi porii.

Se considera un bun marinar. Nutrea o mândrie tainică pentru felul în care se comportase în timpul misiunilor şi bombardamentelor executate de crucişător, de când se alăturase echipajului. Postul său de luptă era undeva sus, deasupra punţii de comandă, la Punctul de Control al Tirului - una dintre echipele de elită ale ofiţerului cu artileria. Kroll era un ofiţer sever şi greu de mulţumit, dar Stoecker observase că se purta mai aspru cu ofiţerii decât cu ceilalţi. Poate pentru că servise odată pe puntea inferioară, fiind nevoit să-şi stabilească propriile sale exigenţe.

Stoecker ştia ce ar trebui să facă, ce ar fi trebuit să facă deja. Dar simţea în mână scrisoarea murdară, mototolită şi, oricum, nu-i plăcea câtuşi de puţin maiorul, cu aroganţa lui agresivă. Se îndoia că acesta fusese vreodată în viaţa lui în apropierea liniei frontului.

– Barca aia cu motor a rămas prea mult în urmă, se răsti maiorul. Transmite-i să ţină mai aproape!

Stoecker se caţără pe capacul bocaportului, agitându-şi braţele până când timonierul şalupei văzu semnalul. Ce mai voia şi maiorul? Barca se găsea exact la distanţa prescrisă. Altfel, timonierul nu ar fi rămas în funcţie - ar fi avut grijă Froebe de asta.

Maiorul urmări prova bărcii cu motor apropiindu-se şi spuse tăios:

– Ai grijă s-o ţină aşa!

Stoecker băgă de seamă că cei doi SS-işti vegheau atenţi, cu mâinile crispate pe paturile pistoalelor-mitralieră. Mai târziu şi-a amintit că privirile lor fuseseră nervoase, temătoare.

Explozia fu neaşteptată şi atât de puternică, încât puntea laterală păru să se dezintegreze în mii de fragmente sub picioarele lui Stoecker.

Marinarii aţipiţi ţâşniră în picioare şi, chiar în clipa în care şalupa acceleră, apropiindu-se, motorul gabarei tuşi, zvâcni violent şi tăcu. Künz strigă:

– Nu mai pot stăpâni nava!

Se retrase din spatele timonei, cu ochii aţintiţi asupra norului imens de fum împroşcat în sus de unul dintre ventilatoare.

– Trageţi barca aproape! răcni maiorul. Îl fixă pe Stoecker. Ce căşti gura, nerodule?

Stoecker se holba la capacul bocaportului. Fumul se năpustea afară, şuierând din cauza presiunii enorme de dedesubt. Putea auzi ţipetele înăbuşite şi bufniturile surde ale pumnilor ce izbeau metalul.

Maiorul deschise dintr-o mişcare tocul pistolului şi adăugă:

– Sabotaj! S-ar putea să mai fie o bombă la bord! Cuterul cu motor sălta pe valuri de-a lungul bordajului, dar, când vreo câţiva marinari încercară să urce pe puntea navei, maiorul urlă la ei:

– Înapoi, lua-v-ar dracu'! Se duce la fund! Stoecker se uită spre ofiţerul de marină cu chip şters.

– Fă cum ţi s-a spus. Părăseşte nava acum, interveni el.

Pe Stoecker îl usturau ochii din cauza fumului înecăcios. Privi din nou la deschizătura îngustă, acolo unde mai devreme fusese mâna prizonierului. Nu văzu decât fum, iar strigătele încetaseră. Parcă ar fi coborât o cortină. Îl simţi pe Kunz apucându-l de braţ şi şuierându-i: „Vino, Hans! Las-o baltă!" O clipă mai târziu săreau în cuterul cu motor. Când se uită înapoi, Stoecker apucă să vadă că valurile spălau puntea gabarei, care se scufunda cu repeziciune în vâltoare.

– Duceţi-mă la mal! ordonă maiorul.

Barca viră din nou spre ţărm. Stoecker zări o şalupă a Pazei de Coastă şi alte ambarcaţii îndreptându-se cu viteză mare către norul de fum.

Îşi privi degetele. Erau atât de încleştate, încât durerea îl liniştea. Câţiva dintre marinari oftară când gabara dispăru în adâncuri. Unul comentă:

– Noroc că nu s-a întâmplat când eram bord la bord cu bătrânul Prinz, nu-i aşa, băieţi?

Nu-i răspunse nimeni. Când Stoecker îşi ridică ochii din nou, întâlni privirea maiorului. Părea că zâmbeşte.

Făcură o scurtă escală la chei înainte să întoarcă şi să pornească în viteză spre navă. Parcă toţi abia aşteptau să ajungă înapoi, printre cei pe care îi cunoşteau şi în care aveau încredere.

O maşină neagră îi aştepta pe maior şi pe oamenii lui. SS-istul se oferi, chipurile, să-l ia şi pe ofiţerul de marină, dar tânărul se mulţumi să salute şi se îndepărtă la pas.

Stoecker strecură mâna în jachetă şi pipăi scrisoarea. Bărbatul ştiuse că avea să moară. Îşi aminti cum se uitau la ceasuri cei din SS. Dar mai ales nu putea uita zâmbetul maiorului.

Privi în sus spre umbra maiestuoasă a crucişătorului greu, din ce în ce mai aproape. Se aşteptase să-i aducă o oarecare alinare, dar nu simţi nici una.

Capitolul 3
BUN-RĂMAS

Vestea permisiilor sosi la o zi după vizita amiralului pe navă. Condiţiile impuse, mai restrictive decât cele aşteptate, au stârnit un cor de proteste din partea celor mai mulţi, atât în sala de mese a trupei, cât şi la popota ofiţerilor. Erau admise cel mult şapte zile, iar prioritate aveau doar bărbaţii însuraţi. Restul echipajului, de departe majoritar, trebuia să se mulţumească cu ieşiri locale pe teritoriul danez, cu interdicţia de a petrece noaptea pe ţărm pentru cei cu grad de la maistru în jos.

Pentru norocoşi, şapte zile ar fi însemnat un răgaz preţios, dacă n-ar fi fost timpul pierdut cu drumul până la destinaţie şi cu revenirea la navă. Se zvonea că toate trenurile circulau cu mari întârzieri sau erau anulate din cauza raidurilor aeriene de zi sau nocturne.

În timp ce oamenii stăteau aliniaţi pentru inspecţie în soarele palid, înainte să se repeadă spre autobuzele şi camioanele aflate în aşteptare, Fregattenkapitän Theil le reaminti despre pericolul discuţiilor neglijente şi prejudiciile ce le-ar putea aduce ele moralului. Toţi cei care aveau să vadă pagubele produse de bombardamente sau ceva asemănător erau obligaţi să-şi ţină gura; nimeni nu trebuia să flecărească despre navă, război sau orice altceva.

Viktor Theil părăsi nava imediat după plecarea celorlalţi. Casa lui era în Neumünster, în peninsula Schleswig-Holstein, aşa că avea de bătut un drum mai scurt decât majoritatea celorlalţi.

Aşezat în colţul unui compartiment ticsit, într-un tren plin până la refuz cu soldaţi şi câţiva civili, Theil medita la felul în care îşi alesese căminul. Optase pentru un loc nu departe de Danemarca. Culmea ironiei, soarta părea să-şi bată joc de el.

Trenul depăşise frontiera şi păcănea tihnit printre sătucurile lui Hans Andersen[13] şi ţinuturile verzi, presărate cu lacuri şi ferme. Era minunată partea asta a ţării, mai ales pentru Theil, care se născuse şi crescuse în Minden; sau cel puţin fusese minunată.

Se gândea la soţia lui, Britta, la căsuţa lor cochetă de la marginea oraşului, refugiul perfect pentru un ofiţer de marină în permisie. Acolo era cunoscut şi cu siguranţă respectat, mai ales după numirea lui pe *Prinz Luitpold*.

Avea însă sentimentul că oamenii îl studiau şi se întrebau ce gândea el cu adevărat, dacă-i păsa. Pentru că Britta era daneză, iar căsătoriile cu parteneri de dincolo de graniţă erau destul de frecvente

înainte de război. Se spunea adeseori că germanii din peninsulă sunt mai danezi decât erau ei. Şi asta îi dădea lui Theil un gust amar.

Când armata germană îi invadase ţara, Britta încercase să afle ce se întâmplase cu părinţii. Tatăl ei era tipograf în Esbjerg, dar conducea şi un ziar local. Pentru început le trimisese scrisori şi-i căutase la telefon, dar nu primise răspuns nici la unele, nici la celelalte. Disperată, îl rugase pe Theil să se intereseze, dar el se lovise de un zid de tăcere din partea serviciilor de securitate. În cele din urmă, pe când se afla într-o scurtă permisie acasă, un ofiţer în haine civile 1-a convocat pentru o întrevedere. A fost deosebit de binevoitor şi dornic să-şi arate prietenia şi înţelegerea: „Probabil că soţia dumneavoastră nu pricepe rostul măsurilor de securitate în asemenea chestiuni..."

Theil încercase să afle mai multe, dar poliţistul îi sugerase: „Sunteţi un ofiţer deosebit de apreciat şi aveţi în faţă o carieră promiţătoare. De ce să stricaţi totul?"

Înainte de plecare, Theil i-a explicat soţiei cât de bine s-a priceput. Poate că tatăl ei era implicat în vreo problemă politică şi fusese scos din circulaţie până la potolirea lucrurilor. A fost pentru prima oară de când se cunoşteau când ea 1-a atacat, strigându-i: „Să se potolească lucrurile?! La fel ai spune şi dacă englezii ar năvăli aici şi ar începe să închidă oameni în puşcărie pentru că ţin la ţara lor, la libertate?"

Permisia se terminase prost şi Theil revenise pe nava care - fără cunoştinţa lui - era pe punctul de a primi o misiune de luptă. Tocmai atunci căpitanul cedă din cauza tensiunii; de drept, el urma să fie promovat şi să devină comandant. Dacă nu pe *Prinz Luitpold*, măcar pe o navă din aceeaşi categorie. În loc să se întâmple aşa, apăru Hechler.

Pe urmă, Theil primi un mesaj din partea unui prieten din Neumunster. Nu-i spunea mare lucru, dar părea destul de speriat, ceea ce-l făcu pe Theil să se grăbească spre casă, după ce-i dăduse o explicaţie confuză noului comandant. Vasul trebuia să stea o săptămână în docuri şi oricum ştia că Hechler dorea să se acomodeze cu noua navă în felul lui şi pe îndelete.

Veştile erau mai rele decât îşi imaginase. Britta plecase de una singură la părinţi. Cu toate restricţiile de călătorie şi imposibilitatea de a intra într-o ţară ocupată fără autorizaţie, soţia lui reuşise să ajungă în portul Esbjerg.

Când dăduse ochii cu ea, Theil rămăsese uimit de felul în care arăta. Fusese la un pas de colaps, furioasă şi cu crize de plâns. în acea noapte, după ce izbuti cu greu să o convingă să se bage în pat, ea îi arătase vânătăile impresionante de pe braţe. I le făcuseră cei din poliţia militară când o smulseseră din casa în care se născuse.

La încercările lui de a discuta raţional, de a o linişti, ea îl respinsese cu ochi scăpărători, izbucnind în lacrimi: „Nu înţelegi? I-au omorât pe mama şi pe tata! Chiar nu-ţi pasă de tot ce au făcut călăii ăştia?"

Chemase doctorul, un alt vechi prieten, care-i administra un medicament.

După ce se cufundase în somn, istovită şi drogată, cei doi zăboviră la un pahar de coniac.

Theil spuse disperat: „Ce să fac? Trebuie să fi fost o greşeală, cu siguranţă... Autorităţile n-ar permite niciodată..."

Doctorul îşi închisese geanta, comunicându-i pe un ton tranşant: ,,Tine-ţi firea, Viktor. Sunt vremuri grele. Poate că e mai bine să nu ştii tot adevărul. Îl fixase cu o privire sumbră. Eşti marinar. Fii bucuros. Pe mare îţi cunoşti duşmanii." Apoi plecase, lăsându-l pe Theil cu deznădejdea lui.

Pe măsură ce trecea timpul, Britta se închidea tot mai mult în ea.

Localnicii încercaseră să fie mai prietenoşi, dar ea îi evitase aproape de fiecare dată. Când se căsătoriseră, era o fată cochetă; acum părea să nu-i mai pese de ea. Theil regretase întotdeauna că nu aveau copii, mai ales băieţi care să-i calce pe urme şi să slujească Germania. Odată o făcuse să sufere pentru că nu-i putea dărui un copil. Ultima oară când venise vorba, Theil tot mai simţise nevoia să o lovească. „Un copil! Ca să-i oferi ce? O uniformă neagră şi un baston de cauciuc să se joace cu el?"

Theil parcurgea pe jos ultima parte a drumului de la gară. Neumunster fusese dintotdeauna un orăşel plăcut şi liniştit. Acum, cozile din faţa centrelor de distribuire a proviziilor păreau nesfârşite, iar femeile răbdătoare arătau obosite, îmbătrânite înainte de vreme.

Şi totuşi, cu excepţia câtorva bombe rătăcite de propriile avioane, războiul ocolise oraşul. Pe cer nu se zărea urmă de nor, cum de altfel nici o dâră de fum nu trăda prezenţa vreunui avion de luptă. Aproape ca în vreme de pace.

Theil era prea adâncit în gânduri ca să mai observe anunţurile afişate în faţa bisericii şi pe cei care cercetau ultimele liste cu morţi şi dispăruţi; acestea, ca şi cozile, erau din ce în ce mai lungi.

Se gândi la valiza grea pe care o tot muta dintr-o mână într-alta ca să răspundă la saluturile unor soldaţi din bateria antiaeriană locală. Printre altele, căra în ea brânză şi unt, şuncă daneză şi ouă - lucruri ce puteau să aducă din nou zâmbetul pe buzele soţiei, Era destul de chinuită şi fără afurisitele astea de raţii.

De la acea ultimă şi descurajantă permisie îi scrisese de mai multe ori. Primise răspuns o singură dată - o scrisoare dezlânată şi incoerentă, din care nu pricepuse mare lucru. Brittei nu-i plăcuse niciodată să scrie scrisori. Permisiile petrecute împreună

compensaseră întotdeauna această lipsă. Grăbi pasul. O să fie bine din nou. Aşa cum a fost pe vremuri. Trebuia să fie.

Oricare ar fi fost grijile lui personale, Theil era profesionist până în vârful degetelor. Observase toate evenimentele recente, şi mai ales sosirea contraamiralului, ofiţer de ale cărui faimă şi reputaţie rareori nu pomeneau ziarele.

Ar putea fi şansa lui. *Prinz Luitpold* era ales pentru o treabă importantă. Asta însemna şi periculoasă, se înţelegea de la sine.

Poate că fusese cam aspru cu Britta, sau fără să vrea scrisese într-una din scrisori ceva ce o supărase.

Trebuia să-l înţeleagă şi să fie alături de el, orice s-ar întâmpla, îi părea rău pentru părinţii Brittei, dar nu se simţise niciodată prea apropiat de ei. Ar fi trebuit să se fi gândit la fiica lor înainte să se bage în activităţi politice sau subversive.

Era nedrept ca din cauza asta viitorul lui şi sănătatea ei să fie ameninţate.

Se gândi la nava *Prinz* ancorată în apele daneze. O cunoştea mai bine decât oricine altcineva. Vor avea cu toţii nevoie de ea când vor da de greu.

Coti pe aleea liniştită ce ducea spre casă; era ultima dintr-un şir de cinci. Nu se schimbase nimic, iar florile şi arbuştii din fiecare grădină îi bucurau ochii după cenuşiul oţelului şi mohoreala golfului Riga.

Vor petrece împreună trei, poate patru zile. Apoi se va întoarce pe navă. în calitate de comandant secund era dator să ajungă la timp înapoi, chiar cu preţul pierderii unei zile. Dar permisia va fi bine venită. Ca o aducere aminte şi o promisiune. O speranţă pentru viitor.

I se păru că vede o femeie din casa vecină aplecându-se, poate să culeagă nişte flori. Când privi din nou, dispăruse. Era bucuros. N-avea chef să zăbovească la discuţii despre război, raţionalizare şi toate celelalte văicăreli.

Ajuns la poarta grădinii, mută din nou valiza grea în cealaltă mână. Îşi îndreptă umerii, întrebându-se dacă îl pândeşte cineva. „S-a întors!" Aproape că se putea vedea în uniforma lui cea mai bună, plină de decoraţii şi cu vulturul pe piept, în dreapta.

Privi în grădină. Şovăi. Nu stătea în firea Brittei să o neglijeze în asemenea măsură. Era uscată, iar florile atârnau veştejite deasupra aleii. Nu-i venea să creadă. îşi stăpâni iritarea şi se repezi la uşa principală. Scotoci după cheie, aşteptându-se ca în orice moment să se deschidă uşa şi ea să apară cu o privire mirată. Părul ei bălai putea fi în neorânduială, fiindcă lui i s-ar fi părut la fel ca odinioară. Rochia ei, chiar una de trebăluit prin casă, pentru el ar fi arătat asemenea celei de mătase pe care o adusese odată din Franţa.

Casa era însă atât de tăcută, încât rămase în cadrul uşii deschise, nemişcat. Îşi dădu seama că e goală, fără să cerceteze mai departe.

Lumina soarelui, cernută prin ferestrele din spate, era prăfoasă, iar într-o vază din apropierea fotografiei înrămate de la cununia lor florile se ofiliseră. Se opri în dreptul acesteia, dezorientat, neştiind ce să facă. Privi fotografia, braţul ei după al lui, figurile din spate. Acela era Willi - cel care a dispărut în Atlantic cu doi ani în urmă...

Theil lăsă valiza din mână şi-şi îndoi degetele. Ce simţea? Furie, dezamăgire, îngrijorare? Toate şi nici una dintre ele.

Poate plecase? Privi florile veştede. Unde? Se întoarse, copleşit de un sentiment de silă. Îl părăsise.

Hoinări prin casă, deschizând uşile, trântindu-le la loc, apoi urcă la etaj şi se uită afară, spre casa vecină. Atât de liniştită, de încremenită...

Deschise un şifonier. Pipăi hainele, amintindu-şi cum îl privea când o dezbrăca.

Ce-o fi fost în mintea ei? Încercă să-şi păstreze calmul, aşa cum ar fi făcut la bordul navei când un marinar idiot comitea o greşeală. Credea că poate face orice fără să rănească, de se comporta aşa? Atinse o draperie trasă într-o parte. Neglijenţă. O dată în plus, era un accident, sau ceva deliberat?

Theil coborî fără grabă la parter; aici zări un teanc de scrisori aranjate cu grijă pe măsuţa din hol, unde ea îşi ţinea mănuşile.

Recunoscu ştampilele oficiale si propriul lui scris. Erau ne-deschise. Nici măcar nu le citise.

Fixă cu privirea valiza rămasă în faţa intrării... Părăsită ca şi cum cineva abia sosise sau se pregătea de plecare.

Ce naiba făcuse Britta? Nu avea nici un rost să telefoneze la poliţie sau la spital. Ar fi fost anunţat de mult. Trecu un camion militar; câţiva soldaţi cântau, legănându-se, pe drumul plin de hârtoape. Ce trist suna cântecul lor...

Îndesă scrisorile în buzunar şi, după o scurtă ezitare, înşfacă hotărât valiza burduşită.

Va întreba vecinii; erau oameni de treabă. O simpatizaseră întotdeauna pe Britta.

Ajuns la uşă, şovăi şi privi înapoi la liniştea apăsătoare. Se gândi la viitor, la nava care plutea, aşteptându-l, aşteptându-i pe toţi, simţind laolaltă teamă şi înverşunare.

Avea nevoie de ea, la fel cum şi ea avusese odată nevoie de el, dar plecase.

Trânti uşa. O încuie, apoi ieşi în drum, făcând un ocol până la casa alăturată.

Îşi mai aruncă o dată ochii spre propria-i casă. Şi-o imagină pe Britta la fereastră, făcându-i cu mâna surâzătoare, ca şi cum totul fusese o glumă, iar acum îl aştepta.

Soneria răsună undeva departe. Aşteptă, deşi presimţea că nimeni n-o să-i răspundă. În timp ce cobora din nou spre şosea simţi că cineva îl pândeşte.

Ce să facă? Îşi aminti de prietenul lui, doctorul. Merse pe jos până la el acasă, nepăsător la greutatea valizei, scormonind furios în minte în căutarea unei explicaţii.

Doctorul fu bucuros să-l vadă, deşi se grăbea la o consultaţie urgentă.

Ascultă impasibil povestea lui Theil, apoi spuse:

– Cred că trebuie să accepţi realitatea, Viktor. Te-a părăsit. Ridică mâna când Theil încercă să protesteze şi continuă: Va ţine legătura cu tine, poţi fi sigur de asta, dar trebuie să-şi rezolve problemele singură, în felul ei, înţelegi? Aşa sunt femeile. Au trecut atâţia ani, dar reacţiile lor încă mă lasă fără glas.

Theil hotărî să plece. Britta avea nişte rude pe undeva. Le va căuta adresele în agendă. Se uită la valiza voluminoasă.

– Ia-o dumneata, doctore. De dragul vremurilor bune de odinioară, ce zici?

Doctorul o deschise, privind uimit bogăţia de alimente.

– Mulţumesc, Viktor. Câţiva dintre pacienţii mei... Theil încuviinţă din cap şi schiţă un zâmbet.

– Desigur.

Afară, înserarea arunca umbre roşietice pe drum. Theil nu o mai luă spre casă. Ştia că, dacă s-ar întoarce acolo, ar înnebuni.

Îl părăsise. Nici măcar nu-i acordase şansa să îndrepte lucrurile. Se consolă, spunându-şi că nu avea cum să ştie de venirea lui.

Dar în toată această perioadă? Un alt bărbat? Iuţi pasul spre şoseaua principală fără să-i observe pe cei doi soldaţi care-l salutară în timp ce-i depăşea. Nu, niciodată! Nu Britta. Orice s-ar fi întâmplat. Atunci, înapoi în Danemarca? Se uită la ceas. Ce să facă?

Atinse cu degetele crucea neagră de pe veston; ca toate celelalte decoraţii primite, îl făcuse să se simtă întotdeauna mândru şi sigur de el. Mai zăbovi câteva clipe cu privirea pierdută, gândindu-se îndurerat, apoi furios, la felul în care ar fi decurs lucrurile. Din cauza necazului cu părinţii Brittei îi fuseseră afectate o vreme avansarea şi cariera. Aşa pierduse comanda lui Prinz. Din cauza ei. Când avea să se întoarcă la el, cerând înţelegere, cum o s-o primească?

Theil se îndreptă spre gară. Nu mai voia să meargă nicăieri altundeva.

*

* *

În cazul unora dintre membrii echipajului navei *Prinz Luitpold*, cele şapte zile de permisie au fost la fel de aparte ca şi fiecare dintre ei.

Pentru mulţi dintre cei norocoşi au însemnat un adevărat colac de salvare, ceva preţios, dar ireal faţă de condiţiile aspre ale războiului. Pentru alţii - care s-au întors la sfârşitul permisiei cu sentimentul că au pierdut totul - ar fi fost poate mai bine să nu fi părăsit nava.

Printre cei rămaşi la bord era unul care, după un scurt raid pe chei, în căutarea unui telefon, petrecuse cea mai mare parte a zilelor şi nopţilor în Vejle.

Korvettenkapitän Josef Gudegast, ofiţerul cu navigaţia de pe crucişător, ştia nu numai cărările mării şi poziţia balizelor de aliniament folosite în vreme de pace sau de război, dar acumulase şi un impresionant bagaj de cunoştinţe despre porturi şi ce puteau ele oferi. Pe vremea când lucrase pe vase de lemn, vizitase adesea porturile daneze, iar Vejle era unul dintre locurile preferate pentru o escapadă pe ţărm.

În penultima zi a permisiei şedea într-un fotoliu imens; cu chipul roşu, încordat din cauza concentrării, lucra o schiţă în cărbune a femeii tolănite pe o sofa în faţa lui. În lumina lămpii, corpul ei gol părea palid.

Căsuţa era liniştită, cu atât mai mult cu cât ferestrele erau acoperite de jaluzele şi draperii întunecate. Locul acesta fusese întotdeauna paradisul lui. Era bine aprovizionat cu mâncare şi băutură, în mare parte adusă de el de pe navă, unde se întorcea în fiecare dimineaţă să arunce o privire sectorului de care răspundea şi lucrărilor făcute de subordonaţi.

În încăpere era foarte cald, motiv pentru care stătea doar în cămaşă. Vestonul cu cele trei galoane aurii decolorate atârna neglijent pe uşă, ca pentru a-i aminti - dacă mai era nevoie - că răgazul lui de libertate se apropia de sfârşit.

– Gata! Se lăsă pe spate, studiindu-şi opera cu un ochi critic. Nu e rău.

Ea se ridică şi veni alături, încolăcindu-şi un braţ după umărul lui masiv. Gudegast simţi corpul lipit de-al său, căldura şi afecţiunea pe care le împărtăşiseră, pe rând, cu pasiune şi disperare surdă. Peste puţin timp, aveau să stea din nou alături în pat, iar într-un târziu vor adormi, înlănţuiţi precum tinerii îndrăgostiţi.

Josef Gudegast avea patruzeci de ani şi-i simţea din plin. Se trase de barba încâlcită şi murmură:

– Eşti încă o femeie a naibii de frumoasă, Gerda. O îmbrăţişa. Nu te-am uitat niciodată.

Ea îi mângâie părul. I se rărise foarte tare, iar fără chipiul de la uniformă îşi arăta vârsta, gândi ea. Şi-l putea aminti pe tânărul ofiţer cu ochi luminoşi de pe o navă în trecere, şi cât de bine se înţeleseseră de la început.

– Fugi de-aici! spuse Gerda. Atârnă carnea pe mine. Cercetă desenul. Tu m-ai făcut s-arăt mai frumoasă.

El îl acoperi cu o coală de hârtie, replicând brusc:

– E al tău!

Gerda făcu ochii mari.

– Dar niciodată n-ai dat...

Gudegast se ridică şi privi spre uşa dormitorului.

– Curând voi pleca... E ceva ce o să-ţi aducă aminte de bătrânul Josef, ce zici? ,

Îl prinse de braţ, neliniştită de dispoziţia lui sumbră.

– Totul va fi bine, aşa-i?

– Bine?

Îşi luă pipa de pe poliţa de deasupra căminului şi o umplu cu o încetineală deliberată. Trăgea de timp.

Era surprins că-i păsa atât de mult. Totodată nu voia să o sperie.

– Nu, la drept vorbind nu cred că va fi, spuse el încet.

Ea se aşeză pe sofa, trăgându-şi un şal mare peste umerii goi. Gudegast adăugă:

– Ai văzut cum ne-au întors spatele după-amiază, la cafenea? Gerda replică, stânjenită:

– Au spus, că nu mai au locuri.

El se încruntă.

– Au spus. Îşi aprinse pipa şi trase adânc de câteva ori, apoi continuă: Ticăloşii... A trebuit să pun piciorul în prag.

Gerda îl privi zâmbitoare.

– Ai făcut rost de-o masă grozavă.

– Nu-i vorba de asta. Pufăi. Au ajuns să fie mai speriaţi de afurisita de Rezistenţă decât de noi, nu vezi?

Îi studie gura rotundă şi sânii abia acoperiţi. Fusese o fată atât de drăguţă... Mai bine ar fi luat-o de nevastă în loc să...

Încercă să alunge din minte imaginea soţiei sale din Hamburg. Totul era o porcărie. Ca şi nenorocitul ăsta de război.

– Gerda, ce vei face când se va termina totul?

– Am să... Voi fi aici...

Veni lângă ea şi-i ciufuli părul.

– Pierdem. Nici de asta nu-ţi dai seama?

– Nu trebuie să spui aşa ceva, Jo! Dacă te aude cineva... Pe faţa lui ridată se aşternu o grimasă.

– Dumnezeule, chiar îţi pasă?

– Ştii bine că da.

– Toţi anii ăştia...

O mângâie pe păr cu o mână uriaşă, în timp ce cu cealaltă ţinea strâns pipa.

– Ştiu că eşti daneză, dar când totul se va termina, vor fi mulţi care îşi vor aminti că ai avut prieteni nemţi. O simţi încordându-se şi aproape că regretă ceea ce-i spusese.

Peste câteva zile va fi din nou departe. Probabil pentru totdeauna, dacă smintiţii de la Cartierul General aveau să-şi bage coada. Ce fel de război se punea la cale? Nici măcar nu-i arătaseră noile hărţi. Gândul acesta îl făcu să se înfurie. Când vorbi iarăşi, vocea îi era neaşteptat de aspră.

– Trebuie s-o ştergi, fetiţo! Ai rude în Suedia, pleacă la ele, dacă poţi.

Ea se agăţă de braţul lui.

– Eşti sigur că se va întâmpla aşa, Jo?

Rânji, dar un fior îi scutură trupul masiv.

– Îmi închipui că tipii din comanda supremă au prevăzut deja totul, vreun tratat, ceva, un compromis. Doar n-am ras decât jumătate din lumea asta nenorocită, aşa că nimănui nu-i pasă!

Gerda îl privi, nemişcată, cu ochii înecaţi în lacrimi.

– Niciodată nu m-am gândit...

El îi zâmbi cu blândeţe. Prea mulţi prieteni germani... Nu, nu vor uita asta. Văzuse în Spania, după războiul civil. Toţi „eroii" care răsăriseră după ce se sfârşiseră luptele... Tipi bravi, care îşi dovedeau bărbăţia trăgând de păr şi violând femeile ce sprijiniseră tabăra adversă. Ceea ce urma să se petreacă aici, avea să ofere o privelişte de o mie de ori mai rea.

O strânse aproape cuprinzându-i fesele în palme. Nici unul nu observă că degetele lui lăsau urme de cărbune de desen pe pielea dezgolită.

Privirile li se întâlniră.

– În pat! spuse el.

Ea luă sticla de şnaps pe care i-o adusese şi două pahare. Gudegast îi făcu loc să treacă. O urmări cum păşea provocator spre cealaltă încăpere. Ştia că nu va pleca. Poate că îşi va găsi un ofiţer de treabă care să aibă grijă de ea când englezii vor ajunge aici. Simţi sudoarea prelingându-i-se pe spate. Dumnezeule, puteai fi omorât numai pentru asemenea gânduri!

Înaintă dincolo de uşă. Se uită la Gerda, la felul aţâţător în care picioarele îi zăceau întinse între cutele cearşafurilor mototolite în acea dimineaţă - sau poate în toate celelalte.

Mâine va face altă schiţă. Când va fi din nou pe mare, dacă o să aibă timp, ar putea încerca să o picteze în ulei. Se înfiora, apoi îşi scoase pantalonii.

Ea întinse braţele. După ce bărbatul se trânti greoi pe pat, îngenunche deasupra lui. Era uriaş, iar dacă stătea deasupra, se simţea strivită.

El o privi şi-i spuse:

– Mi-ar fi plăcut să fim căsătoriţi, Gerda.

Femeia râse, dar râsul era plin de tristeţe. Îl cuprinse în braţe, îl apăsă cu trupul, oftând zgomotos în timp ce el o pătrundea. Era ca si cum ar fi ştiut că nu se vor revedea niciodată.

*

* *

Imaginea de pe ecran pâlpâi. în sunet de goarne, începu alt interminabil jurnal de actualităţi. Hans Stoecker încercă să se concentreze. Imposibil să distingi cu claritate ceva. Aerul era îmbâcsit de fum de ţigară. Cinematograful oraşului fusese rechiziţionat şi el bănuia că aici funcţionase o biserică, sau ceva de genul ăsta. Până la ecran se înşiruiau rânduri-rânduri de gulere marinăreşti pătrate, întrerupte ici-colo de griul verzui al uniformei trupelor de uscat.

Jurnalul de actualităţi era consacrat în special frontului de est. Prezenta mii de prizonieri escortaţi de soldaţi zâmbitori, care făceau voioşi semne cu mâna. Comentatorul atingea doar în treacăt situaţia din Franţa, în schimb apăreau mai multe imagini aeriene cu avioane de luptă ce bombardau un convoi de camioane; altele, cu câteva tancuri americane în flăcări.

Partea cea mai importantă a jurnalului era dedicată bombardării Londrei. Obişnuitele comentarii şi fluierături ale asistenţei scăzură în intensitate când aparatul de filmat se opri asupra marii rachete V-2, scuipând foc şi fum înainte să se înalţe de pe rampa de lansare şi să dispară în înaltul cerului.

Comentatorul perora entuziasmat: „De dimineaţă până seara, în fiecare zi, arma noastră secretă loveşte asupra Londrei. Nimic nu-i poate ţine piept; nu există nici o posibilitate de apărare. Numărul victimelor şi al pagubelor sporeşte neîncetat."

Urmau câteva fanfare, apoi vulturul german şi zvastica gravate pe un giulgiu impresionant de flăcări şi fum încheiau actualităţile.

Stoecker se ridică, croindu-şi drum spre ieşirea din cinematograf. Auzi mai multe glasuri strigându-l. Trebuie să fie aici jumătate din cartul liber al navei, gândi el.

Afară se însera, iar lumina avea acele superbe reflexe roz-aprins, cum numai în aceste ape mai văzuse. Îşi îmbrăcă vestonul şi se îndepărtă hotărât de zona portului. Străzile erau pline de militari germani care păreau destul de lipsiţi de griji.

Se gândi din nou la gabara scufundată, la strigătele îngrozite ale prizonierilor prinşi sub punte ca într-o capcană. Trecuse prin acel loc cu una dintre bărcile cu motor ale crucişătorului când fusese trimis în misiune la ţărm. Îl marcaseră cu o baliză specială, dar, după cum aflase de la una dintre santinelele de pe chei, nu avusese loc nici o

anchetă şi nici nu coborâseră scafandri. *Prinz Luitpold* dispunea de propria lui echipă de scufundători, însă nu i se ceruse sprijinul.

Oricum ai fi privit lucrurile, totul era clar. N-a fost sabotaj, îşi aminti chipul maiorului SS. Fusese o crimă.

Stoecker traversă maşinal strada. Se opri să privească vitrina unui magazin. O făcu mai degrabă ca să evite trei ofiţeri pe care ar fi trebuit să-i salute. Era o copilărie, dar, ca majoritatea marinarilor, avea aversiune pentru disciplina măruntă ce părea să funcţioneze pe uscat. Se gândi la comandant, cum îi vorbise, cum îi spusese pe nume, reţinându-l dintr-un echipaj de aproape o mie de oameni. Hechler nu făcuse niciodată caz de disciplină. Avea criteriile lui şi pretindea să fie îndeplinite. Altfel, era un om căruia simţeai că i te poţi adresa oricând. Cu încredere.

Cineva îl prinse de mânecă.

– Hans! Tu eşti?

Se răsuci, holbându-se la fata care-i zâmbea. Preţ de câteva clipe, în mintea lui străfulgera amintirea aceloraşi bucle castanii ce încadrau nişte ochi surâzători şi o uniformă de şcoală; acum însă uniforma avea însemnele infirmierelor.

– Ce cauţi aici, Sophie? Acasă, ea locuia la trei uşi de mama lui. Eşti infirmieră?

Fata îşi potrivi pasul după al său. Oboseala din privire i se risipi de bucuria revederii.

– Nu departe de aici este un mare spital. Privi într-o parte. Cei mai mulţi sunt soldaţi care au fost în Rusia.

Stoecker îşi aminti de stilul triumfal al jurnalului de actualităţi şi de zguduiturile turbate ale suprastructurii navei când trăseseră asupra poziţiilor inamice.

Târziu după aceea îl auzise pe Kapitänleutnant Emmler, locţiitorul ofiţerului cu artileria, comentând necăjit: „Şi totuşi, Ivan a făcut zob o brigadă întreagă! Când vom reuşi oare să-i punem cu botul pe labe pe ticăloşii ăştia?"

– Sunt norocoşi că se află în grija ta, Sophie, spuse el încet. Ea îl luă de braţ. O făcuse cu atâta naturaleţe, că se simţi mişcat.

– Au fost în iad, Hans, spuse ea. Unii dintre ei sunt... Ridică din umeri şi zâmbi, dar pe obraji i se prelingeau lacrimi. Ia uite ce fac din cauza ta!

O călăuzi prin şuvoiul de oameni şi vehicule. Intrară împreună pe o stradă îngustă şi atât de liniştită, încât zgomotul paşilor le era singura tovărăşie.

Vorbiră despre cele de-acasă, despre cunoscuţi şi despre ultimele prilejuri cu care îi întâlniseră.

– Aş vrea să te mai văd, spuse el pe neaşteptate. Ea îl privi cu gravitate.

– Am toate serile libere, în afară de...

El clătină din cap, prinzându-i mâinile.

– Mâine. Acolo unde ne-am întâlnit. Acum trebuie să mă întorc pe navă.

Se simţea surprinzător de tulburat. Dacă n-ar fi plecat de la cinematograf, nu ar mai fi întâlnit-o, n-ar fi ştiut niciodată...

– Voi fi acolo... Îl mângâie pe obraz. Nu te-ai schimbat, Hans. Îi văzu expresia de pe chip şi întrebă repede: Ce e?

Stoecker privea undeva deasupra, cu mâna lipită de braţul ei, ca pentru a o proteja. Deşi şters şi mâncat de rugină, numele străzii se contura ca şi cum ar fi fost scris cu litere de foc. Era tocmai strada indicată pe scrisoare. Cu un gest vinovat îşi pipăi buzunarul. Parcă voia să se asigure că mai este acolo. Recunoscu casa, deşi nu mai trecuse pe-aici în viaţa lui. Sub locuinţele de deasupra fusese o prăvălie, iar ferestrele arse - ca de altfel întreaga clădire - se căscau asemenea unor grote întunecate. Pe tocul uşii, rămas în picioare, zări mâzgălite cu vopsea - înnegrite de fum, dar totuşi vizibile - steaua lui David şi cuvintele: Evreu împuţit!

Fata îi urmări privirea şi şopti:

– Hai să plecăm de-aici.

Coborâră înapoi pe străduţa îngustă, către şoseaua principală. Cine a fost? se întrebă. Un părinte, soţia, iubita? Îşi încleşta degetele de braţul ei şi auzi în urechi murmurul bărbatului: Voi muri. Toţi murim.

– Ti-e rău?

Încercă să zâmbească, dar buzele crispate refuzară să-l asculte.

– Nu, n-am nimic.

Priviră unul la altul, părtaşi la minciună, ca şi cum ar fi fost ceva preţios şi ştiut numai de ei.

– Atunci, pe mâine.

O urmări cum grăbea pasul spre un furgon camuflat pe care era pictată crucea roşie. Dar dacă totul s-a petrecut doar în mintea lui? Era o singură cale să afle şi ştiu că, oricât l-ar fi costat, va citi scrisoarea.

Pe măsură ce deasupra locului de ancorare se lăsa noaptea, cursele du-te-vino ale bărcilor transportară toţi marinarii care se înapoiau pe navă. Ofiţerul de cart împreună cu personalul de serviciu la pasarelă supravegheau fiecare siluetă care urca la bord, îndreptându-se apoi şchiopătând sau clătinându-se spre căldura primitoare a sălii de mese.

Cu luminile camuflate, *Prinz Luitpold* părea un tigru care se odihneşte; doar luna se reflecta ici-colo, în hublouri şi în blindajele punţii.

Una dintre ultimele şalupe se desprinse de ţărm, împroşcând în întuneric jerbe albe de spumă. Pilotul cârmi cu dibăcie. Ambarcaţia se strecură printre câteva şlepuri ancorate şi două bărci de patrulare.

Hechler părea să simtă că nava lui era tot mai aproape. Se caţără afară din cockpit[14], alăturându-se cârmaciului, cu gulerul mantalei din piele ridicat peste urechi şi chipiul bine îndesat pe cap. Deşi viteza şalupei făcea ca stropii să se împrăştie în toate părţile, nici măcar nu clipi când umbra imensă prinse contur în licărirea palidă a stelelor, ba chiar avu un ciudat sentiment de uşurare. Văzu omul de la prova făcându-şi apariţia cu cangea pregătită şi auzi motorul torcând mai domol pe măsură ce timonierul reducea viteza.

Vorbărie arogantă, banchete, uniforme pompoase şi strălucire - de toate avusese parte în ultimele zile, destul să i se facă lehamite. Realitatea lui era aici... Nava lui!

O voce stridentă din întuneric ceru semnalul de recunoaştere. Cârmaciul semnaliza cu o mică lanternă.

Bordurile de la prova navei desenară un vârf de săgeată pe cer, apoi şalupa viră spre scara de babord.

Căpitanul s-a întors la bord. Poate avem noutăţi.

Hechler urcă scara cu uşurinţă, aranjându-şi la loc gulerul de piele, astfel încât crucea de la gât licări stins în lumina palidă de pe pasarelă.

Comandantul crucişătorului *Prinz Luitpold* se simţea de parcă nici n-ar fi părăsit vreo clipă nava.

Capitolul 4
SIGURANŢĂ MAXIMĂ

În uşa cabinei de zi a lui Hechler se auzi o bătaie, apoi Theil păşi peste pragul înalt şi închise uşa.

Hechler se bucură de întrerupere. Masa din faţa lui era acoperită cu dosare informative, teancuri de fotografii şi chiar vagi buletine de ştiri. În doar câteva zile absorbise tot ce reuşise să găsească despre situaţia războiului, ceea ce-l făcea să se simtă de parcă avea să-i explodeze capul. Îl vedea pe Theil pentru prima oară de la întoarcerea din permisie, altfel decât cu ocazia scurtelor rapoarte curente.

Arăta mai palid ca de obicei şi mai tăcut. Când bărbaţii însuraţi reveniseră după scurta lor evadare, Hechler simţise o schimbare de atmosferă de la un capăt la celălalt al navei. Chiar de-ar fi existat legi împotriva răspândirii tristeţii şi deprimării, nimeni nu ar fi izbutit să-i oblige să le respecte, îşi zise el.

Mai mulţi marinari ceruseră prelungirea permisiilor din motive familiale: rude ucise sau dispărute în bombardamente, soţii infidele şi fiice însărcinate. Lista era fără sfârşit.

Aşteptă ca secundul să se aşeze şi Pirk să prepare cafea proaspătă. Primul vorbi Theil:

– Domnule comandant, toată lumea se află la bord, în afară de doi marinari. I-am anunţat ca dezertori.

Hechler ridică din sprâncene. Din perspectiva războiului erau o părticică infimă, dar pentru orice navă doi oameni însemnau o pierdere neliniştitoare, o fisură în schema de organizare.

Pirk deschise un hublou. Hechler văzu cum fumul de pipă din cabină se strecura afară, risipindu-se în rotocoale spre ţărm. Unul dintre vizitatorii lui fusese Gudegast, ofiţerul cu navigaţia; de fapt, Hechler se întâlnise cu toţi conducătorii de sectoare.

Fără îndoială, Gudegast nu se plânsese, dar nemulţumirea lui în privinţa carturilor era limpede. Nu avea nici un rost să le explice că nu cunoştea noul rol al navei şi nici misiunea. Nimeni nu l-ar fi crezut. *Dar eu, în locul lor?*

– Poate au motivele lor, Viktor. Nu vor ajunge departe.

Se gândi la veştile de pe frontul rusesc. Inamicul îşi înteţise presiunea, probabil pentru a obţine un avantaj cât mai mare până când iarna neîndurătoare avea să aducă un nou impas.

– Plecăm în seara aceasta, domnule comandant, spuse Theil. Făcuse doar o afirmaţie. Vasele de escortă au ancorat deja conform ordinelor.

Hechler îl privi nesigur. Theil vorbise cu o oarecare indiferenţă. Nu se potrivea deloc cu firea lui şi cu preocuparea permanentă pentru eficienţă.

– Totul e în regulă cu tine, Viktor? Theil păru să se trezească dintr-o dată.

– Asta-i bună... desigur, domnule!

– Mi s-a părut... Cum a fost în permisie? Theil îşi desfăcu mâinile.

– Ca de obicei. Ştiţi cum e... într-o casă e nevoie întotdeauna de tot felul de lucruri.

Hechler aruncă o privire la hârtiile de pe masă. Deci asta era. Avea necazuri cu soţia.

– Pot să te ajut cu ceva?

Theil îi înfruntă privirea. Era ca o sfidare.

– Cu nimic, domnule comandant.

– Bine, atunci.

Hechler ascultă cu atenţie agitaţia de pe puntea care prindea viaţă. Era un sentiment plăcut. Niciodată nu se săturase de el. Animalul fremăta după un repaus impus.

– Norvegia, spuse el. Trebuie să pornim când se înserează şi să depăşim Skagerrak înainte de răsărit. Urmări reacţia lui Theil. Vreau să ajungem în largul portului Bergen în treizeci de ore.

Theil făcu o grimasă.

– Mă întreb dacă vasele de escortă vor fi în stare, să ţină pasul cu noi.

– Bine-ar fi!

Îşi imagină crestată coastă norvegiană, înşiruirea nesfârşită de fiorduri şi insuliţe. Asta îi va da lui Gudegast motive să aibă pentru ce să bombănească.

– După aceea va trebui să navigam aproape de ţărm, să intrăm în fiordul stabilit şi să aşteptăm veşti proaspete.

Theil încuviinţă, clătinând din cap.

– Alt fiord...

Hechler ghici că se gândea la marele crucişător de luptă *Tirpitz* care stătuse ascuns în bârlogul lui norvegian, la multe mile distanţă de largul mării. Deşi păreau la adăpost de orice fel de atac, în urmă cu un an, inamicul reuşise să ajungă până la el. Câteva mici submarine de buzunar cu echipaje de câte patru oameni riscaseră sfidătoare totul ca să dea de urma lui *Tirpitz* şi îl scoseseră din circulaţie plantându-i sub carenă câteva încărcături explozive zdravene, cu toate măsurile de protecţie şi camuflare pe care şi le luase.

Hechler îşi aminti iar de fratele său. Scharnhorst fusese scufundat o lună după aceea, a doua zi de Crăciun. Apele din largul Capului Nord erau atât de neîndurătoare, încât învingătorii descoperiseră şi salvaseră doar câţiva dintre supravieţuitori. Fratele lui nu se aflase printre ei.

Hechler se strădui să şi-l scoată din minte şi să se concentreze asupra misiunii care urma să fie încredinţată navei lui. Să fi fost vorba din nou despre convoaiele din nordul Rusiei? Orice presiune asupra ruşilor şi distrugerea atât de aşteptatelor ajutoare din partea Aliaţilor ar fi fost bine venite pentru armata de uscat. Sau poate şi mai la Nord, chiar prin Marea Barents, înainte de venirea gheţurilor?... Să atace marina rusească la ea acasă. Hechler îşi încleşta fălcile. S-ar putea să merite încercat.

– La întoarcere mă aşteptam să găsesc arborat pe catarg pavilionul amiralului, domnule comandant, spuse Theil.

Hechler zâmbi.

– Amiralul preferă să ne mai ţină pe jăratic, Viktor.

Se gândi la lăzile misterioase duse jos în cală. Cheile compartimentului în care fuseseră depozitate nu mai stăteau în comandamentul navei. Una o avea amiralul, iar pe cealaltă o încuiase Hechler în seiful din cabina lui. Era hotărât să afle de la Leitner ce era în lăzi.

Îşi aminti reşedinţa provizorie pe care acesta o avea în Copenhaga, acolo unde fusese condus în prima seară, apoi în mai toate serile care urmaseră. Copenhaga era încă frumoasă. Războiul şi ocupaţia nu puteau schimba asta, gândi el. Turnurile semeţe şi acoperişurile verzi, pieţele pavate cu piatră - toate aveau un farmec pe care drapelele germane arborate pe clădirile rechiziţionate nu-l puteau altera.

Se părea că Leitner crease acolo o altă lume, numai a lui. Cartierul General fusese înainte hotel, iar toţi oamenii - bărbaţi şi femei - care intrau şi ieşeau la ordinele lui se comportau ca atare. Exista întotdeauna mâncare aleasă şi băutură din belşug; o mică orchestră întreţinea oaspeţii oficiali cu muzică romantică sau patriotică - în funcţie de ocazie.

Chiar dacă Leitner era îngrijorat de veştile de pe frontul rusesc, în nici un caz nu arăta. Întotdeauna optimist şi sigur de el, părea că-şi rezervă dispreţul pentru armata de uscat şi pentru anumiţi generali pe care obişnuia să-i numească „pigmei intelectuali".

Dacă exista cineva căruia să-i priască războiul, fără îndoială că Leitner era acela.

Aşezat în partea opusă a mesei, Theil nu-l scăpa din ochi, deşi mintea îi era pe jumătate absorbită de larma de la bordul navei şi de pregătirile pentru o nouă plecare la drum. Totuşi, Hechler îl captiva

mai mult. Oare era chiar atât de calm cum părea văzut din afară? Într-atât de netulburat de povara răspunderii şi a incertitudinilor?

Se gândi la zvonurile care îl întâmpinaseră când revenise pe navă. Sosirea pachetelor de îmbrăcăminte pentru condiţiile arctice la platforma de încărcare nu făcuse decât să alimenteze speculaţiile, chiar şi printre cei mai sceptici.

Ar fi trebuit să se simtă mai aproape de Hechler acum. *Şi* pe el îl părăsise soţia, deşi nimeni nu aflase întreg adevărul. Oare se frământă din cauza asta, şi în sufletul lui îşi doreşte să se întoarcă? Studie trăsăturile grave ale lui Hechler, felul în care îşi dădea părul de pe frunte pe spate atunci când voia să sublinieze ceva.

Theil încercă să nu stăruiască asupra comportamentului Brittei. Poate că dorea numai să-l pedepsească, ca şi cum nu ar fi fost decât vina lui. Simţi cum îl cuprinde disperarea. Era atât de nedrept. Tocmai când avea nevoie de devotamentul ei, de sprijinul ei. Dacă măcar...

– Oare câţi ochi sunt aţintiţi asupra noastră în clipa asta, Viktor? întrebă Hechler.

Se apropie de un hublou şi îşi sprijini degetul de paravan. Lui Theil i se păru că arăta mult mai relaxat, mai degrabă ca un spectator decât ca un actor principal.

Hechler îi simţi privirea şi stânjeneala. Nu era momentul ca Theil să fie cu mintea aiurea. Prioritatea lor numărul unu trebuia să fie nava, şi apoi oamenii care serveau pe ea. După aceea... Se întoarse, ţinându-se de capacul hubloului ca un pasager într-un tren aglomerat.

– Vom lupta, Viktor. Simt asta. Gata cu joaca, gata cu afurisitele de bombardamente în care abia îţi ajunge spaţiul de manevră ca să eviţi să te încalece duşmanul. Se uită la cel mai apropiat perete ca şi cum ar fi putut privi prin el. Ai citit despre Nelson?

Înţelese după expresia lui Theil că schimbarea de atitudine îl descumpănise.

– Nu, domnule comandant.

Vorbise de parcă s-ar fi simţit într-un fel vinovat de trădare. Hechler zâmbi şi cutele din dreptul gurii i se îmblânziră.

– Trebuie să citeşti. A fost un ofiţer pe cinste. Rânji prefăcut. Desigur, neînţeles de superiorii lui. În privinţa asta nu s-a schimbat nimic.

Theil se foi în fotoliu.

– Şi ce-i cu el?

– Măsurile cele mai îndrăzneţe sunt cele mai sigure, asta spunea amiralul. Şi îi dau dreptate, acum mai mult ca oricând. Adăugă liniştit, în timp ce îl cântărea din priviri: Dacă nu suntem prudenţi, vom pierde războiul.

Theil se uită la el înmărmurit.

– Imposibil! Adică... vreau să spun, domnule, că nu putem fi învinşi acum.

– Învinşi - cred că nu. Dar putem, totuşi, pierde.

Nu dădu nici o explicaţie. În schimb se concentra asupra Norvegiei. Prima etapă a drumului nu părea să fie prea periculoasă. Atacurile aeriene erau posibile în fiecare clipă, dar barajele de mine ar fi trebuit să poată împiedica apropierea oricărui submarin. Se gândi la noul aparat de detecţie care fusese instalat la bord. Era la fel de bun ca şi cele folosite de britanici şi de aliaţii lor. Ofiţerul cu artileria, Kroll, se arătase deosebit de entuziasmat, deşi era evident nemulţumit de prezenţa unor civili la bord care să-i dea instrucţiuni. Aveau să rămână pe navă şi în timpul călătoriei, într-atât era de important.

Unul dintre civili denumise dispozitivul „ochiul nevăzut"... Datorită lui, Scharnhorst fusese depistat şi distrus chiar în timpul unei furtuni compacte de zăpadă. *Prinz Luitpold* urma să fie de două ori mai precis şi ei erau primii echipaţi cu aşa ceva.

Pe navă sosiseră oameni instruiţi în pripă, figuri noi care urmau să fie integrate pentru a deveni parte din lumea lor.

Apăruse şi un nou medic de bord; lăsarea la vatră a celuilalt din motive de sănătate stârnise printre marinari glume răutăcioase.

Hechler se gândi să discute cu Theil şi despre doctor, dar se răzgândi şi o lăsă pe altă dată. Se numea Stroheim; era foarte competent şi cu o clasă mai sus decât majoritatea medicilor militari din Marină. Din motive evidente pentru toată lumea, cei mai buni deserveau armata de uscat.

Din dosarul lui personal, răsfoit în treacăt de Hechler, îl îngrijora un singur lucru. Avea ataşată o pagină „trandafirie". Hechler detesta amestecul politicii în treburile care îl priveau. Dar de aşa ceva trebuia, totuşi, să ţii cont. Păstra în minte imaginea Oberleutnantului Bauer, ofiţerul telegrafist. Judecând după aspectul exterior, părea un puşti, dar era un membru important al echipajului. Şi Bauer avea o rubrică specială la dosar. Îndeplinea rolul de ofiţer politic al navei, domeniu în care Hechler nu-şi putea băga nasul, cât era el de comandant.

Se grăbi să alunge gândurile întunecate şi îi spuse lui Theil:

– Înainte ca oamenii să-şi ia în primire posturile pentru plecarea din port, aş vrea să dăm o raită pe navă. Schiţă un zâmbet. Să arătăm că suntem uniţi.

Theil se ridică, strângând chipiul sub braţ.

– Voi fi onorat. Pentru patrie!

O clipă, Hechler se aşteptă să adauge: „Heil Hitler!", aşa cum ar fi făcut Leitner.

– Din acest moment, nimeni nu mai coboară la ţărm, spuse el. Îşi amintise brusc de explozia care scufundase şlepul. Astfel de lucruri se întâmplau întotdeauna pe neaşteptate. Vigilenţa nu era de-ajuns.

Sabotaj. Cei care puseseră bomba la bordul gabarei erau undeva pe aproape şi îi pândeau. Era totuna dacă intenţionaseră să avarieze nava sau să distrugă lăzile lui Leitner. Ar fi putut fi mai grav.

În Londra zguduită de bombardamentele infernale cu noile rachete ucigătoare, în vreun buncăr al Amiralităţii, avea să sune un telefon: *Prinz Luitpold* părăseşte Vejle. Nu era nevoie decât de un scurt mesaj transmis prin radio din partea unui trădător danez. Zâmbi din nou... Sau patriot, dacă erai din cealaltă tabără.

O trepidaţie şi mai accentuată, stârnită de undeva, din măruntaiele sălii maşinilor, cuprinse blindajele punţii. Hechler îşi mută privirea de la chipul brăzdat de riduri al lui Theil. Ca şi mine, gândi el... Dornic de plecare.

*

* *

Marşul impetuos al crucişătorului *Prinz Luitpold* din Baltica în apele norvegiene a fost mai liniştit decât anticipase Hechler. Au menţinut o viteză de croazieră constantă, de douăzeci de noduri, şi au depăşit portul Bergen cu o abatere de numai douăzeci de minute faţă de calculele lui Gudegast.

În cea mai mare parte a timpului, dar în special în pasajul cel mai periculos din Marea Nordului, când Insulele Orkney şi mai apoi Shetland se găseau la două sute de mile la travers, echipajul navei a stat lipit de posturile de luptă. Toţi ochii erau aţintiţi spre cer, dar, spre deosebire de Baltica, vremea a fost foarte mohorâtă, cu plafonul de nori coborât şi averse de ploaie măruntă, care reduceau vizibilitatea la doar câteva mile. Au putut fi testate unele dintre dispozitivele noului radar, iar Hechler a fost impresionat de precizia cu care trasau deplasarea şi mişcările navelor din escortă, chiar şi când acestea nu puteau fi văzute de pe punte.

Au navigat neîntrerupt spre Nord, apoi spre Nord-est, urmărind linia litoralului pe care Hechler o cunoştea atât de bine din scump-plătitele experienţe anterioare. După ce au ocolit fiordul Trondheim - asemănător unei fortăreţe -, au traversat Cercul Polar, continuându-şi drumul până când atât radarul cât şi marinarii de veghe au indicat apariţia insulelor Lofoten, în prova babord. La dreapta, parcă tăiat în ţărm, se afla Bodø, iar o oră mai târziu lanţurile coborâră huruind şi crucişătorul aruncă ancora.

Coasta era apăsător de cenuşie, iar pâcla ce plutea deasupra apei învăluia nava de parcă tocmai ar fi tras o salvă mută de salut spre plajă. De data aceasta nu mai erau singuri. Un alt crucişător, *Lübeck*, se afla deja la ancoră, iar în afara navelor lor de escortă se găseau mai multe distrugătoare şi câteva vase de aprovizionare.

O parte din încordare, dacă nu cumva toată, se risipise de-a lungul călătoriei. Faptul că primiseră o nouă misiune, riscurile de zi cu zi acceptate de marinari care puneau grijile personale în altă lumină - toate acestea îi întăriră lui Hechler convingerea că nava lui era gata pentru orice.

Întrucât crucişătorul era ancorat la adăpostul plaselor de protecţie şi al verfafoarelor, iar bărcile de explorare se roteau încontinuu în apropiere, Hechler avu răgazul să constate înţelepciunea ordinelor pe care le primise. Bodø era o alegere bună, decise el, fie şi numai datorită întinsului aerodrom militar care exista aici. Bombardierele şi avioanele de luptă le puteau asigura neîntârziat acoperirea, precum şi pregătirea eventualelor atacuri asupra convoaielor inamice sau submarinelor „curioase".

Reîncepu rutina; după ce şlepurile cu combustibil umplură ochi rezervoarele, se puseră pe aşteptat.

La mai puţin de douăzeci şi patru de ore de la aruncarea ancorei, Hechler primi un mesaj concis, dar grabnic. Trebuia să zboare de urgenţă la Kiel. După nesiguranţa şi misterul ordinelor primite până atunci, era ca o descătuşare. Dar în timp ce se îndrepta spre ţărm şi mai apoi, când gonea spre aerodrom într-o maşină a statului-major al armatei, motivul alegerii portului Bodø ca refugiu pentru nava lui deveni dintr-o dată evident. Totul fusese planificat până în cel mai mic detaliu, ca şi cum el n-ar fi avut nici un amestec în toată povestea. Nici măcar nu ştiuse ce să-i spună lui Theil înainte de plecare. De fapt, era posibil să meargă în Germania doar pentru a fi informat că a fost schimbat, urmând ca Theil să preia comanda.

Avionul - un bătrân Junkers de transport cu trei motoare - ajunse la Kiel după-amiaza târziu.

Hechler moţăise în scaunul lui, nu pentru că era obosit, ci mai degrabă pentru a evita să ridice tonul într-o eventuală discuţie cu un colonel de armată, care petrecuse aproape în întregime cele patru ore ale zborului sorbind un „întăritor" dintr-o sticluţă argintie.

În timp ce avionul se apleca abrupt şi începea să coboare, Hechler izbuti să arunce o privire asupra Kielului. Nu mai trecuse pe-acolo de aproape un an şi acum nu reuşea să-şi desprindă ochii de imaginea prăpădului. Fuseseră devastate suprafeţe întinse, astfel că doar străzile mai lăsau să se ghicească ceea ce fusese în acele locuri. Zări o trâmbă de fum... Nu-şi putu da seama dacă era urmarea unui recent raid aerian sau numai un incendiu scăpat de sub control. În cinci ani de război întâlnise de multe ori asemenea scene. Polonia, Rusia... Chiar şi cu ocazia ultimului bombardament la care participase, nava lui văzuse cum cele câteva case rămase se transformaseră în ruine.

Pentru câteva clipe, lumina fumurie a soarelui se reflectă în apele mării, suficient ca Hechler să distingă contururile întinselor şantiere

navale, înainte ca un nor plumburiu să le ascundă privirii. Era greu să deosebeşti în port navele încă utile de cele scoase din circulaţie. Văzu macarale şi schele prăbuşite, imense pete unsuroase de petrol, cratere întunecate acolo unde fuseseră calele de lansare şi docurile.

Fu oarecum surprins să descopere neatinse - într-un asemenea haos - silueta semeaţă a monumentului comemorativ al Marinei de la Laboe, ca şi familiarul castel de apă în stil gotic, care trona ca o fortăreaţă în mijlocul unui câmp de bătălie.

Colonelul ameţit de băutură privi peste umărul lui şi spuse răguşit:

– Îi vom face să plătească pentru asta! Se şterse la ochi cu mâneca uniformei: Toată familia mea a fost ucisă. S-a dus... N-a mai rămas nimeni...

Avionul se strecură printre nori şi, câteva clipe mai târziu, sălta pe pistă. Atmosfera de oraş asediat era evidentă. Pistele de decolare şi aterizare erau flancate de cuiburi de mitraliere antiaeriene protejate cu saci de nisip şi pline de servanţi încruntaţi, purtând căşti metalice. Echipa de lucrători nu prididea cu repararea clădirilor şi umplerea gropilor. Faţă de universul ordonat de pe *Prinz Luitpold* sau de reşedinţa luxoasă a lui Leitner, diferenţa era ca de la cer la pământ.

Ce senzaţie stranie te încearcă aici, gândi el. Cu atât mai mult cu cât se afla printre compatrioţi şi pretutindeni în jur auzea vorbindu-se propria lui limbă, în toate dialectele.

Era aşteptat de o maşină de la statul-major, vopsită în culori de camuflaj, în care un locotenent cu aer obosit părea nerăbdător să părăsească zona aerodromului înainte ca alarma să vestească un nou raid aerian.

Nu era de mirare că unii dintre membrii echipajului arătaseră atât de îngrijoraţi şi de neliniştiţi la întoarcerea din permisie. Dacă toate oraşele importante arătau ca acesta... Nu îndrăzni să-şi ducă gândul până la capăt.

Centrul de Operaţii Navale fusese mutat într-un nou sediu, subteran, dar înainte de-a ajunge acolo, Hechler văzu scene dezolante, pe care nu le-ar fi crezut posibile. Şiruri nesfârşite de bărbaţi şi femei făceau coadă în faţa bucătăriilor mobile gratuite, iar feţele lor nu se deosebeau cu nimic de cele ale refugiaţilor pe care îi văzuse în Polonia.

Depăşiră un pluton de soldaţi care mărşăluiau, purtând pe umăr hârleţe şi lopeţi în loc de puşti. Ţineau cadenţa, iar armele se legănau în ritmul paşilor. Unii arătau foarte tineri. Cântau în cor, în stilul sacadat al infanteriştilor de pretutindeni. Dar feţele le erau lipsite de expresie şi până şi subofiţerul care îi comanda uită să salute maşina statului-major. Locotenentul comentă cu tristeţe:

– Aceeaşi poveste, de săptămâni de zile... Ochii lui întâlniră privirea cenuşie a lui Hechler. Îmi pare rău... Vă rog să mă iertaţi, domnule.

După un timp, maşina îşi croi drum printr-un grup de pompieri plictisiţi.

Dintr-o casă bombardată, al cărei fronton se prăbuşise în stradă, tocmai era scoasă o brancardă. Hechler întrezări pentru o clipă tapetul de pe perete fluturând sfâşiat şi un scaun agăţat într-un picior, undeva la etaj. Un bătrân era condus de o infirmieră către un loc mai sigur, dar era clar, chiar şi de la distanţă, că ar fi vrut să rămână alături de persoana al cărei corp zăcea pe targa, acoperit cu o pătură.

– Raiduri de noapte? întrebă Hechler. Locotenentul ridică din umeri.

– Ziua, yankeii, noaptea, alde Tommy .

Hechler vru să întrebe despre apărarea antiaeriană din Kiel, dar tăcu. Sunt un străin aici.

Locotenentul oftă şi coborî geamul portierei; în faţă apăruseră câteva santinele, blocând drumul. Noul sediu al cartierului german arăta ca o lespede compactă de beton, nu prea diferită din exterior de un imens refugiu pentru U-boat-uri, gândi Hechler. Dar, o dată ajuns înăuntru, după ce uriaşele uşi metalice se închiseră în spatele lui, i se păru că semăna mai bine cu o navă. Întăriturile din oţel, ascensoarele strălucitoare ce se făceau nevăzute în pământ, precum elevatoarele de muniţie, chiar ofiţerii şi marinarii care se agitau de colo până colo cu mape şi dosare importante creau o cu totul altă impresie decât oamenii în poziţie de luptă pe care tocmai îi văzuse afară, pe străzi.

Locotenentul îl conduse la unul dintre ascensoare. Coborâră în tăcere două sau poate trei nivele: alte uşi şi coridoare puternic luminate, iar aerul era la fel de răcoros şi proaspăt ca pe o potecă de ţară.

Hechler avea impresia că locotenentul îl ducea, în ciuda grabei afişate, pe un traseu mai lung decât era nevoie, poate pentru a-i arăta cât de practic şi eficient era organizat totul. Căpitanul, care nu mai intrase până atunci în buncăr, iscodea cu privirea fiecare încăpere sau birou pe lângă care treceau grăbiţi... Teleimprimatoare, maşini de scris gălăgioase, şiruri nesfârşite de comutatoare şi lumini orbitoare. Peste tot mişuna o mulţime de militari, iar Hechler, văzând o încăpere tapetată cu hărţi, înţelese că si Luftwaffe avea reprezentanţii ei.

Deveni din nou încrezător şi alungă pentru o clipă din amintire priveliştea deprimantă pe care o văzuse pe străzi. Aşa se întâmpla când, antrenat în luptă, nu te mai gândeai la cei de-acasă, nevoiţi să înghită orice li se arunca. Se gândi la părinţi şi fu bucuros că locuiau departe de oraş.

Locotenentul apăsă un buton şi o altă uşă metalică glisa într-o parte.

Mai multe femei în uniformă erau ocupate cu maşinile de scris, în timp ce un ofiţer vorbea concentrat la telefon. În momentul în care Hechler îşi făcu apariţia în conul de lumină, zvâcniră cu toţii în

picioare, privindu-l de parcă ar fi fost de pe altă planetă. Locotenentul părea uşurat.

– Amiralul vă aşteaptă, domnule.

Trecu de încă două uşi. Pe măsură ce înainta, aspectul fiecărei noi încăperi amintea din ce în ce mai puţin de război. Apăruseră covoraşe, lumina lămpilor cu abajur era mai blândă, iar birourile metalice fuseseră înlocuite cu unele din lemn lăcuit.

Leitner şedea într-un fotoliu confortabil, descheiat la uniformă şi cu un pahar în mână. Arăta proaspăt şi lipsit de griji, de parcă tocmai ar fi făcut o partidă de înot sau un duş.

– Exact la timp, Dieter.

Arătă cu mâna spre alt ofiţer, un căpitan care îi părea vag cunoscut.

– Poate că îl ştii pe Klaus Rau? spuse Leitner. E comandantul navei *Lübeck.*

Dădură mâna, iar Hechler îşi aminti că celălalt comandase pe timpuri un distrugător, în vremea atacului de la Narvik.

Era un bărbat scund şi smead, iar ochii vârâţi în fundul capului aveau o privire ternă şi păreau să nu clipească. Hechler se aşeză, cu gândul la crucişătorul ancorat alături de nava lui. De la începutul războiului, *Lübeck* participase la cele mai crâncene bătălii, în Ţările de Jos, în Franţa şi mai apoi în Baltica, împotriva ruşilor. Avusese şi el parte de-o soartă norocoasă, deşi fusese avariat de mai multe ori, atât de proiectilele tunurilor cât şi de bombe. *Lübeck* era o navă veche, construită la începutul anilor treizeci, şi avea cam jumătate din mărimea lui *Prinz Luitpold*.

Leitner puse paharul pe masă şi le aruncă o privire prietenoasă.

– Vom lucra împreună, domnilor, de îndată ce mă voi îmbarca. Va fi o escadră mică, dar de mâna întâi, iar inamicii vor avea toate motivele să ne ţină minte.

Rau privi spre Hechler.

– Nava mea le-a dat deja destule motive.

Hechler rămase impasibil. Aceeaşi poveste. Ca şi în cazul lui Theil. Se întrebă dacă era o simplă coincidenţă sau o întâmplare că Rau ajunsese aici înaintea lui. Nu-l văzuse la bordul bătrânului Junkers. Zâmbi în sinea lui. Era puţin probabil ca Leitner să fi îngăduit asemenea coincidenţe.

Contraamiralul adăugă:

– Veţi primi ordinele definitive la întoarcerea voastră pe nave. Este o acţiune ultrasecretă. Zâmbi vioi, ca un elev poznaş. Dacă apare vreo scurgere de informaţii, voi şti unde să caut, aşa-i?

Zbârnâi un telefon şi în încăpere apăru ca prin minune, pe o altă uşă, aghiotantul amiralului; ridică receptorul înainte ca superiorul lui să apuce să înalţe din sprâncene.

Hechler nu auzi ce se vorbeşte, dar observă că din plafon se revărsa o pulbere fină; n-ar fi văzut-o dacă luminile n-ar fi fost atât de puternice.

Leitner îl ascultă pe aghiotant şi spuse:

– Raid aerian. Iar atacă portul. Făcu un gest să-i fie umplut paharul. Avioanele noastre de vânătoare au doborât deja patru.

Hechler ridică ochii spre tavan. Asta era tot ce ajungea aici? Doar un fir de praf... Nici măcar o vibraţie cât de mică. Îşi aminti de colonelul beat din avion, de disperarea lui. Cum putea un asemenea om sa-şi conducă trupele cu convingere? Fusese la fel de vătămat ca oricare altul care şi-ar fi pierdut în luptă un mădular sau vederea. Era periculos pentru că se agăţa de trecut, închipuindu-şi că nu mai are nici un viitor.

Leitner se uită la ceas.

– Trebuie să ne întâlnim cu şeful operaţiilor. Rau se ridică.

– Atunci, pe mâine, domnule amiral. Aruncă o privire spre Hechler. A fost o plăcere să vă întâlnesc.

Hechler se uită cum se închide uşa în urma lui. Un om nu prea prietenos. Leitner zâmbi.

– Te invidiază. Nimic nu mobilizează oamenii mai bine ca invidia. Se îndreptă spre cealaltă uşă şi spuse: Vino cu mine, Dieter!

Amiralul Manfred von Hanke era un personaj impresionant din toate punctele de vedere. Stătea în picioare, drept, în mijlocul unei încăperi bine luminate, pline de hărţi, iar ochii lui cu pleoape obosite fixară uşa în clipa în care un aghiotant îi introduse pe Leitner şi Hechler.

Dieter Hechler auzise o mulţime de lucruri despre amiral, deşi nu cunoştea mulţi oameni care să-l fi întâlnit cu adevărat.

În Marele Război, von Hanke fusese căpitan. Avusese parte de o carieră remarcabilă. Lucrase ca ataşat la Ambasada germană din Statele Unite, unde mai mulţi ani se preocupase de organizarea unui colectiv destinat culegerii de informaţii şi spionajului. În ultimele luni ale războiului, când America abandonase umbrela neutralităţii, se trezise arestat ca spion. Nici asta şi nici ameninţarea unei execuţii sumare nu îl doborâseră, ba chiar, în ciuda originii sale aristocratice - privite cu ochi răi de Noua Ordine a lui Hitler -, supravieţuise şi avansase. Astăzi era inferior în funcţie numai lui Donitz, dar în materie de cunoştinţe de strategie şi operaţii navale nu era egalat de nimeni.

Avea părul cenuşiu-închis tuns scurt şi, pentru că tocmai se întorsese de la ceremonia remiterii unei decoraţii, purta uniforma redingotă şi gulerul cu aripi. „Poţi să juri că face încă parte din escorta Kaiserului", îşi spuse Hechler.

– Acesta este omul nostru, domnule..., începu Leitner pe un ton vesel.

Von Hanke ridică mâna cu un gest obosit şi Leitner amuţi imediat.

– Ia loc, spuse amiralul. Nu va dura prea mult, dar, desigur, dacă ai unele întrebări... Zâmbi sec. În cazul acesta...

Apăsă un buton pe birou şi mai multe panouri de pe perete glisară într-o parte, dând la iveală hărţi uriaşe ale fiecărei zone de luptă.

Hechler o cercetă pe cea care înfăţişa Marea Baltică şi Golful Finlandei, acolo unde nava lui fusese angajată cel mai mult. Deşi trecuseră doar câteva săptămâni, totul părea să se fi petrecut undeva în alt timp. Privirea lui fixă câteva steguleţe roşii cu care cineva din statul-major al lui von Hanke însemnase poziţiile mai multor unităţi militare.

Von Hanke îl studia calm, iar în ochii lui uşor adumbriţi nu se putea citi nimic.

– Ai observat ceva, căpitane? Hechler ezită.

– Divizia 21, domnule... Mai figurează încă la sud-vest de Riga...

– Ei şi?

Nici un tremur de emoţie în glas, deşi Hechler putea simţi în spatele lui iritarea lui Leitner.

– Nu mai există. A fost distrusă acum câteva săptămâni. Interpretă tăcerea amiralului ca pe un semn de îndoială, aşa că adăugă: Eram acolo, domnule.

Leitner interveni:

– Presupun că a fost regrupată...

Amiralul îşi împreună mâinile la spate.

– Mă bucur că dai dovadă de interes şi de inteligenţă, căpitane.

Von Hanke arătă cu mâna spre harta de alături, care reprezenta Norvegia şi rutele convoaielor din Islanda spre Capul Nord. Era înţesată de săgeţi şi steguleţe, iar Hechler simţi un nod în gât când citi numele propriei nave pe un fanion metalic fixat în dreptul localităţii Bodø. Imaginile i se perindară în minte: neliniştea lui Theil, distrugătorul lovit mortal, scufundându-se într-o învălmăşeală de foc şi fum, oamenii murind...

Amiralul vorbi cu voce gravă, baritonală.

– Aliaţii au aruncat tot ce au în Franţa. Chiar în această clipă unităţi avansate au ajuns la câteva mile de Paris şi altele se îndreaptă spre graniţa belgiană. Desigur, forţele noastre le vor încetini înaintarea, iar trupele de uscat, dispuse ca un cleşte, au capturat deja mulţi prizonieri şi cantităţi însemnate de muniţii. Dar înaintarea continuă.

Hechler privi steguleţele din apropierea frontierei belgiene. Se spunea că rampele de lansare ale noilor rachete ar fi fost amplasate în Ţările de Jos. Aliaţii vor folosi toate mijloacele pentru a ajunge acolo înainte ca ele să provoace distrugeri prea mari în Anglia.

Von Hanke continuă calm:

– Rapoartele serviciilor de informaţii sunt excelente. Britanicii intenţionează să facă un lucru pe care nu l-au mai îndrăznit până

acum şi au trimis în Marea Nordului două convoaie în acelaşi timp: unul încărcat, pentru ruşi, cu destinaţia Murmansk, şi altul gol, dar nu mai puţin important, pe ruta de întoarcere spre Islanda. Campania din Normandia a făcut ca Royal Navy să nu dispună de suficiente nave de escortă - acesta este singurul lor motiv.

Hechler îşi putea imagina foarte bine situaţia: lumina nesfârşită a zilelor polare, convoaiele înaintând tot mai departe spre Bear Island, pentru a evita atacurile aeriene sau U-boat-urile. Pentru ambele tabere, locul fusese întotdeauna un câmp de bătălie sângeros.

Îşi controla sentimentele. Era ceea ce aşteptase. Un atac asupra a două convoaie, în timp ce majoritatea navelor de luptă ale Aliaţilor erau desfăşurate în Canalul Mânecii şi golful Biscaya. Dacă puteau să distrugă un convoi, sau chiar pe amândouă, ar fi câştigat un răgaz. Deşi, cântărind situaţia, simţi o îndoială supărătoare. Era suficient să priveşti toate acele săgeţi roşii adânc înfipte în hartă, steguleţele americane şi britanice, ca să îţi dai seama că o asemenea acţiune nu putea face mai mult decât să întârzie inevitabilul.

Multe depindeau de contraatacurile trupelor de uscat din Franţa. Se impunea păstrarea liniei frontului cu orice preţ, dacă sperau să câştige timp pentru a înmuia impetuozitatea inamicului bombardând şi mai intens cu rachete.

– Pari îngrijorat, căpitane, spuse Von Hanke, cu blândeţe. Hechler îl privi în faţă.

– Cred că este posibil, domnule. Nava mea...

– Nava ta, căpitane, este probabil cea mai puternică din categoria ei aflată în serviciu şi este una dintre cele şase unităţi importante rămase în toată flota. Privi absent spre hărţi. Celelalte sprijină trupele noastre în Baltica, după cum ştii mai bine decât mine. Câteva sunt izolate în porturi pe coasta Biscayei. Şi mai sunt cele avariate de atacurile aeriene şi care nu pot fi reparate, întoarse din nou privirea spre Hechler: *Prinz Luitpold* este tot ce avem. Dacă nu este folosită cum se cuvine, ar putea sfârşi aidoma suratelor ei mai puţin norocoase.

Hechler se uită la Leitner. Avea privirea luminoasă - „inspirată" , găsi el că i se potrivea cel mai bine.

– La momentul oportun vei părăsi portul Bodø şi vei descoperi unul dintre convoaie după instrucţiunile primite de la OKM. Ochii amiralului nu-i slăbeau pe-ai lui Hechler. Iar pe urmă, căpitane, vei profita de breşa făcută şi... - se apropie de el şi îi cuprinse mâinile într-ale sale - îţi vei conduce nava în Atlantic.

Pentru o clipă, Hechler avu impresia că nu a auzit bine sau că amiralul urma să mai adauge ceva.

Atlanticul... O navă ca *Prinz Luitpold* putea să facă mare prăpăd pe rutele oceanice înainte să fie scufundată.

– N-ai nici o nelămurire? întrebă von Hanke. Clătină încet din cap. Asta e bine. În stadiul în care ne aflăm nu mi-ar plăcea să dau nava pe mâna altui comandant.

– E un plan perfect, Dieter! exclamă Leitner. Nu-şi putea stăvili entuziasmul. Un tigru în libertate, având la dispoziţie toată reţeaua necesară de aprovizionare!

Von Hanke se încruntă.

– Mai târziu! Privi spre Hechler. Surpriza va fi totală. Vom arăta lumii întregi de ce suntem în stare. Îi strânse din nou mâinile. O vei face pentru Germania!

Se deschise o uşă şi Hechler ştiu că întrevederea a luat sfârşit. Totul se petrecuse atât de repede şi părea atât de incredibil, încât îi venea greu să se gândească la plan ca şi cum ar fi fost realizabil. Dar în acelaşi timp era o eliberare, poate ceea ce căutase şi sperase dintotdeauna.

Von Hanke îşi încrucişa braţele.

– Tot ce am discutat rămâne între aceşti pereţi. Fuhrerul e singurul la curent şi va avea grijă să nu-ţi stea nimic în cale.

Hechler se gândi la colonelul din avion, la oamenii înfricoşaţi pe care-i zărise pe străzile bombardate. Poate că asta era calea. Poate că era tot ce le mai rămânea.

După ce ieşiră din camera hărţilor, Leitner spuse:

– Întoarce-te pe navă. În două zile zbor şi eu acolo. Ridică din umeri. După aceea, cine ştie?

Hechler îl găsi pe locotenentul cel obosit aşteptându-l şi maşina gata să-l ducă la aerodrom. Abia dacă fu atent la drumul de întoarcere. Era uimit că putuse accepta atât de liniştit.

Atlanticul. Imensul ocean de apus. Teritoriul ucigător, acolo unde fiecare navă ar fi fost un duşman. Cuvintele lui Leitner îi răsunau în minte: Un tigru în libertate.

Duse mâna la cozoroc, răspunzând salutului unei santinele, şi ieşi pe pista învăluită în fum.

Aşteptarea luase sfârşit.

Capitolul 5
FUNCŢIA ARE AVANTAJELE EI

Dieter Hechler deschise ochii şi îşi dădu seama că aţipise cu capul pe mână. Mai constată două lucruri: scria o scrisoare părinţilor lui şi fusese trezit de vuietul soneriilor de alarmă.

Sări buimac în picioare, cu mintea încă incapabilă să înţeleagă ce se petrece. Se afla în cabina de zi, vestonul atârna pe spătarul unui scaun, iar în apropiere zări o ceaşcă de cafea goală. În mod normal, sunetul soneriilor de alarmă ar fi trebuit să-l facă să fie imediat gata de acţiune şi s-ar fi aşteptat să fie surprins în mica lui cabină de la capătul covertei sau moţăind în scaunul metalic de pe aripa comenzii.

În vacarmul sirenelor, al tropăiturilor de pe punte şi al zăvoarelor porţilor etanşe trântite se auzi zbârnâitul telefonului.

Era Theil.

– Alarmă roşie, domnule comandant! Atac aerian!

Hechler trânti receptorul în furcă şi înşfacă vestonul şi chipiul tocmai când Pirk se repezea în fugă să fixeze capacele de camuflaj pe hublouri.

Puntea părea pustie şi doar măturile abandonate şi pensulele împrăştiate dovedeau cât de neaşteptată era alerta.

Urcă în grabă pe puntea de comandă, conştient că tunurile antiaeriene îşi îndreptau deja gurile spre ţărm, iar marinarii se echipaseră cu căştile de protecţie şi pregăteau benzile cu muniţie pentru armamentul cu bătaie scurtă.

Era o după-amiază limpede şi doar câţiva nori ca nişte scame pluteau undeva, deasupra largului mării.

Hechler abia auzi rapoartele scurte ale ofiţerilor din preajma lui; privi în schimb spre reţeaua de camuflaj care se întindea atârnând între catarge şi până deasupra armamentului principal. Era asemănătoare cu cea de la bordul lui *Lübeck*. Nu reuşea să ascundă o navă de un avion iscoditor, dar putea funcţiona foarte bine ca o disimulare, modificând aspectul oricărui vas.

Theil luă un binoclu de la un curier, însă îl dădu înapoi imediat, nemulţumit.

– Curăţă-i naibii lentilele!

Hechler privi spre tribord. Deşi aerodromul era invizibil de aici, ar fi fost timpul ca avioanele de luptă să se fi urnit până acum, gândi el.

Îi displăcea să fie la ancoră. Era ca şi cum ai fi prins într-o capcană. Momeala. E drept, după întoarcerea lui de la Kiel avuseseră parte de

un scurt răgaz, dar nici chiar aşa. Le-ar trebui o oră să se desprindă şi să iasă în larg, la loc deschis.

Îşi mută atenţia asupra celuilalt crucişător. Tot armamentul secundar luase înălţimea de ochire. Şi-l putea imagina pe Rau privind crucişătorul greu şi comparând probabil cât timp i-a luat fiecărei nave să fie gata de luptă.

Theil mormăi în barbă, iritat:

– Hai, ridicaţi odată avioanele alea!

Se gândea, desigur, cam la acelaşi lucru. Prea multe nave de război fuseseră surprinse în fiordurile strâmte şi ajunseseră inutilizabile în urma raidurilor îndrăzneţe numite „loveşte şi fugi".

O baterie de pe ţărm deschise focul şi toate binoclurile se aţintiră spre nori, explorând familiarele pete cafenii lăsate de proiectile pe cer.

– La naiba, nu văd nimic! exclamă Theil. Tânărul locotenent Konrad Jaeger anunţă deodată:

– Domnule comandant, văd un avion! La roşu patru-cinci! Hechler simţi enervarea lui Theil, dar se concentra asupra relevmentului indicat până ce zări sclipirea ca de diamant a carlingii avionului în bătaia soarelui.

O altă voce şuieră:

– Departe de ţintă!

Exploziile proiectilelor se îngrămădeau într-un mănunchi dezordonat, pe măsură ce urmele salvelor anterioare se estompau, împrăştiate de vânt.

Hechler fu nevoit să-i dea dreptate marinarului care vorbise. Tirul era prea scurt, iar mica gămălie argintie de pe cer nici măcar nu-şi schimbase direcţia.

Oricum, nu era un bombardier şi părea să fie neînsoţit.

Bodø era socotit drept unul dintre locurile de ancorare cele mai sigure şi bine protejate. Se puteau aştepta însă ca spionii inamicului să fie la curent cu prezenţa crucişătorului *Prinz Luitpold* aici, la fel cum plecarea lui din Vejle fusese probabil observată şi raportată la Londra. Cu toate acestea, era inutil să provoci un avion de recunoaştere nepăsător şi să le confirmi astfel toate informaţiile.

Theil spuse printre dinţi:

– Aşteptăm dintr-o clipă într-alta sosirea noului Arado, domnule comandant. Părea neliniştit. Îmi doresc al naibii de mult ca cei de la Cartierul General să-i fi ordonat să se ţină departe.

Hechler privi peste paravânt cum servanţii celui mai apropiat tun încercau să ia urma avionului; acoperiţi cu glugile de protecţie, păreau membrii unei secte religioase ciudate.

Gruia pentru avioane se balansa deasupra apei, cu cârligele pregătite să ridice la bord noul Arado, imediat ce avea să amerizeze în apele fiordului.

– Ofiţerul cu artileria cere permisiunea să folosească armamentul principal, dom'le comandant.

– Negativ!

Hechler ştia că Kroll ar trage în orice, doar pentru a-şi antrena oamenii. Era o risipă de muniţie şi ar fi avut tot atâtea şanse să lovească avionul de recunoaştere cât cu un arc cu săgeţi. De altfel, aparatul era deja departe, licărind printre nori, urmat la mare distanţă de exploziile proiectilelor incapabile să-l ajungă.

– Iată-le! strigă Theil. în sfârşit. Târziu ca întotdeauna!

Două avioane de vânătoare brăzdau cerul dinspre ţărm, uruitul gutural al motoarelor făcând să răsune întreg fiordul. Crucile negre de pe aripi sclipiră pentru o clipă în bătaia soarelui, înainte să se năpustească pe deasupra mării în direcţia orizontului.

Hechler coborî binoclul şi aruncă o privire spre Theil şi ceilalţi. Secundul era nervos, poate prea înfuriat ca să sesizeze coincidenţa. Tirul bateriilor antiaeriene de coastă lovise la întâmplare, la fel cum atacul avioanelor de vânătoare se declanşase prea târziu pentru a mai avea sorţi de izbândă.

Era ca şi cum li s-ar fi ordonat să se abţină. Dacă lucrurile stăteau într-adevăr aşa, explicaţia nu putea fi decât una singură. Cartierul General dorea ca inamicul să ştie că ei sunt aici. Parcă bâjbâia în întuneric... Nu i se comunicase decât o parte din planurile lui von Hanke. Încercă să alunge asemenea idei. N-ar fi fost prima oară când apărarea antiaeriană era luată prin surprindere. Şi-l aminti pe amiral cu gulerul lui în furculiţă, felul simplu de a-i cuprinde mâinile. Von Hanke era singurul care ştia dinainte fiecare pas. La fel cum ştiuse şi despre divizia existentă numai pe harta lui. Oare câte alte divizii şi batalioane erau reprezentate doar de semne colorate şi steguleţe? Un milion de oameni pieriseră în ultima campanie. Câţi alţii li se alăturaseră acum? Se străduí să risipească neliniştea subită, sentimentul pericolului iminent.

– Avion la verde unu-unu-zero, înălţător unu-zero!

Difuzorul artileriei prinse viaţă:

– Nici un pericol! Avion prieten!

Câţiva dintre marinari răsuflară uşuraţi, însă Hechler traversă puntea de comandă ca să poată observa hidroavionul ce tocmai părăsise adăpostul uscatului şi îşi urma imaginea reflectată de oglinda mării.

– Pilotul să se prezinte la mine imediat ce ajunge la bord! izbucni el. Chiar dacă rămânem cu un avion şi un pilot mai puţin, pe Dumnezeul

meu că ajunge înapoi de două ori mai repede dacă nu-i în stare să-mi ofere o explicaţie!

Toate zâmbetele se stinseră. Până şi tânărul Jaeger avea suficientă experienţă ca să priceapă motivul furiei abia stăpânite a comandantului. Dacă ar fi avut loc un atac aerian adevărat, îndeosebi din partea unor bombardiere acţionând de pe un portavion, înlocuitorul aparatului Arado s-ar fi aflat chiar la mijloc, iar tunurile antiaeriene ale lui Kröll ar fi trebuit să se abţină să tragă sau să-l doboare, laolaltă cu atacatorii.

– Daţi liber la posturile de luptă!

Hechler izbuti să-şi controleze mânia.

Câteva clipe mai târziu, balustradele erau din nou înţesate de marinari care priveau cum hidroavionul, după o amerizare fără cusur, se îndrepta plutind spre crucişătorul aflat la ancoră.

Theil lăsă jos binoclul.

– Au un pasager, domnule... îşi muşcă limba şi adăugă: Pare să fie contraamiralul.

În timp ce avionul se apropia de bordaj, Hechler îl zări pe Leitner rânjind spre ei cu gura până la urechi, înainte să-şi schimbe casca de zbor cu chipiul împodobit cu frunze de stejar. Spuse neînduplecat:

– Nu-mi pasă nici dacă e Atotputernicul. A fost o prostie cât roata carului!

Pe cât era de furios, pe atât devenise de intrigat de sosirea mai puţin ortodoxă a amiralului. Să fi fost din pricina nenumăratelor întrebări care nu-şi găseau răspuns? De exemplu, dacă angajau lupta cu unul dintre convoaiele britanice? Ar fi în stare nava lui Rau, *Lübeck*, să se retragă în siguranţă? Lipsa atâtor răspunsuri îl umpluse de îndoieli, aproape mai mult decât misiunea în sine.

Urmat de Theil, coborî de pe puntea de comandă la catapultă, unde fusese încropită în grabă o gardă de onoare.

Leitner se extrase din carlinga avionului fără să mai aştepte ca aparatul să fie urcat la bord. Era îmbujorat la faţă şi nerăbdător, şi abia se stăpânea să nu izbucnească în hohote de râs la vederea chipului grav al lui Hechler. Priviră împreună cum avionul, cu flotoarele şiroind de apă, era ridicat la gruie, în timp ce echipa de manevră îl dirija din sarturi. Aparatul Arado era nou-nouţ şi nici măcar nu purta culorile de camuflaj. Pe când se găsea imobilizat pe catapultă, înainte să fie împins în cală, Hechler zări dunga stacojie pictată pe fuzelaj. Ca o relicvă din Marele Război, gândi el încruntat.

Leitner stătea cu braţele încrucişate, îmbrăcat într-un costum de zbor alb şi cu chipiul tras pe-o parte, aşa cum apărea adesea în fotografiile din ziare.

Hechler aşteptă ca pilotul şi ochitorul să coboare pe punte, apoi strigă:

– Cu tine vorbesc mai târziu! Puteai să te trezeşti cu fundul ciuruit!

Pilotul se răsuci şi-i aruncă o privire, după care îşi scoase ochelarii fumurii şi casca de zbor.

Hechler se uită înmărmurit cum pe umerii celuilalt se revarsă o claie de păr roşcat.

Amiralul se străduia să-şi stăpânească râsul.

– Căpitane, dă-mi voie să ţi-o prezint pe Erika Franke! Unul dintre cei mai buni piloţi din cel de-al III-lea Reich, după părerea mea!

Ea îl cercetă fără curiozitate, cu buzele uşor întredeschise, în timp ce-şi elibera şuviţele de păr din strânsoarea combinezonului de zbor.

– Ce primire desăvârşită, căpitane! spuse Erika, fără să-i întindă mâna.

Hechler simţi cum uimirea de pe chipurile celor prezenţi făcea loc unor zâmbete maliţioase. Theil se înroşise la faţă, nevenindu-i să creadă că ceea ce vedea era adevărat.

Hechler privi spre amiral.

– Ce-am spus rămâne valabil, domnule.

Fata continua să-l măsoare cu privirea, amuzată sau plictisită - nu-şi putea da seama.

Erika Franke, fireşte... Tatăl ei fusese pilot de elită şi pierise într-o tentativă de traversare solitară a unui deşert din Africa. Ea câştigase câteva premii în mai puţin de un an de la obţinerea licenţei de zbor. Reuşise chiar să devină faimoasă şi în război, atunci când aterizase în Italia pe o poziţie încercuită şi salvase pe unul dintre principalii consilieri ai Fuhrerului, înainte ca locul respectiv să fie invadat.

– Nu sunt obişnuit să..., îngăimă el. Suna defensiv, chiar prosteşte.

Ea îşi mută privirea spre cele două avioane de vânătoare, care se întorceau mugind peste apele fiordului.

– E limpede, căpitane. Poate încercăm să schimbăm chestia asta, ce zici?

Leitner îl bătu pe umăr.

– Va fi un altfel de război, Dieter. Deveni serios. Pentru noi toţi, nu-i aşa?

Fata se răsuci şi-i privi liniştită.

– Aş vrea să fac un duş şi să mă schimb, dacă-mi daţi voie. Îşi atinse buza de sus cu limba şi adăugă: Chiar cu riscul de a-mi... ăă... ciurui fundul, ei?

*

* *

Îmbrăcat cu cea mai bună uniformă şi cu tocul Lugerului atârnat la brâu, Hans Stoecker stătea neliniştit în faţa popotei ofiţerilor. Se simţea ca pe ghimpi şi incapabil să se concentreze, nici măcar la perspectiva revederii cu Sophie.

După atâtea patrulări şi bombardamente, după exaltarea sălbatică trăită în postul lui de luptă aflat sus, deasupra punţii, când tunurile grele împroşcau foc asupra inamicului, totul i se părea acum straniu şi ireal.

Popota vibra din cauza muzicii. Încăperea era plină până la refuz de ofiţeri şi musafiri. Ca în vreme de pace, gândi el, când nimeni nu se temea de atacuri aeriene sau de torpile.

O dată arborat la catarg pavilionul amiralului, toată lumea se aşteptase ca lucrurile să se mişte repede şi *Prinz* să ia din nou drumul mării.

Îşi aminti de momentul în care o văzuse pe fata pilot coborând de pe catapultă. Ca mai toţi membrii echipajului, citise despre isprăvile ei, mai ales despre ultima, când zburase prin focul artileriei inamice şi scosese din încercuire un important om politic. Lui Stoecker nu-i prea surâdea ideea prezenţei femeilor în prima linie, dar după ce o întâlnise pe Sophie nu mai era sigur de nimic. Şcolărită cu fundiţe de odinioară se schimbase. Devenise femeie şi probabil văzuse mai multe dintre consecinţele războiului decât apucase el.

Acum avea de păstrat două taine. Una era scrisoarea, încă nedesfăcută. Fusese cât pe ce să o distrugă de câteva ori, dar de fiecare dată îl oprise ceva în ultima clipă. Celălalt secret era ceea ce aflase de la Sophie.

Urma să fie trimisă la un spital din Norvegia. Dacă era în acelaşi loc în care se găsea baza lor? Se vor întâlni din nou. Ca atunci, ultima dată, când se sărutaseră şi se îmbrăţişaseră, cu inimile gata să le spargă pieptul pe măsură ce descopereau o iubire proaspătă şi delicată.

O draperie se dădu la o parte, şi Leutnant zur See Konrad Jaeger păşi peste pragul înalt. Luă un pistol din rastel, încingându-şi-l la brâu.

Se strâmbă când dinăuntru răbufni un hohot de râs.

– E timpul să dăm o raită, Stoecker. Fiecare cu norocul lui.

Le trebuia o oră încheiată să colinde cotloanele şi încăperile destinate trupei, să controleze încuietorile şi magaziile şi să consemneze totul în jurnalul de bord. Până aveau să-şi termine treaba, o parte dintre invitaţi vor fi deja plecaţi.

Stoecker făcu un semn din cap spre ajutorul şefului de echipaj şi spre curier, care aşteptau să-l însoţească pe tânărul ofiţer pe durata rondului. În aerul umed plutea un uşor damf de rachiu, dar spera că Jaeger nu-l simţise. Era un ofiţer de treabă, în comparaţie cu alţii, însă nu i-ar fi fost deloc prea moale lui Stoecker dacă descoperea că cineva băuse în timpul cartului.

Jaeger nu băgă de seamă privirea îngrijorată a maistrului. Gândul îi zbura la petrecerea de la popota ofiţerilor, prima la care participase pe o navă de război activă. *Prinz* era vestit; puteai citi emoţie, chiar

veneraţie, pe chipurile invitaţilor, mai ales ale femeilor. Amiralul avea probabil o mare influenţă, până şi în direcţia asta, conchise el. Erau o mulţime de femei la bord. În afara câtorva soţii ale unor oficialităţi locale, cele mai multe păreau să fie nemţoaice.

Precedaţi de ajutorul şefului de echipaj, Jaeger şi micul lui detaşament urcară în aerul răcoros al dunetei, acolo unde, în lumina palidă a lămpilor de veghe, Korvettenkapitän Froebe întâmpina musafirii la capătul scării de bord.

Era o privelişte rară şi Jaeger se opri să o admire. Două femei, îmbrăcate în rochii lungi, strălucitoare, stăteau lângă balustradă, împreună cu câţiva ofiţeri de la aerodrom; briza li se juca în păr, în timp ce ochii lor explorau nava.

Jaeger se gândi la tânăra pe care o cunoscuse la popotă. Nu avea cum să mai arunce o privire înăuntru. Hampe, ofiţerul torpilor - un afemeiat notoriu -, stătuse tot timpul la pândă, aşteptând ora rondului... Să-l vadă plecat.

O siluetă se desprinse din umbră şi Jaeger ordonă însoţitorilor să ia poziţie de drepţi.

Comandantul duse mâna la chipiu şi zâmbi.

– Ghinion, Jaeger, dar precum vezi, funcţia are avantajele ei. Jaeger surâse. Îşi amintea de vremea în care pe ultima navă de instrucţie stătea în poziţie de drepţi minute în şir, ţeapăn ca o vergea de tun. Căpitanul fusese un tiran, o brută căreia nu ţi-ar fi venit să-i vorbeşti nici dacă ţi s-ar fi permis.

Hechler era cu totul altfel. Oare nu avea niciodată griji sau îndoieli?

În ciuda întunericului, Hechler prinsese licărirea din privirea tânărului. Simţise şi mirosul de rachiu. Probabil că venea de la ajutorul şefului de echipaj. Tocmai primise vestea morţii mamei şi surorii lui în urma unui raid aerian. Va trece cu vederea. Păşi mai departe, aproape îngrozit de petrecere şi de exuberanţa lui Leitner. De data asta nu va spune nimic.

Theil îl aştepta în faţa popotei.

– Totul merge bine? întrebă Hechler.

– Ca în vremurile bune, încuviinţă Theil.

Hechler intră şi se strecură prin aglomeraţie. După cum arăta acum locul, cu greu ţi-l puteai imagina aşa cum era de obicei sau transformat în infirmerie provizorie pentru răniţii aduşi aici după luptele de pe ţărm.

Observă privirile şi ocheadele îndrăzneţe aruncate de unele dintre femei. De ce oare nu se simţea în largul lui? Era poate un ultim prilej, pentru o bună bucată de timp, în care se puteau relaxa şi bea pe săturate. La fel de bine putea fi şi pentru ultima dată.

Auzi râsetele unei femei şi văzu coama de păr roşcat strălucind în lumina aruncată de o plafonieră.

Ceea ce purta Erika Franke nu era rochie, nici uniformă; părea mai degrabă o combinaţie între ele, de culoare gri-albăstrui, care îi punea şi mai bine în valoare nuanţa părului şi tenul. Stătea de vorbă cu Zeckner, un ofiţer de intendenţă, aşa că Hechler reuşi să se tragă deoparte înainte ca ea să-l zărească.

Încă nu ştia ce să facă. Leitner îi explicase că ordinul venea de la von Hanke şi chiar de mai sus: Erika Franke rămânea la bord. De necrezut, mai avea pe cap şi o echipă de filmare. Lucrul în sine nu era neobişnuit pe marile nave de război, dar în perspectiva unei acţiuni imediate le putea pune viaţa în pericol. Se părea că Leitner trata întreaga operaţiune ca pe o problemă de publicitate personală.

Ea îl văzu şi i se adresă:

– Asta-i bună, căpitane, până la urmă tot ai venit în mijlocul nostru!

O privi în faţă, surprins şi totodată furios de modul în care încerca să-i intre pe sub piele, făcându-l să se simtă stângaci.

– Sper că au grijă de tine! spuse el.

Erika avea genele lungi, iar ochii ei păreau să-şi schimbe culoarea în timp ce o privea. Din căprui deveniseră roşcaţi. Îi zâmbi.

– Mă măsuraţi cu privirea, domnule comandant.

Hechler luă un pahar cu şampanie pe care cineva i-l strecurase în mână.

– Da... îmi pare rău. Ridică paharul, apoi îl coborî din nou. Şi îmi cer iertare pentru felul în care te-am întâmpinat la sosirea pe navă.

Ea îşi trecu uşor limba peste buze, la fel cum făcuse când îl înfruntase cu ocazia primei întâlniri.

– Cred că asta te-a costat ceva, căpitane. Clătină din cap şi privirea îi deveni gravă. Bănuiesc că nu eşti obişnuit să te pleci în faţa cuiva. Ochii i se înveseliră din nou. Mai ales în faţa unei biete femei.

Înainte ca Hechler să poată răspunde, li se alătură Leitner.

– O petrecere pe cinste. Toată lumea va crede că facem parte din escadra locală. Zâmbi, dezgolindu-şi dantura perfectă. Să-i lăsăm să se destindă şi să se distreze, ce ziceţi? Cui îi pasă de ziua de mâine?

Theil făcea semne din uşă. Leitner remarcă:

– O noapte plină de surprize. Aşa cum trebuie să fie. Hechler privi peste mulţimea gălăgioasă şi veselă, şi o văzu trecând pragul. Simţi că nu mai are aer şi că inima-i stă în loc.

Avea părul tuns îndeajuns de scurt pentru ca atunci când întoarse capul să privească în jur să i se poată vedea limpede urechile mici, perfecte, şi cerceii cu pandantiv.

Mai mulţi ofiţeri se opriră din vorbă şi căscară ochii. Pe feţe li se citea curiozitatea.

Hechler lăsă paharul jos. Apariţiile lui Inger captaseră întotdeauna atenţia, aşa cum se întâmplase şi când o zărise prima oară şi se îndrăgostise de ea.

Era însoţită de un bărbat mult mai în vârstă, îmbrăcat într-o uniformă verde oliv, în mod evident un ofiţer politic de rang înalt. Şi asta era ceva tipic, remarcă el, cu amărăciune.

Leitner îl stadia, privindu-l pe sub sprâncene.

– Ea a insistat să vină. Îşi desfăcu braţele într-un gest grav, prefăcut. Ce era să fac? Cum ar putea să o refuze cineva?

– Soţia dumitale, domnule comandant?

Hechler coborî privirea spre fata cu păr castaniu. Se simţi dintr-o dată pierdut. Prins în cursă.

– Da, răspunse el.

– E foarte frumoasă. Îl cercetă cu ochi plini de interes. Pari surprins.

Leitner zâmbi.

– Aşa e, Dieter.

– N-are ce căuta aici! se stropşi Hechler.

Dar Inger se îndrepta deja spre ei. Bărbaţii îi făceau loc şi încercau să-i prindă privirea. Purta o rochie de mătase roşie, prinsă cu două bretele subţiri pe umerii goi. Era foarte decoltată, atât în faţă cât şi în spate, şi Hechler bănui că nu purta mai nimic pe dedesubt.

Îi întinse mâna să o sărute. Chiar şi acest gest fusese făcut fără cusur. Îşi reaminti parfumul pielii ei, de parcă totul s-ar fi petrecut ieri.

Leitner dădu mâna cu însoţitorul lui Inger, dar Hechler nici măcar nu-i reţinu numele. Era ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat şi focul nu s-ar fi stins. Atingerea mâinii ei, zvâcnirea sânilor abia ascunşi de mătasea roşie păreau să-l facă neajutorat.

Ştia că Theil şi alţi câţiva îl priveau. Cu fiecare zi aflau lucruri noi despre comandantul lor. De ce venise?

– Pari obosit, Dieter, spuse Inger, cu gingăşie. Munceşti prea mult... îl măsură liniştită din ochi. Ca întotdeauna... Se uită apoi la fată. Ea cine e?

Erika Franke îi susţinu privirea, netulburată de tonul indiferent, dar arogant, al întrebării.

– Lucrez aici, răspunse, aruncând un zâmbet vioi. Mă duc să mă distrez.

Inger o urmări din ochi şi comentă:

– Ea e aviatoarea! Mi se părea cunoscută. Arăta mai destinsă. După câte ştiu, a avut ceva necazuri.

Hechler n-avea chef să vorbească despre aşa ceva.

– Nu mă aşteptam...

– Asta e limpede! Zâmbi şi îl mângâie pe obraz, deşi privirea ei era destul de flegmatică. N-are nici o importanţă. Eşti o personalitate, un erou, după cum spun unii.

Leitner se mutase mai departe şi era adâncit într-o discuţie cu însoţitorul lui Inger. Acesta se tot uita înapoi, nedorind să fie scos din circulaţie atât de curând. Hechler se simţi cuprins de vechea

supărare. De ce mai trebuia să înghită şi asta? Theil era cu ochii pe el, chiar dacă se străduia să o ascundă.

Se auzi întrebând:

– De ce aici şi acum, Inger? S-a terminat.

– Aşa crezi? îi mângâie cele patru trese aurii de pe mâneca vestonului. Ai nevoie de mine. Vei avea întotdeauna. Nu s-a schimbat nimic. Părea nerăbdătoare şi îşi strecură mâna sub braţul lui. Nu putem sta de vorbă... între patru ochi?

Probabil că cineva pusese alt disc la gramofon, pentru că răsună dintr-o dată o muzică vioaie de dans şi Hechler se bucură de întrerupere. Vocile deveniră mai gălăgioase, iar unii dintre invitaţi începură să se învârtă pe loc, deşi în încăpere era destul spaţiu. Stewarzii transpiraţi şi ordonanţele îşi croiau drum prin mulţime cu tăvile pline de pahare. Petrecerea avea să coste popota ofiţerilor o mică avere.

– Ce-ai zice de cabina ta? spuse Inger, ridicând privirea spre el, cu ochii rugători şi buzele strălucitoare, ademenitoare.

Porniră de-a lungul punţii; larma petrecerii se auzea tot mai slab, iar deasupra lor, blindajele cenuşii şi tunurile îmbrăcate în huse făceau nava să pară şi mai copleşitoare.

La un moment dat, ea se răsuci şi scrută apele întunecate. Siajul alb al unei şalupe se contura subţire în beznă.

– Ce-i cu prietenul tău? întrebă Hechler.

Inger ridică din umeri, iar el simţi până şi mişcarea aceasta neînsemnată ca pe o împunsătură de cuţit.

– Ludwig? Conduce o misiune aici, cred că în legătură cu pescuitul. Nu-ţi face griji în privinţa lui.

În cabină era linişte şi o curăţenie care dovedea cât de destoinic se ocupase Pirk de ea după vizitele ultimilor musafiri oficiali. Găsi şi o sticlă de şampanie şi două pahare, de parcă totul ar fi fost pregătit dinainte. Inger îi văzu expresia feţei şi se grăbi să spună:

– Mulţumesc, aş bea puţin.

Simţi cum îl priveşte, în timp ce deschidea sticla şi o ştergea de urmele de gheaţă. Niciodată nu păruse obosită şi nu-şi amintea ca ea să fi refuzat vreodată o invitaţie la o petrecere sau la o recepţie. Ca atunci când el se întorsese acasă cu vestea proaspătă că primise comanda navei *Prinz Luitpold*. Şedea în pat, citind; o auzise intrând în casă, apoi voci de bărbaţi. Când coborâse, o găsise în braţele unui maior de artilerie; un alt ofiţer era îngenuncheat lângă o fată care, în mod evident, întrecuse măsura la băutură. Bărbatul îi sfâşiase hainele, dezbrăcând-o, în timp ce ei şi prietenului ei puţin le păsa ce se petrece.

Într-un fel sau altul - nu-şi putea aminti cum - se împăcaseră. Inger chiar se arătase entuziasmată de felul în care îi dăduse afară din casă

pe ceilalţi doi, îl implorase să o ierte şi apoi i se dăruise cu atâta frenezie, încât el capitulase.

Acum, privind înapoi, îşi spunea că fusese nebun. Dar atunci o iubise. Se întoarse cu paharele. Încă o mai dorea. Era oare acelaşi lucru?

Se aşeză lângă ea. În timp ce-i studia chipul şi buzele subţiri, simţi o dorinţă chinuitoare; Inger îi luă mâna şi i-o aşeză pe sân; mintea lui luă foc şi nu mai putu să se gândească la nimic altceva decât să o aibă, aici şi acum. Aşa cum spusese Leitner, cui îi mai păsa ce va fi mâine?

Ea se întinse şi puse paharul jos, iar una dintre bretele alunecă într-o parte şi sânul rămase aproape dezgolit în palma lui. Îi privi chipul atentă, ca şi cum ar fi vrut să-i verifice sentimentele, apoi spuse:

– Curând vei pleca. De ce crezi că m-a invitat Andreas? Ar fi trebuit să-şi dea seama că Leitner pusese la cale totul.

Pentru el era o simplă joacă. Se folosea de cei din jur, fără să-i pese de ceea ce s-ar putea întâmpla.

– Ce vrei de la mine, Inger?

Ea îi mângâie buzele cu degetele.

– Vreau să mă iubeşti.

Era absurd, dar simţea nevoia să o ţină în braţe, să-i povestească totul... Speranţe, temeri, toate lucrurile pe care le ţinea închise în el. Soneria telefonului sfâşie tăcerea; se întinse să-l apuce, şi ea zâmbi. Era vocea calmă, dar preocupată, a lui Theil. Unul dintre musafiri alunecase pe o scară. Cineva important. Se gândise că trebuie să afle şi comandantul.

Hechler continuase să se uite la ea, privind-o cum îndepărta de pe umăr cealaltă bretea şi lăsa mătasea purpurie să alunece în jurul taliei. Avea sâni minunaţi. Mângâie unul dintre ei, cu buzele uşor întredeschise, ştiind că asta îl va incita.

– Cheamă-l pe medicul de bord, Viktor..., spuse în grabă. Nu-l întâlnise încă pe nou-venit, aşa că, în timp ce admira priveliştea sânilor ei, reuşi cu greu să-şi amintească numele lui. Stroheim!

Puse receptorul jos şi o privi. Se uita ţintă la el, cu ochii mari, plini de neîncredere.

– Cum ai spus?

Hechler răspunse:

Karl-Heinz Stroheim. E nou la bord. Eu...

Inger îşi trase rochia şi răsturnă paharul cu şampanie, fără ca măcar să-şi dea seama.

Hechler se ridică, în vreme ce ea privea de jur-împrejurul cabinei, ca un animal încolţit.

– Îl cunoşti?

Se răsuci spre el cu ochii în flăcări.

– Să nu îndrăzneşti să-mi pui întrebări! Nu sunt unul dintre marinarii tăi mucoşi. Îşi reveni treptat şi se aranja în oglindă. Du-mă înapoi, trebuie să plec.

Hechler îi tăie calea.

– Spune! Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi că mă doreşti!

Inger îl înfruntă. Era din nou sigură pe ea şi liniştită ca marea.

– Şi ce-ai să faci, Dieter? Ai să mă loveşti? Ai să mă violezi? Îşi scuturã buclele scurte. Cred că nu... scumpului tău Andreas nu i-ar plăcea asta.

Hechler habar n-avea când ajunsese din nou la popotă. Alte priviri curioase, râsul ei cristalin atunci când cel cu care venise se repezi să o întâmpine... O auzi spunând ceva despre o durere de cap, apoi se răsuci spre el şi adăugă:

– Va fi o mare alinare să rămân singură.

Leitner o privi în timp ce îl urma pe Theil spre uşă. Întrebă încet:

– N-a mers, Dieter? Mă mir!

Hechler întoarse spatele celorlalţi şi spuse cu voce primejdios de calmă:

– Aţi făcut-o intenţionat, domnule amiral? Pentru o clipă mi-am închipuit că... Se scutură furios. Nu ştiu ce mi-am închipuit.

Leitner aruncă o privire către silueta suplă a aghiotantului său care tocmai intrase şi care, după ce căutase peste tot, tocmai dăduse cu ochii de domnul şi stăpânul lui.

Hechler văzu doar o scurtă înclinare a capului. Nimic mai mult. Amiralul apucă un pahar şi privi bulele care se ridicau la suprafaţă.

– Voi da exemplu şi mă voi retrage, Dieter. Se uită câteva clipe la el, ca şi cum ar fi luat o hotărâre. Alertă de gradul întâi. Scutură din cap când Hechler încercă să spună ceva. Încă nu. Se uită lumea la noi. Vom ridica ancora mâine seară. Imediat ce pleacă invitaţii, transmiţi consemnul celorlalţi ofiţeri de comandă. Ceva se înmuie în stăpânirea lui de sine. Instrucţiunile pentru şefii de sectoare le vei da îndată ce vom părăsi locul de ancorare.

Curând după ce Leitner, însoţit de aghiotant, ieşi, Hechler observă că mulţimea invitaţilor se subţiază. Era ca un ordin tacit. Se îndreptă spre balustrada opusă turelei Caesar şi urmări bărcile şi şalupele aşteptându-şi la rând, la capătul scării, pasagerii.

Poate spera să vadă rochia de mătase roşie. Nu ştia nici el. Dar şi-o amintea stând alături, cu trupul minunat dezgolit până la mijloc... Apoi furia ei... sau era teamă?

Unii dintre musafiri plecau cântând. Văzută din bărcile care se îndepărtau pe apă, probabil că nava - învăluită în umbră – arăta de-a dreptul frumoasă, gândi el.

Alertă de gradul întâi. Era ca şi cum ar fi deschis ordinele sigilate la prima pagină.

Escadra urma să se facă nevăzută în întuneric, dar nici un singur om de pe celelalte nave nu avea să cunoască adevărata destinaţie a lui *Prinz Luitpold*.

Când vor afla, puţini dintre ei vor regreta că nu sunt în locul lor.

Unul dintre ofiţerii de cart, Jaeger, însoţit de Stoecker, stătea proţăpit pe pasarelă şi urmărea cum musafirii erau conduşi şi ajutaţi să coboare scara de debarcare. Observă că marinarii erau mult mai grijulii cu femeile decât cu bărbaţii.

O zări pe fată apropiindu-se şi privind în sus, spre el. Îl aşteptase până când îşi terminase rondul şi petrecuseră restul timpului stând de vorbă.

Ridică o mână în semn de salut şi o văzu cum îi trimite o bezea. Dar nu observă durerea de pe chipul lui Stoecker atunci când îi rostise numele cu voce tare. Sophie.

Pe la miezul nopţii, în momentul schimbării cartului pentru următoarele patru ore, Hechler încă se mai plimba singuratic pe punte.

Când, într-un târziu, ajunse în cabină, băgă de seamă că paharele şi frapiera dispăruseră; doar pata de la şampania vărsată de Inger mai era pe covor.

În spatele cuşetei lumina o veioză şi fusese pus la îndemână un termos cu cafea. Îşi aminti brusc de noul medic de bord şi de expresia ei atunci când îi pronunţase numele. Erau o grămadă de lucruri pe care ar fi vrut să le afle, şi multe altele la care nici măcar nu îndrăznea să se gândească.

Intrând să stingă lumina, Pirk îl găsi pe comandant dormind buştean, complet îmbrăcat. Oftă şi îi ridică picioarele pe pat.

Se gândi la amiralul proaspăt instalat la bord şi la tot ce auzise despre el şi aghiotantul lui. Dacă şi ceilalţi stewarzi erau la curent, în curând zvonul avea să se răspândească pe tot vasul.

Pirk zâmbi mulţumit şi stinse lumina. Comandantul va avea grijă de ei. Avusese întotdeauna.

Hechler continua să doarmă; pentru el şi pentru nava lui se apropiau zorile.

Capitolul 6
NEPREVĂZUTUL

Hechler se lăsă să alunece din scaunul metalic de pe aripa babord a punţii de comandă şi tropăi pe grătarele bine lustruite ca să se dezmorţească. Unul dintre oamenii de cart tresări la auzul zgomotului neaşteptat şi Hechler observă spinările încordate ale marinarilor de veghe în timp ce scrutau prin binoclurile lor puternice, fiecare om în sectorul repartizat.

Aruncă apoi o privire spre adăpostul de observare blindat şi mai departe, spre postul de dirijare a tirului. Dedesubtul şi împrejurul lui nava vibra şi trepida, deşi deplasarea era atât de lină, încât şi cele câteva creioane de pe masa hărţilor rămâneau nemişcate.

Încercă să-şi înăbuşe neliniştea. Aşa se întâmpla întotdeauna când o navă părăsea ţărmul; cel puţin, în cazul lui. Acum, că ştia la ce să se aştepte, trebuia să se asigure în toate privinţele. Să fie încrezător.

Nu apăruse nici o defecţiune, nimic serios, oricum. Se uită peste capetele a doi semnalizatori şi-l zări pe Lubeck urmându-i la jumătate de milă în spate, cu dârele fumegânde prelinse pe coşuri unduindu-se la travers ca nişte flamuri. Distrugătoarele se găseau şi ele exact în poziţiile stabilite de parcă ar fi fost înşirate pe sfoară. Din când în când se afundau cu prova în apă şi Hechler privi cum valurile le îmbrăcau teugele în spumă înainte de a se prăvăli înapoi pe sub balustrade. O forţă mică, dar puternică, gândi el, care pe deasupra dispunea şi de acoperire aeriană. La fiecare câteva minute - cel puţin aşa părea - erau survolaţi de câte un gigantic Focke Wulf Condor care îndeplinea atât rolul de escortă cât şi de observator.

Două bătăi de clopot răsunară jos, sub punte, ceea ce însemna chemarea la masa de prânz, masa principală a zilei, a celor ieşiţi din cart. Trecuseră şaisprezece ore de când ridicaseră ancora şi părăsiseră fără prea mult zgomot Salt Fjord. La scurt timp, Bodø rămase undeva în urmă, învăluit în ceaţă.

Hechler stătuse pe punte în tot acel interval. Ascultase zornăitul cablurilor de geamandură trase la bord şi privise obişnuitele aşchii de vopsea împrăştiate pe măsură ce zalele masive îşi luau locul pe tambur.

Navigaseră spre Vest pentru a ocoli insulele Lofoten şi apoi spre Nord, cu vasele de escortă în formaţie compactă, plutind protectoare de-o parte şi de cealaltă.

Toţi comandanţii fuseseră convocaţi la bord chiar înaintea plecării, dar Leitner nu făcuse decât comentarii cu caracter general asupra misiunii. Cu toţii ştiau convoaiele inamice, iar fiecare comandant primise câte un dosar cu date culese de serviciile de informaţii, gros cât o Biblie. Britanicii puteau să se fi răzgândit sau nu era exclus ca unul dintre convoaie să-şi fi schimbat traseul în ultima clipă.

Timp de şaisprezece ore menţinuseră o viteză relativ modestă, de cincisprezece noduri, altfel distrugătoarele şi-ar fi păstrat cu greu locurile în formaţie.

Era un sentiment ciudat să navighezi în largul oceanului, în loc să dai la tot pasul cu ochii de ţărm, aşa cum se întâmpla adesea în apele Balticii. Acum, când prova ascuţită a lui *Prinz Luitpold* despica valurile de-a lungul paralelei şaptesprezece, nimic nu le mai stătea în cale, dacă nu puneai la socoteală insulele Spitzbergen sau Bear... Scenele altor bătălii navale, înainte ca toate privirile să fie atrase de Normandia şi de frontul de la răsărit, îşi aminti Hechler.

Se îndreptă spre masa hărţilor, gândindu-se că era timpul să mai arunce o privire la oamenii lui. Cei mai mulţi dintre ei purtau haine călduroase, pentru că, deşi se aflau în luna august, aerul muşca rece. Curând aveau să fie înconjuraţi de gheaţă.

Chipurile lor nu trădau vreo stare de spirit deosebită. În acea dimineaţă simţise tăcerea care se lăsase pe navă când se adresase echipajului prin interfon.

Leitner se pregătise să le ţină o cuvântare, dar Hechler ceruse insistent permisiunea să le vorbească oamenilor, aşa cum ştia el.

Şi-i imaginase ascultând în timp ce vocea îi răsuna de-a lungul fiecărei punţi şi în toate compartimentele ca a unui străin: servanţii tunurilor şi mecanicii, membrii echipelor de combatere a avariilor şi cei care găteau şi serveau sutele de mese necesare hrănirii oamenilor de pe *Prinz...*

„Vom ieşi în apele Atlanticului..." Aici ar fi trebuit să izbucnească urale, ovaţii; în locul acestora se lăsă o tăcere care pentru el însemna mult mai mult, indiferent de ce-ar fi putut crede Leitner.

Unii încercaseră să-i spună între patru ochi că se poate bizui pe ei. Alţii, ca masivul Gudegast, se mulţumiseră să glumească. Un loc la fel de bun ca oricare altul ca să spui adio vasului!

Se întrebă ce-ar fi zis Rau dacă ar fi aflat.

Hechler puse mâna streaşină la ochi şi scrută orizontul. Părea atât de straniu. Un arc imens, neîntrerupt, care aluneca mereu, la infinit... Şi cerul, roz-portocaliu, pe fundalul căruia norii zdrenţuiţi căpătau o nuanţă mai intensă, arămie. Până şi suprastructurile navei sclipeau într-un fel ciudat. Lumina fără de sfârşit a zilei, pustietatea mării...

Un alt Focke Wulf trecu urnind pe deasupra capetelor; o lampă de semnalizare clipi scurt spre navele de dedesubt.

Echipa de filmare fusese pe punte cea mai mare parte a dimineţii, dar se părea că-şi epuizase ideile şi nici măcar uriaşul Condor cu patru motoare nu reuşi s-o facă să scoată din nou nasul afară.

Oberleutnant Ahlmann, ofiţerul de cart, lăsă jos telefonul şi spuse:

– Dom'şoara aviatoare doreşte să urce pe puntea de comandă, domnule comandant.

Hechler îşi vârî adânc mâinile în buzunarele pantalonilor. Nu o mai întâlnise de când plecaseră din Bodø, cu excepţia unui scurt prilej când o văzuse cu Leitner pe puntea amiralului. Prezenţa ei la bord, ca şi a celor două fete din echipa de filmare, crea o senzaţie ireală. După cum susţinea Leitner, urmau să fie transferate înainte ca nava să se avânte adânc în apele Atlanticului. Filmele lor aveau să capete o valoare inestimabilă, spusese el cu obişnuitul lui entuziasm. Un întăritor pentru cei de-acasă. Totul depindea de prima mişcare. După aceea, von Hanke va hotărî.

Hechler avea sentimentul că amiralul intenţiona să folosească numele lui von Hanke ca o justificare pentru aproape orice.

– Foarte bine, răspunse el.

Spera să atingă miezul problemei, întrebând-o care era rostul ei tocmai la bordul navei lui.

Îi auzi vocea dinspre scara comenzii şi şi-o închipui pe Inger, aşa cum făcuse de o sută de ori de la petrecere încoace. Furia şi dispreţul ei erau atât de diferite de acea primă tentativă de seducţie. Dacă era să se întâmple din nou...

Se răsuci să o întâmpine chiar în clipa în care aceasta îşi făcu apariţia pe puntea de comandă.

Purta o jachetă neagră din piele cu gulerul îmblănit ridicat peste plete. Avea obrajii îmbujoraţi din cauza vântului şi el deduse că fata cutreierase până atunci pe covertă.

– Ce privelişte minunată, căpitane! Se caţără pe grătare şi iscodi cu privirea prin geamul pătat din belşug cu urme de sare. Mi-ar plăcea să zbor chiar acum!

Hechler îi studie profilul, mâinile îngrijite încleştate de balustradă în timp ce puntea se înclina uşor din cauza schimbării de drum.

Aflat lângă o portavoce, Ahlmann ridică ochii şi raportă:

– Cap compas zero-doi-zero, domnule. Rotaţii unu-unu-zero.

Se întoarse şi o văzu privindu-l. Ea ridică din umeri.

– Totul e atât de diferit... Arătă spre covertă şi spre radar. Pavilionul lui Leitner flutura băţos în bătaia vântului. Atât de vast... Ai senzaţia că nimic n-o poate opri... ca şi cum te-ar purta la capătul lumii.

Hechler încuviinţă din cap.

– Când eram un tânăr ofiţer de cart, mă gândeam adesea la asta. Mai ales noaptea, căpitanul dormea şi n-aveai cu cine schimba o vorbă... îmi plăcea să privesc stelele şi să...

– Ofiţerul cu artileria cere permisiunea să facă exerciţii cu turelele A şi B, dom'le comandant.

– De acord. Zece minute, răspunse Hechler.

– Nu se sfârşeşte niciodată, nu-i aşa?

O privi.

– Nu m-am gândit la asta.

Urmăriră împreună cum cele două turele de la pupa se răsuciră silenţios în aceeaşi direcţie.

Kroll nu pierdea nici o ocazie să-şi antreneze oamenii. De aceea îi stabilise o limită de timp. Urletul sirenelor de alarmă putea izbucni în orice moment, în orice clipă. Se impunea ca oamenii să fie cu mintea limpede, şi nu buimăciţi de prea multe exerciţii.

Îşi aminti ce spusese Inger despre fata cu ochi blânzi de lângă el. Ceva legat de nişte necazuri.

– Acum, când văd tunurile astea enorme, zise aviatoarea, îmi dau seama cam cum trebuie să fie luptele pe care le daţi.

– Ti-e frică?

Ea părea să chibzuiască.

– Nu, nu cred. E ca şi zborul. Dacă pierzi controlul avionului, sunt puţine lucruri sigure pe care le mai poţi face. Ridică din nou din umeri. Nu cred că aici aş mai putea stăpâni ceva.

Izbucni apoi în râs şi unul dintre oamenii de veghe îşi dezlipi ochii de binoclu să o privească.

– *Ştiu* ce vrei să mă întrebi, căpitane, dar ca şi tine, sunt aici în misiune. Mă aflu la bordul navei tale pentru că aşa mi s-a ordonat. Deşi sunt civil, zbor pentru Luftwaffe.

– Am auzit de isprava ta. Hechler încerca să se adapteze stilului ei direct. Răzui grătarul de dedesubt cu vârful cizmei. Dă-mi măcar ceva concret...

Theil îşi făcu apariţia la capătul punţii de comandă şi salută, deşi ochii lui erau mai mult la fată.

– Amiralul vă transmite complimentele sale, domnule comandant, şi ar vrea să treceţi pe la el.

– Bine.

Hechler era iritat de întrerupere. Faptul că era comandant îi asigura, în general, tot ce avea nevoie, dar tânjea uneori după o conversaţie cu cineva care să nu fie angajat sau implicat în acelaşi fel de probleme cu ale lui. Probabil că Leitner îi văzuse sporovăind şi motivul pentru care îl chema, despărţindu-i, nu era străin de o oarecare gelozie.

Gândul îl făcu să zâmbească.

– Ar trebui să faci asta mai des, căpitane, remarcă fata, simplu, întorcându-se cu spatele şi privind turelele care manevrau în linişte de la prova la pupa şi înapoi.

Theil păşi în faţă, astfel că silueta lui părea să se interpună între cei doi.

– Dacă pot face ceva pentru tine cât timp rămâi la bord..., spuse Hechler.

Fata îl privi cu atenţie. Ochii ei reflectau lumina stranie.

– Ai grijă de nava ta, căpitane. Presimt că nevoile acesteia sunt mai importante decât ale mele.

Hechler se îndepărtă. Scurtul moment de comunicare luase sfârşit. Şi de ce nu? Autocompătimirea lui era o punte destul de firavă ca să poată naşte ceva.

Îl găsi pe Leitner pe puntea blindată, sprijinindu-se cu braţele larg desfăcute de masa de lucru.

Amiralul îşi ridică privirea; frizura lui îngrijită lucea în lumină.

– Toate rapoartele serviciilor informatice confirmă supoziţiile mele, Dieter. Mâine vom intercepta convoiul care se îndreaptă spre Est. Englezii vor şti că ne-am pus în mişcare. Oricum, se vor aştepta să atacăm convoiul cu direcţia Vest, închipuindu-şi că proviziile pentru prietenul lor Ivan sunt la adăpost, nu-i aşa? Clătină din cap, mulţumit. Totul conform planului. În zona asta se găsesc şase U-boat-uri şi patrule aeriene permanente. Se ridică în picioare şi îşi puse mâinile în şold. Abia aştept să înceapă. În largul Atlanticului, cu stratagemele şi schemele puse la cale de von Hanke... Dumnezeule, toate astea te fac să te simţi atât de mic!

Hechler îşi stăpâni emoţia. Totul i se învălmăşea în minte. Se gândi la teancurile de ordine şi instrucţiuni, la procedeele de aprovizionare cu combustibil, de adunare, la variante. Va fi complet diferit de misiunile executate până atunci.

– Dieter, ştiu cât de importante sunt pentru tine legăturile de camaraderie dintre subordonaţi. Mi-am dat seama ascultându-ţi mesajul transmis azi-dimineaţă. Am citit asta pe feţele oamenilor tăi. E adevărat, unii sunt doar nişte copii, dar ai reuşit să-i faci până şi pe cei mai în vârstă, care pot fi atât de încăpăţânaţi şi obraznici - oftă cu subînţeles - să-ţi ciugulească din palmă.

– Camaraderia este totul, răspunse Hechler.

– *Ştiam.* Leitner îşi mută din nou privirea pe masa de lucru. Secundul tău... Am o informaţie confidenţială despre el.

– Viktor Theil?

– Nevastă-sa a dispărut. Tonul folosit era aproape prozaic. Desigur, sunt convins că totul va fi în regulă. La urma urmei, cu toate bonurile de alimente şi cărţile de identitate, un civil nu poate dispărea aşa, pur şi simplu, nu?

Hechler îşi aminti chipul lui Theil, felul în care evitase să răspundă întrebărilor legate de ultima permisie. Leitner continuă calm:

– Ştiu la ce te gândeşti, Dieter. *Nu e cazul!* E un bun ofiţer, sunt convins, dar mai este şi următorul la comandă. Dacă tu păţeşti ceva, ei bine... Ridică din umeri.

– Am toată încrederea în el, domnule.

– În regulă. Am să ţin minte. Dar dacă face vreo greşeală în timpul misiunii, s-a dus, mă înţelegi?

– Prea bine, încuviinţă Hechler.

Leitner căscă.

– Drăguţă femeia aia, Franke, ce zici? Mă întreb dacă e la fel de bună la pat pe cât se pricepe la manşa avionului.

Din fericire sună un telefon şi, la fel de miraculos ca întotdeauna, aghiotantul îşi făcu apariţia să răspundă.

Hechler se întoarse pe puntea de comandă. Ciudat, se simţi dezamăgit că aviatoarea nu mai era acolo. Theil plecase şi el. Cel puţin în privinţa asta era mulţumit.

Se instala în scaunul metalic şi ascultă pulsaţia conştiincioasă a maşinilor, ţăcănitul sporadic al lămpilor de semnalizare când se schimbau mesaje între nave. Mâine, toate acestea nu vor mai fi la fel. Privi în sus spre tunurile grele, de-acum familiare. Vor avea de-a face cu ţinte mişcătoare, nu cu case şi munţi de moloz sau un punct de pe un grafic de tragere.

Încercă să-şi împiedice gândurile să zboare la Inger, la imaginea ei. Se foi neliniştit pe scaun. Devenea tot mai confuz tocmai acum când mintea trebuia să-i fie limpede şi ascuţită ca un brici. Mâine aveau să angajeze lupta cu inamicul. Chiar acum, în acest moment, convoiul era atacat de U-boat-uri. Ca nişte câini întârâtaţi care hăituiau vânatul în bătaia puştii.

Se gândi la Theil, apoi la el însuşi. Doi bărbaţi părăsiţi. Dacă te gândeai mai bine, era chiar caraghios. Oare numai asta avea importanţă? Se auzeau glasuri bolborosind în portavoce, iar tunurile îşi reluară locul în locaşurile lor în timp ce credinciosul Condor zumzăi din nou pe deasupra formaţiei. Nu, numai caraghios nu era. Strânse cu putere braţele scaunului. Vor muri oameni, blestemându-i numele, şi nave se vor preface în scrum.

Nevestele şi certurile mărunte nu însemnau nimic.

Nava se înclină spre pupa, iar Hechler îşi văzu imaginea reflectată în geamul murdar. Nu, şi asta era o minciună.

*

* *

Hans Stoecker trânti în urma lui încă una dintre uşile etanşe şi-i fixă zăvorul în locaş. Sub linia de plutire a navei, acolo unde fiecare compartiment era separat ermetic de celelalte, aerul părea mai răcoros şi mai umed, iar mişcarea mai pronunţată. Ocoli corpul masiv

al coloanei turelei B - turela Bruno - şi se opri în faţa unei uşi puternic luminate care dădea spre magazia de obuze de la pupa.

Înmânase un mesaj din partea ofiţerului cu artileria unui locotenent. La întoarcere alesese intenţionat un traseu ocolitor şi fusese nevoit să se eschiveze de mai multe ori în faţa întrebărilor santinelelor care păzeau cloazoanele - vitale în caz de pericol, când urmau să prevină submersiunea. Stoecker aruncă o privire spre niturile uriaşe şi plăcile masive din oţel. Era mai bine să nu te gândeşti la cei pe care, surprinşi aici, i-ar fi aşteptat o moarte groaznică prin înecare.

Auzi fluieratul familiar şi zări un maistru cu părul cărunt scotocind într-o ladă cu scule. Oscar Tripz era probabil cel mai în vârstă membru al echipajului navei. Servise în marină pe vremea Kaizerului şi, dacă îl ademeneai la un pahar tihnit de brandy sau rachiu, zăbovea cu plăcere asupra bătăliei pentru Iutlanda şi-ţi demonstra cum putea fi scufundată Grand Fleet[15] la Dogger Bank[16]. Chiar şi după ce a fost lăsat la vatră nu a putut sau nu a vrut să părăsească marea şi s-a angajat în marina comercială, iar în cele din urmă în vestita Hamburg-Amerika Line. Un motiv în plus să-i poată cuceri pe tinerii marinari cu basmele lui despre marile vase de linie, văduvele bogate şi pasagerii gălăgioşi care „vânau" fetele şi uneori chiar stewarzii cu aceeaşi pasiune.

Era un marinar energic, care răzbătuse prin propriile-i mijloace, şi unul dintre şefii de tun, în ciuda vârstei lui - având, oricum, mai mulţi ani decât cei de-o seamă cu Stoecker. Tânărul nu se plictisea niciodată ascultându-i poveştile din marina de pe vremuri - o altă lume pentru el - şi era de-a dreptul vrăjit de cunoştinţele acestui veteran în ale mării. Tripz reuşise chiar să înveţe cel puţin trei limbi străine, rupând-o binişor şi în alte câteva, îndeajuns să se descurce în orice port din lume.

Tripz se ridică şi-l privi întrebător. Bătrânul avea o faţă rotundă şi zbârcită, de parcă ar fi fost sculptată din lemnul unei vechi corăbii.

– Ai rătăcit drumul, tinere Hans?

Stoecker se aşeză stânjenit pe o ladă metalică. Dintre toţi cei pe care îi cunoştea, bătrânul maistru îi inspira probabil cea mai mare încredere. Numai datorită răbdării şi grijii deosebite arătate de Tripz progresase atât de mult şi era la un pas de obţinerea confirmării ca maistru.

Cu Tripz nu era ca şi cum ai învăţa. Pur şi simplu ascultai nişte poveşti spuse cu har.

– Am avut o treabă pentru ofiţerul cu artileria. Tripz strâmbă din nas.

– A, pentru el...

Priviră amândoi în sus. Nevăzută, dar totuşi prezentă, marea bubuia înfundat în carena vasului. Îi despărţeau de ea bordajul gros

de oţel şi unul dintre cele mai mari rezervoare de combustibil, însă amândoi ştiau că toate acestea nu însemnau nimic în faţa unei torpile.

– Eşti necăjit sau mi se pare? întrebă Tripz, pe un ton indiferent.

Stoecker ridică uşor din umeri. Direct la ţintă. Ca întotdeauna. Bărbatul ăsta franc şi dintr-o bucată era respectat de mai toată lumea, chiar dacă unii dintre tinerii recruţi îşi băteau joc de el pe ascuns. Dumnezeu să-i aibă în pază dacă ochii lui de gheaţă îi descopereau.

– E pentru prima oară când iau parte la o bătălie cu alte nave de război.

– Hmm... Poate nu vom ajunge până acolo. N-ar fi de mirare ca alde Tommy să aibă alte socoteli.

– Când l-am auzit pe comandant explicând ce ne aşteaptă, am...

Tripz zâmbi cu subînţeles.

– Colonelu' ştie mai multe decât *noi,* Hans.

Stoecker îşi muşcă buzele. Nu avea nici un rost să continue în felul ăsta. Din acea zi de la Vejle abia dacă putea dormi, chiar şi atunci când avea prilejul, iar pofta de mâncare îi dispăruse cu totul.

Dacă făcea o prostie? Tripz putea să se ducă direct la comandantul divizionului. Toată lumea ştia că petrece o grămadă de timp chiar cu Hechler - Colonelu', cum îi spunea el -, deşi Stoecker bănuia că maistrul era destul de bătrân ca să-i poată fi tată.

Dar nu putea s-o mai ducă aşa. Ar fi ratat cu siguranţă examenul de promovare, dezamăgindu-şi părinţii. Numai dacă nu... Brusc, se hotărî.

– Am găsit o scrisoare... Şovăi când ochii spălăciţi ai lui Tripz îi fixară pe-ai lui. Cineva mi-a spus că...

– Arată-mi-o! întinse mâna plină de bătături. Văzu ezitarea tânărului. Preferi să-ţi ordon?

Stoecker i-o dădu. Pe moment, perspectiva intrării în luptă şi chiar a morţii trecu pe planul al doilea.

Tripz dezlipi plicul boţit şi cercetă cu atenţie scrisoarea.

– Este în daneză, conchise el. Dar cred că ştii deja. Corect? Nici măcar nu-l privi pe Stoecker, care clătinase din cap afirmativ. Trebuie să fie a unuia dintre prizonierii ăia.

– Da. Era şi el surprins de uşurinţa cu care mărturisise. Chiar înainte să fie omorât...

Tripz se încruntă.

– Înainte de explozie, vrei să spui?

– Da...

– Ai mai vorbit cu cineva despre asta?

Stoecker clătină din cap şi se gândi la cei cărora fusese la un pas să se destăinuie. Chiar şi tânărului locotenent Jaeger... Până descoperise legătura dintre el şi Sophie. Amintirea acestei clipe îl mai chinuia încă.

– În regulă! împături cu grijă scrisoarea. Asta-i marfă de prima mână.

Stoecker se trezi sporovăind despre ofiţerul SS, apoi despre dugheana devastată. Tripz mormăi:

– Evreii ăştia... Adăugă într-o doară: La urma urmei, ei au început totul.

Stoecker aştepta crispat; în orice clipă, Tripz putea să-l aresteze şi să-l ducă în faţa lui Kroll. Carcera ar fi fost pedeapsa cea mai blândă la care putea spera.

– Cel mai bine e s-o laşi la mine, spuse maistrul. Îl privi într-un fel ciudat. Rămâne între noi.

– Dar nici măcar nu ştiu...

– E singura soluţie, fiule. Tripz strecură scrisoarea într-o pungă de muşama pe care o vârî în buzunarul tunicii. Adăugă: Am putea fi împuşcaţi amândoi. Mă înţelegi?

Stoecker dădu afirmativ din cap, bucuros că împărtăşise secretul lui şi mişcat de încrederea pe care i-o arătase bătrânul.

– După ce-am s-o descifrez, mai vorbim. Chipul lui boţit se lăţi într-un rânjet. Te simţi uşurat?

Stoecker zâmbi, nesigur.

– Mult. Îmi... îmi pare rău că v-am amestecat în afacerea asta.

Deodată, Tripz ridică ochii spre plafon, ca şi cum ar fi auzit ceva. Parcă l-ar fi mânat un al şaselea simţ, pentru că într-o clipă aerul se cutremură de vuietul strident al soneriilor de alarmă.

Îi aruncă o privire tânărului.

– Şterge-o, băiete! Nu-i timp de pierdut! Dacă stai degeaba, te vei alege cu o cruce de lemn în locul celei de fier! Adu-ţi aminte ce ţi-am spus odată: pune o mână în slujba Fuhrerului, dar păstrează una pentru tine!

Apoi dispăru. Fără îndoială că urma să ajungă în turela lui înainte ca tânguirea soneriilor să înceteze.

Stoecker porni pe urmele lui; avea de urcat mai mult decât oricare altul. În ciuda greutăţii cu care se strecura prin uşile de oţel, se simţea eliberat de o mare povară.

*

* *

– Echipajul se află la posturile de luptă, domnule comandant! Hechler răspunse la salutul adresat de Korvettenkapitän.

Froebe şi mătură cu privirea puntea de comandă. În război aveai nevoie de foarte puţin timp ca să te obişnuieşti cu chipurile noi şi tot atât de puţin ca să le uiţi după ce nu mai erau.

Toată lumea luă poziţie de drepţi în clipa în care Leitner îşi făcu apariţia pe punte şi se îndreptă fără grabă spre grătare.

Hechler îl privi cu curiozitate. Tot planul lor putea să fie dat peste cap de la bun început. Existaseră o mulţime de exemple în trecut, îşi aminti el, ca *Graf Spee* şi *Bismarck.* Dar Leitner arăta cât se poate de în largul lui, chiar uşor teatral, cu eşarfa albă de mătase înfăşurată neglijent în jurul gâtului şi chipiul de contraamiral aşezat strengăreşte pe-o parte.

– Se pare că scena e pregătită, nu-i aşa, domnilor?

Hechler îşi imagină oamenii răspândiţi pe navă, la fel cum făcuse atunci când le vorbise despre misiunea lor. În calitatea sa de comandant secund, Theil se afla jos, în compartimentul de combatere a avariilor, cât mai departe de puntea de comandă. Niciodată să nu pui prea multe ouă într-un singur coş, cum obişnuia să spună tatăl lui. Spera oare ca un obuz să măture puntea şi astfel să obţină comanda după care tânjea de atâta vreme?

– Presupun că sala maşinilor este pregătită să dea maximum de rotaţii!

Hechler încuviinţă. Era chiar amuzant, dacă îl cunoşteai pe Wolfgang Stück, taciturnul mecanic-şef. Fusese ca o moaşă pentru *Prinz;* stătuse săptămâni de-a rândul lângă el, înainte ca chila acestuia să prindă contur; supraveghease montarea fiecărui metru de tub sau de cablu, a fiecărei valve sau pompe până la lansarea lui la apă, când crucişătorul îşi primise botezul în apele sărate ale Hamburgului.

Cu atât de multe mile parcurse la activ - care înghiţiseră mii de galoane[17] de combustibil - şi cu experienţa acumulată în rezolvarea noianului de probleme zilnice, lui Stück nu era nevoie să i se reamintească ce are de făcut. Se descurcaseră bine, lăsând la o parte divergenţele inerente dintre cei de pe punte şi cei din sala maşinilor.

Leitner tocmai spunea:

– Dacă e să privesc înapoi, se pare că a meritat osteneala. Îţi aduci aminte cum pe nava de instrucţie spărgeam gheaţa din găleată cu capul ca să ne putem spăla dimineaţa? Asta i-ar fi făcut pe unii dintre copiii ăştia să vomite! Privirea îi devenise de-a dreptul visătoare. Şi tratamentele cu şocuri electrice pentru testarea capacităţii de reacţie în situaţii-limită de la Academia Navală din Flensburg... Fac prinsoare că ştim mai multe decât au ştiut vreodată căzăturile astea bătrâne!

Hechler duse binoclul la ochi şi cercetă distrugătorul cel mai apropiat.

– Transmite primului subdivizion să ocupe poziţie în faţa convoiului. Aruncă o privire spre Leitner şi adăugă: *Acum!*

Se auzi ţăcănitul unei lămpi. Hechler văzu un tânăr semnalizator care căsca gura la amiral cu un soi de veneraţie. Probabil că nu mai fusese niciodată atât de aproape de un zeu.

După o clipă întrebă tăios:

– Ce caută ăştia aici?

Leitner spuse zâmbind:

– Îndeplinesc ordinele *mele,* căpitane.

Echipa de filmare stătea ghemuită lângă lada cu pavilioane. Cele două femei, cu căştile de oţel pe cap, păreau stingherite. Leitner adăugă pe un ton mieros:

– O mărturie pentru viitor. În război trebuie să ne asumăm riscuri cu toţii.

Hechler privi cum Leitner îşi aranja eşarfa în timp ce aparatul de filmat era montat. Şi îşi aminti de străzile bombardate din Kiel, de feţele oamenilor care rămăseseră fără familie, fără casă.

Aghiotantul amiralului apăru în fugă pe punte şi-i înmâna lui Leitner dosarul cu radiograme.

Contraamiralul nu se grăbea deloc. Toate privirile se aţintiră asupra scenei în momentul în care camera de filmat începu să înregistreze, zumzăind.

Pentru o clipă, Hechler crezuse că e vorba de-o simulare, dar Leitner începu să vorbească energic:

– Atacul asupra convoiului a fost încununat de succes. Portavionul însoţitor a fost torpilat. Este scos din luptă. Înapoie dosarul aghiotantului. Au fost distruse două U-boat-uri, dar şi-au îndeplinit misiunea. Cu toţii au dat dovadă de mult curaj!

Hechler încercă să nu-l bage în seamă. Portavocele şi telefoanele continuau să murmure. Observă cele două turele de la prova răsucindu-se uşor pe măsură ce toate patru tunurile se opinteau spre cer de parcă încercau să se smulgă din postamente.

Primele distrugătoare tocmai îi depăşeau, aruncând jerbe de spumă, pregătite să se instaleze în linie în faţa suratelor mai mari. Celelalte îi talonau de-o parte şi de cealaltă, şi doar un vas plutea solitar pe urmele lui *Lubeck,* care păstra distanţa ca un spectator, fără altă treabă decât să adulmece orice submarin, să culeagă supravieţuitorii şi să se ţină departe de bucluc.

Leitner avea o bună reputaţie în materie de distrugătoare; acum îşi amintea şi el, probabil, de acest lucru.

Ofiţerul de bord Froebe, înalt şi neîndemânatic, stătea în locul lui Gudegast lângă repetitorul giro, cu mâinile încleştate pe binoclu. Navigatorul şi mica lui echipă se găseau în adăpostul de observare blindat, gata să calculeze orice schimbare de drum sau manevră, să avertizeze şi chiar să preia comanda în cazul în care puntea de comandă ar fi fost nimicită.

Hechler putea simţi şi prezenţa tânărului Jaeger, care îndrăznise să se apropie de scaunul metalic. Postul lui de luptă era tot aici şi, spre deosebire de ceilalţi ofiţeri inferiori, avea privilegiul de-a auzi şi vedea totul. Avea şi mai multe şanse să fie lovit, dacă englezii se apropiau prea mult.

Brusc, îşi aminti de nava-soră *Admiral Hipper.* Şi ea a avut de întreprins un raid în Atlantic; după un atac încununat de succes asupra unui convoi şi a altor nave, revenise în triumf la baza ei din Norvegia.

Dar asta se întâmplase în 1941. Acum însă, lucrurile stăteau altfel.

Hechler îşi analiză din nou starea de spirit. Ce şanse aveau? Nava lui era cea mai bună dintre cele aflate în stare de plutire. Dacă punea la socoteală priceperea şi îndrăzneala, reuşita avea să fie de partea lor.

Era greu de crezut că un vas atât de puternic ca *Hipper* fusese pintenat şi grav avariat de micul distrugător HMS[18] *Glow-worm.* O acţiune curajoasă şi disperată care costase comandantul, respectiv nava şi cea mai mare parte a oamenilor lui. Zâmbi în sinea sa, amintindu-şi expresia lui Theil când pomenise de Nelson. Era exact ceea ce ar fi făcut şi micul amiral dacă ar fi trăit în acest secol.

Aghiotantul se înapoie cu dosarul sub braţ. Leitner spuse, liniştit:

– Englezii sunt concentraţi asupra convoiului care se îndreaptă spre Est. Von Hanke e al naibii de şmecher. Ca forţă de acoperire, dispun de un vas de linie şi două crucişătoare grele, dar ele se află mult mai la nord, aşa cum bănuiam.

Hechler băgă mâna în buzunar şi simţi forma familiară a pipei lui favorite. Îi dădea o senzaţie oarecum reconfortantă şi ar fi vrut tare mult să fumeze. Iar asta îi amintea de Inger. Ea insistase să renunţe la pipă şi să se apuce de ţigări de foi. Ca Leitner, care de obicei apărea în ziare cu un impunător trabuc în colţul gurii, deşi el unul nu-l văzuse fumând niciodată. Doar pentru posteritate...

Se îndreptă spre partea din spate a punţii de comandă şi privi atent spre pupa, dincolo de coş. Noul Arado arăta sclipitor şi nepotrivit alături de vecinul lui, vopsit în culori de camuflaj. Chiar va zbura ea cu aşa ceva, după cum lăsase Leitner să se înţeleagă? Niciodată nu spunea totul despre ceva. La fel cum făcuse şi pe vremea în care era proaspăt locotenent. Un grăunte de mister... Se gândi la fotografiile pe care i le arătase Leitner înainte de plecare. Înfăţişau fiordul Bodø, văzut de la mai multe mii de metri înălţime. Până şi reţelele de camuflaj arătau la fel... Nava care se distingea acolo jos putea foarte bine să fi fost *Prinz Luitpold.* Dar Leitner îi explicase că două vase vechi de aprovizionare fuseseră pregătite cu săptămâni în urmă. După ieşirea asta urmau să fie amarate împreună, în aşa fel încât orice avion de recunoaştere să-şi închipuie că *Prinz* revenise la locul de ancorare. Era atât de simplu, aproape ridicol. Dar, dacă stratagema izbutea, puteau câştiga rezerva de timp de care aveau nevoie.

Ahlmann, locotenentul însărcinat cu comunicaţiile pe punte, îi întinse un telefon.

– Ofiţerul cu artileria, domnule comandant.

Nici chiar telefonul nu putea masca satisfacţia din vocea lui Kroll.

– Inamicul în vedere, dom'le comandant! La verde unu-zero! Distanţă doi-unu-cinci!

Se pregăti să se întoarcă şi să arunce o privire sus, la postul de control al tirului. Ochiul nevăzut bătea până dincolo de linia pustie a orizontului, astfel că Kroll putea deja să observe formaţia inamică aflată la peste douăzeci de mii de metri depărtare. Leitner îl trase de mânecă.

– Mă duc la mine pe punte. Rânji. Azi e o zi mare. Apoi o zbughi, strecurându-se în viteză printre cei de pe puntea de comandă.

- Aproape că sunt în bătaia tunurilor! remarcă Jaeger.

Froebe îl privi pe deasupra repetitorului giro şi mormăi:

- Aşa cum vom fi şi noi în curând.

Hechler ridică binoclul şi cercetă distrugătoarele din fruntea formaţiei. Până şi siajul lor era roz-portocaliu, iar cocile le străluceau ca sticla colorată.

Serviciile de informaţii raportaseră prezenţa în convoi a douăsprezece vase comerciale. Probabil că numărul celor care porniseră iniţial spre Murmansk a fost de două ori mai mare, gândi el. Navigau spre portul de plecare, în timp ce puternicul grup de sprijin, aflat la nord, se aştepta la un atac asupra celeilalte preţioase coloane de nave încărcate cu provizii. Ascultă obişnuita transmitere a relevmentelor şi distanţelor prin interfonul comenzii de artilerie şi-şi imagină poziţiile celor două formaţii convergente aşa cum le studiase pe hartă şi le prevăzuse pentru acest moment. După cum spunea Leitner, toată perioada de pregătire îşi arăta acum roadele. *Observare, planificare, decizie, atac.*

Tunurile de la prova se deplasară uşor, cu ţevile înclinate la maximum pentru prima salvă. La pupa, servanţii lui *Lubeck* erau şi ei pregătiţi, numai că erau nevoiţi să mai aibă răbdare o vreme.

Vru să-şi consulte ceasul, dar se abţinu; ştia că o asemenea mişcare ar fi putut fi greşit înţeleasă drept o dovadă de nesiguranţă şi îngrijorare.

Cu tot huruitul ventilatoarelor şi vuietul talazurilor sfâşiate de carenă, auzi bufnitura surdă a unei explozii îndepărtate. Un zgomot înăbuşit, ca şi cum cineva bătea într-o tobă spartă. Încă o torpilă ajunsă la ţintă, o altă navă trimisă la fund. Lui Leitner nu părea să-i pese de risipa de U-boat-uri. Pentru el nu conta nimic altceva decât acest moment.

– Permiteţi să deschidem focul, domnule comandant? întrebă Ahlmann.

– Negativ!

Îşi închipui din nou convoiul. în cea mai mare parte erau nave fără încărcătură. Se deplasau destul de rapid, probabil cu vreo

cincisprezece noduri pe oră. Dacă începeau să tragă prea devreme, cu siguranţă că se vor răsfira. Totul ar deveni atunci mai greu şi nu trebuia neglijată nici forţa de acoperire. Un vas de luptă şi două crucişătoare grele.

– *Avioane,* domnule comandant! Mai mulţi dintre cei prezenţi începură să gâfâie zgomotos. Relevment roşu unu-cinci! înălţător unu-zero!

Froebe scăpă printre dinţi:

– Dumnezeule, bombardiere torpiloare!

Ordinele răsunau din toate părţile. Armele cu bătaie scurtă zvâcniră instantaneu spre ţintă.

Hechler rămase în colţul punţii de comandă. Duse la ochi binoclul Zeiss, surprins că se simţea atât de calm, aproape detaşat.

Cele două avioane trebuie să fi fost de pe portavionul scos din uz. Probabil că decolaseră cu puţin timp înainte ca nava-mamă să fie torpilată. Cântări situaţia, luând în considerare acest lucru. Fiecare pilot ştia, desigur, că nu mai avea nici o şansă să se întoarcă în locul de plecare.

Ca şi în cazul micului *Glow-worm,* factorul neprevăzut... Va fi cel mai rău gen de atac-bravură sau sinucidere cu sânge rece, puteai să-i spui cum vrei.

Nu era exclus ca unul dintre avioane să trimită un raport de observare prin radio. Suficient pentru aparatele radar.

Ofiţerii superiori britanici intuiseră planurile lui von Hanke sau era o simplă coincidenţă?

Strânse din dinţi.

– Armamentul cu bătaie scurtă, fiţi gata! Armamentul secundar...

I se umeziră ochii când zări prin lentilele puternice cele două obiecte minuscule îndreptându-se spre navă. Zburau atât de jos încât păreau că mângâie apa. Le cunoştea foarte bine siluetele demodate: bombardiere torpiloare Swordfish, cu aripi duble, ca nişte relicve din primul război mondial. îşi limpezi gândurile şi strigă:

– *Deschideţi focul!*

Formaţia de distrugătoare începuse deja să tragă şi într-o clipă cerul arăta ca ciupit de vărsat din cauza exploziilor proiectilelor. Vor urma trasoarele şi obuzele de tun, iar apoi...

– Amiralul, domnule comandant, spuse răguşit Ahlmann. Auzi vocea îndepărtată a lui Leitner.

– Convoiul s-ar putea să se disperseze! Măreşte viteza! Transmite întregului grup să angajeze inamicul conform instrucţiunilor primite!

Hechler văzu semnalizatorii pregătindu-şi fanioanele.

– Cu toată viteza înainte! ordonă el. Fiţi gata pentru acţiunea de evitare!

Îl zări pe Froebe dând afirmativ din cap, apoi simţi cum puntea se înfioară sub imboldul motoarelor dezlănţuite, care făceau să trepideze întreaga structură, şi uită de sine şi de ceilalţi.

Fu nevoit să răcnească din cauza bubuitului pătrunzător al armamentului secundar care revărsa asupra punţii un fum înecăcios pe măsură ce nava înainta impetuoasă, din ce în ce mai repede.

– Armamentul principal! *Deschideţi focul!*

Abia avu timp să-şi îndese antifoanele pe urechi, că ambele turele de la prova destrămară aerul, trăgând simultan spre ţinta încă invizibilă de dincolo de linia orizontului.

Căută cu privirea cele două avioane. Le zări strecurându-se printre exploziile proiectilelor, înainte ca trasoarele pornite de pe distrugătoare să le taie calea ca o sită de foc. Un Swordfish lăsa în urmă o dâră de fum. Părea imposibil ca vreunul dintre ele să supravieţuiască barajului.

Un lucru devenea evident. Ţinta lor era *Prinz Luitpold.*

Capitolul 7
CONSECINŢELE

Nici unul dintre bombardierele torpiloare Swordfish nu avea vreo şansă de supravieţuire şi fiecare pilot trebuie că ştia asta. În timp ce-şi aruncau bombele asupra formaţiei de distrugătoare, cel urmat de o dâră de fum păru să şovăie, ţintuit de trasoare şi lovituri de tun.

Hechler îşi rezemă coatele în faţa geamului comenzii şi privi siluetele prinse în păienjenişul tirurilor. Fragmente din avionul avariat se amestecau în vârtejul scânteietor. Câteva secunde mai târziu, explodă într-o intensă fulgerare portocalie. Când fumul se risipi, nu mai rămăsese nimic de văzut. Dar cel de-al doilea aparat reuşise să evite focul artileriei antiaeriene şi, chiar sub privirile lui Hechler, din pântecele lui căzu o torpilă care lovi apa, însoţită de o jerbă de spumă.

Avionul continua să se apropie, în ciuda potopului de proiectile, trasoare şi orice altceva în stare să-l lovească. Poate că pilotul şi echipajul erau deja morţi când, în sfârşit, avionul se răsuci în aer şi plonja în adâncuri cu o bufnitură înfundată.

– Torpilă la babord!

– Banda stânga!

La o viteză de treizeci de noduri, crucişătorul păru că se reazemă într-o rână; dezechilibraţi, oamenii încercau să se agate de ceva, în timp ce nava se răsucea în rondou.

– *Cârma* zero! Drept aşa!

Hechler avu impresia că vede şuviţa subţire şi albicioasă lăsată de torpilă în drumul ei spre prova babord. Nava se redresa.

– Doi-opt-zero! bombăni Froebe.

În difuzor răsună vocea lui Leitner, distorsionată şi speriată:

– Transmiteţi către *Hans Arnim* să... Nu apucă să termine. Distrugătorul încasă torpila în partea de jos, la jumătatea bordului babord, tocmai când se interpunea protector între ea şi nava amiral.

La viteza maximă, efectul fu instantaneu şi teribil. Jumătate din teugă se prăbuşi şi apoi se ridică în aer, în timp ce nava se frânse în două, iar vârtejul elicelor o împinse în adâncuri.

Hechler ordonă sec:

– Reluaţi drumul!

Îl zări cu coada ochiului pe *Liibeck* depăşindu-i vijelios, gata să preia conducerea în luptă. Şi-l închipui pe Rau râzând satisfăcut în momentul în care *Prinz* se învârtise confuz în formaţie. Tunurile lui

deschiseră focul pe neaşteptate. Câteva clipe mai târziu, fulgerele luminoase de la orizont marcau locul atins de salva lui *Liibeck.*

Vocea lui Gudegast năvăli din adăpostul blindat de observare:

– Drumul este zero-doi-zero, domnule comandant.

Părea calm, chiar indiferent, deşi nu departe de ei distrugătorul se răsucea cu carena în sus, într-o învălmăşeală de fum şi spumă.

Difuzorul anunţă posomorât:

– *Hans Arnim* s-a dus la fund, domnule comandant. Hechler înşfacă telefonul artileriei.

– Aici comandantul. Fac o întoarcere la tribord. Aduceţi turelele de la pupa în poziţie de tragere asupra inamicului! (Şansele creşteau dacă toate cele patru turele aveau câmp liber de acţiune.) Ordonă: Schimbare de curs. Cap compas zero-şapte-zero.

Ridică din nou binoclul şi tresări când sunetul gongului precedă detunătura violentă a armamentului principal. Kroll folosea turelele una după alta, în aşa fel încât bombardamentul părea neîntrerupt şi asurzitor.

Jaeger îşi şterse o pată de funingine de pe obraz şi icni:

– Amiralul, domnule comandant!

Leitner traversă cu paşi mari puntea de comandă. Eşarfa de mătase nu mai era la fel de albă. Spuse răstit:

– La naiba, nu pot vedea nimic acolo sus... Cu tot fumul ăsta împuţit!

Scrâşni din dinţi la auzul loviturilor consecutive executate de turelele de la pupa. Proiectilele enorme survolară nava, urmându-şi traiectoria spre inamicul invizibil. Şuierau ca nişte accelerate în plină viteză.

Leitner puse mâna streaşină la ochi şi privi înapoi, după distrugător. Dacă mai existau supravieţuitori, rămăseseră undeva departe, în urmă, uitaţi...

Hechler prinse momentul când tunurile îşi schimbau uşor direcţia şi întrebă:

– Pot să-i transmit lui *Liibeck* să-şi reia locul în formaţie?

Făcu o grimasă când tunurile bubuiră din nou, limbile de foc portocalii indicând că Kroll folosea proiectile semiperforante.

Difuzorul interfonului izbucni:

– Încadraţi! Două lovituri!

Leitner se încruntă. .

– Urcă acolo, Theissen! Vreau să ştiu şi eu ce împuşcăm azi!

Păru să înţeleagă, în sfârşit, ceea ce spusese Hechler: „Nu! Lasă-l pe Rau să-şi facă numărul. Poate prelua conducerea."

Clip-clip. Clip-clip. Flăcările de la gura ţevilor inamicului clipeau în zare, parţial acoperite de pâcla arămie care învăluia orizontul. Şuierul strident al unei noi salve si trombele înalte de apă ce trădau ţinta

proiectilelor duşmane făcură ca toate binoclurile să se îndrepte spre *Liibeck.*

– Nici măcar n-au izbutit să-l încadreze, comentă Leitner. Difuzorul comenzii urlă din nou:

– Încă o lovitură!

Cineva dintre cei ferecaţi în spatele blindajelor de oţel ovaţiona de-a dreptul. Sau înnebunise.

– Ofiţerul cu artileria, domnule comandant.

Locotenentul Ahlmann era palid. Îşi muşcă nervos buza de jos în clipa în care o altă salvă se prăvăli din văzduh, fluierând ascuţit şi înălţând coloane gigantice de spumă. Dură o veşnicie până se năruiră, de parcă ar fi fost în stare solidă.

– Sunt comandantul!

Kroll raportă printre explozii:

– Am scufundat o navă de escortă din flanc şi am lovit două vase comerciale. O navă a părăsit convoiul şi se apropie. După gabarit şi viteză, aş spune că e un crucişător.

Alte trombe de apă ţâşniră din mare, lumina nepământească transformându-le albul într-o culoare roşiatică.

Hechler privi ţintă spre pupa lui *Liibeck,* aflat în capul formaţiei, cu turelele mult răsucite în direcţia inamicului. Acolo ar fi trebuit să fie nava lui... Puntea zvâcni o dată şi încă o dată; simţi cum detunăturile loviturilor îi sfredeleau timpanele ca un fier încins.

– Inamicul în vedere, dom'le comandant! Relevment roşu patru-cinci!

Hechler duse binoclul la ochi şi scrută pâcla din depărtare. Orizontul nu mai era pustiu. Silueta şi aşa estompată a unei nave fii înghiţită de fum imediat ce tunurile ei începură canonada. Spuse fără să coboare binoclul:

– Transmite ofiţerului cu artileria să se concentreze asupra crucişătorului.

Turelele de la prova bubuiră instantaneu, dar distanţa era prea mare ca să-şi poată da seama de rezultat.

Auzi un mormăit în difuzorul artileriei: „Scurte!" Răsună apoi glasul lui Kroll:

– Lungeşte patru! O pauză. *Foc!*

– L-am încadrat pe ticălos! Leitner îşi împreună mâinile.

– Transmiteţi navei *Liibeck* să atace convoiul. Ne ocupăm noi de obraznicul ăsta!

– Două lovituri!

Restul fu acoperit de o explozie violentă. Când Hechler se răsuci spre *Liibeck,* văzu cum de sub puntea lui ţâşneau trâmbe de fum şi flăcări, răspândindu-se de jur-împrejur într-o incandescentă ciupercă stacojie.

Liibeck schimbă iarăşi drumul, tunurile de la prova trăgând întărâtate asupra convoiului, aşa cum i se ordonase.

Crucişătorul britanic primise şi el o lovitură, dar cadenţa şi precizia tirului său nu păreau deloc afectate.

Următoarea salvă îl încadra pe *Liibeck* ca într-o menghină, de parcă s-ar fi izbit de nişte gigantice coloane de gheaţă; un alt incendiu izbucni la pupa, lăsând în urmă o dâră consistentă de fum ca o mantie unsuroasă.

Unul dintre ajutorii şefului de echipaj tresări speriat, cu ochii strălucind ca doi cărbuni încinşi, când *Liibeck* încasă în plin o nouă lovitură. Încetini, pe măsură ce valul de spumă de la prova deveni tot mai mic.

Difuzorul dădu tonul:

– Foc!

Hechler se strădui să ţină binoclul la ochi. Parcă ar fi fost cu toţii atinşi de o febră cumplită. Nimic nu mai conta în afară de tunurile care loveau necontenit, până ce îi fu imposibil să se mai concentreze. Când observă în zare licărirea flăcărilor învăluite în fum, ştiu că inamicul fusese şi el grav atins.

– Convoiul se dispersează, dom'le comandant, anunţă Kroll. Crucişătorul dezangajează.

– Ce ştii despre celelalte nave din escortă? se răsti Leitner.

– Cred că e vorba de câteva distrugătoare, domnule, zise el cu prudenţă, semn că era conştient că se adresează amiralului.

Primele cargouri deveniseră acum vizibile. Arătau patetice şi stângace în încercarea lor de a se salva din calea navelor de luptă care se apropiau.

Crucişătorul avariat se ţinea deoparte; două dintre distrugătoare îi dădeau târcoale, gata să-l remorcheze, dacă era cazul, sau să-l sprijine într-o ultimă încercare de rezistenţă împotriva navei *Prinz Luitpold.*

– Ţintă mobilă! *Deschideţi focul!*

Cargourile nu aveau nici o şansă de supravieţuire. Fură încadrate unul câte unul şi incendiate, astfel că în scurt timp fumul acoperi orizontul ca o perdea compactă.

– Opriţi focul!

Hechler aruncă o privire spre postul de observare blindat, convins că Gudegast nu şi-ar fi putut dezlipi ochii de vasele muribunde. Şi-ar fi amintit cu siguranţă de vremea când îşi ducea viaţa pe o paşnică navă de lemn. Mai erau şi alţii în subordinea lui care ar fi dat o altă semnificaţie distrugerii, fiind dezgustaţi de ovaţiile stupide ale camarazilor şi de bătăile pe spate cu care s-ar fi felicitat unul pe altul.

Crucişătorul inamic le fusese inferior din punct de vedere al dotării cu artilerie de la bun început, dar un singur proiectil norocos i-ar fi fost

îndeajuns. Asta era altceva. însă navele comerciale erau vitale pentru adversari, care ştiau că fiecare rută pentru convoaie trebuia menţinută deschisă cu orice preţ.

Hechler spuse calm:

– Domnule contraamiral, după părerea mea, ar trebui să ne întoarcem în Norvegia. Încercă să argumenteze în timp ce Leitner se holba la el: *Liibeck* e cu prova lăsată. Chiar şi remorcat...

Froebe anunţă:

– Semnal de la *Liibeck:* „Incapabil să fac mai mult de şase noduri. Cer sprijin."

Hechler privi întrebător spre amiral. Trebuie că îl costase enorm pe Rau, gândi el.

Leitner ridică nepăsător din umeri.

– Transmite comandantului formaţiei de distrugătoare să-l escorteze pe *Liibeck* înapoi la bază.

Ascultă păcănitul lămpii şi observă chipul palid al semnalizatorului în timp ce acţiona clapetele. Urmările luptei... Un convoi distrus; numai Dumnezeu ştia câţi oameni pieriseră cât ai clipi din ochi - atât i se părea că durase totul.

Lampa de semnalizare de pe *Liibeck* clipi din nou, aproape ascunsă de fumul dens revărsat de sub punte. Hechler reuşi să distingă prin binoclu găurile spintecate în coşuri şi craterul imens lăsat de proiectilul care o lovise în plin. Dar incendiile erau sub control.

– Semnal de pe *Liibeck,* dom'le comandant. „Cer remorcarea."

– Distrugătoarele au confirmat primirea semnalului? întrebă Leitner, mai degrabă nerăbdător decât îngrijorat.

– Au confirmat toţi, domnule.

– În regulă! Leitner făcu o pauză şi respiră adânc. Acţiunea încetează, comandorule. Faza a doua, *dacă* eşti bun!

Se întoarse cu spatele în timp ce membrii echipei de filmare, înnegriţi de funingine, tocmai ieşeau din locul în care se adăpostiseră.

Leitner trecu pe lângă cea mai drăguţă dintre fete şi, în treacăt, o prinse strengăreşte de bărbie.

– Muncă periculoasă, copila mea, nu-i aşa?

Ea îl urmări cu ochii mari, încă prea ameţită ca să înţeleagă ceva.

– Daţi liber la posturile de luptă!

Hechler ridică telefonul echipei de combatere a avariilor.

– Viktor? Aici comandantul. Vino sus, te rog. Am dezangajat.

Gudegast dăduse deja ordinele cuvenite. Comunică prin interfon:

– Am schimbat drumul şi viteza, domnule comandant. Rotaţii pentru douăzeci de noduri.

Chiar şi cei care apăruseră pe punte o dată cu încetarea alertei trebuie să fi suferit când nava lor, cu tunurile şi suprastructurile

adumbrite în lumina stranie, le părăsi pe celelalte, siajul ei desenând un arc larg şi vălurit.

Probabil că Rau îi urmărea cu privirea. Blestemându-i pe ei şi nava lor, dar mai ales pe Leitner. Era însă un prea bun marinar ca să-şi trădeze amărăciunea printr-un semnal către nava care se îndepărta în viteză.

Lăsat pradă lupilor... După cele întâmplate, englezii vor fi în stare de orice. Un avion oarecare, lansat de pe cel mai apropiat portavion, putea lua urma navei lui Rau cu uşurinţă. Iar el o ştia.

La fel cum ştiuse şi comandantul lui *Glow-worm* sau piloţii celor două bătrâne aparate Swordfish. Glorie sau pieire. Nu aveai de ales.

Gudegast urcă pe puntea de comandă şi aşteptă până ce Hechler dădu cu ochii de el.

– Ne vedem peste zece minute în camera hărţilor, spuse comandorul.

Gudegast făcu semn că a înţeles, cu bărbia în piept. Ştia la ce se gândea Hechler. În zece minute, *Liibeck* şi ceilalţi vor rămâne undeva în urmă, mult prea departe ca să mai conteze.

Studie chipul întunecat al lui Hechler. Nu ştia dacă să-l compătimească sau să-i mulţumească lui Dumnezeu că aveau parte de un asemenea comandant.

Văzuse cum se prăpădise unul dintre vasele comerciale, un cargobot mare, cu carena mult ieşită deasupra apei, care naviga în balast. Sentimentul acela... *întoarcerea acasă.*

Gudegast hotărî să facă o schiţă cu acea victimă neştiută. Pentru prima oară în viaţă i se făcu, deodată, teamă.

*

* *

În acea seară, pe când *Prinz Luitpold* înainta impetuos spre Sud-vest, în Marea Norvegiei, a fost întâmpinat de o ceaţă densă care limita vizibilitatea la doar două mile.

Toate urmele scurtului atac asupra convoiului fuseseră îndepărtate, iar rastelele şi magaziile erau din nou pline şi gata pentru orice acţiune urgentă. Fiecare rotaţie a celor trei elice purta nava tot mai departe de ţărm, dincolo de limita de siguranţă la adăpostul căreia ar fi putut să întoarcă şi să se îndrepte spre casă.

Hechler fu nevoit să admită că încrederea lui Leitner era oarecum justificată. Fiecare radiogramă şi mesaj interceptate erau verificate şi transpuse pe hârtie de Gudegast şi echipa sa, în vreme ce sus, mult deasupra lor, noul radar explora triumfător împrejurimile, căutând în permanenţă musafirii nedoriţi. Un grup de U-boat-uri executaseră un atac în plin asupra convoiului rusesc cu direcţia Est, aşa că aparent toate navele de luptă britanice erau ocupate. Planul, care la început

păruse atât de şubred, avea sorţi de izbândă, gândi el, iar *Liibeck* ar putea ajunge cu bine în apele norvegiene, unde să-şi facă reparaţiile. Şi totuşi Hechler nu se putea împăca la gândul ultimului episod. Rămăsese cu un gust amar. Lăsarea lui *Liibeck* în voia sorţii făcuse parte din planul iniţial, dar nicicând Leitner nu se aşteptase la o atât de energică apărare a convoiului de către un singur crucişător englez.

Atunci când îşi exprimase părerea în faţa lui Leitner, amiralul se mulţumise să zâmbească impasibil: „Tocmai *tu,* Dieter? Credeam că eşti cel mai potrivit pentru misiunea asta!"

Nu avea nici un rost să forţeze o controversă. Se spunea că un conflict deschis între comandantul lui *Bismarck* şi superiorul său pecetluise soarta crucişătorului în aceeaşi măsură ca artileria inamică.

Hechler cântări situaţia. Distruseseră convoiul, la fel cum şi inamicul încercase, la rândul lui, să-i termine. Era război. Îşi aminti de radar şi se bucură. Pe lângă superioritatea netă faţă de tot ceea ce folosiseră până atunci, raza lui de acţiune era o garanţie că vor fi avertizaţi din timp asupra oricărui posibil atac al unor forţe aeriene sau navale. Asta însemna că echipajul nu va trebui să stea la posturile de luptă zi şi noapte. Putea dormi patru ore în afara cartului. Nu era mult, dar era obişnuit. Să stai întins, chiar şi câteva clipe, conta enorm. Era ca o evadare.

În ciuda manevrei violente prin care evitaseră torpila, nava nu suferise nici o pagubă, cu excepţia câtorva castroane care se făcuseră ţăndări în cambuza principală.

Erau o mulţime de răni superficiale: doi marinari se opăriseră în sala cazanelor, azvârliţi de şoc, altul avea un picior fracturat, după ce se rostogolise pe scara ce ducea spre covertă, iar alţi câţiva erau uşor accidentaţi.

Printre cei din urmă se număra şi Erika Franke, care îşi scrântise încheietura mâinii.

Hechler primise raportul medical împreună cu alte hârtii privind situaţia din diverse sectoare ale navei. De obicei, medicul raporta personal, dar acesta trimisese un scurt mesaj prin care anunţa că are prea multe cazuri de rezolvat. Hechler încă nu avea de unde să ştie dacă evita să dea ochii cu el din timiditate sau aroganţă.

Theil apăru lângă el pe puntea de comandă, cu vestonul lucind de parcă ar fi stat în ploaie. Ceaţa umedă făcea ca totul să sclipească in lumina neîndestulătoare.

– Se pare că am scăpat cu bine, Viktor.

Vorbise încet, pentru că oamenii de veghe stăteau, în mod evident, cu urechile ciulite. Poate că acalmia instalată după furtuna bătăliei şi destinderea bruscă după starea de încordare le dădea senzaţia de stăpâni absoluţi ai întinderii nesfârşite a mării.

Ridică ochii spre cer şi privi pavilionul lui Leitner unduindu-se jilav deasupra navei.

– La noapte vom menţine acelaşi drum.

Theil se uită într-o parte.

– Domnule comandant, tot mai intenţionaţi să navigam pe la sud de Islanda?

Hechler clătină din cap afirmativ.

– Da, numai dacă nu suntem provocaţi. În perioada asta a anului nu e deloc convenabil să foloseşti traseul nordic, prin Strâmtoarea Danemarcei. Lumina zilei durează prea mult, iar patrulele aeriene sunt mai numeroase. Dacă urmăm culoarul dintre Islanda şi insulele Feroe, vom păstra în fiecare bord câte o sută cincizeci de mile de manevră.

– Credeţi că vom izbuti, domnule? mormăi Theil.

Hechler urmări cu privirea doi marinari care duceau o brancardă goală la adăpostul turelei de la prova. Îşi aminti de fată. Theil avea toate motivele să-i pună întrebări; va fi obligat să execute ordinele lui Leitner în cazul în care el păţea ceva. Părea încordat, neliniştit. Cu siguranţă, nu era îngrijorat din cauza misiunii; nu-i stătea în fire. Fiind un om al regulamentelor, rareori se încredea în părerile personale. Nu era exclus ca din acest motiv să nu fi fost niciodată recomandat pentru comanda unei nave. Nu, pur şi simplu, era îngrijorat din cauza soţiei. Şi asta era rău. Nu-ţi poţi permite să te laşi măcinat de asemenea probleme când eşti pe mare. Poate fi fatal. Pentru tine şi toţi cei din jur.

Hechler ascultă vibraţia cuminte şi simţi puterea liniştitoare a motoarelor uriaşe. Menţinuseră o viteză de treizeci de noduri din momentul în care schimbaseră drumul. La nevoie, puteau atinge şi treizeci şi cinci. Până şi unui distrugător i-ar fi fost greu să ţină pasul cu ei.

Pe măsură ce înaintau în viteză spre Sud-vest, părea că se întunecă tot mai mult; noaptea era aliatul lor, singurul prieten în aceste ape ostile.

Hechler încercă să-şi stăpânească emoţia. Era ca un vin îmbătător. După priveliştea aspră a bătăliei şi a navelor în flăcări, perspectiva pătrunderii în apele Atlanticului devenise dintr-o dată limpede şi concretă.

Theil văzu cum trăsăturile lui Hechler se îmblânzesc. Se întrebă ce ar fi simţit în locul lui.

Ca toţi ceilalţi ofiţeri superiori de pe navă, Theil studiase cu atenţie caracteristicile misiunii. Planul se remarca atât prin îndrăzneală, cât şi prin anvergură. Probabil că statul-major naval al lui von Hanke muncise la elaborarea lui multe luni de zile, cu gândul că se va ivi momentul potrivit. Oare nu erau deja implicaţi prea mulţi oameni?

Păstrarea secretului avea o importanţă vitală; fără respectarea lui se puteau lăsa păgubaşi de pe-acum.

Fiul lui von Hanke era comandant de U-boat, sau fusese până când dispăruse în Atlantic. Poate că el îi dăduse cel dintâi ideea bătrânului amiral. Timp de doi ani de la începutul războiului U-boat-urile întâmpinaseră dificultăţi din cauza duratei mari a drumului până în zonele de patrulare din Vestul oceanului şi înapoi la bazele din Franţa, pentru reaprovizionare cu combustibil şi muniţie.

Pentru a contracara aceste probleme, a fost iniţiat un program de construire a unei flotile de submarine-gigant, care să poată rămâne pe mare luni de zile. Singura sarcină era să transporte combustibil şi provizii pentru mai micile lor surori operaţionale. O „întâlnire" putea avea loc sau nu, în funcţie de necesităţile fiecărui comandant de U-boat, în puncte prestabilite printr-o grilă special întocmită. Nu numai că timpul efectiv petrecut pe mare s-a triplat, dar pierderile inamicului au crescut proporţional. Nimeni însă nu a pomenit vreodată de impactul acestei prelungiri a serviciului activ asupra moralului echipajelor submarinelor.

Acum, aceleaşi submarine - poreclite „vaci de lapte" - urmau să îndeplinească rolul de tancuri petroliere pentru *Prinz.* Era o acţiune temerară, fără doar şi poate. Dacă era şi practică, nu ştia nimeni, pentru simplul motiv că nu se mai încercase aşa ceva până atunci.

Nici unul dintre ceilalţi nu-şi exprimase vreo îndoială, iar după ziua de astăzi puteau fi mulţumiţi că nu-şi arătaseră neîncrederea, încă o dată, nava lor reuşise să rămână nevătămată. Era păcat de *Liibeck,* dar, dacă te gândeai bine, nu puteai schimba nimic. La urma urmei, *Liibeck* scăpase ieftin, îşi spuse Theil. În vreme ce va sta la adăpostul docurilor, lingându-şi rănile şi savurând toată gloria, *Prinz* va hoinări în plin Atlantic. Era o oarecare consolare să ştii că gămălia unui bold înfipt într-o hartă a oceanului reprezenta avanpostul cel mai îndepărtat, cât vedeai cu ochii în orice direcţie.

Hechler zise brusc:

– Am aflat despre soţia ta şi-mi pare rău.

Theil făcu ochii mari, apoi privi speriat în direcţia celui mai apropiat om de veghe. Întrebă cu glas coborât:

– Amiralul?

– Trebuia să-mi spună, Viktor. Oricum aş fi fost informat, chiar dacă n-ar fi fost Leitner la bord. Care-i problema? Îţi închipui că ai scăzut în ochii mei?

Theil simţi cum îi dispare culoarea din obraji.

– Nu-mi influenţează în nici un fel competenţa. Nimeni şi nimic...

Hechler coborî din scaunul lui şi-şi dezmorţi picioarele.

– Mă duc până la infirmerie, cât e liniște. Preiei comanda. Îl privi calm. Scuturã-te de povara asta, Viktor. Am vrut doar să-ţi spun că sunt îngrijorat pentru tine, şi nu în privinţa afurisitei tale competenţe!

O luă în jos, tropăind pe scara interioară, în timp ce Theil rămase privind în urma lui.

Era o senzaţie ciudată, nefirească, să fii departe de puntea de comandă când nava plutea în larg. Hechler citi mirarea de pe feţele oamenilor pe care îi întâlni coborând cale de două punţi până la infirmerie. De mic copil urase spitalele, mai ales de când fusese nevoit să-şi viziteze tatăl - intoxicat cu gaze de luptă - într-unul dintre ele; atunci îi făgăduiseră că mai existau şanse bune de vindecare.

Sărmana maică-sa, gândi el, amintindu-şi acele vizite zilnice. Imaginea celorlalţi veterani îi era încă vie în minte: fără picioare, fără mâini, otrăviţi cu gaze, orbiţi... Pentru unii dintre ei ar fi fost poate mai bine dacă ar fi rămas să putrezească în mlaştinile Flandrei.

Şi optimismul neabătut al infirmierelor... „Merge spre bine. Întocmai cum ne aşteptam." Toate nu fuseseră decât minciuni.

Se întrebă cum i-o fi mergând acum bătrânului. Curând avea să citească în ziare despre *Prinz* şi isprăvile sale.

Bolnav, dar imperturbabil în hotărârea de a rămâne în viaţă, tatăl lui era mai presus de orgoliu. Dragoste de viaţă era termenul cel mai potrivit, gândi Hechler.

Încăperile infirmeriei erau albe şi puternic luminate. Doi sanitari aranjau nişte flacoane pe rafturi, iar în apropiere se găsea o găleată plină cu sticlă spartă. Aceeaşi întoarcere violentă făcuse şi aici pagube.

Câţiva dintre răniţi moţăiau pe priciuri. La apariţia comandantului, unul încercă să ia poziţie de drepţi; braţul lui bandajat împungea aerul ca un colţ alb de elefant.

Hechler îşi scoase chipiul şi schiţă un zâmbet.

– Uşurel! Odihneşte-te cât mai ai timp, ce zici?

Noul medic de bord nu era deloc aşa cum se aşteptase. Împlinise patruzeci de ani, dar arăta mult mai bătrân. Avea o faţă mare, de om studios, şi purta ochelari cu ramă din aur. Dacă l-ai fi văzut în civil, ai fi putut crede că e un avocat sau un învăţător.

Se pregăti să se ridice în picioare, dar Hechler închise uşa şi se aşeză. Apoi îşi scoase pipa şi întrebă:

– Se poate?

Karl-Heinz Stroheim îl privi prudent, în timp ce cu o mână trăgea de cele trei trese aurii cu toiagul lui Esculap, cusute pe mânecă.

– Am fost ocupat cu răniţii, căpitane, spuse el.

Hechler îşi aprinse pipa: o senzaţie plăcută, aproape voluptuoasă, după privaţiunile de pe pun-tea de comandă.

– M-am gândit că trebuie să ne întâlnim, aşa că - scoase un vălătuc de fum - aşa că, ştii tu, povestea cu Mahomed şi cu muntele.

– Sunt onorat.

– Cred că găseşti munca de-aici puţin diferită de ultima ta slujbă. Cazarma de la Wilhelmshaven, e-adevărat?

– Omul încuviinţă.

– Bănuiesc că ştiţi şi ce a fost înainte de asta.

– Ai avut necazuri.

O licărire de furie apăru brusc în ochii căprui ai lui Stroheim, dar dispăru la fel de repede.

– Eram prea preţios ca să fiu aruncat. Au preferat să mă îmbrace în uniformă.

– Nu-i nici o ruşine în asta.

Hechler încercă să facă abstracţie de duduitul surd al motoarelor, aflate mult mai aproape aici. Întrebă pe un ton indiferent: Avorturi, nu-i aşa?

Lui Stroheim îi căzu faţa.

– De unde ştiţi?

– Nu ştiam. Am ghicit. Zâmbi cu gravitate, apoi continuă: Şi eu ar trebui să pun lipsa ta de respect pe seama caracterului neaşteptat al numirii tale aici?

Stroheim îşi ascunse mâinile sub masă.

– Îmi... îmi pare rău, căpitane. Am trecut prin multe. Într-o bună zi îmi vor da dreptate. Mă tem că va fi prea târziu pentru mulţi... Dar eu am crezut întotdeauna că - ezită, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Hechler să-l întrerupă sau să-l contrazică - o femeie trebuie să aibă dreptul de a alege. Vocea îi deveni dintr-o dată amară, chiar dispreţuitoare: Trebuie să existe un motiv mai bun să faci copii decât acela de a produce soldaţi şi mai multe mame pentru Germania.

Hechler se ridică de pe scaun, cu ochii la telefonul din perete.

– Mai vorbim noi.

Stroheim zvâcni în picioare.

– Mi-ar face plăcere.

Căpitanul mătură cu privirea micul cabinet medical: un vraf de discuri şi un gramofon portabil, câteva cărţi şi un joc de şah.

– Nu face din colţul ăsta casa ta, spuse el. Amestecă-te cu ceilalţi. Nu e bine să te izolezi.

Stroheim îşi scoase ochelarii şi-i privi în lumină.

– Aşa ca dumneata, vrei să spui, căpitane? Hechler îi întoarse spatele.

– Mulţumesc, dar n-am nevoie de o consultaţie chiar acum! Se opri lângă uşă şi se răsuci spre el.

– Ai grijă de oamenii mei. Ei au cerut să vină aici, aşa că, vezi tu, sunt la fel ca tine. De acord?

Tocmai se pregătea să iasă pe uşă când aproape se ciocni de Erika Franke. Avea braţul stâng bandajat şi prins într-o eşarfă. Ea zâmbi prefăcut.

– Data viitoare când schimbi direcţia, dă-mi de ştire, căpitane. Ca să pot zbura am nevoie de amândouă mâinile, nu crezi?

Hechler privi peste capul ei, spre doctor.

– Mi-a părut rău când am aflat de accidentul tău.

Erika râse. Era pentru prima oară când o vedea râzând cu poftă.

– Pot să te vizitez? o întrebă.

Ea îşi luă un aer serios şi se încruntă în bătaie de joc.

– Întotdeauna atât de corect, de cuviincios, căpitane! Schimbă tonul: Te însoţesc. În clipa de faţă găsesc că scările sunt un pic cam dificile pentru mine.

Ajunseră pe covertă; în penumbra pasajelor de acces, uşile metalice se conturau reci.

– Mi-ar plăcea să mai urc pe puntea de comandă, spuse fata. M-am săturat să stau închisă aici. Parca aş fi într-o cuşcă.

Un curier apărut în fugă se opri în faţa lor şi salută.

– Sunteţi căutat de pe puntea de comandă, domnule căpitan.

Hechler se repezi la un telefon fixat de peretele cenuşiu şi înşfacă receptorul.

Auzi vocea lui Theil, dublată de vuietul surd al mării şi al vântului.

Secundul spuse cu glas potolit:

– Amiralul a primit o radiogramă, domnule comandant. *Liibeck* s-a scufundat.

Hechler puse încet receptorul în furcă. Ea îl privi îngrijorată.

– S-a întâmplat ceva, căpitane?

O privi cu ochi goi.

– *Liibeck* s-a dus.

Îl putea vedea de parcă ar fi fost acolo. Ca şi cum ar fi fost acum. Erika vorbi încetişor:

– N-ai vrut să-l părăseşti, aşa-i?

Citi întrebarea în strălucirea albastră a ochilor lui.

Ridică din umeri, dar se crispa de durere; uitase de braţul lovit.

– Aşa am auzit. Toată lumea ştie. Sunt foarte mândri de tânărul lor căpitan, să ştii.

Hechler îşi odihni mâna pe dispozitivul de închidere a uşii.

– Orice s-ar spune, pe o navă nu există secrete. O privi în faţă. Da, am vrut să rămân cu ei. Acum s-au dus. Se gândi la convoiul arzând.

Îşi luaseră revanşa. O prinse de braţul sănătos.

– Atunci, ne vedem mai târziu...

Deschise uşa grea şi păşi afară, în aerul umed. *Liibeck* fusese sacrificat. Se îndreptă grăbit spre primele trepte, fără să-i bage în seamă pe servanţii care vegheau lângă tunuri.

Nu trebuia să fi fost în zadar.

Capitolul 8
EPAVE PLUTITOARE

Baza navală sud-africană de la Simonstown era înţesată de nave de război de toate categoriile şi mărimile. Arăta ca un creuzet în care diferenţa dintre două feluri de război devenea şi mai evidentă, atât prin tipurile vaselor de-aici cât şi prin înfăţişarea lor exterioară. Tonurile de gri şi vopseaua de camuflaj bătătoare la ochi ale navelor din Atlantic se deosebeau net de culorile palide ale celor aflate în serviciu în apele Oceanului Indian şi mai departe.

Crucişătoarele puternice, care aveau capacitatea şi raza de acţiune suficient de mari încât să acopere întinderile vaste de dincolo de Capul Bunei Speranţe, păreau să contrasteze cel mai tare cu grupul de corvete canadiene scunde, al căror convoi îşi croise drum tocmai din Newfoundland. Erau cargouri şi petroliere, vase cu muniţii şi transportoare de trupe, ba chiar şi o navă-spital piturată cu grijă.

Cel mai mare crucişător aflat în Simonstown era ancorat în acea după-amiază de-a lungul cheiului. Pavilionul alb de la pupa atârna moale în lumina soarelui nemilos.

HMS *Wiltshire,* un vas mare, cu un deplasament de zece mii de tone, era reprezentativ pentru categoria lui, apărută la sfârşitul anilor douăzeci, ca urmare a Tratatului de la Washington. Bine înarmat, poseda opt tunuri de câte opt ţoli fiecare dispuse în patru turele, la care se adăuga o mulţime de alte guri de foc cu calibre mai mici, menită să-i întărească autoritatea. Un bătrân hidroavion Walrus stătea cocoţat cuminte pe catapulta de la travers, iar cele trei coşuri înalte îi dădeau navei un înşelător aer demodat. Se ridica mult deasupra apei unsuroase; din cauza blindajului relativ uşor, sectoarele destinate cabinelor echipajului arătau aerisite şi mai spaţioase decât cele de pe alte vase de război.

Era sâmbătă şi, cu excepţia oamenilor de cart şi a pedepsiţilor, *Wiltshire* părea pustiu. Ofiţerii, ca şi matrozii, nu scăpau nici o ocazie să coboare pe ţărm, să viziteze Cape Town şi să se bucure de priveliştile multicolore, neatinse de război.

În cabina lui de zi, comandorul James Cook Hemrose din Royal Navy, decorat cu DSO[19], şedea sub un ventilator de plafon, privind sticla cu gin şi întrebându-se dacă era înţelept să mai bea un pahar. Pe un scaun din apropiere se găsea cel mai bun chipiu al lui, pe care îl purtase în acea dimineaţă la Divizie şi la slujba religioasă. Alături,

rezemate de alt scaun, se odihneau crosele de golf, o evocare a partidei pe care fusese nevoit s-o anuleze.

Era un bărbat masiv, iar pantalonii scurţi tip Bermuda îl făceau să pară greoi. În ciuda ventilatoarelor, la subsuori i se lăţeau două pete întunecate de sudoare. Ura căldura asta înăbuşitoare.

Se apropia de cincizeci de ani, dar serviciul în Marină nu-l iertase. Arăta mai bătrân, mult mai bătrân, iar partea neplăcută era că se şi simţea astfel.

Uşa se deschise şi căpitanul navei intră fără zgomot.

Hemrose făcu un gest larg spre bufet.

– Serveşte-te cu un Plymouth roz, Toby. O să-ţi facă bine. Căpitanul privi radiogramele de pe masă şi întrebă:

– Deci totul e adevărat, domnule?

– Toarnă-mi şi mie unul, dacă tot eşti acolo. Nu prea mult bitter.

Căpitanul zâmbi. De parcă nu i-ar cunoaşte gusturile. Erau împreună de mai bine de un an... Atlanticul, convoaiele ocolitoare pe la Capul Bunei Speranţe, Ceylon, India... Căpitanului îi conveneau. E drept că deveniseră rutină şi adesea erau teribil de plictisitoare, dar numai aşa puteai evita traseele din Atlantic şi Arctica. Las' să le facă băieţii avizi de glorie, dacă asta îşi doresc.

– Da, este adevărat. Privirea lui Hemrose era rece. Alde Jerry[20] au scos în larg unul dintre marile lor crucişătoare. Ei cred că ar putea fi vorba de *Prinz Luitpold.* Ochii i se îngustară când adăugă: Sper din toată inima să fie vorba de el.

Căpitanul sorbi din gin. Chiar aşa, gândi acesta, apoi comentă:

– Nu va îndrăzni să coboare până aici. Nu în faza asta a războiului. Văzând că Hemrose nu spune nimic, adăugă: Vreau să zic că mi se pare puţin probabil, domnule comandor.

Hemrose oftă. Căpitanul-comandor Toby Godson era un nătărău bine intenţionat. Conducea o navă dichisită şi pentru el asta era îndeajuns. Sau în orice caz fusese până la primirea radiogramei.

Hemrose îşi aminti emoţia resimţită în acel moment, deşi mai degrabă ar fi murit decât să o arate. Sfârşitul războiului putea fi într-adevăr aproape, poate chiar anul viitor. Să fii comandantul unui mare crucişător, o navă bine cunoscută, ca toate din aceeaşi categorie, era o oarecare răsplată. Dar se imaginase rămas la comandă la sfârşitul războiului. Ce va urma? „Sărit" la promovare din nou sau, pur şi simplu, aruncat pe uscat, cum păţise şi taică-său pe vremuri.

Circula o vorbă pe tema asta: „Marina şi bunul Dumnezeu cu toţii servim / Dar pân'nu suntem la ananghie nu ne grăbim!"

Privi radiograma interminabilă primită de la îndepărtata Amiralitate. Începând de astăzi, era promovat comodor ad-interim şi prelua comanda unei mici escadre. Misiunea lui era să ia toate măsurile necesare pentru descoperirea şi atacarea oricărui corsar german care

ar izbuti să străpungă linia de apărare şi ar pătrunde în Atlanticul de Sud.

După cum spusese Godson, era puţin probabil să se întâmple aşa ceva. Dar avansarea era bine venită. *Comodor ad-interim* - o numire temporară la momentul potrivit. Era şansa lui. Pasul hotărâtor pentru dobândirea rangului de amiral. N-ar fi pentru prima oară în acest război. Harwood, comandantul micii escadre care încolţise corsarul *Graf Spee,* obţinuse gradul de amiral imediat după aceea. Nu puteai să nu te gândeşti la asta.

Una dintre navele noii sale escadre sosise deja la Simonstown. Era *Pallas,* micul crucişător din clasa Leander al Marinei Regale Neozeelandeze. Părea un distrugător în comparaţie cu *Wiltshire,* dar comandantul şi echipajul navei erau bine instruiţi şi fuseseră împreună încă de la armarea vasului.

Se ridică cu greutate şi se îndreptă spre unul dintre hublourile ferite de lumina orbitoare a soarelui.

Îşi aminti de casa din Hampshire. Bery, soţia lui, se va bucura când va afla vestea. În district trăiau prea multe neveste de ofiţeri de marină ai căror bărbaţi se pare că fuseseră promovaţi înaintea lui.

Comodor ad-interim... Clătină din cap. Nu suna rău. Avea rezonanţa lumii de odinioară; era pe placul său. Se înrudea de departe cu Căpitanul James Cook şi se mândrea cu asta, deşi de-a lungul anilor nu-i prea fusese de nici un folos.

Căpitanul întrebă prevenitor:

– Uitasem, domnule. Aţi mai încrucişat o dată săbiile cu *Prinz Luitpold.* La Capul Nord, pare-mi-se, nu-i aşa?

– *Eu* nu uit.

Privi prin hublou. Doi marinari aflaţi într-o barcă făceau semne unor negrese de pe cheu. O bucăţică de catifea neagră, cum ar fi spus taică-său.

Căpitanul nu părea să fi observat tonul rău prevestitor.

– Se spune că la comanda lui se află însuşi contraamiralul Leitner.

Hemrose se încruntă.

– Nu dau doi bani pe *el.* Hechler, căpitanul navei, este omul. El se afla la comandă atunci, la Capul Nord, când...

– E un crucişător de bătălie în miniatură, totuşi. În comparaţie cu blindajul lui, al nostru pare din carton.

Hemrose nu-l băgă în seamă.

– Apăruse din ninsoare ca o stâncă. A fost o luptă care pe care. Mătură cu privirea cabina primitoare, amintindu-şi cum arăta atunci, apoi continuă: Locul ăsta era la fel de ciuruit ca o solniţă.

Căpitanul o lăsă mai moale. +

– Oricum, a şters-o la timp, domnule.

– Ei da, asta a făcut. Chiar aşa! Şi poţi să mă crezi că a avut mare noroc. Văzu că marinarii se îndepărtau, vâslind. Probabil că îl observaseră privindu-i. Sper că la comandă *este* Hechler. De data asta e al meu. Zâmbi compătimitor. Acum se găseşte în aceeaşi situaţie în care eram eu la Capul Nord.

– Cum adică, domnule?

Hemrose izbucni în râs.

– Stă cu răsuflarea împuţitului de amiral în ceafă, d-aia!

Căpitanul lăsă paharul jos. Se obişnuise cu înjurăturile şefului, cu grosolăniile lui. Poate că această promovare temporară îl va mai domoli. Dar nu putea dura. Flota de război va captura corsarul înainte ca ei să apuce să facă vreo mişcare.

Hemrose îşi frecă mâinile.

– Recheamă toţi ofiţerii superiori. Îi vreau la bord până la carturile câinelui[21]. Îşi privi crosele de golf. Să vezi ce-o să se mai bucure.

Căpitanul încuviinţă din cap.

– Înţeleg...

– Ba nu înţelegi, Toby. Deveni grav. N-am glumit deloc. E prima oară în viaţa mea când blestemaţii ăia de şefi mi-au dat mână liberă, şi, pe ce am mai scump, intenţionez să profit de asta! Îl bătu pe umăr. Transmite lui *Pallas:* Comandantul este convocat la bord.

Godson spuse cu un aer amărât:

– Joacă crichet cu sud-africanii, domnule. Hemrose zâmbi satisfăcut.

– În regulă. Vreau să părăsim portul până mâine pe vremea asta şi am nevoie ca tu să-ţi alcătuieşti o echipă cu care să urmăreşti toate semnalele şi radiogramele. Orice nenorocit de semnal, cât de mic. Lovi cu pumnul în palmă. Aşa că adu-mi-l pe păsăroiul ăla la bord, *fuga-fuga!* Se repezi spre bufet şi bâjbâi după gheaţă, dar cuburile se topiseră. Îşi umplu din nou paharul cu gin.

– Oricum, *Liibeck* s-a dus la fund. Asta deja înseamnă una mai puţin. S-a scufundat taman când ai noştri erau pe punctul să pună laba pe el. Ridică din sprâncene. Mă întreb dacă Hechler ştie? Se răsuci. Nu prea îmi vine să cred.

Dar rămăsese singur.

*

* *

Kapitän zur See Dieter Hechler închise uşa de oţel a adăpostului blindat de observare şi dădu la o parte cortina ignifugă.

Afară abia se înserа, dar aici înăuntru părea că noaptea se lăsase deja; doar lămpile de deasupra meselor de lucru şi pilotul automat aruncau o lumină palidă pe blindajul gros al pereţilor.

Hechler simţi încordarea, dar şi emoţia stăpânită din încăpere. Gudegast era aplecat peste masa care trepida; cu chipul umbrit şi doar barba în lumină. Oamenii din echipa lui stăteau de jur-împrejur; cei mai mulţi erau tineri şi, când se apropie, Hechler le putu citi concentrarea pe feţe.

Comandantul aruncă o privire hărţii, calculelor ordonate şi poziţiilor marcate cu creionul. Cercetă apoi tabelele de navigaţie pentru a afla restul: drumul şi viteza, timpii şi distanţele, deviaţiile, toate transmise în permanenţă de mulţimea de repetitoare conectate la radar, girocompas şi loch[22] .

– Am trecut!

Gudegast clătină din cap afirmativ. Apoi îndreptă compasul distanţier spre hartă, în locul în care traseul intersectase pragul dintre Islanda şi insulele Feroe, şi unde fundul mării se înălţa inexplicabil ca o cocoaşă. Pentru U-boat-uri şi navele care ocoleau blocada era cunoscut deopotrivă drept *tocătorul de carne.* Un loc deloc potrivit pentru un submarin nevoit să se scufunde rapid de frica atacurilor cu bombe de adâncime şi mult prea îngust ca să permită vaselor de suprafaţă să manevreze în voie.

Şi totuşi ei izbutiseră. Nava lor minunată trecuse fără vreo piedică prin breşa de trei sute de mile. Nu întâlniseră nici un vas şi nu văzuseră nici măcar un avion îndepărtat.

Greu de spus dacă era vorba de noroc, un miracol sau de rezultatul direct al cursei întinse de von Hanke.

Perdeaua se undui din nou şi Leitner îşi făcu apariţia, urmat de aghiotantul său.

Cercetă harta fără să clipească şi conchise:

– Am reuşit. Conform planului. Privi siluetele aflate în întuneric în jurul lui. Abia au trecut două zile de la povestea cu convoiul şi acum suntem aici! Plesni harta cu un entuziasm neaşteptat. Atlanticul, domnii mei! Şi mai spuneau că nu se poate!

Câţiva dintre cei de faţă îşi strângeau mâinile şi rânjeau unu la alţii; doar Gudegast rămase nemişcat şi încruntat. I se adresă lui Hechler:

– În cincisprezece minute trebuie să schimb cursul, domnule comandant.

Hechler încuviinţă.

– Voi fi sus.

Un marinar anunţă:

– Puntea de comandă, dom'le comandant. Îi întinse telefonul. Hechler se scutură. Oboseală sau nervozitate - ce se întâmpla cu el? Nici măcar nu-l auzise sunând. Era Froebe, care intrase în cart.

– Radarul indică un ecou slab la roşu unu-zero, domnule comandant. La aproape cinci mile distanţă.

Aproape. Prea aproape. Hechler încercă să se liniştească.

– Şi ce e, omule?

Şi-l putea imagina pe Froebe ridicând din umerii lui uscaţi.

– Semnalul e foarte slab, domnule, abia îl prind.

Se auzi o voce îndepărtată strigând: „Foarte curând va fi întuneric."

– Schimbaţi drumul pentru intercepţie, ordonă Hechler.

Îl simţi pe Gudegast repezindu-se să modifice traseul de pe hartă. Leitner murmură:

– Ceva mic, ziceţi? La naiba, ar putea fi chioşcul unui submarin. La numai cinci mile se poate întâmpla orice!

Un alt punct slab. Observatorul nevăzut. Froebe comunică din nou, de această dată uşurat:

– Am identificat obiectul, domnule comandant. E o barcă! Hechler ieşi val-vârtej din postul de observare, fără să-i pese dacă avea sau nu asentimentul lui Leitner.

Pe puntea principală era destul de rece, iar norii se îndesiseră considerabil.

Duse binoclul la ochi şi simţi cum nava se înclină uşor în timp ce cârma îşi schimba direcţia.

Apoi o zări şi îndată toţi muşchii încordaţi i se relaxară. Nici nu putea fi vorbă de vreun atac din partea acelei bărci solitare. Era o privelişte destul de obişnuită în apele Atlanticului, deşi inedită pentru cei mai mulţi membri ai echipajului lui, gândi Hechler.

Theil apăru şi el pe punte, gâfâind din greu. Înşfacă un binoclu din mâinile unui om de veghe şi privi în zare.

– O barcă plină cu cadavre, constată furios, ca şi cum mica ambarcaţie în derivă i-ar fi încurcat în vreun fel socotelile.

Hechler urmărea şi el barca. Oare călătoria lor se va sfârşi vreodată?

– Maşinile uşor înainte! Theil îl privi cu neîncredere.

– Doar n-o să oprim?

Fără să-i răspundă, Hechler ordonă:

– Ajutor de boţman, spune şalupei de salvare să fie gata.

În mod obligatoriu, un maistru cu experienţă trebuia să fie de serviciu la şalupă. Se uită la tânărul Jaeger.

– Te duci tu. Ai grijă, păstrează-ţi firea.

Theil scăpă printre dinţi:

– Pentru numele lui Dumnezeu, domnule comandant, suntem o ţintă fixă!

Hechler îi replică calm:

– Controlează-ti tonul, Viktor.

Strânse şi mai tare binoclul. Oare lumina slabă îi jucase o festă sau chiar zărise o mişcare printre tăcutele şi resemnatele figuri din barca înclinată pe o parte?

– Stop maşinile! Ajunse în grabă la parapet, tocmai în clipa în care şalupa atingea oglinda apei şi ţâşnea înainte, ocolind valul prova din ce în ce mai mic. Cineva mai e în viaţă acolo, remarcă Hechler. Cum Theil nu spuse nimic, adăugă tăios: Ce-ai fi vrut, să pun să tragă în ea?

Ridică din nou binoclul, simţind fisura apărută între ei. Şalupa se îndepărta în viteză, tăind valurile; Jaeger privea înapoi spre crucişător, întrebându-se probabil ce se putea întâmpla în cazul unui atac neaşteptat.

Ştia că Leitner e în apropiere, fiindcă mirosul de colonie îi trăda prezenţa. Continuă să urmărească însă mica dramă din faţa lui. Şalupa aborda barca, apoi Jaeger şi un maistru se căţărară peste copastie. Maistrul era bătrânul Tripz, obişnuit cu o asemenea treabă. Îl văzu pe Jaeger rezemându-se de marginea bărcii cu o batistă la gură. Cu siguranţă, Jaeger nu era obişnuit.

Un semnalizator lăsă jos binoclul.

– Doi oameni în viaţă, dom'le comandant!

– Anunţă mfirmeria.

Auzi paşi pe scară şi vocea ei, mulţumindu-i unui marinar care o ajutase să urce. Purta aceeaşi jachetă din piele neagră, iar părul îi flutura din cauza brizei.

Theil se dădu la o parte, făcându-i loc între Hechler şi amiral.

Cât de impunătoare arăta nava! Teuga prelungă se înălţa maiestuos, pentru a coborî apoi încet, mişcarea accentuându-se pe măsură ce valul se elibera de sub carenă.

– Doar doi? întrebă Erika.

Hechler aprobă din cap. Bănuia că fata se gândea la zădărnicia acţiunii lui.

„O mulţime de nave scufundate şi oameni ucişi, două avioane doborâte, şi noi ne oprim pentru nişte morţi vii." Să fie oare legea nescrisă a mării? Sau o încercare de răscumpărare pentru toţi cei pe care îi lăsaseră să moară?

Văzu cum degetele mâinii ei drepte strângeau atât de tare balustrada de sub geamul comenzii, încât articulaţiile i se albiseră sub pielea bronzată.

Îi privi chipul: avea ochii umezi. Să fie lacrimi?

– Epavele plutitoare ale războiului, draga mea, comentă Leitner. Erika spuse cu glas răguşit:

– Am... încercă din nou: Cunoşteam pe cineva care a murit pe mare.

Hechler o măsură cu privirea. Părea că se simte rău. Tangajul navei era tot mai accentuat, *Prinz* înălţându-se şi coborând ca purtat de o uriaşă forţă implacabilă.

– Aşează-te pe scaun. O apucă uşor de braţ şi o sfătui: Inspiră de câteva ori. Apoi adăugă încet, în aşa fel încât să nu fie auzit de ceilalţi: Rămâi acolo sus, rândunico. Oceanul e uneori un loc tare murdar.

Privi pe deasupra ei.

– Preluaţi comanda. Mă duc la infirmerie.

O voce anunţă:

– Şalupa e agăţată la gruie, dom'le comandant! Fu ridicată repede la bord şi fixată pe suporţi.

– Ce facem cu barca de salvare, şefu'? întrebă Froebe. Să o scufund cu o salvă?

– Nu! Duse încă o dată binoclul la ochi şi ştiu că fata se răsucise în scaun şi-l privea. Lasă-i în pace. Şi-au găsit liniştea.

Un fior străbătu puntea şi oamenii din jurul lui oftară uşuraţi când elicele enorme începură să lase din nou în urmă dâre de spumă albă.

Leitner strigă pe un ton aspru:

– Vezi ce poţi afla de la ei!

Hechler coborî prima rampă şi se opri cu pumnii încleştaţi de balustradă.

„Ce se întâmplă cu mine? E chiar atât de important?"

Se întâlni cu Jaeger şi cu maistrul Tripz, care tocmai ieşeau din infirmerie.

– Totul e în regulă?

Jaeger, alb ca varul, făcu un efort să răspundă:

– Toţi ceilalţi erau morţi, domnule comandant... Parcă retrăia scena. Ştiţi, stăteau înlănţuiţi de parcă ar fi fost vii. Pescăruşii ajunseseră la unii dintre ei... îi veni să vomite.

Bătrânul Tripz interveni:

– Uşurel, dom' locotenent, o să vă obişnuiţi cu aşa ceva.

Jaeger se scuturã.

– Pe doi dintre ei i-am adus la bord. Privi cu ochii goi în pământ până reuşi să continue: Unul e ofiţer. Celălalt... Tremură violent şi bâigui: Nu a vrut să plece fără pisică.

– Pisică?

– Animalul era mort, dom'le comandant, spuse Tripz. L-am lăsat în barcă. Se uită deznădăjduit la tânărul ofiţer, ca şi cum s-ar fi scuzat. Cred că pluteau în derivă de săptămâni de zile.

– Aţi procedat bine. Îi aruncă lui Tripz o privire plină de înţeles. Mergeţi amândoi la stewardul meu. O să vă dea ceva să vă încălziţi.

Tripz zâmbi trist.

– Atunci se poate spune că a meritat, dom'le comandant. Doctorul tocmai se ştergea pe mâini cu un prosop. Hechler observă că cei doi supravieţuitori, înfăşuraţi în pături, erau culcaţi pe paturile din cabinet, separat de marinarii răniţi.

La uşă stătea o santinelă înarmată, deşi era puţin probabil că noii pasageri le-ar putea crea vreo problemă.

Unul - tânărul ofiţer cu două trese lipsite de luciu pe mânecă - părea relativ conştient. Cu ochii adânciţi în orbite şi vrednic de milă, fixa tavanul alb cu o privire cutremurată, deznădăjduită.

Celălalt era mult mai în vârstă şi avea o barbă căruntă. Poate că deja văzuse şi făcuse destule până în clipa în care vasul pe care se afla îi explodase sub tălpi. Ţinea braţele strânse la piept, de parcă ar fi legănat ceva, la fel cum încerca să protejeze pisica navei cu trupul lui când îl găsise Jaeger.

– Le-am dat un sedativ, căpitane, spuse doctorul. Vor dormi. Mai târziu am să cer să le aducă nişte supă fierbinte. Făcu un semn cu capul spre efectele lor personale de-a dreptul jalnice, aflate pe masa de sticlă şi adăugă: Erau la bordul lui *Radnor Star,* un cargou...

Ofiţerul fusese, probabil, locotenentul navei. Arăta prea tânăr pentru o funcţie mai mare, gândi Hechler. Comandase una dintre bărcile de salvare şi era, pesemne, singurul ofiţer care izbutise să se salveze după torpilarea vasului. Îşi văzuse oamenii pierind unul câte unul, până rămăsese singur cu bătrânul şi cu pisica lui moartă. O ultimă răbufnire de responsabilitate îl făcuse să reziste. Fusese la comandă. Ce altceva ar fi putut face?

Doctorul îşi scoase ochelarii şi începu să-i şteargă tacticos, aşa cum procedase şi la prima lor întâlnire.

– Deci ăsta-i Atlanticul, „terenul ucigător" de care-mi vorbeau? spuse el.

Hechler îl ţintui cu privirea.

– Nu face pe deşteptu' cu mine, doctore!

Deschise uşa cu o smucitură, ceea ce o făcu pe santinelă să tresară înainte de a lua poziţie regulamentară. Raportează-mi când vor fi în stare să vorbească.

Zăbovi afară, respirând din greu, furios pe doctor, dar mai ales pe el însuşi, pentru că renunţase o clipă la pavăza pe care şi-o construise cu atâta grijă. Când ajunse pe puntea de comandă, fu întâmpinat în tăcere. Căută cu privirea barca de salvare în derivă, dar aceasta dispăruse în întuneric, undeva la pupa.

Trecu peste grătare. Băgă brusc de seamă că ea se mai afla încă în scaunul înalt, înfofolită într-o manta greoaie, primită de la careva. Fata nu spuse nimic şi el îi fu recunoscător. Îi văzu pe Jaeger reluându-şi postul pe comandă şi pe Gudegast cum se apropie de el, bătându-l uşor pe umăr. Acum, asta însemna pentru Jaeger mai mult decât orice. Fusese acceptat. Era de-al lor.

„Dar eu? Comandantul fără inimă? Îşi închipuie oare că nu am sentimente?"

Simţi palma ei atingându-i încheietura mâinii şi privi uimit în jos. Palma rămase nemişcată acolo, fără să o strângă pe-a lui. Şi ea rămase, la rându-i, acolo, nemişcată, distinctă, ca pentru a asculta. Într-un târziu, fata rupse tăcerea, spunând cu simplitate:

– Sunt aici, căpitane. Ştiu ce-i în sufletul dumitale. Ţi-am citit în ochi.

Hechler îi privi mâna îngrijită şi simţi nevoia să o apuce, să o strângă la piept. Ea îl înţelesese de parcă şi-ar fi strigat durerea în gura mare.

– Aş vrea să stăm de vorbă..., spuse fata, în timp ce îi simţi mâna îndepărtându-se uşor. Mai târziu, după ce... Nu-şi găsea cuvintele. Pentru noi s-ar putea să nu mai existe mai târziu, căpitane.

Coborî de pe scaun şi, zâmbind fugar, înapoie mantaua unui marinar. Apoi se topi în penumbra scărilor şi Hechler îl auzi pe unul dintre oamenii lui ajutând-o să coboare. Atinse scaunul. Încă mai purta căldura trupului ei. Se afundă în el şi îşi rezemă picioarele de portavoce.

Probabil că fata i-ar fi râs în nas chiar şi dacă ar fi atins-o cu o mână. Ce-o fi fost cu cel pe care-l pierduse pe mare? Aproape că începuse să spună ceva. Poate „am avut un iubit"?

S-ar putea să nu mai existe „mai târziu" pentru noi. Cuvintele îi stăruiau în minte. Lăsă capul pe spătar şi adormi instantaneu.

*
* *

Popota maiştrilor de pe *Prinz Luitpold* era învăluită în întuneric, cu excepţia lămpilor albăstrui mascate de abajururi şi a luminii solitare aprinse deasupra uneia dintre mese. Ambianţa era complet diferită de cea din urmă cu o oră, când oamenii din cartul liber vizionaseră un film proiectat în alt colţ al sălii de mese. Era un lux la care le dădea dreptul statutul lor. Filmul fusese o etalare ostentativă şi zgomotoasă a atotputernicei armate germane, prezentare susţinută printre comentariile entuziaste de muzica însufleţitoare din „Tannhauser".

Atmosfera fusese electrizantă şi rămăsese la fel şi după ce difuzoarele interfonului punţii de comandă anunţaseră că incursiunea în apele Atlanticului continua, nestingherită şi neabătută.

Hans Stoecker şedea în conul de lumină, sorbind dintr-o cană cu cafea amară. Era agitat şi nu prea grăbit să se culce, deşi abia ieşea din serviciu. În faţa lui moţăia căruntul Oskar Tripz. Era neras şi bărbia cenuşie îl făcea să arate aproape ca un moşneag.

Deschise ochii şi privi ţintă spre Stoecker, cercetător. Încercă să descopere ceva care să-l facă să se hotărască.

– De ce nu te duci la culcare? Tripz adulmecă licoarea din cană şi se înfiora. Din ce naiba fac porcăria asta, din ghindă?

O siluetă întunecată învelită în pături strigă iritată:

– Mai tacă-vă fleanca! Gândiţi-vă şi la cei care intră de cart! Tripz râânji. În port, sala de mese adăpostea aproape o sută de maiştri - coloana vertebrală a navei -, ca şi alţi marinari. Acum mulţi dintre ei erau de cart, iar locul părea prin comparaţie liniştit, chiar pustiu. Stoecker vorbi cu glas scăzut:

– Nu pot să nu mă gândesc la *Liibeck.*

– Ţie întotdeauna ţi-e gândul la ceva. Ar trebui să-ţi fie mintea la examene. Ţi-ar fi mai de folos. Lasă-i să gândească pe afurisiţii de ofiţeri, că de-aia sunt plătiţi.

Stoecker nu se lăsă.

-Vreau să spun că *Liibeck* ar fi fost în siguranţă cu noi, nu-i aşa? Împreună, am fi fost o forţă mult mai puternică.

-Dar şi mai uşor de descoperit. Tripz îşi scarpină bărbia, scoţând un hârâit enervant. Presupun că primise ordin să se întoarcă la bază.

Stoecker făcu ochii mari.

– Vrei să spui că pur şi simplu l-am lăsat baltă? Tripz ridică din umeri.

– Cine mai poate şti? Pentru niţică glorie, îşi vând şi mamele de la care-au supt.

– Doar nu vorbeşti serios? Trips îşi pierdu răbdarea.

– În clipa asta am în minte lucruri mai importante. Se aplecă peste masă până când feţele lor ajunseră la doar câţiva centimetri una de alta: De pildă, lăzile de-acolo.

Priviră amândoi în jur ca nişte conspiratori, apoi Stoecker întrebă:

– Și ce-i în ele?

– Totul e notat în scrisoarea aia. Dacă numai jumătate este adevărat, distinsul nostru amiral duce cu el o adevărată avere, deşi să mă ia dracu' dacă înţeleg de ce.

Stoecker clipi.

– Ce fel de avere? Adică... vreau să spun, cât de mare? Celălalt îl privi grav.

– Ai idee cât a costat construcţia navei *Prinz?* Stoecker zâmbi neîncrezător.

– Glumeşti...

Tripz îi ciocăni braţul cu un deget butucănos.

– Cu ce este înghesuit acolo, poţi construi trei nave ca a noastră. Coborî din nou glasul până ce nu se mai auzi decât o şoaptă răguşită: *Dacă* ceea ce spune scrisoarea este adevărat.

Stoecker îşi aminti chipul bărbatului din gura de aerisire, disperarea lui. Se gândise deseori la asta, la curajul nezdruncinat în umbra morţii. *Crimă.* Cuvântul era adânc fixat în mintea lui.

Tripz părea mulţumit de comportarea tânărului, fără să se îndoiască vreo clipă de sinceritatea lui.

– Se pare că prizonierul le-a scris unor prieteni ca să-i prevină că lăzile au fost mutate din loc, continuă el.

Stoecker revăzu imaginea magazinului ars până în temelii şi insultele ţipătoare de pe ziduri.

– Prietenii lui erau evrei, fireşte, reluă Tripz. Unul dintre ei era bijutier. Poate că de aceea încă mai e în libertate. Coborî ochii. Sau a fost.

– Tot nu înţeleg.

Privirea lui Tripz se îmblânzi.

– Nici n-ai avea cum, Hans. Adăugă repede: Tot ceea ce ştiu este că probabil ducem cu noi o avere a naibii de mare. Şi dacă aşa stau lucrurile, bănuiesc că stimabilul contraamiral Leitner nu are mai multe drepturi asupra ei decât avem noi. Schimbă subiectul înainte ca Stoecker să apuce să spună ceva. Ce ai de gând să faci, Hans, când se va termina toată povestea asta cu războiul? Presupunând, desigur, că vei rămâne întreg.

Stoecker şovăi.

– Marina militară. O carieră, cred...

Degetul lui Tripz ciocăni din nou în braţul lui.

– Dar dacă pierdem? La asta te-ai gândit vreodată? Nu aşteptă răspuns. Eu? N-o să fiu bun de nimic, indiferent cine câştigă. Am văzut cum a fost după ultimul război. Nu-ţi dădea nimeni nici măcar un colţ de pâine pentru medaliile tale nenorocite. Nu, pacea va fi grea, chiar şi pentru copii. Clătină din cap. Or să mă arunce ca pe o cârpă.

Stoecker se simţea puţin stingherit.

– Oricum, probabil că nu vom şti niciodată. Lăzile sunt încuiate şi sub pază.

– Adevărat. O cheie e la amiral şi cealaltă la căpitan. Îşi lovi uşor nasul, plin de subînţeles. Dar mai există o copie, tinere prieten. Văzu uimirea de pe chipul lui Stoecker şi rânji, dezvelindu-şi dinţii neregulaţi. Te-ai prins. Eu o am.

O siluetă îmbrăcată doar cu o vestă de salvare se strecură împleticindu-se spre capătul încăperii. Tripz se ridică.

– Să-ţi ţii gura, altfel sfârşim amândoi în faţa plutonului de execuţie. Şi ar fi mare păcat, aşa-i? Se aplecă şi-l bătu pe umăr. M-am gândit să afli şi tu. În caz că mă procopsesc cu niscaiva plumb englezesc. La urma urmei, suntem parteneri, just?

Se îndepărtă, lăsându-l pe Stoecker singur în lumina lămpii solitare.

*

* *

Medicul de bord de pe *Prinz Luitpold* ridică ochii de pe carte şi o văzu pe fată, care se oprise în cadrul uşii.

– Nici tu nu ai somn?

Ea se îndreptă spre un scaun şi privi în treacăt la cei doi supravieţuitori, adormiţi, legănaţi de valuri în paturile albe.

– Mă cam supără încheietura. Dacă mă sprijin pe ea...

Doctorul îi apucă braţul şi se întinse după un foarfece. Fata era deosebit de atrăgătoare. Îţi venea greu să vezi în ea pilotul profesionist, la fel de bun ca oricare as din Luftwaffe, după cum se spunea. I se părea nedrept că şi ea trebuia să fie aici, pe maşinăria asta de fier.

– Eşti nou la bord? îl întrebă într-un fel foarte direct, ca şi cum nu se îndoia de nimic.

O privi. Părea tensionată, iar sub ochii căprui îi apăruseră cearcăne.

– Sunt. Aruncat printre străini.

Vorbise pe un ton uşor amuzat.

– Spune-mi Erika. Dacă îţi face plăcere.

El tăie ultimul bandaj.

Î– mi face plăcere.

Pielea ei era fierbinte, chiar febrilă. Îşi aminti de toate celelalte femei, de scandalul în urma căruia fusese cât pe-aci să ajungă în închisoare... Un om terminat. Dar femeile care veneau la el cu „probleme" erau persoane influente sau dintre cele cu prieteni puternici. Curios cum atâta putere risca să fie spulberată din cauza apariţiei unui copil nedorit, gândi doctorul.

De pildă, cazul soţiei comandantului. Cu o educaţie aleasă şi provenind dintr-o veche familie, ea fusese întotdeauna în centrul atenţiei societăţii, în acea junglă care nu era sigură decât pentru puţinii privilegiaţi. I se părea de neînţeles cum membri marcanţi ai partidului - „oameni din popor", cum le plăcea să fie cunoscuţi - se purtau faţă de asemenea femei cu o teamă respectuoasă.

Se întrebă dacă soţul ei, comandantul, o cunoştea într-adevăr. Unul dintre colegii lui o descrisese odată ca pe o târfă delicioasă, desăvârşită. Acel doctor mai dăduse dovadă de indiscreţie şi cu alte ocazii. Apoi, într-o bună zi, pur şi simplu dispăruse.

– E puţin cam înţepenită, nu-i aşa, Erika? îi spuse.

Ea îl privi fără să zâmbească.

– Într-o zi, două, va trebui să zbor.

– Până atunci se va vindeca.

Ce era în capul lor? Să zboare? De-acum înainte puteau da nas în nas cu inamicul în orice clipă. Englezii nu se vor lăsa până nu-i vor provoca la luptă.

Fata ochi dintr-o privire gramofonul, apoi teancul de discuri uzate. Ridică mirată din sprâncene.

– Händel? Mă uimeşti! Este... patriotic? Zâmbi, ca de o glumă tainică. Îmi place.

– Întotdeauna faci ce-ţi place?

– Încerc.

O privi, străduindu-se să alunge din închipuire imaginea ei pe patul de consultaţii, goală.

– Doream să stăm de vorbă, reluă fata. Bănuiam că eşti încă treaz. Aici la tine scapi de senzaţia că te afli pe navă.

El râse mulţumit.

– Aşa sper. Şi încerc să fac să rămână aşa.

– Eram cu căpitanul când au fost aduşi la bord supravieţuitorii ăştia.

Doctorul nu spuse nimic şi aşteptă. Deci despre asta era vorba. Nu era nimic în neregulă cu încheietura mâinii ei, sau cu siguranţă nimic care să nu poată aştepta până dimineaţa.

– E altfel decât mă aşteptam, continuă fata.

– O persoană misterioasă, poate? Ea zâmbi.

– Mă tragi de limbă? Adăugă: Se pare că îi pasă foarte mult de oameni. Cum de reuşeşte să-şi mai facă munca?

Stroheim îşi desfăcu braţele.

– Poate că asta îl macină. Nu ştiu, nu-l cunosc atât de bine. Încă.

– Dar o cunoşti pe soţia lui, aşa-i? El tresări.

– De unde ştii?

– Mi-a zis un prieten.

Fusese cât pe-aci să spună „mi-a şoptit o păsărică", dar în acea clipă îşi amintise de chipul, de preocuparea din glasul lui când îi spusese cu blândeţe: „Rămâi acolo sus, rândunico!" Folosirea acelui cuvânt în glumă ar fi semănat cu o trădare, ca şi cum ar fi împărtăşit un secret numai al lor.

Stroheim vorbi într-o doară:

– Este foarte frumoasă.

– Am întâlnit-o.

Se gândi la privirea cercetătoare a femeii, la aroganţa ei, înlocuită de prudenţă când aflase cine era Erika. Pentru că era pilot şi îndeplinea o misiune primită din partea Fiihrerului, oamenii îşi închipuiau adesea că era, la rândul ei, o persoană influentă. Da, îşi amintea privirea aceea şi trupul perfect, atât de dezinvolt, acoperit de rochia decoltată. Aşa cum părea, ipocrită şi artificială, nu şi-o putea imagina alături de căpitan. Dar poate că se schimbaseră amândoi.

– Ei bine, deci ştii cum e.

– Mai sunt cumva căsătoriţi, sau, mă rog, ceva de genul ăsta?

Răspunsul lui o învioră.

– Cred că „ceva de genul ăsta" ar fi mai potrivit.

Erika deschise şi închise pumnul stâng. Deşi durerea de la încheietură o mai încerca încă, faţa îi rămase fără expresie. „Rămâi acolo sus, rândunico!"

– Atunci, noapte bună! Privi spre cele două siluete adormite. „Epave plutitoare", cum le numise Leitner. Sau mai degrabă bună dimineaţa!

O urmări cu privirea ieşind, apoi deschise din nou cartea. Foarte des, chiar şi în preajma pericolelor sau a morţii, exista o luminiţă. Ca o floare în mijlocul pădurii, ca o stea singuratică...

Oftă şi se aşeză picior peste picior. Fata îl făcuse să se simtă din nou om.

Capitolul 9
PUNCT DE VEDERE

Cu toată hula neostoită, suprafaţa mării semăna cu o oglindă strălucind orbitoare în lumina soarelui. Orizontul era învăluit într-o pâclă uşoară, imaterială, încât marea şi cerul păreau că se contopesc. O imagine rar întâlnită în apele Atlanticului, chiar şi aici, în îndepărtatul Sud.

Cele două nave se ţineau aproape, ca pentru a se sprijini una pe alta, şi cum viteza de deplasare era extrem de redusă, arătau ca nişte prelungiri încremenite ale imaginilor tremurătoare reflectate în apă.

S.S.[23] *Port St. Clair,* un cargou de circa opt mii de tone, plecat din Sierra Leone, trăgea la remorcă cel de-al doilea vas. Înaintarea era lentă şi chinuită; nava din spate devia stângace de la drum, gata să treacă în faţă, pentru ca în ultima clipă, prin manevre exasperante, să-şi schimbe direcţia şi să-şi reia locul la pupa celei dintâi.

Secundul de pe primul vas îl urmărea pe căpitan care, de pe aripa neacoperită a punţii de comandă, privea înapoi, spre tovarăşul lor aflat la ananghie. Dacă te gândeai mai bine, era de-a dreptul caraghios. Cei doi căpitani erau rivali de mulţi ani; totuşi, această rivalitate părea să-i unească mai statornic decât orice cablu de remorcare.

Cealaltă navă, S.S. *Dunedin Pioneer,* se alăturase convoiului o dată cu ei, la Freetown, dar după câteva zile suferise o avarie la maşini. Nici nu era de mirare, gândi secundul, probabil că era mai bătrână decât el.

Escortele convoiului nu fuseseră câtuşi de puţin dispuse să-i lase în urma grupului principal de douăsprezece nave aflate în drum spre Liverpool. În orice altă ocazie, ofiţerul însărcinat cu comanda convoiului ar fi ordonat ca *Port St. Clair,* cu încărcătura lui preţioasă de orez, unt şi carne, din Noua Zeelandă, să-şi păstreze locul în formaţie şi ar fi lăsat celălalt vas să-şi poarte singur de grijă până ce i-ar fi fost trimis în ajutor un remorcher sau un U-boat flămând i-ar fi dat de urmă.

Dar rivalitatea lor, care de-a lungul anilor ajunsese, adesea, la un pas de ură, a avut câştig de cauză.

Secundul analiză ultimele ştiri. Un corsar german bântuia din nou apele Atlanticului. Poate că informaţiile celor de la Amiralitate erau greşite. Nava de război inamică ori se întorsese la bază, ori se ciocnise deja cu patrulele Aliaţilor.

Era un sentiment ciudat să te afli singur în larg, într-o zi atât de minunată. Curând, Atlanticul avea să-şi arate cealaltă faţă, dar până atunci ei îşi vor fi terminat treaba şi se vor fi înapoiat, pe drumul către însorita Noua Zeelandă.

Se îndreptă spre aripa comenzii şi aşteptă să fie băgat în seamă de superiorul lui. Căpitanul, cu chipiul murdar tras pe ochi, privea cum cablul de remorcare zvâcnea din adânc, şovăia preţ de o clipă, apoi se cufunda din nou în apă.

– Vacă bătrână şi afurisită! comentă el cu năduf. Secundul profită de ocazie şi întrebă:

– Ce se aude cu corsarul?

Căpitanul îşi scarpină bărbia ţepoasă. Hotărâse să nu se radă până când nu intrau în rada portului Liverpool. Ce rost avea să te bărbiereşti atâta vreme cât oricând te puteai trezi aruncat în aer.

În timpul nopţii lăsaseră insulele Capului Verde la tribord, iar mâine - sau poate peste încă o zi - urmau să întâlnească navele din escadra de patrulare. După cum se zvonea, era vorba de câteva crucişătoare din Simonstown.

– Ar fi trebuit să-l lăsăm baltă pe labagiul ăsta bătrân, spuse el, mai mult pentru sine. Se întoarse cu faţa spre secund şi îl privi vesel. Dacă *există* un corsar, lucru de care mă îndoiesc, atunci e o mare uşurare să ştiu că ticăloşii din convoi vor da nas în nas cu el înaintea noastră! Chicoti mulţumit.

Secundul încuviinţă. Se sprijini cu mâinile de balustradă, dar le retrase instantaneu cu o înjurătură. Puntea ardea ca un cuptor. Era mai bine la Liverpool. Un oraş al marinarilor, după cum se spunea. Alarmele, raidurile aeriene şi prostituatele din faţa localurilor arătând de parcă fiecare dintre marinarii aceia le fusese client măcar o dată. Merita să rămâi acolo.

Jeturile de aburi aruncate din când în când de nava de la pupa îi învăluiau duneta, ascunzând-o privirilor, apoi se risipeau în vânt

Căpitanul nu părea câtuşi de puţin mişcat.

– Dacă şefu' ei n-o poate face să meargă, am să-l remorchez pe impotent până la capăt. Asta ca să aibă motiv să-şi roadă unghiile!

Se auzi un fluier ascuţit, şi secundul se repezi în timonerie, unde trase în sus micul cilindru de alamă de la portavocea camerei de transmisiuni.

Reveni într-o clipă şi spuse cu glas răguşit:

– Au recepţionat o radiogramă. Convoiul e atacat... Corsarul german!

Se holbară unul la altul preţ de-o clipă, apoi căpitanul porni în grabă spre camera hărţilor din spatele timoneriei, răcnind:

– Dă-o încoace! Unde naiba sunt ăştia? Nu mai spuse nimic până când nu termină de trasat pe hartă drumul aproximativ al convoiului

şi relevmentul. Cheamă-l pe *Dunedin Pioneer...* Se opri încruntat, apoi adăugă: Foloseşte lampa de semnalizare. Comunică-i şi lui. Cu relicva aia a lor de-i spun „receptor" s-ar putea să nu fi primit mesajul.

Rămas singur în încăpere, se uită la hartă. Era uzată şi îmbâcsită. Atât de multe convoaie însemnau prea multe riscuri şi o ţintă permanentă pentru torpile şi bombe.

Trebuie să fie grav, gândi el. Îşi imagină celelalte vase virând ancora şi luând poziţie pe două şiruri, în timp ce distrugătoarele din escortă se agitau de jur-împrejurul lor ca nişte câini de pază.

Secundul se întoarse, gâfâind. Erau cu toţii învăţaţi cu pericolele; atât căpitanul cât şi secundul ştiau de pe alte nave ce înseamnă să fii torpilat şi cunoscuseră limita supravieţuirii. U-boat-ul era cel mai detestat şi mai temut dintre toate maşinăriile războiului. Ucigaşul nevăzut.

Căpitanul îşi privi secundul.

– Anunţă-i pe băieţi, Bob. Spune-le să armeze tunul şi mai pune doi oameni de veghe.

Tunul - o rămăşiţă din celălalt război, cu calibru de patru ţoli - era montat în spate, la pupa.

De data asta era cu totul altceva, gândi el. Un corsar, unul dintre acele crucişătoare afurisite. Cum naiba reuşise să treacă de patrulele lor, tocmai acum, în faza asta a războiului? Se spunea că invazia mergea mai bine decât îndrăzniseră ei să spere, iar un ziar din Freetown anunţase o avansare masivă de-a lungul întregului front. Gata cu emoţiile debarcărilor şi ale păstrării capetelor de pod, gata cu speranţele nebuneşti; se apropiau cu toţii de lovitura finală.

Auzi cum câţiva dintre oamenii lui urcau scările boscorodind, nemulţumiţi de chemarea la posturile de luptă. Zâmbi cu amărăciune. Nu era exclus ca, în curând, să aibă destule motive să se văicărească.

Privi cerul. Doar câţiva nori. În rest era senin, de-un albastru spălăcit. Şi mai aveau încă opt ore până la asfinţit. Se uită prin hubloul camerei hărţilor la vasul de la pupa. Şase noduri... Dacă nu s-ar fi târât ca un elefant bolnav, nava lor ar fi putut mări viteza şi s-ar fi descurcat, la nevoie, de una singură. Oricum, ar fi avut mai multe şanse de supravieţuire.

Secundul şi locotenentul îşi făcură apariţia în camera hărţilor şi-l priviră tăcuţi. Locotenentul era încă un copil cu caş la gură, dar prindea meseria repede.

– Uite cum stă treaba... Căpitanul îi măsură cu gravitate. Ticălosul ăsta s-ar putea să ne iasă în drum. Deşi e de aşteptat s-o întindă înainte ca escadra de patrulare să-i cadă în cap cu greutatea unei tone de cărămizi. Cercetă insistent harta şi adăugă: Parcă-am fi orbi şi surzi.

– N-am putea s-o ştergem? întrebă secundul.

– Tu aşa ai face?

– Am putea să ne întoarcem, domnule, zise locotenentul.

Căpitanul zâmbi. *Domnule.* Asta arăta cât era de necopt.

– Nu-l putem părăsi pe *Dunedin Pioneer,* răspunse el. Dacă ar fi fost în locul nostru, nu ne-ar fi lăsat baltă.

Se uitară unul la altul, căutând parcă sprijin. De obicei erau foarte încrezători. De această dată însă vulnerabilitatea lor neaşteptată ieşea la iveală.

Căpitanul exclamă, furios:

– Nu, pe toţi dracii! Vom continua să navigam ca şi până acum! Dinspre pupa se auzi un zăngănit, ceea ce-l făcu să iasă afară, pe punte, cu paşi mari; în bătaia afurisitului de soare se efectuau deja exerciţii cu tunul de patru ţoii. Îşi spuse că nu prea puteau face mare scofală în faţa unui crucişător. Dar câţiva marinari îl văzură şi rânjiră spre puntea de comandă. În mod ciudat, bătrânul căpitan regretă că nu era bărbierit şi că nu avea chipiul apretat şi, la fel de alb ca nenorocitele de iniţiale RN[24] brodate pe el. Locotenentul urcă pe punte şi raportă:

– Semnal de la vasul remorcat, domnule comandant. În cincisprezece minute vor avea şi ei presiune.

Cu toţii răsuflară zgomotos.

– Spune-i neisprăvitului s-o ia naibii din loc, ordonă căpitanul. Îşi ascunse uşurarea faţă de ceilalţi. Adăugă: Şi cât mai repede!

Câteva minute mai târziu, un marinar anunţă:

– Un avion, dom'le căpitan!

– Ce? Unde? Căpitanul intră în grabă în timonerie şi ieşi pe cealaltă aripă a comenzii. Spuse iritat: De ce dracu' nu învăţaţi să raportaţi ca lumea? Ignoră mutra indignată a omului de cart şi duse la ochi binoclul masiv.

Un avion. Tocmai aici. La sute de mile de cel mai apropiat ţărm. Nu putea fi unul inamic. Să-i fi căutat pe ei? Să le spună să schimbe drumul, sau să le anunţe locul de întâlnire cu vreun remorcher... Vor avea o surpriză când celălalt vas va mola parâ-ma de remorcare şi va începe să reverse pe coş obişnuitul fum puturos, înjurat din gros de comandanţii de escortă.

Zări micul avion licărind în lumina soarelui şi îl urmări până i se împăienjeniră ochii.

– E un Jerry, spuse el sec. Locotenentului nu-i venea să creadă.

-Dar e prea departe... Căpitanul se răsuci spre el.

– E de pe corsar. Anunţă-l imediat pe *Dunedin Pioneer.* Apoi spune-i lui Sparks să pregătească semnalul de pericol...

Dar era deja prea târziu chiar şi pentru asta. În timp ce micul avion hoinărea ca o jucărie pe cerul spălăcit, pâcla de la orizont păru să se destrame ca o pânză efemeră.

Văzură câteva fulgerări neclare, aproape pierdute în lumina orbitoare a soarelui. Căpitanul aşteptă, urmărind semnalele, până când, cu un zgomot pătrunzător, salva terifiantă căzu aproape, la pupa, iar coloanele albe de apă ţâşniră mult deasupra navelor înainte de-a se prăvăli într-un torent de spumă şi fum.

Căpitanul răcni:

– Transmiteţi mesajul! În clar!... Spuneţi să audă toată lumea asta păcătoasă: *Sunt atacat de un corsar german!*

Următoarea salvă vâjâi strident în înalt şi bătrânul simţi că nava se zguduie de parcă ar fi eşuat pe uscat. Se apropie, clătinându-se, de balustradă şi privi înapoi. Din cauza fumului, era aproape imposibil să poţi vedea ceva, dar celălalt vas se afla încă acolo, depărtându-se în unghi drept. Probabil că parama de remorcare alunecase, sau fusese ruptă de explozii.

Apoi, nevenindu-i să creadă, căscă ochii la forma întunecată care se înclină şi începu să se scufunde. Era pupa lor. Inutilul tun de patru ţoii avea ţeava îndreptată spre cer, iar echipa de servanţi dispăruse. Se agăţă de balustradă şi urlă:

– Lăsaţi bărcile de salvare! Abandonaţi nava! Ce dracu face Sparks?

Comenzile timoneriei zăngăniră şi oamenii căzură care încotro, ţipând, sub potopul de sticlă şi aşchii de lemn. Nava se aprinse, cu magaziile deja inundate; pereţii etanşi cedară şi din cauza revărsării aburului fierbinte sala maşinilor se transformă într-un infern.

Urmă o altă şuierătură asurzitoare, şi proiectilele explodară de-a lungul provei şi pe teugă.

Căpitanul alunecă de pe aripa comenzii, cu ochii împăienjeniţi de agonie, încercând să strige. Mintea lui mai înregistra bubuitura gruielor care se prăbuşeau, vuietul sălbatic al apei pătrunzând în şuvoaie sub punte şi faptul că nu se mai putea mişca de durere. Privea încă vârful gabiei când marea se revărsă spumegând peste parapete şi inundă timoneria. O clipă mai târziu nava plonja în adânc.

Apoi totul deveni linişte, ca şi cum lumea întreagă ar fi fost redusă la tăcere.

La bordul celuilalt vas, oamenii de pe puntea de comandă, ca şi cei risipiţi de-a lungul punţilor brăzdate de rugină, priveau muţi orizontul, peste apele pustii. Ca nişte vite, inevitabila tăiere. Aşteptându-şi propria execuţie.

Dar nu se întâmplă nimic. Până şi micul avion se făcuse nevăzut.

Căpitanul traversă puntea de comandă şi cercetă pata plutitoare de ulei şi fragmentele pe care valurile le împrăştiaseră, alcătuind un covor respingător.

În jurul lui, oamenii stăteau încremeniţi, incapabili să scoată o vorbă sau să facă o mişcare. În cele din urmă, căpitanul ordonă:

– Mister, coboară o barcă. Imediat. Privi din nou resturile plutitoare, tot ce mai rămăsese din vechiul lui rival. Cel mai bun prieten. Adăugă, vorbind cu greutate: Se pare că n-au mai avut timp şi pentru noi... Ticăloşii!...

Ca o bătaie de joc, motorul începu să duduie din nou.

*

* *

– Stop maşinile!

Comandantul de escadră interimar, James Cook Hemrose, şedea ţeapăn în scaunul lui de pe puntea de comandă şi trecea în revistă rămăşiţele convoiului. Totul arăta ca un câmp de bătălie. O îngrămădire bălţată de resturi.

Căpitanul stătea în picioare în apropierea lui. *Wiltshire* îşi croia drum prin covorul nesfârşit de sfărâmături, cadavre şi fragmente de trupuri.

Crucişătorul uşor *Pallas,* sub pavilionul neozeelandez, îl urma la jumătate de milă în spate, cu lampa de semnalizare licărind ca un diamant.

Convoiul se dispersase în ultima clipă, când primele salve ucigătoare se năpustiseră asupra lui. Ca trăsnetele Iadului, gândi Hemrose cu amărăciune...

– Pregătiţi coborârea bărcilor!

Hemrose mătură cu binoclul apele din jur, iritat de mirosul greu răspândit de scurgerile de combustibil şi ulei, ca şi de pictura arsă. Câteva siluete acoperite de mâzgă pluteau printre zoaie, lucind jalnic. Erau mai multe cadavre decât supravieţuitori, dar merita încercat.

– Toby, transmite-i lui *Pallas* să ne acopere.

Lampa ţăcăni din nou. Până şi sunetul ei părea trist. Se auzi o voce îndepărtată:

– Fila!

Era una dintre baleniere. Barca cu motor, având în cockpit medicul şi unul dintre membrii echipei de salvare, începu să alunece din palane.

Privi îndelung şi intens la forma întunecată care se înălţa şi cobora pe valuri ca un submarin neputincios. Era chila unuia dintre distrugătoarele de escortă. Nu se mai zărea nici urmă de covertă.

Un alt distrugător scăpase fără o zgârietură şi acum stătea la ancoră lângă un cargobot cu aburi. Furtunurile luptau să stingă câteva incendii, iar oamenii purtau de colo-colo brancarde şi corpuri inerte. Un tanc petrolier era scufundat până aproape de nivelul apei, dar încă mai plutea, în timp ce motoarele şi pompele luptau din greu să-l menţină la suprafaţă. Un mucalit atârnase pavilionul britanic de ciotul rămas în locul catargului.

Comandorul privi înapoi şi văzu cum crucişătorul uşor măreşte viteza pentru a ocoli scena dezastrului. Dunga desenată de păcură pe coca spălăcită părea o a doua linie de plutire.

Hemrose spuse furios:

– Din tot convoiul n-au mai rămas decât resturile astea demne de milă! Lovi braţul scaunului cu pumnul, apoi continuă: Nu aveam nevoie decât de încă o zi. Formaţia de escortare dinspre Gibraltar era pe drum, plus trei distrugătoare din Bermude... Şi noi...

Căpitanul se uita încremenit la murdăria adusă de valuri şi la trupurile cu mâinile şi picioarele desfăcute. Unele dintre ele erau încă acoperite de uniformele Marinei, sau doar de zdrenţe. Se simţea de parcă ar fi fost cu ei, o parte a lor. Îşi înfrâna un fior. Chiar şi Hemrose trebuia să-şi dea seama că nici ei nu ar fi avut vreo şansă.

Amiralitatea confirmase că nava-corsar nu era alta decât *Prinz Luitpold* şi cu fiecare oră soseau noi amănunte. Îşi privi superiorul, bucuros dintr-o dată că nu poartă pe umeri responsabilitatea lui.

Hemrose urmărea cum cârmacii bărcilor îşi semnalizau unul altuia cu micile semafoare individuale. Ştia la ce se gândeşte căpitanul, dar el vedea altfel lucrurile. Dacă *Wiltshire* ar fi fost de faţă, poate ar fi nimerit o lovitură norocoasă, atât cât să-l oprească pe ticălos, sau cel puţin să-l facă să micşoreze viteza.

Acum, neamţul putea fi oriunde. Se gândi la radiogramele recepţionate şi la mesajul cargoului *Dunedin Pioneer,* care scăpase neatins. Cineva de la bordul sărmanei nave, un martor al sfârşitului celor care-i remorcau, nu-şi pierduse capul: raportase că zărise silueta minusculă a inamicului îndreptându-se cu viteză maximă spre Sud-vest.

Căpitanul îl întrebase: „Pornim în urmărire, domnule?"

Hemrose studiase hărţile o oră încheiată, împreună cu ofiţerii de navigaţie şi de cifru, în timp ce goneau spre ultima poziţie a convoiului.

Corsarul se îndepărtase fără să-l scufunde pe *Dunedin Pioneer.* Trebuia să existe un motiv. Acum, când privea bărcile mozolite cu păcură croindu-şi drum printre rămăşiţele omeneşti, revenea la aceleaşi întrebări pentru a suta oară.

Să-l urmărească? încotro? Spre coastele Braziliei sau înapoi, de-a lungul aceluiaşi traseu?

Semăna cu povestea cu pisica şi porumbeii, chibzui el. Toate navele active erau în misiune. Probabil că Amiralitatea şi Comandamentul Aliat trăiau un coşmar. Nu trebuia să apară nici o întrerupere în aprovizionarea trupelor angajate în Franţa. Canalul Mânecii era înţesat de vase de tot felul pline cu carburanţi şi muniţii, ca să nu mai vorbim de preţioasele transporturi de oameni care urmau să-i înlocuiască pe cei ce făceau drumul înapoi în convoaie: răniţii şi muribunzii.

După ultimele informaţii, pe mare se găseau şaptesprezece convoaie importante. Cele mai multe se bucurau de nave de escortă, dar dintre cele în stare să ţină piept atacurilor U-boat-urilor sau bombardierelor, şi nu unui afurisit de crucişător uriaş ca *Prinz Luitpold.*

Hemrose nu reuşea să priceapă cum se întâmplase. Băieţii din echipajele de recunoaştere ale RAF raportaseră că, după bătălia din apropierea insulei Bear, *Prinz Luitpold* fusese văzut şi fotografiat înapoi la bârlogul lui din Bodø. Era absurd. Cu siguranţă, avea să cadă capul cuiva, dar nu era o consolare pentru toată oroarea petrecută. Îşi imagină tărăboiul de la Whitehall[25]. Pentru ei era un lucru nou să se afle sub asediu. Mai întâi, bombe teleghidate, apoi enormele rachete V-2. Cartierul General Aliat, care controla invazia din Normandia, trebuia să fi fost şi el îngrijorat. Nu puteai ignora un corsar. Orice corsar. Era necesar să se devieze convoaiele, să fie întârziate sau pur şi simplu anulate.

Hemrose îşi roti privirea şi cercetă chipurile crispate şi figurile neliniştite. Un aspirant de marină se căznea să vomite în batistă, îngreţoşat de cadavrele sfârtecate care se legănau de jur-împrejurul bordajului.

– Dispari de pe puntea de comandă, lua-te-ar naiba, până vei fi în stare să te porţi ca un bărbat! izbucni Hemrose.

Era crud şi nedrept. Hemrose ştia acest lucru, dar nu-i păsa.

Un al treilea crucişător urma să se alăture micului grup în mare grabă. Aveau să-l întâlnească peste două zile, doar dacă... Îi zise căpitanului:

– Vreau aici o echipă completă, Toby. Casierul-şef, chiar şi păcătosul de popă... Ocupă-te de asta! Îşi aminti cuvintele celuilalt şi se auzi spunând: Să-l urmărim... Nu, nu cred, Toby. Nu 1-a lăsat pe *Dunedin Pioneer* în stare de plutire fără motiv. A vrut să fie văzut plecând, pentru ca cineva să transmită mai departe drumul luat. Acum, când se hotărâse, se simţea mai liniştit: Nu, sunt de părere că a schimbat drumul imediat ce a dispărut din vedere. Adu listele convoaielor şi vom studia harta. O să-l dibuim pe ticălos. Îl privi înverşunat. Depinde de noi. Şi prevăd, Toby, că în curând vom primi o mică indicaţie preţioasă din partea luminăţiilor lor. Strâmbă din nas, apoi adăugă pe un ton care nu admitea replică: Transmite bărcilor să se întoarcă şi o luăm din loc. Distrugătorul de colo se poate ocupa singur de supravieţuitori până când va apărea grupul de escortare.

Auzi una dintre bărci scârţâind la gruie şi simţi cum căpitanul oftează uşurat. Nu fuseseră semnalate U-boat-uri în vecinătate. Dar dacă se puteau lipsi de un crucişător, nu avea nici un rost să-şi asume riscuri suplimentare.

Puntea începu să trepideze şi *Pallas* făcu un ocol, reluându-şi locul în urma lor.

Când cel de-al treilea crucişător li se va alătura, lucrurile vor sta cu totul altfel. Privi în jos de pe puntea de comandă şi văzu cum erau căraţi primii supravieţuitori, înfăşuraţi în păturile pătate cu păcură. Nu păreau să fie prea mulţi, gândi el.

– Reluăm drumul, Toby. Viteză de croazieră. Se aşeză înapoi în scaun. Spune să aducă un brandy. Am nevoie să mă mai *gândesc* la chestia asta.

La pupa, siluetele nepăsătoare ale navelor şi desfăşurarea impresionantă de sfărâmături şi păcură păreau să umple orizontul.

Pentru Hemrose războiul devenise dintr-o dată războiul lui.

*
* *

Era ca şi cum s-ar fi eliberat dintr-un coşmar, doar pentru a descoperi că totul e adevărat. Până şi lampa din plafon, deşi parţial acoperită cu un fel de abajur, avea o formă aspră, ireală. Rece şi încremenită. Ca moartea.

Bărbatul zăcea nemişcat, cu pumnii strânşi de-a lungul corpului. Aştepta ca simţurile să-i revină sau să pălească din nou, să-l părăsească de tot. Mintea lui înregistra, în scurte crâmpeie, că se afla suspendat într-un fel de catafalc alb cu marginile înalte. Îl cuprinse panica. Un sicriu.

Făcu un efort şi căută bâjbâind un indiciu, o explicaţie, ca pentru a aşeza la loc piesele unui joc de puzzle.

Încercă să-şi destindă mădularele încordate, dar rămase cu mâinile strâns lipite de corp. Era complet dezbrăcat, însă simţea căldura cearşafului şi moliciunea păturii. Speranţa puse din nou stăpânire pe el. Fusese doar un coşmar. Putea să simtă în şira spinării pulsaţia sacadată a maşinilor şi trepidaţia blândă a unor obiecte nevăzute. Dar deznădejdea i se instala iarăşi în suflet: nu era nava lui. Închise strâns pleoapele, alungând imaginile dure şi concrete ale şuvoiului mistuitor de flăcări şi ale metalului sfâşiat de torpila sau torpilele care-i loviseră în plin. Încercă din nou şi i se păru că izbuteşte să descifreze în învălmăşeala gândurilor numele vasului, aşa cum îl văzuse odată la cheu: *Radnor Star.* O navă veche, făcând parte dintr-un convoi cu direcţia Est, de la St. John la Liverpool, plină ochi cu piese de schimb pentru motoare, echipament pentru construcţia de poduri şi vehicule blindate.

Numai marfă grea. Sărmana bătrânică trebuie să se fi dus la fund ca un bolovan.

Deschise larg ochii şi fixă lampa singuratică. Şi *după aceea?* Ce se întâmplase?

Era aproape dureros să-şi aducă aminte. Se aflase sub cerul liber, cu ceva în mână. Îl căuta pe căpitan. Apoi a urmat explozia: chipuri schimonosite, guri căscate în strigăte mute şi mult fum, un fum dens şi înecăcios, căruia încă îi simţea gustul.

După aceea barca, apa care-i sorbea picioarele, coapsele, în timp ce cineva încerca s-o manevreze cât mai departe de navă, de teribila aspiraţie creată pe măsură ce se scufunda în adâncuri. Cum de nu-i văzuse nimeni? Retrăia panica din acele momente acut şi dureros, ca nişte bătăi de inimă, asemenea unui copil care simte nevoia să se ascundă în pături.

Totul se petrecuse noaptea. Aşa fusese... Simţi cum sudoarea îi inundă pieptul şi abdomenul. Dar barca de salvare? De ce mintea lui refuza să-şi amintească?

Auzi sunetul îndepărtat al unei sonerii şi tropăitul unor paşi pe undeva. „Unde naiba mă aflu?"

Încercă din nou. „Numele meu este Peter Younger." Vru să râdă, dar fu cât pe ce să izbucnească în plâns. La urma urmei, avea un nume. Nu putea fi mort.

Se abţinu cu greu să nu ţipe când pâcla din mintea lui făcu loc unei alte imagini.

Oameni pompând şi trăgând din răsputeri la vâsle, pe o mare nesfârşită, care ridica şi azvârlea barca de parcă ar fi fost un buştean îmbinat cu apă.

Mai apoi liniştea, tăcerea de moarte, siluetele mute, unii arşi de flăcări, alţii morţi din cauza insolaţiei, câţiva cu găvanele goale, victime ale pescăruşilor... *Cu toţii murind!* Îşi aminti vag glasul răguşit al lui Colin Ames, secundul de pe *Radnor Star,* bolborosindu-i în ureche. Probabil că şi el murise. Puntea de comandă fusese distrusă, şi era un miracol că apucase o barcă de salvare.

„Ţine cârma, Sparks!" Asta e tot ce spusese. Sparks? Fusese ofiţerul de transmisiuni. Tocmai pornise spre puntea de comandă cu o radiogramă când lumea întreagă sărise în aer. Şi-l aminti pe celălalt învelindu-l cu propria-i haină. Pe-a lui o pierduse probabil. Younger îşi examina mădularele bucată cu bucată, fără să mişte un muşchi. Îl durea peste tot, dar era întreg. Apoi îi veniră în minte alte feţe schimonosite, voci de pe altă lume, braţe purtându-l într-o altă barcă, o navă uriaşă, departe, în zare. Trebuie că era chiar asta.

Îşi aminti cum fusese prea slab să se împotrivească sau să lupte, dar ştia că, într-un fel ciudat, nu voise să-şi abandoneze camarazii morţi şi că barca pe care o pilotase până la ultima bătaie de vâslă rămăsese undeva, în urmă.

Muriseră cu toţii. Şi nici din bătrânul vas nu mai rămăsese nimic.

Avu o strângere de inimă când şi-o închipui pe maică-sa citind telegrama. Dumnezeule, se întâmplaseră o mulţime de asemenea

cazuri pe strada lor. Nu-şi putea aminti nici un nume, nici măcar al oraşului. Un port. Imaginea tatălui şi a unchilor, toţi în uniforme... Marinari.

Atinse cu picioarele ceva metalic şi-şi adună puterile, încercând să ridice capul mai sus de tăblia patului.

Ochii i se adaptau greu. Totul era de un alb strălucitor: sticluţe şi borcane rânduite pe poliţe curate, ca într-un spital, în timp ce alături se afla un teanc de discuri de gramofon.

Poate că înnebunise?

Continuă să cerceteze încăperea, centimetru cu centimetru, obiect cu obiect, ca şi cum încerca decodificarea unui mesaj teribil de complicat.

Privi nedumerit cele două haine de uniformă atârnate de-o bară de alamă. Una cu trei trese, cealaltă cu două. Aveau nişte însemne ciudate pe ele, şi - i se tăie răsuflarea - vulturul nazist pe pieptul drept. Văzuse o mulţime la fel, dar - simţi din nou nevoia să râdă - numai în filme.

Pe urmă descoperi celălalt pat, barba albă neîngrijită, chipul bătrân brăzdat de durere sau de cine ştie ce trecute şi groaznice întâmplări.

Se agăţă de figura din faţa ochilor. Ca de o plută de salvare. Era Old Shiner. O adevărată personalitate pe *Radnor Star,* înrolat ca boţman, dar priceput la aproape orice. Era pe mare de la doisprezece ani. *Un om de ispravă.*

Ca o fulgerare, văzu imaginea bătrânului în barcă, ochii lui spălăciţi privind sălbatic în timp ce strângea ocrotitor pisica la pieptul costeliv.

Younger se strădui să rememoreze ceea ce se petrecuse de la părăsirea bărcii şi până aici. Îşi amintea doar o căldură stranie şi faptul că nu simţise nici un imbold să continue şi chiar să trăiască.

Parcă auzise vocea unei femei... dar nu, asta era imposibil. Probabil un crâmpei din altă parte.

Aşadar, el şi Old Shiner se aflau pe o navă germană. Prizonieri. Supravieţuitori. Dar nu pe un U-boat. Îşi amintea silueta ceţoasă a vasului. Şi-şi mai amintea înţepătura unui ac de seringă pătrunzându-i în braţ, apoi... uitarea. Dar mai înainte lumea întreagă începuse să se clatine, zdruncinată de bubuiturile unor tunuri. Voise să ţipe, să scape; în loc de asta a urmat liniştea.

Tresări când o umbră se prelinse deasupra patului şi văzu un bărbat cu ochelari cu rame aurii privind în jos, spre el.

– Ei bine, Herr[26] Ames, vă simţiţi mai bine?

Până şi vocea acestuia îl şocă, făcându-l să se scuture de un râs mut.

Omul părea să fie doctor şi vorbea ca nemţii pe care-i văzuse în filme.

Întredeschise buzele - sau aşa crezu - şi încercă să explice că numele lui era Younger. Abia atunci observă pe o masă haina de uniformă boţită, pătată de motorină, cu cele două trese uzate pe mânecă. Era haina lui Ames, cea pe care o folosise pentru a se apăra de vânt şi de umezeală. Parcă ar fi simţit un fier înroşit. Furie, ură şi sentimentul copleşitor al unei pierderi irecuperabile...

Doctorul se aplecă şi mai mult şi-i strânse încheietura.

– Ai scăpat ca prin minune, tinere! Younger îşi mişcă din nou buzele uscate.

– Pe ce navă sunt?

– *Prinz Luitpold.* Dădu drumul mâinii. *Kriegsmarine*[27]*.*

Younger nu era sigur dacă numele înseamnă ceva.

– Ce-i cu Old Shiner?

– Aşa îl cheamă? Doctorul surâse cu tristeţe. Va trăi, dar tare mi-e teamă că mintea nu-i va mai fi întreagă.

Younger se auzi strigând, dar cuvintele sunară stranii şi fără înţeles.

Se deschise o uşă şi zări un marinar înarmat zgâindu-se la ei cu o privire curioasă. „Întocmai ca-n filme", murmură o voce. Probabil că era a lui, gândi deznădăjduit.

Doctorul îi făcu semn marinarului să iasă şi spuse:

– Trebuie să încerci să mănânci ceva. Eşti tânăr, o să treacă.

Younger simţi că-l părăsesc puterile şi-şi îngropa faţa în pernă ca să ascundă lacrimile ce-i năpădiseră obrajii. Muriseră cu toţii. Văzu licărirea unui ac de seringă în lumina lămpii de deasupra capului şi încercă să se împotrivească, dar strânsoarea doctorului era de oţel. „I-aţi omorât!" Acul păru să şovăie. *„Ucigaşi nenorociţi!"*

Stroheim simţi cum opoziţia tânărului ofiţer se înmoaie. Se dădu un pas înapoi şi privi chipul ce-şi pierdea treptat încrâncenarea şi ura.

Apoi se apropie de celălalt pat, unde bătrânul mai legăna încă la piept pisica pierdută.

Scăpaseră de dezastrul vasului lor, dar nu era nici o alinare în asta.

Îşi aminti bubuiturile tunurilor şi zguduiturile navei de la punte la chilă, freamătul continuu al interfoanelor pe măsură ce convoiul era decimat vas cu vas.

Karl-Heinz Stroheim îşi cercetă palmele. Surprinzător, nu tremurau.

Fusese trimis pe *Prinz Luitpold* drept pedeapsă, sau i se dăduse o şansă? Părea că tot ceea ce se întâmpla în jurul lui nu făcea decât să-l pună la încercare.

Capriciul destinului care îi adusese pe cei doi străini sub îngrijirea lui era o nouă provocare. Bătrânul şi tânărul din barca de salvare supravieţuiseră.

Îşi îmbrăcă haina şi-i făcu un semn santinelei. Dacă ura te putea ţine în viaţă, atunci, tânărul ofiţer pe nume Ames avea să-i îngroape pe toţi.

Capitolul 10
MAI PRESUS DE DATORIE

Hechler îşi strânse şi mai tare mantaua în jurul umerilor. Aerul umed îi pătrunsese în oase. Aplecat înainte în scaunul lui înalt, putea vedea o mare parte din puntea de comandă, care strălucea ca după o rafală de ploaie. Dar nici vorbă de ploaie; etrava înaltă despica apele Atlanticului, împroşcând cu o pulbere fină cablurile ancorelor şi făcând turelele proeminente să sclipească de parcă ar fi fost din sticlă.

Era după-amiază, iar cerul aproape în întregime acoperit de nori pântecoşi, cenuşii. Auzi vocea tunătoare a lui Gudegast, care transmitea alte ordine timoneriei, înainte de a-şi verifica încă o dată harta aflată în permanenţă la îndemână. Oare de câte ori făcuse asta până atunci, se întrebă Hechler.

Îl zări pe contraamiral dând târcoale turelei Anton, cu capul semeţ, în ciuda stropilor de spumă, cu faţa îmbujorată şi tinerească. Se plimba la pas cu Oberleutnant Bauer, ofiţerul cu comunicaţiile şi transmisiunile. Puteau fi fraţi, gândi Hechler. Bauer îndeplinea şi funcţia de ofiţer politic şi purtase o mulţime de discuţii personale cu Leitner. Despre ce discutau? Probabil despre comandantul lui *Prinz.*

– Noul drum este doi-unu-cinci, domnule comandant, anunţă Gudegast.

Era o relaţie tare ciudată, îşi spuse Hechler. În general, Leitner se ţinuse de cuvânt şi îl lăsase să conducă nava aşa cum crezuse el de cuviinţă.

De când se îndreptaseră spre Sud-vest, după distrugerea convoiului şi a acelui cargou neprevăzut pe care radarul îl depistase cu o acurateţe remarcabilă, Leitner îi pusese la îndoială hotărârile doar o singură dată.

Hechler îi explicase: „Englezii vor căuta un indiciu. Dacă vasul acela aflat la remorcă ne vede luând direcţia Sud-vest, vor crede că e vorba de un şiretlic şi vor bănui că am schimbat drumul imediat pentru a face să ni se piardă urma. Eu aşa aş crede."

Leitner chibzuise, cu o privire opacă, din care nu se putea ghici nimic.

„Dar dacă *nu* se întâmplă aşa, Dieter? Dacă amiralul englez gândeşte exact ca tine?" Clătinase apoi din cap şi pe faţa lui apăruse din nou acel zâmbet larg. „Desigur, celălalt convoi... Vor crede că suntem pe urmele lui."

Divizia de Operaţii OKM transmisese mai multe informaţii despre un mare convoi cu trupe care urma să ocolească Capul Bunei Speranţe în drum spre Anglia. Transporta soldaţi ai Commonwealth-ului împreună cu tot echipamentul şi vehiculele lor, vitale pentru armatele debarcate în Franţa. O pleaşcă nesperată, care va ţine toate submarinele inamice blocate în Atlantic şi care va avea o escortă importantă, pe măsură.

Unităţi masive ale flotei britanice se vor grăbi să-i iasă în întâmpinare pentru a-i întări apărarea. Ar fi curată sinucidere pentru orice corsar atacator de suprafaţă, dar cu o asemenea miză merita să încerci. Datorită acestui risc, nici un amiral nu va îndrăzni să neglijeze paza convoiului.

Era unul dintre cele mai mari de acest fel, prea mare ca să mai poată fi întors din drum şi prea important ca să fie oprit.

Aşa că, până la urmă, *Prinz Luitpold* îşi continuase drumul. Nimic nu le mai tulburase înaintarea. Dacă ar fi apărut ceva, ar fi fost nevoiţi să-şi amâne prima întâlnire cu o „vacă de muls". Aveau combustibil din belşug, dar Leitner intenţiona să-l păstreze aşa. Puţin şi des, cum se exprimase el.

Era prea devreme să întâlnească submarine în drumul lor. Simplitatea strategiei lui von Hanke dăduse roade: submarinele care patrulau de obicei în apropierea coastelor Balticii şi Mării Nordului nu avuseseră timp să se desfăşoare.

Hechler urmări cu privirea cele două siluete aflate în bătaia vântului până dispărură sub punte. Se gândi la mesajul adresat prin radio de Leitner întregului echipaj în acea dimineaţă. Înflăcărat, pasionat, irezistibil. Deosebit de convingător, dacă nu ştiai cu cine ai de-a face.

Hechler îl privise vorbind cu microfonul lipit de buze de pe puntea blindată a amiralului. Aghiotantul şi Bauer fuseseră şi ei de faţă la discursul fulminant al lui Leitner, care răscolise toate punţile navei.

Perorase îndelung despre pierderea crucişătorului *Liibeck.* Despre sacrificiul lui. „Nu trebuie să-i dezamăgim. Nu putem uita că ei s-au bătut pentru noi, pentru posibilitatea de a pătrunde în apele Atlanticului! Pentru *noi* şi pentru iubita noastră patrie!"

Hechler remarcase că dusese în grabă o mână la obraz, ca pentru a-şi şterge o lacrimă. Prefăcătorie? Nu era încă sigur.

De un lucru era totuşi convins. Sprintenul amiral avea două feţe. După atacul asupra convoiului, Leitner dăduse o raită pe covertă, unde discutase pe un ton amical cu servanţii încântaţi, hoinărise printre turele şi chiar bătuse prieteneşte pe spate un marinar, ca semn al mulţumirii sale depline.

Apoi urcase pe puntea de comandă şi începuse imediat să se plângă de unul sau altul dintre oameni, după care îi ordonase lui Theil să ia măsuri împotriva neglijenţei şi trândăviei lor. Şi uite aşa,

mustrările aveau să vină din partea celor de pe comandă, şi nu de la popularul şi neobositul contraamiral.

Mai era şi izbucnirea neaşteptată de furie a lui Leitner în privinţa lăzilor lui misterioase.

Hechler îi ceruse permisiunea să le mute mai în fundul calei, pentru ca spaţiul ocupat de ele să fie folosit la depozitarea unei cantităţi suplimentare de muniţie de calibru mic.

Leitner se răstise: „Alea îmi aparţin! Nu dau socoteală nimănui! Mi s-a încredinţat această misiune şi o voi duce la îndeplinire în felul *meul"* Ţipase de-a binelea, şi doar blindajul gros reuşise să-i împiedice strigătele de a se face auzite pe toată puntea. „Este o dovadă a încrederii mele în calităţile acestei nave, nu crezi? Dacă vom fi loviţi sau scufundaţi în luptă, lăzile mele vor ajunge şi ele pe fundul mării!"

Deci într-atât de valoroase erau, gândi Hechler.

Auzi paşii lui Theil pe grătare şi se întoarse încet să-l întâmpine.

– Totul e în regulă, Viktor?

Relaţia dintre ei era încă încordată, deşi, după distrugerea convoiului inamic, Theil îşi arătase entuziasmul şi mândria lui de pe vremuri.

Hechler se gândise la asta de mai multe ori. Fusese atât de uşor, încât nu simţise nici o mulţumire. Un adevărat măcel. Cargourile fugare şi navele lor de escortă căzuseră victimă bombardamentului intens ca nişte ţinte de tir într-un iarmaroc.

Îşi tot repetase că şi ei ar fi făcut la fel cu *Prinz Luitpold* şi ar fi jubilat ca şi oamenii lui, lăsându-i să ardă şi să se înece.

Era războiul lor. Pentru asta se pregătiseră.

Theil ridică din umeri şi privi cu tristeţe oceanul cenuşiu, neîncetata înălţare şi coborâre a bordurilor înclinate.

– Da, domnule comandant. Tocmai l-am interogat pe unul dintre prizonieri... Un ofiţer pe nume Ames. Se scutură din nou, ca pentru a-şi alunga iritarea, apoi continuă: Celălalt încă delirează. Nu-mi pot da seama cum a ajuns pe mare.

Hechler îl măsură gânditor cu privirea. Bătrânul marinar ar fi trebuit să se afle undeva pe uscat, lângă nepoţii lui, nu să se zbată între viaţă şi moarte într-o bărcuţă, în plin ocean. Plutiseră în derivă cinci săptămâni. Cum putea corpul omenesc să reziste atât? Dar nu avea nici un rost să-i împărtăşească gândurile sale lui Theil. Ar fi sunat ca o altă neînţelegere. Probabil că era mult mai îngrijorat de dispariţia soţiei decât ar fi fost dispus să recunoască.

Hechler încercă să-şi împiedice gândurile să zboare spre Inger, dar chiar şi de la distanţă atracţia ei era prea puternică încât să-i poată rezista. Și-o aminti în rochia decoltată, când o îmbrăţişase şi-i admirase perfecţiunea sânilor. Cu un alt prilej... Oftă.

Niciodată nu reuşea să şi-o alunge din minte pentru multă vreme. Infidelitatea şi dispreţul ei erau ca nişte cicatrice adânci.

Se simţise întotdeauna stângaci în apropierea ei, motiv pentru care Inger îl considerase puritan şi plicticos, bătându-şi joc de reţinerile lui.

Poate că ea avusese dreptate?

Theil spuse pe neaşteptate:

– Englezul nu-şi mai aduce aminte de nimic... Doar că torpilele au lovit nava lor în cala de la prova. Se pare că s-au scufundat în câteva minute.

Hechler îşi privi ceasul. Mai erau douăzeci de minute până la întâlnirea cu submarinul de aprovizionare. Dacă aceasta va mai avea loc. Părea de-a dreptul imposibil ca două vase atât de diferite să se poată întâlni, în largul oceanului, într-un loc stabilit dinainte.

Undeva la travers se auzi duduitul unui motor şi Hechler se ridică neliniştit de pe scaun. Avea de gând să meargă spre pupa şi să asiste la încărcarea pe catapultă a noului Arado, cel vopsit în culori vii. Leitner îi prevenise că va fi lansat fără întârziere. Echipa de filmare trebuia să fie şi ea prezentă, gata să înregistreze dovada lor de curaj: decolarea unui nou avion, nepăsător la orice ameninţare din partea inamicului.

Hechler o întâlnise pe fată când părăsise comanda pentru a inspecta posturile de luptă, în timp ce nava se îndepărta de locul ultimului atac. O găsise în hangarul în care fusese adăpostit de bombardament noul ei Arado. Cu aripile detaşate şi stivuite separat, avionul arăta ca o jucărie într-o cutie. Cei doi se priviseră stânjeniţi, ca nişte străini; poate că fiecare se simţea copleşit.

Comandantul se trezise întrebând-o cum suportase vacarmul salvelor şi zguduiturile navei provocate de tirul asurzitor al tunurilor.

Ea se uitase la el ca pentru a-i arăta că i se puteau citi răspunsurile pe chip şi că întrebările nu aveau rost. Ce mică părea acolo, lângă blindajul umed din oţel şi ţevile înnegrite de fum ale tunurilor...

Acum, fata se afla acolo, jos, împreună cu echipa de manipulanți, ce se ocupa de avioane. Gata să decoleze pentru ca pofta de realism patriotic a unui nebun să fie imortalizată pe peliculă...

Theil boscorodi nemulţumit:

– Mi se pare o nerozie să lanseze taman acum avionul ăla. În caz că...

Cuvântul rămase suspendat între ei. Dacă rapoartele OKM erau adevărate, nicăieri în partea asta a oceanului nu se găsea vreun portavion. Atunci, submarine? Chiar şi cea mai mică aluzie la un avion inamic i-ar face să mărească viteza şi să o şteargă. Arado s-ar ţine în zbor după ei, ca un pui abandonat de părinţi, până ar rămâne fără combustibil.

Theil îl avertiză în şoaptă:

– Amiralul vine sus, domnule comandant.

Leitner păşi pe comandă, cu eşarfa de-acum familiară fluturând în bătaia vântului tăios; altminteri nu purta nici o haină mai groasă, care să-l apere de frigul pătrunzător. Zâmbi grupului de pe punte, apoi răspunse la salutul lui Hechler.

– După ceasul meu...

Se încruntă, întrerupt de vocea lui Gudegast:

– Permiteţi să schimbăm direcţia pentru decolare, dom'le comandant?

Hechler încuviinţă.

– Anunţaţi sala maşinilor.

Lui Leitner îi reveni buna dispoziţie.

– Vedeţi, cerul e senin. Filmele astea o să le prindă tare bine celor de-acasă. Îl zări pe aghiotantul lui care îşi făcuse apariţia pe punte şi se răsti: Ei bine?

Aghiotantul aruncă o privire îngrijorată, neliniştit de tonul şefului său.

– Echipa de filmare vă roagă să veniţi, domnule. Se uită sfios la Hechler şi adăugă: Am o listă cu întrebările care vi se vor pune.

Leitner se bătu cu palma peste piept şi oftă studiat.

– Ce lucruri trebuie să facem uneori în numele datoriei!

Gudegast îşi ridică faţa de lângă portavoce, după ce timonierul îi confirmă schimbarea de drum. Îl urmări pe Leitner îndreptându-se spre scara dinapoia punţii de comandă, apoi privi spre Jaeger, care împărţea cartul cu Korvettenkapitän Froebe.

– Nu te umple de mândrie chestia asta, tinere Konrad? spuse cu blândeţe. Nu simţi nevoia să-ţi verşi măruntaiele pentru ţară? Se strâmbă. Uneori mă apucă disperarea.

Se gândi la tabloul cu Gerda pe care îl începuse. Numai amintirea moliciunii trupului ei şi pasiunea lor fierbinte îl ajutaseră, într-un chip curios, să îndure masacrarea cargourilor alea neajutorate. Piloţilor bombardierelor care-şi lansau noapte de noapte încărcăturile aducătoare de moarte asupra Germaniei nu le păsa de suferinţa pe care o aduceau; comandantul unui U-boat nu vede nave şi marinari în obiectivul periscopului, ci doar ţinte. La fel cum nici căpitanului unui vas de escortă, care ar zdrobi cu proiectilele sale coca aceluiaşi submarin, nu i-ar păsa de strigătele echipajului amuţite pe vecie în adâncuri.

Hechler îl auzise, dar se făcu a nu fi băgat de seamă. Gudegast se uşura în felul lui obişnuit.

– Gata pentru lansarea avionului, dom'le comandant!

– Maşinile încet înainte!

Hechler îşi părăsi scaunul şi se aplecă peste parapet, în bătaia vântului umed.

Văzu echipa de filmare jos, la pupa. Câţiva marinari, proaspăt schimbaţi în uniformele lor cele mai bune, păreau să discute amical cu amiralul. Privi aparatul Arado cum trepida pe catapulta arcuită peste bord, gata să fie acţionată.

Zări capul fetei, acoperit cu o cască, aplecându-se din carlingă pentru a vorbi cu cineva de pe punte; ea trase apoi capacul cockpitului şi făcu un semn cu mâna înmănuşată.

Îşi simţi stomacul contractându-i-se şi fu uluit de îngrijorarea lui neaşteptată. Nu aveau nimic în comun sau de împărţit. Ce se întâmpla cu el? Era de vină ieşirea nestăpânită pe care o avusese Inger, sau propria lui singurătate?

Se încorda atunci când aparatul strălucitor ţâşni mugind de pe catapultă şi, fără ezitare, se îndepărtă de crucişător în zbor.

Leitner reveni pe puntea de comandă, clipind des în timp ce încerca să urmărească rotocoalele făcute de micul avion deasupra apei.

– Sper c-o să zboare mai aproape decât acum, spuse nemulţumit. Ce naiba, jos la pupa nu e decât un pârlit de aparat de filmat, nu cătarea unui tun!

Hechler ridică binoclul şi descoperi cu greu silueta măruntă a avionului în lumina slabă, filtrată de nori.

– Mai sunt cinci minute, dom'le comandant! Vocea lui Gudegast îl făcu să-şi adune gândurile.

– Acu-i acu', ce ziceţi? comentă Leitner.

Părea mai degrabă un banc de peşti decât un submarin urcând la suprafaţă. Precedat de o bolboroseală înspumată, îşi făcu apariţia, cu o măreţie obosită, la vreo jumătate de milă distanţă.

– Dumnezeule, e *imens!* exclamă Jaeger.

Leitner îl auzi şi se răsuci să privească.

– Altă dovadă a imaginaţiei şi inventivităţii germane! Uriaşul submarin ieşise la suprafaţă şi plutea pe valuri ca o balenă gigantică. Nu avea aerul ameninţător şi nici prestanţa obişnuitelor U-boat-uri de luptă. Pe când îl priveau, o puzderie de oameni năvăliră din chioşcul lui turtit şi începură să forfotească în toate părţile, în timp ce, într-o aparentă harababură, tot felul de macarale şi furtunuri răsăreau din locaşurile lor ascunse, ca nişte monştri marini furioşi.

Comenzi scurte răsunară sub punte şi marinarii se repeziră numaidecât la vinciurile şi palanele aflate pe poziţii, gata să ridice furtunurile aductoare la rezervoare. Hechler văzu că oamenii de pe cele două nave îşi făceau semne cu mâna peste peticul de apă care-i despărţea. Era într-adevăr o privelişte încurajatoare să dai peste un vas de război atât de mare navigând în apele inamice, gândi el.

Nu vor fi veşti de-acasă, deocamdată, dar oamenii lui puteau cel puţin să-şi expedieze scrisorile în timpul în care cele două vase se găseau laolaltă. Mai erau multe săptămâni până când scrisorile lor vor

fi citite de soţii, mame şi iubite. Ar fi vrut şi el să aibă pregătită o scrisoare pentru părinţi. Dar ei vor înţelege. Îşi putea imagina, fără greutate, fotografia lui şi a fratelui său mort aşezate la vedere în căsuţa curată, de modă veche, în care se născuse. Mama lui, pregătind masa de seară din vreme, de teama unui raid aerian - deşi acolo unde locuiau fuseseră, din fericire, ocoliţi de aşa ceva... Tatăl său, citind ziarul şi tuşind la intervale chinuitoare.

Un telefon zbârnâi şi auzi vocea lui Jaeger:

– Mecanicul-şef raportează că furtunurile au fost conectate, domnule comandant.

– Bine. Anunţă timoneria şi spune-le să ţină nava în loc.

Poate era inutil să anunţe pe cineva. Ştiau cu toţii că înlocuirea furtunurilor deteriorate ar fi durat ore întregi, iar în situaţia lor - expuşi cum erau - conta fiecare minut.

Urmări conductele unsuroase, zvâcnind harnice pe măsură ce combustibilul pompat traversa fâşia agitată de apă. Ce ciudat devenise războiul! Aruncă o privire pe puntea de dedesubt şi zări un marinar înarmat păşind alături de ofiţerul englez capturat. Acesta mergea cu ochii în pământ, fără să-i pese de oamenii care alergau de colo-colo la scripeţi, atenţi să nu slăbească parâmele sau, la nevoie, să le moleze.

O victimă şi un supravieţuitor.

– Nu cred că e înţelept să-l lăsăm să se plimbe aşa, boscorodi Theil.

Hechler zâmbi.

– E greu de crezut că poate ameninţa pe cineva, Viktor.

Se uită în sus, după Arado, dar cerul părea pustiu. Probabil că în clipa asta se simte liberă, gândi el. Spre deosebire de prizonierul cu chipul posomorât care păşea singuratic, indiferent la toţi marinarii din preajma lui.

Dar tânărul ofiţer, îmbrăcat într-o haină de uniformă care evident nu-i aparţinea, era departe de a fi deznădăjduit. În drum spre covertă, urmat agale de santinela cu pistolul-mitralieră atârnat pe umăr, auzise un sunet atât de familiar, încât se trezise din amorţeală.

Erau bolboroseala insistentă a semnalelor Morse şi şuierăturile unei staţii radio. Camera transmisiunilor, având cel puţin trei operatori cu căşti la pupitre, arăta ca un laborator în comparaţie cu tot ceea ce văzuse el până atunci. Ideea îi încolţise în minte chiar din clipa în care trecuseră prin faţa uşii deschise.

Fără doar şi poate, era unica lui şansă. Trebuia să o plătească scump - chiar cu viaţa - dar descoperi că îi venea neaşteptat de uşor să se împace cu asta. Murise o dată acolo, în barca de salvare, împreună cu nenorociţii lui de camarazi, rămaşi fără ochi.

Când va sosi momentul potrivit, va acţiona. Nu avea nevoie decât de o simplă radiogramă pentru a face ca marina engleză să se

năpustească asupra ticăloşilor de nemţi, asemenea unei armate de îngeri răzbunători. Privi în sus şi i se păru că-l vede pe căpitan încadrat de norii joşi.

Merita să încerce, chiar dacă atunci când primele salve vor lovi vâjâind crucişătorul el va fi deja mort.

Santinela îi observă rânjetul sinistru şi oftă.

Nu-i puţin lucru să rămâi în voia valurilor pe un ocean ca ăsta, îşi spuse paznicul.

*
* *

Erika Franke îşi ajusta cataramele centurii de siguranţă şi privi spre dreapta, apoi plonja într-un scurt picaj. Zburase de mai multe ori cu hidroavioane asemănătoare, pe când lucrase, pentru scurt timp, ca pilot utilitar. Asta se întâmplase înainte de a i se propune să servească în grupa de elită a Luftwaffe.

Din avionul lăsat pe-o aripă scrută întinderea cenuşie a Atlanticului; părea o fâşie dintr-un vast deşert povârnit, punctată pe alocuri de berbecii albi stârniţi de vânt.

Crucişătorul rămăsese undeva departe. Îi venea greu să descrie impresia pe care i-o făcuse când îl zărise prima oară. Uriaş, invulnerabil şi oarecum înspăimântător. Dar, o dată ajunsă la bord, îi păruse brusc mai mic, cu imensa lui carapace fărâmiţată într-o mulţime de universuri intime şi chipurile pe care uneori le vedeai doar o clipă înainte de-a fi înghiţite din nou... Privi în depărtare spre navă; din cauza picturii vărgate orbitoare contururile ei păreau frânte ciudat, ireale chiar. În apropierea crucişătorului se distingea forma austeră a marelui submarin de aprovizionare despre care Leitner povestise echipajului.

Observă că geamul de plexiglas se abureşte uşor şi verifică altimetrul. Erau prea sus ca să fie vorba de picături. Norii îngrămădiţi însemnau însă ploaie.

Îşi muşcă buzele. Dacă vizibilitatea continua să scadă, trebuia să se întoarcă neîntârziat la navă.

Apropie buzele de microfonul din dreptul gurii.

– O să plouă curând.

Îl auzi pe Westphal, ochitorul, confirmându-i spusele cu un mormăit. Era un zdrahon cam greu de cap, căruia nu-i plăcea câtuşi de puţin că se află pe mâna unei femei. Nu-l băgă în seamă. Nu era nimic nou pentru ea.

Se îndepărtase intenţionat de navă şi de submarinul încremenit. Dacă ar putea să zboare şi iar să zboare, să lase totul în urmă, până... Se înfrâna în clipa în care trăsăturile grave ale lui Hechler îi tulburară gândurile.

Un om retras, care trebuie să fi suferit mult - şi nu numai din cauza războiului. Îşi aminti vocea lui, privirea albastră şi fermă când trecuse să o vadă după ciocnirea cu convoiul inamic. Prezenţa lui o liniştise, ca atunci când scapi dintr-o furtună, şi dai de lumina strălucitoare a soarelui.

În timpul bombardamentului nu-i fusese frică. Nu avusese nici un motiv să se teamă. O dezvăţase tatăl ei, încă de când o luase pentru prima oară în carlinga unui avion şi îi deschisese gustul pentru zbor. Dacă tot nu poţi face nimic, frica nu are sens, obişnuia el să spună.

Însă în acele clipe se simţise complet neajutorată. Oricât era de puternică, nava se scutura ca scoasă din minţi, de parcă toate blindajele şi niturile aveau să se rupă în bucăţi. Cel puţin aşa i se păruse. Apoi venise Hechler şi se lăsase învăluită de glasul său liniştitor, de siguranţa lui.

Micul Arado se balansa convulsiv şi fata acceleră până când conturul elicei se pierdu din nou într-un disc ceţos. Avionul era neînarmat sau, mai precis, nu avea muniţie. Prea bine, gândi ea. Era genul de zbor pe care nu-l mai încercase niciodată.

Îşi aminti de cei doi supravieţuitori aduşi pe navă de Jaeger, tânărul ofiţer. Un bărbat arătos... îi surprinsese urmărind-o cu privirea când mergea să ia masa la popotă. Erika zâmbi la adăpostul căştii de zbor. Împlinise douăzeci şi opt de ani, dar în anumite privinţe se simţea mult mai în vârstă decât ar fi putut crede Jaeger vreodată. Oare de ce erau toţi bărbaţii atât de previzibili? Unii nu vedeau în ea decât o pradă uşoară, o femeie bună la pat, iar alţii considerau reticenţa ei drept răceală - un atribut masculin.

Privi dedesubt agitaţia nesfârşită a mării şi în minte îi apăru cu claritate un alt chip. Klaus o iubise. Şi ea pe el. Era căsătorit, însă războiul îi adusese împreună în Italia.

Ar fi ajuns vreodată să depăşească neliniştile interminabile de a fi doar amanţi? El îi promisese; aproape că-l auzea şi acum şoptindu-i în păr, în timp ce o strângea în braţe, purtând-o către dulcele chin al clipei în care îl simţea înăuntrul ei.

Aflase de moartea lui printr-un prieten. La urma urmei, nu avea dreptul la el.

Nava lui fusese torpilată şi pieriseră cu toţii. Se terminase.

Reveni, tresărind, la realitate când vocea morocănoasă a lui Westphal îi tulbură amintirile.

– E timpul să ne întoarcem. Vizibilitatea a scăzut.

Vor zbura acum înapoi, gândi ea, iar echipa de filmare va înregistra amerizarea lângă navă şi urcarea ei la bord, unde din nou va fi felicitată de Andreas Leitner. Ciudat cum oamenii de teapa lui pretind întotdeauna că sunt oameni de lume şi că se dau în vânt după fetele frumoase.

Întâlnise o grămadă ca Leitner. Era surprinzător că maşinăria războiului atrăgea atât de mulţi dintre cei care s-ar fi simţit mai fericiţi ca femei. Se gândi iarăşi la Hechler. Era oare dominat de nevastă-sa? Greu de crezut. Atunci, ce putere aveau femeile ca Inger Hechler? O întâlnise întâmplător de mai multe ori, în Berlin, la acele petreceri aşezate, care adesea se transformaseră în ceva sălbatic, dezgustător.

Trase zdravăn de manşă şi avionul se aplecă spre stânga. Simţi smucitura curelelor şi durerea dintre sâni, în timp ce aparatul în picaj continuă să se încline până când păru că vârful aripii despică apa ca o pană.

Dar... să fie lumina schimbătoare, defilarea neîntreruptă a talazurilor, sau doar o umbră?

– Drept în faţă! Micşoră uşor viteza. Vezi?

Westphal se lăsase furat de gânduri şi-i privea şuviţele de păr de sub casca de piele, imaginându-şi cum s-ar mai zbate ea şi s-ar împotrivi dacă ar încerca s-o posede cu forţa.

– Ce? Unde? întrebă speriat.

Ea constată că putea privi destul de calmă submarinul - căci asta era ceea ce văzuse. Arăta întunecat, gri-albăstrui, ca un rechin; un şuvoi de spumă se răspândea de la pupa, iar deasupra chioşcului plutea un fuior subţire de abur.

Westphal îşi revenise. Strigă cu o voce răguşită:

– Vas inamic! Îşi încarcă acumulatoarele şi-şi foloseşte *schnorchel-ul.* Se aplecă spre ea şi o împunse în spate. Înapoi la navă, repede!

Fata însă trase manşa spre dreapta. Westphal văzuse ce se aştepta să vadă, dar scăpase ceva esenţial. Submarinul era ieşit prea mult la suprafaţă. De obicei îşi încărca acumulatoarele menţinându-se la adâncimea periscopică, iar în propriile ape era improbabil că s-ar fi scufundat câtuşi de puţin.

Trebuie că submarinul era avariat, incapabil să intre în imersiune.

Gândurile i se învălmăşiră în minte; auzi în închipuire vocea lui Hechler, apoi îşi imagină crucişătorul şi vasul de aprovizionare plutind undeva, în urmă, fără habar de ameninţarea neaşteptată.

Oricât ar fi fost submarinul de avariat, comandantul lui n-ar fi ezitat nici măcar o clipă când silueta lui *Prinz Luitpold* avea să-i apară între firele reticulare ale obiectivului.

În ultimul timp, Erika Franke învăţase destul de multe despre marină, iar unul dintre lucrurile pe care şi le amintea cu claritate era ceea ce spusese odată Kroll, ofiţerul cu artileria: un submarin aflat la suprafaţă în apropiere putea înşela vigilenţa radarului. Exact ce se întâmpla acum.

Împinse manşa înainte şi micul Arado se năpusti într-un picaj abrupt. Simţi trepidaţia avionului şi şuierul vântului acoperind mugetul motoarelor BMW.

Westphal urlă înnebunit:

– Ce dracu' faci? O să ne vadă!

Într-adevăr, pe puntea submarinului se distingeau câteva siluete mărunte, roind ca furnicile. Poate că sonarul lor detectase deja motoarele navei de aprovizionare sau chiar turaţia maşinilor şi mai grele ale lui *Prinz Luitpold,* dar apariţia unui avion vopsit atât de strălucitor trebuie să-i fi surprins de-a binelea.

– Ti-e frică, nu-i aşa? chicoti fata.

Umbra avionului survola ca un crucifix oglinda apei, apoi ţâşni din nou spre înalt.

Aparatul răspundea bine la comenzi; putea simţi mirosul proaspăt al fuzelajului şi pieselor.

– Până apucăm noi să luăm legătura cu nava, s-ar putea să fie prea târziu! îi strigă ea lui Westphal.

Se crispa când un snop de proiectile-trasoare verzui săgeta aerul lângă aripa stângă şi avionul se clătină, cutremurat de explozii. O dată ajunşi la adăpostul norilor, fata privi compasul giroscopic. Mintea ei cântări rece, dar cu iuţeală situaţia; îşi imagină celelalte nave, poziţia submarinului şi calea de atac. Probabil că era un submarin american, unul dintre uriaşele lor transatlantice pe care le studiase în manualele de recunoaştere. Inspiră adânc şi împinse manşa înainte până simţi flotoarele vibrând, şi avionul se năpusti dintre nori în baia de lumină apoasă.

Tocmai potrivit pentru echipa de filmare, gândi ea nedesluşit. Imediat, alte explozii încadrară aparatul. Câteva proiectile-trasoare se risipiră leneşe în evantai pe dedesubt, aşa că îşi strânse instinctiv picioarele.

Avionul se scutură zdravăn şi fata auzi scrâşnetul metalic al fuzelajului sfâşiat. Totuşi, motorul se comporta bine. Aveau timp să se întoarcă. Poate că ai lor auziseră tirurile. Mai era încă vreme.

Se răsuci pe scaun să-i strige lui Westphal, dar îşi înăbuşi un ţipăt când îl văzu cu dinţii dezgoliţi şi pumnii încleştaţi, agonizând. Ochelarii de protecţie plini de sânge îl făceau să arate ca o creatură de coşmar.

Avionul se balansa din nou şi aproape pierdu controlul când alte proiectile explodară în apropiere. Părea că toată vlaga i se scurge din corp; privi în jos şi văzu o şuviţă de sânge prelingându-i-se prin combinezonul de zbor, peste centură.

Apoi durerea o săgetă ca un fier înroşit. Încercă, scâncind, să găsească girocompasul şi să redreseze avionul.

Simţi cum durerea îi arde tot corpul şi privirea i se împăienjeneşte. Nu îndrăzni să întoarcă ochii spre tovarăşul care continua să o fixeze hidos, cu chipul schimonosit de ghearele morţii.

Nici nu putea să ia legătura cu nava. Nu putea risca. Submarinul ar fi aflat imediat ceea ce probabil doar bănuia.

– Oh, Dumnezeule! Cuvintele ieşeau chinuitoare. Ajută-mă!

Dar mugetul motorului îi acoperi tânguirea. Cu fiecare vibraţie se prăbuşea tot mai adânc în agonie.

Exploziile încetară şi o clipă îşi închipui că şi-a pierdut cunoştinţa şi că va sfârşi asemenea celor din barca de salvare. Norii se învălmăşeau deasupra, după care se rostogoleau la o parte, lăsând carlinga într-o baie de lumină solară.

Ţipă, apoi duse o mână la rana din care sângele şiroia de-a lungul coapsei şi se scurgea în cizmă.

Acolo jos se aflau nava şi submarinul de aprovizionare, aproape bord la bord; parâmele şi conductele le înlănţuiau ca o delicată pânză de păianjen.

Văzu prin parbriz cum nava începe să se rotească în sens contrar acelor de ceasornic, învârtindu-se din ce în ce mai repede până când imaginea se înceţoşa şi i se păru că plonjează direct spre puntea crucişătorului.

Mintea ei înregistra mai multe lucruri în acelaşi timp: legăturile dintre cele două vase fură îndepărtate şi un imens vârtej de spumă irupse la pupa lui *Prinz Luitpold,* care acceleră până la viteza maximă.

Fata încercă să iasă din vrie şi să înalţe botul avionului pentru a lua înălţime.

Singurul lucru la care se gândea era că îl prevenise. Nu va şti însă niciodată dacă o făcuse la timp.

Capitolul 11
ADEVĂRUL POATE SĂ AŞTEPTE

Hechler i se alătură lui Gudegast pe platforma compasului. Totul decurgea normal, dar orice rafală de vânt neaşteptată putea aduce cele două vase prea aproape unul de celălalt.

– Pune cap compas doi-doi-zero. Transmite-i chiar tu comandantului submarinului. Îl apucă pe uriaş de mână şi adăugă: Nu vreau ca motorina să se împrăştie în tot oceanul.

Se întoarse la grătare. I se părea că poate simţi înaintarea ritmică şi neîntreruptă a combustibilului prin acele lungi furtunuri pulsatile.

Nava lui era cea mai bună din categoria ei din punct de vedere al performanţelor; cu rezervoarele auxiliare instalate în urmă cu un an putea naviga peste şapte mii de mile - dacă nu era nevoită să se deplaseze cu viteză maximă lungi perioade de timp.

Se gândi la fată şi la avionul ei strălucitor. Prezenţa sa la bord îl neliniştea mai mult decât ar fi fost dispus să recunoască. În acelaşi timp, ştia că îi va lipsi după ce ea va primi ordinul de plecare. Dacă totuşi nu avea o misiune specială? La urma urmei, putea fi doar o piesă din reţeaua de „public relations" a lui Leitner.

Theil coborî binoclul de la ochi.

– Arado întârzie, domnule comandant. Îl privi îngrijorat. L-am pierdut complet din vedere.

Hechler se uită peste balustrada dinapoi a aripii comenzii. Unul dintre hidroavioanele obişnuite, cu camuflajul lui pestriţ, era deja pregătit pe catapultă; manipulanţii se foiau în jurul lui fără nici o treabă.

Încercă să-şi stăpânească nerăbdarea subită. Fiecare lucru la vremea lui. Era singura cale. Teancurile de hărţi cu punctele de întâlnire stabilite ţineau de viitor. Nimeni nu putea spune acum cât „viitor" mai aveau în faţă.

Leitner năvăli pe puntea de comandă cu gura strânsă de furie.

– Unde naiba umblă femeia aia? Se agită orbeşte de colo-colo, în timp ce oamenii de cart se fereau din drumul lui.

– Poate c-ar trebui să mai lansăm un avion, domnule, sugeră Theil.

Leitner îl fixă încruntat.

– Nu fi tâmpit!

Hechler observă cum marinarii din preajmă schimbă priviri între ei, unii neliniştiţi, alţii încântaţi că i se întâmplă şi unui ofiţer superior să fie pus la punct. Interveni hotărât:

– Sunt de aceeaşi părere cu el, domnule amiral.

Privirile li se întâlniră. Hechler se simţea calm şi relaxat, deşi ar fi avut chef să-i strige în faţă lui Leitner: „Hai, spune-mi şi mie că sunt un idiot!"

Leitner îşi redobândi, oarecum, cumpătul.

– Durează prea mult, zise el cu blândeţe.

Hechler se uită la Theil şi-i făcu cu ochiul. Amiralul se domolise. Cel puţin pe moment.

Apoi, Hechler se duse în partea cealaltă a comenzii pentru a supraveghea alimentarea cu combustibil. În primul război mondial, navele corsar germane fuseseră obligate să folosească bazele de aprovizionare cu cărbuni improvizate în grabă pentru o asemenea formă periculoasă de piraterie navală. Cu toată îngrijorarea sa pentru fată, zâmbi. *,,Piraterie.* Oare până aici am ajuns?"

Aruncă o privire oamenilor lui, chipurilor lor atente; din când în când se făcea auzită vorbăria iscată de un ordin pentru timonerie sau maşini.

Şi totuşi, în pofida disciplinei şi a calmului, sau poate tocmai din cauza lor, ceva părea să nu fie în regulă. Ca o greşeală într-un tablou. Ştia că nu era din cauza ieşirii necontrolate a lui Leitner şi nici a zăpăcelii stânjenite a lui Theil, beştelit în faţa întregului cart ca un boboc aspirant de marină. Te obişnuiai cu capriciile superiorilor. „Poate că şi eu am ajuns la fel?"

Nu, era un sentiment de nelinişte.

Brusc, se hotărî.

– Anunţaţi „vaca-de-muls", apoi sunaţi prezentarea la posturile de luptă!

Leitner auzi şi-l privi nemulţumit din celălalt colţ al punţii de comandă.

– Asta o să-i facă nervoşi!

Hechler se forţă să zâmbească.

– Eu însumi *sunt* nervos, domnule amiral.

Auzi larma îndepărtată a soneriilor, amortizată de blindajul gros.

– Tu rămâi aici, îi spuse lui Theil. Ridică uşor din umeri şi adăugă: Pentru orice eventualitate.

Leitner se instala pe scaunul metalic al comenzii şi-şi îndesă chipiul peste ochi. Când cineva din echipa de filmare ceru permisiunea să urce pe punte, se răsti:

– Când sunt gata, lua-l-ar naiba!

Hechler îi strecură lui Theil cu voce scăzută:

– Trimite vorbă la catapultă, Viktor. Să se pregătească de lansarea avionului.

Zbârnâi un telefon şi câteva secunde mai târziu motorul micului Arado pârâi scurt, apoi prinse viaţă. Surprins, Leitner se răsuci în scaun.

– Din toate nenorocitele de...

Nu apucă să continue pentru că interfonul comenzii de artilerie umplu puntea.

– Tiruri de artilerie la Nord-vest!

Hechler se repezi ca fulgerul spre platforma busolei.

– Încetaţi alimentarea!

Înşfacă telefonul roşu şi aşteptă, numărând în gând secundele. Apoi auzi vocea lui Stück din adâncul sălii maşinilor, acompaniată de şuierul motoarelor ca de o orchestră dementă:

– Îmi pare rău de întârziere, căpitane, dar rezervoarele sunt aproape pline. Eu...

– Opreşte imediat, şefule. Pui maximum de rotaţii când spun eu.

Trânti receptorul. Nu mai era nimic de adăugat. Stück ştia mai bine decât mulţi alţii care erau limitele lor de siguranţă. Făcu un semn cu mâna.

– Daţi-i drumul! Trageţi cablurile la bord! Leitner se afla deja lângă el, privindu-l sălbatic.

– Ce dracu' se întâmplă aici?

– Tir de artilerie înseamnă prezenţă inamică, domnule amiral.

– Se răsuci în clipa în care un om de cart strigă:

Avion la roşu patru-cinci, înălţător patru-zero!

– Pregătiţi armamentul secundar!

Fără să mai verifice, Hechler ştiu că turelele jumelate de la babord se şi roteau, înălţându-şi ţevile. Dar pentru ce?

Duse binoclul la ochi şi descoperi aproape imediat avionul Arado. Zbura în tonou[28], dintr-o parte în alta, dar părea intact, în timp ce-i urmărea fiecare mişcare, simţi cum inima bate să-i spargă pieptul.

– Scăpaţi odată de cablul ăla, fir-aţi ai dracu'! zbieră Theil. Hechler coborî binoclul şi văzu că parâma rămasă târâse submarinul masiv periculos de aproape, bord la bord cu crucişătorul.

– Eliberaţi odgonul! *Acum!*

Se întoarse din nou, dar avionul dispăruse într-un pâlc de nori joşi.

Interfonul artileriei intona:

– Submarin la suprafaţă, relevment roşu doi-zero. Distanţa patru mii!

Leitner aproape că îşi ieşise din minţi.

– Cum e posibil? Privi ţintă prin geamul pătat. Pentru numele lui Dumnezeu?

– Maşinile cu toată viteza înainte! ordonă Hechler.

Simţi cum întreaga structură a punţii începe să trepideze puternic. Acum ori niciodată. Dacă parâma refuză să se rupă, vor trage „vaca-de-muls" după ei.

Omul de veghe de la babord stătea aplecat peste suportul binoclului său, cu picioarele ţepene proptite înapoi, de parcă ar fi purtat toată povara navei.

– Avionul din nou la vedere, dom'le comandant! Se apropie. A schimbat direcţia la roşu şase-zero!

Hechler strânse zdravăn balustrada când puntea de sub picioarele lor păru să se înalţe, ca după o clipă să zvâcnească năprasnic înainte.

– Parâma a cedat, domnule comandant!

– *Deschideţi focul!*

Cele trei turele jumelate din bordul babord începură să tragă instantaneu, bubuiturile lor pătrunzătoare făcându-i pe marinari să bâjbâie în grabă după antifoane, în timp ce unii se ghemuiră jos, la adăpost de suflul violent al detunăturilor.

– Vasul de aprovizionare intră în imersiune, domnule comandant! anunţă Theil cu sufletul la gură.

Şuvoaie enorme de spumă răbufneau din tancurile de balast ale submarinului, pe măsură ce apa năvălea înăuntru şi curentul elicei indica o creştere rapidă de viteză.

Hechler îşi desprinse ochii de micul Arado, care survola nava balansându-se, pentru a se stabiliza apoi ca şi cum s-ar fi aflat la capătul unui fir invizibil. Apucase să vadă orificiile în formă de stea de pe fuzelaj; se părea că unele proiectile loviseră însăşi carlinga avionului.

– Cârma stânga douăzeci!

Îşi înlănţui braţele în jurul portavocei cu atâta forţă, încât suferinţa îl făcu să se calmeze, să treacă peste durerea iscată de ceea ce zărise.

Ea provocase inamicul să tragă. Era singura posibilitate să-i alerteze pe cei de pe navă.

Simţi puntea înclinându-se datorită manevrei. Parcă erau pe un distrugător.

– Cârma zero. Drept aşa!

Se auziră strigăte în toate părţile, apoi armamentul secundar se smuci iarăşi în arcurile recuperatoare. Trecură câteva clipe până când trombe subţiri de apă ţâşniră la orizont, acolo unde, ascunsă de hulă, plutea nava duşmană.

– *Foc!*

Aceleaşi comenzi precipitate, urmate aproape imediat de bubuiturile asurzitoare.

– Torpile din babord!

Theil se şi repezise spre portavoce, dar Hechler îl opri scurt.

– Menţinem drumul!

Privi în grabă spre vasul de aprovizionare. Prova intrase deja sub apă, iar pe chioşcul lui turtit nu se mai zărea picior de om. Se grăbea să ia adâncime şi să o şteargă. Nu-l interesa nici măcar să fie martor la ceea ce avea să urmeze sau să aştepte în preajmă pentru a culege supravieţuitorii.

Explozia fu ca o năprasnică lovitură de trăsnet, orbindu-i şi asurzindu-i pe toţi preţ de câteva secunde, de parcă i-ar fi părăsit simţurile.

Fumul dens şi negru învălui întinderea de apă, atât de gros încât părea solid, apoi se rostogoli peste punţi, suprastructuri şi catarge. Un timp avură senzaţia că sunt în puterea nopţii. Doar interfoanele îşi înteţiră bolboroseala neîntreruptă.

– Scurte! Apoi: încadrat! Sunt ai noştri, ticăloşii!

Hechler încercă să ajungă bâjbâind în partea din faţă a comenzii şi mai că se prăvăli peste un semnalizator. Abia reuşi să-şi amintească numele băiatului care făcea parte din ultimul contingent. Deşi în acte fusese înregistrat cu vârsta de şaptesprezece ani, Hechler bănuia că e mult mai tânăr.

Îl înşfacă de gulerul tunicii şi-l puse pe picioare, strigându-i:

– Ţine-te bine, Heimrath! Auzi cum gâfâie, căznindu-se să vomite din cauza fumului înecăcios şi a mirosului greu. Nu ne-a venit încă rândul!

Probabil că torpilele loviseră uriaşul submarin chiar în momentul în care, cu coada înălţată, intra în imersiune. Nu rămăsese nimic. Combustibil, muniţii, rezerva de torpile, toate laolaltă săriseră în aer, rămăşiţele împrăştiindu-se pe distanţă de o jumătate de milă. Unele fragmente se prăbuşiseră cu zgomot pe teuga şi pe puntea principală ale navei *Prinz Luitpold.*

– Ţinta se scufundă, dom'le comandant!

Acum nu mai avea nici o importanţă dacă intra în imersiune sau se ducea la fund. Ultima salvă îl scosese oricum din luptă. Sigur era că submarinul, întunecat ca un giulgiu, coborî lent în adâncuri, până ce greutatea apei îl strivi cu tot cu echipaj într-o menghină de oţel.

– Maşinile încet înainte!

Hechler îşi tampona buzele cu mâneca vestonului. Privi fumul care se risipea în jurul şi deasupra lor, în timp ce marinarii se zgâiau zăpăciţi unu la alţii, cu ochii înroşiţi, descoperindu-şi prietenii. Apucă balustrada cu amândouă mâinile.

– Transmiteţi bărcii de intervenţie să fie gata! Văzu faţa înnegrită de funingine a lui Theil care se holba la el neîncrezător, apoi ordonă: Lăsaţi-o la apă. Acum!

Aproape în silă, ordinea şi disciplina îşi reluau locul pe navă. Ca o gigantică fiară care se trezeşte şi se scutură, fără să-i pese că destinul 1-a răpit pe unul, păsuindu-l pe altul.

Leitner şterse lentilele binoclului şi scrută pâcla ce se împrăştia.

– Încă un minut şi am fi împărtăşit aceeaşi soartă, Dieter...

Cu tot fumul, Hechler prinse în ocular licărirea vopselei strălucitoare a micului Arado. Culcat pe apă, se legăna la întâmplare în bătaia brizanţilor puternici.

– Stop maşinile. Daţi drumul bărcii!

Ridică iarăşi binoclul şi căută avionul, străduindu-se să alunge gândurile negre, deşi era pregătit pentru tot ce putea fi mai rău. O voce murmură în interfon:

– Detectorul indică prezenţa unei nave, domnule comandant! Trebuie să fie submarinul inamic, gândi Hechler. Din „vaca-de-muls" nu rămăsese îndeajuns, încât să atragă atenţia sonarului.

Tresări când văzu chipul schimonosit de pe locul dinapoi al cockpitului: ochii însângeraţi, mâinile cu pumnii ridicaţi în spatele siluetei prăbuşite de la comenzi...

– Să vină doctorul pe punte! ordonă pe un ton strident. Jaeger privi spre el din dreptul portavocelor.

– E deja acolo, domnule comandant.

Şalupa apăru în obiectiv şi feţele familiare ale oamenilor lui de nădejde i se perindară prin faţa ochilor.

Auzi vocea lui Leitner, de undeva de departe:

– Oricum, pluteşte. Bună treabă.

Un alt glas spuse:

– Şalupa îl va remorca până la gruie, dom'le comandant.

Doar atât îi păsa lui Leitner? Era oare lipsit de importanţă pentru el că o mulţime de oameni pieriseră în chip groaznic, cu numai câteva clipe mai devreme?

Strânse şi mai tare binoclul când omul de la prova bărcii urcă pe unul dintre flotoarele avionului şi se caţără pe fuzelaj. Deschise capacul carlingii şi şovăi. Cu siguranţă că era de o sută de ori mai rău să fii atât de aproape, îşi spuse Hechler deznădăjduit.

Văzu cum omul se întoarce spre ei şi semnalizează. Un mort.

Ea era în viaţă. *Trăia!*

Lăsă binoclul pe piept şi porni încet spre masa hărţilor.

Murdari de funingine şi încă uimiţi de rapiditatea cu care se petrecuse sângerosul dezastru, oamenii din jur îl priveau posomorâţi.

– Pornim imediat ce barca este urcată la bord. Noul drum e cel stabilit dinainte.

Gudegast clătină din cap în semn că a înţeles.

– Vreau o verificare completă a corpului navei şi a covertei. S-ar putea să avem câteva stricăciuni minore. Pipăi din nou balustrada.

Aşa cum spusese, simţea că *Prinz Luitpold* va rămâne nevătămat. Îl privi pe Theil şi transmise: Preiei comanda. Se răsuci pe jumătate spre contraamiral şi adăugă: Cu permisiunea dumneavoastră, desigur!

Leitner se uită într-o parte.

– De acord.

Clopotele răsunară slab şi nava pomi din nou la drum.

Hechler se opri în capul scării şi urmări cum avionul se legăna deasupra balustradei, atârnat în cârligele macaralei speciale. Doctorul şi asistentul său erau acolo, împreună cu câţiva brancardieri. Ezită şi privi din nou puntea de comandă. Universul lui. Nu-i mai aparţinea în întregime. O situaţie fără ieşire? Poate. Dar ea era în viaţă. Datorită ei supravieţuiseră cu toţii.

Se uită la umerii ţepeni ai amiralului. Îşi făcuse din el un duşman, dar asta nu mai avea nici o importanţă.

Dădu din cap spre Theil, apoi o luă în jos pe scară. Lumea aceasta putea să mai aştepte.

*

* *

Spaţiosul careu de pe *Prinz Luitpold* era aproape pustiu. Abia trecuse jumătate din primul cart, iar ofiţerii care urmau să intre în cartul de mijloc preferau să mai „fure" un ceas de somn. O mână te scutura zdravăn de umăr, însoţită de glasul neîndurător al vreunui ajutor de boţman sau curier, o cană de cafea rece dacă erai norocos şi intrai în cel mai păcătos cart, cel de mijloc.

Câţiva ofiţeri stăteau tolăniţi în fotoliile adânci. Unii picoteau, dar nu păreau dispuşi să-şi părăsească partenerii, care discutau pe un ton scăzut despre explozia ce nimicise submarinul, şi pe toţi cei aflaţi la bord. Unul dintre ei fu de părere că avuseseră mare noroc că vasul de aprovizionare apucase să pompeze cea mai mare parte din combustibil. Altfel, amândouă navele ar fi fost înghiţite de acelaşi infern. Însă cei mai mulţi dintre cei prezenţi, mai ales cei în vârstă, se gândeau la milele lăsate în urmă cu fiecare oră. Nava executase o întoarcere radicală şi acum se îndrepta spre Sud-est, departe, tot mai departe de casă. Dacă aveau să continue aşa, chiar şi cu viteza lor de croazieră de cincisprezece noduri, în două zile urmau să depăşească Ecuatorul şi să pătrundă în Atlanticul de sud.

Fiind cel mai înalt în grad din încăpere, Viktor Theil stătea retras, cu spatele la bar, cu un pahar de suc de lămâie în mână. Era conştient de superioritatea sa, de nevoia de a servi ca exemplu de fiecare dată celor din popotă, a căror medie de vârstă era atât de scăzută. Subordonatul lui direct, Korvettenkapitän Werner Froebe - înalt, greoi şi neobişnuit de grav - apucă o cană în mâinile lui uriaşe şi îl întrebă:

– Ce părere aveţi, ne-a mers bine azi?

Theil îl cercetă cu privirea, prudent. O întrebare destul de nevinovată, la urma urmei, dar el fusese răspunzător de întârzierea desprinderii legăturilor cu nenorocita de „vacă-de-muls". Putea fi o critică.

– De bine de rău, am recuperat avionul, răspunse. E doar uşor avariat. Păcat de observator.

Froebe se strâmbă.

– Şi femeia? Am auzit că a încasat o schijă. Theil agită sucul din pahar.

– Putea fi mult mai rău.

Privi soneria vopsită în roşu de pe peretele despărţitor. Semăna cu un ochi veşnic deschis. Ca şi cum i-ar pândi, aşteptându-i să se destindă, să-şi piardă vigilenţa chiar şi o clipă. Iar atunci, vuietul alarmei se va auzi peste tot, în fiecare compartiment etanş, de la un capăt la altul al navei. Niciodată nu izbuteai să te obişnuieşti.

Până şi acasă în pat, uneori noaptea... Scrâşni din dinţi. Nu trebuia să se gândească la asta. Totul se va rezolva de la sine. Dar o va aştepta pe Britta să facă primul pas. A ei fusese greşeala. Parcă vedea. În cele din urmă, o va ierta. Se vor împăca aşa cum nu au mai făcut-o până atunci.

Froebe îl examina cu un aer de îndoială.

– Sper din toată inima că ştiu ce fac.

– Cine?

Theil ar fi vrut să încheie discuţia, dar ceva din tonul lui Froebe îl făcuse să întrebe.

– Nu ştiu... Statul-Major, înaltul Comandament, OKM, toţi cei care nu trebuie să culeagă castanele.

Se apropiară doi ofiţeri foarte tineri care le dădeau târcoale şi unul intră în vorbă:

– Acasă, ai noştri vor afla de isprăvile noastre şi despre marele sacrificiu al navei *Lubeck*!

Theil zâmbi.

– Desigur. E o mare cinste pentru noi să ne servim astfel ţara.

O siluetă îşi croi drum agale în lumină. Era doctorul, cu tunica descheiată şi cravata atârnând strâmb.

Se uită cu ochi obosiţi la fiecare, pe rând. Apoi i se adresă lui Theil:

– Jos sunt zece răniţi. Starea lor e bună.

Theil clătină din cap. Erau oamenii tăiaţi sau loviţi de fragmentele căzute pe covertă după explozie. Acelaşi tânăr ofiţer comentă:

– Sunt norocoşi că au scăpat de serviciul de cart. Doctorul privi peste el.

– Că veni vorba, *Liibeck* nu s-a scufundat vitejeşte, cu tunurile trăgând lovitură după lovitură asupra inamicului. Îl fixă pe Theil. A fost sabordat![29]

Lui Theil, gulerul i se păru dintr-o dată prea strâmt. Cei de pe fotoliile din apropiere întoarseră capetele spre micul grup de la bar, curioşi. După starea de amorţeală de până atunci, aerul parcă se electrizase.

– Ce tot spui? răbufni Theil. Cum îndrăzneşti să minţi în asemenea hal în faţa ofiţerilor?!

Stroheim îi aruncă un zâmbet trist

– Am fost în postul de transmisiuni. Unul dintre operatori s-a dezechilibrat şi şi-a rupt un deget când vasul de aprovizionare a sărit în aer. Tocmai recepţionaseră o transmisiune în engleză, nu ştiu... parcă din Bermuda. În orice caz, asta spuneau. Vocea i se înăspri şi se aplecă peste masă, cu ochii aţintiţi pe mutra ofensată a lui Theil. Şi încă ceva ce ar fi bine să bagi la cap: englezii şi aliaţii lor au ajuns la Rin, mă auzii*?* Îşi îndreptă spatele şi privi roată. Ivan vine peste noi din răsărit, iar *ei au ajuns* la Rin! Se uită din nou la Theil. La naiba, omule, nu pricepi? Suntem puşi pe fugă!

– Vorbeşte mai încet! izbucni Theil. Ai tupeul să răspândeşti asemenea...

Stroheim făcu un gest larg cu mâna.

– Ce dracu' se întâmplă cu toată lumea? Doar e vorba de camera de transmisiuni! Ce sunt ăia de-acolo? Fac parte dintr-o altă marină, sau ce?

– Uşurel, doctore, asta nu ajută la nimic! interveni Froebe posomorât.

Stroheim îşi scoase ochelarii şi-şi masă agitat rădăcina nasului.

– Atunci ce ajută? Aruncă o privire spre bufetul de la capătul barului, deasupra căruia trona profilul în argint al lui Adolf Hitler, cu sigla constructorului navei şi data lansării la apă gravate dedesubt. Toate sunt minciuni! Am fost crescuţi cu ele, conduşi cu ele, iar acum vom crăpa din cauza lor!

– Sunt nevoit să-ţi cer să mă urmezi! spuse Theil tăios. Simţea că îşi recapătă stăpânirea de sine, deşi furia lui era amestecată cu un soi de nelinişte.

Doctorul râse cu amărăciune.

– Să vă urmez? Dar bineînţeles, *domnule*! Vă supără adevărul atât de tare?

Froebe zări cum o altă siluetă se ridică şi dispare printr-o uşă ascunsă în spatele unei draperii.

Era aghiotantul lui Leitner. Îşi împiedică un oftat. În cel mult trei minute, amiralul va afla de toată tărăşenia.

Doctorul porni după Theil. Aruncă peste umăr cu un ton grijuliu:

– Să nu se îmbolnăvească vreunul dintre voi până mă întorc!

Froebe se rezemă de bar şi-l fixă cu privirea pe steward.

– N-ai auzit nimic!

Omul îşi mişcă buzele.

– Nu, domnule.

Ofiţerul mai apucă să vadă draperia legănându-se în urma doctorului. Probabil că nenorocitul era şi beat pe deasupra. Dumnezeule, ce porcărie!

Dar dacă era adevărat? În cazul ăsta ce mai conta dacă opreau încă un convoi... sau chiar douăzeci? Avea *într-adevăr* vreo importanţă?

Îşi aminti dintr-o dată de soţia lui şi de cei doi copii, aflaţi lângă frontiera olandeză...

Se simţi ca un trădător după ce mulţumi în gând Celui-de-Sus că Aliaţii şi nu ruşii vor ajunge primii acolo.

*
**

Hechler închise uşa în urma lui şi păşi pe puntea rezervată amiralului. Singura lumină venea de la lampa aflată chiar deasupra mesei de lucru de care se sprijinea Leitner, cu palmele lăbărţate pe hartă.

– M-aţi chemat, domnule amiral?

Leitner ridică privirea.

– Vreau şi eu să ştiu pe unde umbli tot timpul, da? Coborî din nou privirea pe hartă.

Hechler se aşteptase ca amiralul să fie furios, să strige la el. Nu se îndoia că aflase de povestea cu doctorul.

Când Theil venise să-l caute, cu ochii scăpărând de furie şi indignare, îl găsise în cabina lui. Hechler închisese uşa dormitorului în care fata zăcea, narcotizată şi inconştientă, în urma tratamentului administrat de doctor. Unul dintre infirmieri o veghea aşezat alături, dar Hechler rămăsese în picioare lângă pat, nemişcat, abia îndrăznind să respire în timp ce-o privea. Îi păruse mult mai tânără, cu chipul ei de copil, cu ochii strâns închişi şi broboanele de sudoare de deasupra buzelor şi de pe frunte.

Fusese lovită de o schijă ceva mai sus de şold. Stroheim îi explicase că pierduse o groază de sânge şi că avea un os sfărâmat, cât de grav nu putea şti încă.

Hechler dăduse la o parte cearşaful şi văzuse bandajele imaculate, cu o mică pată roşie în mijloc. Era îmbrăcată cu o bluză de pijama, pe care i-o aranjase grijuliu peste sânul descoperit în lumina palidă a cabinei.

Îşi aminti ce simţise când îi atinsese pielea cu degetele. Ardea ca încinsă de un foc lăuntric... sau de febră. Altfel, în afară de vânătăile pricinuite de centura de siguranţă în momentul încercării ei disperate

de a împiedica prăbuşirea avionului, nu mai avea nici un semn. Un adevărat miracol.

Se gândi la furia lui Theil şi la indiferenţa afişată de Stroheim. Nu apucase să ia nici o hotărâre când sunase telefonul şi fusese chemat aici. Asta îi putea oferi un răgaz.

Leitner tocmai spunea:

– Locotenentul Bauer mi-a adus chiar acum un teanc de radiograme proaspete. Le-am studiat ca să văd ce-avem de făcut.

Hechler îi cercetă figura încrezută şi aşteptă. Deci Bauer era.

– E unul dintre ofiţerii mei, domnule amiral, şi în calitate de comandant mi se pare firesc să fiu informat de orice mesaj care priveşte soarta acestei nave, zise pe neaşteptate.

Leitner îşi înălţă capul şi îi aruncă o privire de gheaţă.

– Prima lui îndatorire este faţă de mine. Eu hotărăsc...

Hechler avu senzaţia că pereţii blindaţi ai cabinei se prăvălesc, în timp ce furia şi dezgustul puneau stăpânire pe el.

– Deci este adevărat despre *Lubeck!* Leitner se îndreptă de spate. Chipul îi pălise.

– Da, ştiam ce s-a întâmplat! se răsti.

– Le-aţi spus oamenilor noştri că a fost scufundat în luptă.

– Nu folosi tonul ăsta cu mine, replică Leitner. A fost decizia potrivită. Mai târziu n-au decât să creadă ce vor!

– Eu nu pot crede. Leitner zâmbi împăciuitor.

– De ce? Pentru că Rau era şi el comandant? Mai bine moarte decât dezonoare, nu? Citesc în tine ca într-o carte. Nu te-ai schimbat deloc, tu cu idealurile tale demodate şi himerele tale!

Hechler îi întâlni privirea.

– *Graf Spee* ar fi preferat să lupte. Şi comandantului ei i s-a ordonat să o sabordeze. A fost mai rău decât dacă nava ar fi căzut în mâinile inamicului. A fost o nebunie!

Leitner izbi cu pumnul în masă.

– După câte ştiu eu, s-a împuşcat după aceea, nu? Un *brav comandant* nu procedează astfel!

Se dădu înapoi din lumină, abia controlându-şi glasul.

– N-am de dat socoteală nimănui. Eu comand aici, ar fi bine să ţii minte. Şi dacă idiotul ăla de Theil nu-i în stare să păstreze ordinea în sala lui de mese şi să închidă gura unui nebun care răspândeşte zvonuri defetiste, am să am grijă să fie înlocuit! Începu să măsoare încăperea cu paşi mari, umbra lui măturând oţelul cenuşiu ca un spectru. La naiba, pentru un asemenea comportament pot ordona să fie împuşcat! Se răsuci şi adăugă furios: După tot ce-am făcut pentru el, ticălos nerecunoscător ce e!

– L-a adus pe doctor la mine, domnule amiral, spuse Hechler.

– Şi presupun că l-ai bătut pe umăr! N-a făcut nimic rău, nu, în nici un caz unul dintre ofiţerii tăi! Ingratitudine, asta e. Am fost trădat din toate părţile...

– Sunt convins că a procedat cum a crezut că e corect, domnule.

– Nu înainte ca jumătate dintre ofiţerii de pe navă să audă cele spuse de Stroheim. Leitner se opri în dreptul mesei, cu pieptul tresăltând din cauza efortului. Ar fi trebuit să-mi dau seama, să trec peste încrederea ta în omul ăsta, lua-l-ar naiba! Nu-i de mirare c-au săltat-o pe nenorocita de nevastă-sa...

Se opri-brusc, cu ochii mari, conştient de ceea ce spusese. Hechler se crispa.

– Când s-a întâmplat asta, domnule amiral? Se aplecă spre el. Trebuie să ştiu!

Leitner îşi trecu degetele prin păr şi răspunse vag:

– Când eram la Vejle.

În tot acest timp, în care Theil se purtase pe navă ca un om înnebunit de o tainică povară, Leitner ştiuse...

– Dar ce a făcut?

Leitner adoptă un ton calm, oarecum înţelegător.

– Crease necazuri. Părinţii ei au fost arestaţi. Nişte terorişti, presupun...

– Este în închisoare, domnule? Leitner şovăi.

– Au luat-o cei de la Gestapo. Privi harta fără să o vadă. E tot ce ştiu.

Hechler strecură o mână în buzunar şi apucă pipa. Se simţea rău, incapabil să creadă ceea ce tocmai auzise. *Gestapo!* Leitner se întinse după un telefon şi adăugă:

– Ei bine, ai vrut să ştii adevărul, Dieter. Nu-i întotdeauna plăcut să-l afli, nu-i aşa?

– Bauer e la curent?

– Da. Sunase mai degrabă ca „bineînţeles".

– Şi altcineva?

Leitner zâmbi cu delicateţe.

– Numai tu.

Vorbi apoi la telefon şi ceru ca ofiţerul cu navigaţia să fie trezit şi trimis pe punte.

Puse receptorul în furcă şi zise:

– Vezi tu, războiul continuă. În cel mult o săptămână vom executa un atac care va arunca inamicul într-o confuzie totală.

– Intenţionaţi să-mi spuneţi şi mie despre ce e vorba, domnule amiral?

Nu-i venea să creadă că poate vorbi atât de calm. Ştia că, dacă în locul pipei ar fi avut în mână un Luger, ar fi fost în stare să-l ucidă.

– Când voi crede eu de cuviinţă.

– Atunci, permiteţi-mi să mă retrag, domnule amiral. Leitner îl urmări cu privirea până la uşă.

– Tu hotărăşti dacă să-l informezi pe Theil despre nevastă-sa. Nava este pe primul plan, chiar tu spuneai asta. Dacă Theil află, la ce bun? E şi el la fel ca noi: un prizonier al datoriei până va ieşi la pensie sau va fi ucis. Aşa cum stau lucrurile, cu toată nerozia lui, e totuşi un ofiţer destul de competent. N-am să îngădui ca planurile mele să întâmpine greutăţi din cauza lui sau a oricui altcineva. Am fost clar?

– Cât se poate de clar, domnule amiral!

– Atunci eşti liber.

Se aplecă din nou deasupra hărţii.

Hechler deschise uşa şi porni orbecăind prin întuneric, învăluit de aerul vâscos al nopţii.

La puntea prova era linişte. Oamenii de cart îşi vedeau conştiincios de serviciu la posturile lor, deşi Hechler bănuia că disputa lui Theil cu doctorul era de-acum cunoscută de toată lumea.

Se gândi la echipajul aflat sub comanda lui, la cei care aveau încredere în el şi care ascultaseră discursul înflăcărat al lui Leitner despre *Lubeck.* Despre „sacrificiul" ei, cum îl numise amiralul. Probabil că Fuhrerul îi ordonase lui Rau să-şi sabordeze nava. Oare onoarea nu mai însemna nimic?

Ştia că Theil îl aştepta. Silueta lui se contura întunecată pe cenuşiul oţelului.

– L-am trimis în cabina lui, şopti secundul, încrâncenat.

– Bine, răspunse Hechler fără să se oprească. Mâine dimineaţă voi avea o discuţie cu el.

– Bătea întruna câmpii despre „adevăr"! insistă Theil furios. De ce să ni se spună nouă totul, când siguranţa este cel mai important lucru! Oricum nu l-am crezut... Am fi fost informaţi dacă...

Hechler nu mai auzi restul.

„Mă întreb ce-ai face dacă ai afla adevărul? Dacă ţi-aş spune aici şi acum că soţia ta a fost arestată de Gestapo?"

Privi peste parapet şi lăsă stropii fini să-i răcorească obrajii. Cine ştie în ce puşcărie groaznică era închisă. Poate că murise... Dumnezeule, te înfiorai numai gândindu-te la asta!

– Eu aşa zic, mai întâi datoria. Adevărul poate s-aştepte! încheie Theil.

Hechler se lăsă în scaunul metalic şi-i puse mâna pe braţ.

– Dacă spui tu, Viktor.

Era ca şi cum Theil ar fi hotărât în locul lui.

Capitolul 12
ÎNDOIELI

Contraamiralul Andreas Leitner arăta sclipitor, aşa cum stătea proţăpit în faţa postului blindat de observare şi aştepta raportul lui Hechler.

– Toţi sunt prezenţi, domnule amiral.

Hechler salută cu mâna la cozoroc. Băgă de seamă că Leitner era îmbrăcat în dril alb şi purta un chipiu proaspăt curăţat.

Atmosfera din interior era sufocantă, în ciuda ventilatoarelor; lumina soarelui care se strecura pieziş prin fantele de observare părea să accentueze neliniştea şefilor de sector adunaţi în jurul mesei hărţilor.

Leitner păşi peste pragul înalt şi înclină din cap spre subordonaţi. Cel puţin pentru câteva minute, *Prinz Luitpold* avea să rămână pe mâna tinerilor ofiţeri inferiori.

Se aflau cu toţii aici: secundul Theil, alături de impozantul Gudegast, Froebe, Kroll, chiar şi Stück - impecabil, într-o uniformă albă de maşinist, dar oarecum stingher. Prezenţi erau şi Oberleutnant Meile, ofiţerul magazioner - cel care-ţi putea spune la orice oră câte borcane cu fasole sau cârnaţi au fost consumate pe fiecare milă parcursă - şi desigur Bauer, spilcuitul ofiţer cu comunicaţiile.

Hechler zări silueta noului doctor, înghesuit într-un colţ, ca şi cum încerca să se ascundă privirilor.

Leitner îşi drese glasul şi-i aruncă o privire aghiotantului său.

– În regulă Helmut, putem începe.

Hechler văzu cum Gudegast ridică din sprânceană către Froebe, care-i răspunse schiţând un zâmbet cu subînţeles. Familiaritatea arătată de Leitner aghiotantului era neobişnuită în public.

Comandantul simţi cum toţi devin brusc interesaţi în clipa în care omul amiralului desfăşură pe masă o hartă nouă. Era înţesată cu tot felul de săgeţi şi reprezentări ale poziţiilor probabile, calculate de Leitner pe baza şuvoiului neîntrerupt de informaţii recepţionate de transmisionişti.

Hechler îşi aminti de ritualul „trecerii hotarului" din acea dimineaţă, când nava lor atinsese Ecuatorul; în timp ce se desfăşura pe puntea prova ceremonia improvizată, tunurile antiaeriene adulmecaseră fără încetare cerul senin, iar fiecare om de veghe continuase să scruteze fâşia de ocean repartizată. Nu exista nici un portavion pe o rază de o sută de mile şi nici prezenţa altor submarine nu fusese semnalată. Era

însă puţin probabil ca spionii şi reţeaua de informatori - o maşinărie eficientă, ce acoperea întreaga lume - să aibă toate răspunsurile.

De pe puntea de comandă, Hechler îl urmărise pe şeful de echipaj, Brezinka, deghizat cu o barbă falsă, meşterită dintr-o parâmă despletită, şi drapat cu pânză de pavilion. Cu ţeasta tunsă împodobită cu o coroană convingătoare, avea aerul că pune la îndoială dreptul crucişătorului de a pătrunde pe domeniul său. Ceremonia încropită la repezeală fusese un adevărat tonic după starea îndelungată de tensiune şi incertitudine. Până şi tinerii ofiţeri supuşi „botezului", luaţi pe sus şi aruncaţi în bazinul confecţionat din vele, acceptaseră totul cu o oarecare bucurie.

Se gândi la fata ţintuită la pat în cabina lui. Când o vizitase ultima oară, o găsise rezemată pe un maldăr de perne; asistenţii lui Stroheim îi făcuseră rost de undeva de o altă bluză de pijama. Îl întâmpinase cu un surâs, dar şi de această dată se simţiseră stângaci. Nu chiar ca doi străini, ci ca unii care se revăd după o bună bucată de timp. „Au grijă de tine?" Până şi aceste vorbe sunaseră grosolan. Ar fi vrut să-i spună cum o atinsese, cum stătuse după aceea în scaunul de pe puntea de comandă şi se gândise la ea, cât de uşor îi veneau cuvintele în minte atunci...

Fata zâmbise şi încercase să se ridice în capul oaselor. Îi citise în ochi durerea şi o ajutase să se aşeze din nou comod.

„Ai venit să mă vezi când m-am întors..."

„Da... Am fost cu toţii tare mândri de tine..." îşi privise mâinile. „Eu am fost foarte mândru. Când am văzut în ce hal arăta avionul..."

Ea întinsese mâna şi palmele lor se atinseseră.

„Ştiam că mă vei aştepta. Într-un fel, mă gândeam că ai să mă salvezi."

Se lăsase pe spate, dar mâna îi rămăsese lângă a lui. „În ce stare e aparatul?" întrebase, curioasă. Apoi izbucniseră amândoi în râs. Ca şi cum ar mai fi avut vreo importanţă.

Hechler înălţă privirea, readus în prezent de vocea lui Leitner.

– S-a confirmat că principalul convoi cu trupe inamic îşi continuă înaintarea. Aşteptă ca aghiotantul să fixeze locul pe hartă cu un indicator, apoi reluă: Va ocoli Capul Bunei Speranţe, după care va fi escortat până la Gibraltar, unde i se va asigura un scut protector şi mai consistent, cu toată acoperirea aeriană necesară. Îi măsură calm cu privirea, în timp ce Hechler se întreba dacă ceilalţi nu erau în continuare cu gândul la ieşirea nervoasă a doctorului, legată de pierderea navei *Lubeck* şi de succesele Aliaţilor în Franţa şi Olanda, precum şi dacă nu cumva Leitner căuta pe chipurile lor vreo urmă de îndoială sau lipsă de credinţă.

Se uită la Theil. Aparent, era liniştit, dar mâinile încleştate pe vipuşca pantalonilor îl dădeau de gol.

– Dacă britanicii au o slăbiciune anume, continuă Leitner, atunci asta este grija lor exagerată pentru protejarea vieţii, în dauna materialelor de război. Ei nu par să priceapă că fără asemenea materiale pot pierde totul, inclusiv vieţile celor pe care vor să-i apere. Este o ecuaţie falsă, domnilor, iar noi le vom dovedi cât de mult se înşeală.

Indicatorul se mută în dreptul Capului Bunei Speranţe, acolo unde Atlanticul întâlnea apele Oceanului Indian.

– În momentele de criză, armate întregi au fost nevoite să stea în loc, ca urmare a incapacităţii de a-şi asigura combustibilul necesar. Chiar şi trupele noastre din Rusia au fost adesea în impas din cauza blocării sau defectării liniilor de aprovizionare.

Hechler îşi aminti de marea navă de bătălie *Tirpitz,* obligată să stea la ancoră într-un fiord norvegian, în timp ce combustibilul destinat ei fusese distribuit tancurilor de pe frontul de răsărit. Incapabilă să se deplaseze, a fost descoperită şi scoasă din luptă de submarinele pitice engleze. Era puţin probabil că va mai fi în stare să navigheze vreodată. Hechler avea şi acum convingerea că preţiosul combustibil ar fi fost mai de folos în rezervoarele lui *Tirpitz* decât în cele ale unei divizii de tancuri înzăpezite în stepa rusească. Era cea mai mare navă de luptă proiectată până atunci. Dacă acum s-ar fi aflat aici, ar fi atacat împreună convoiul de trupe şi l-ar fi distrus, indiferent ce nave de escortă ar fi trebuit să înfrunte.

– Există un asemenea convoi la două zile distanţă în urma navelor cu trupe, le explică Leitner. Unul rapid, alcătuit din nave de aprovizionare dintre cele mai mari. Lăsă vorbele să-şi croiască drum, în timp ce indicatorul poposi în dreptul Golfului Persic. Convoiul s-a format aici. Douăsprezece tancuri petroliere gigantice. Luaţi aminte, domnilor. Izvorul dătător de viaţă al unei armate! Apoi tonul lui deveni sec, plictisit chiar: Cu excepţia vreunui element neprevăzut, nu ne putem aştepta la surprize. După informaţiile mele - aici privirea i se opri ca în treacăt asupra lui Hechler -, inamicul habar nu are unde ne găsim şi nici cum ne procurăm combustibilul. Clătină încet din cap. Planificarea, domnilor, o ia cu mult înaintea ideilor învechite şi strategiilor demodate. Făcu un semn din cap aghiotantului său. Arată-le!

Indicatorul se opri deasupra unei pete minuscule din Atlantic, imediat la nord-vest de insula Ascension.

Leitner le cercetă chipurile, aplecate ca la comandă deasupra hărţii.

– Insula St. Jorge.

– O stâncă, nimic mai mult, mormăi Gudegast. Ca un pisc ieşit din ocean.

Leitner îi aruncă un zâmbet subţire.

– Voi trece cu vederea scepticismul dumitale. La urma urmei, eşti mai priceput la fâţâitul mărfurilor în preajma porturilor decât în arta războiului, nu-i aşa?

Gudegast se înroşi, dar când deschise gura să riposteze, Froebe îi atinse discret braţul.

Hechler observă, dar se îndoi că altcineva mai sesizase mişcarea.

– Aici se află amplasată o staţie de transmisiuni, construită cu puţin înainte de izbucnirea războiului, reluă Leitner. Ochii îi scăpărară când adăugă patetic: înainte ca poporul nostru să fie silit să pună piciorul în prag în faţa imperialismului britanic şi samavolniciilor evreilor.

– Staţia radio are un transmiţător puternic, mai puternic chiar decât cele din insulele Falkland, spuse cu timiditate aghiotantul.

– Trebuie să-l distrugem, domnule amiral? întrebă Hechler.

Simţise că trebuia să spună ceva, chiar şi numai ca să împrăştie tensiunea şi să-i scutească pe ofiţerii lui de a fi trataţi ca nişte şcolari incapabili.

– Vorbeam de *surpriză,* zise Leitner, foarte degajat. Doar ochii îi trădau triumful, convingerea că îi avea pe toţi la mână. În cazul în care nu vom fi detectaţi sau atacaţi de vreun nenorocit de vas inamic, nu am de gând să distrug acea staţie radio, ci s-o capturez!

Se holbară unii la alţii. Neîncrederea de pe chipurile lor lăsă loc unor rânjete mirate când Leitner explică:

– Vom trimite înainte trupele de debarcare *în zbor.* În acest fel, inamicul nu va reuşi să-şi prevină navele de patrulare şi să dea alarma. Aici, în mijlocul Atlanticului, ar fi ultimul lucru la care s-ar aştepta un om întreg la cap. Se răsuci brusc spre Hechler: Ce părere ai?

Hechler îşi imagină singuratica staţie radio. Un avanpost în ţara nimănui. Pentru inamic n-ar fi fost cine ştie ce pierdere dacă un U-boat cu rază lungă de acţiune ieşea la suprafaţă şi dobora pilonii de susţinere ai antenelor radio. Importanţa ei era însă vitală dacă puteau transmite poziţia lui *Prinz.*

– O capturăm şi transmitem un mesaj fals, răspunse Hechler. Leitner fu surprins.

– Da... Când... Mă rog, când vom fi gata. Părea iritat şi dezamăgit, poate din cauză că Hechler nu aşteptase să explice planul lui în detaliu. Comandantul vorbi din nou: E o şansă rară. Privi chipul inexpresiv al lui Theil şi adăugă: Cred că s-ar putea să meargă.

Oricum, ce mai conta? La o asemenea depărtare de bază, aproape orice risc era îndreptăţit. Vor ţine inamicul în incertitudine, fără să-i lase vreun indiciu clar sau important, în aşa fel încât avantajul să se menţină în continuare de partea lor. Dacă şi norocul rămânea de partea lor, confruntarea decisivă putea fi evitată.

Leitner puse capăt întrunirii.

– Mâine ne vom întâlni iarăşi. Îi măsură cu privirea câteva clipe şi preciza apăsat: Mâine, devreme! Mocăiţii n-au ce căuta sub comanda mea!

Se răsuci pe călcâie şi părăsi postul de observare.

– Avioane? Slavă Domnului, mie-mi convine! exclamă Gudegast.

Theil veni lângă Hechler.

– Ce credeţi despre toate astea?

Hechler privi harta. În caz că eşuau în declanşarea unui atac prin surprindere, nu va fi decât o invitaţie deschisă pentru orice escadră şi patrulă inamică să se îndrepte spre mica insulă St. Jorge. Îşi imagină cum trebuie să fi fost sfârşitul navei *Lubeck,* îngenuncheată, cu tunurile amuţite, în timp ce inamicul îi pândea ultimele clipe.

Dacă ar primi şi el un asemenea ordin? Să sabordeze nava, în loc să înfrunte un deznodământ onorabil; ce-ar face? Ce-ar *putea* face?

– E un plan îndrăzneţ, Viktor. Ar însemna să lăsăm câţiva voluntari pe insulă. Pentru ei războiul se va sfârşi, dar ne-om descurca noi cumva... Probabil că după război vor fi consideraţi eroi. Privi în jur, căutând pe feţele lor un zâmbet sau măcar un semn de reproş. Dar Theil zise cu înflăcărare:

– Orice bărbat s-ar oferi voluntar pentru Germania!

– Poate.

Îl auzi pe Gudegast pufnind furios la un comentariu al lui Froebe şi privi profilul lui Theil, care se întoarse spre ei. Oare bănuieşte ceva? Cum poate iubi cineva o femeie fără să-i cunoască chinurile lăuntrice şi dorinţele?

Pentru binele tuturor, nava trebuia să rămână pe primul plan. Şi totuşi, dacă ar fi fost informat mai devreme, înainte de îmbarcarea lui Leitner, i-ar fi pomenit lui Theil de soţia lui?

Dar dacă ar fi fost vorba de Inger?

Îl zări pe Stroheim îndreptându-se spre uşă şi-i strigă:

– Doctore, am o vorbă cu dumneata. Stroheim se întoarse şi întrebă cu prudenţă:

– Da, domnule comandant?

– Vino pe puntea de comandă. Vreau să te rog ceva. Theil îi urmări plecând împreună şi scrâşni din dinţi. Se înţeleg de minune, chiar şi după tot ce s-a întâmplat.

Era din cauza acelei fete. Cum poate căpitanul să se poarte atât de prosteşte? Orice ofiţer o dată numit la comanda unei nave ca asta ar trebui să fie deasupra unor astfel de lucruri. Privi în urma celorlalţi, grăbiţi să ajungă la sectoarele lor. Totul era atât de nedrept. *Eu trebuia să comand aici.* Poate că, fără ştirea lui, se întâmplase ceva în neregulă cu mult timp în urmă? Poate că Britta spusese sau făcuse ceva necugetat. Totul ar fi ajuns în dosarul lui, nu al ei. Încleşta pumnii, cutremurat de o asemenea posibilitate. Nu putea fi decât vina

Brittei. După ce se va termina războiul, cei mai tineri i-o vor lua înainte; s-ar putea să fie chiar trecut în rezervă! Îşi aminti tonul prietenos cu care Hechler i se adresase doctorului.

Simţi crescând în el o forţă nouă, teribilă. Era şansa lui să-i arate lui Hechler, să dovedească fiecăruia de ce e în stare şi cât de mult valorează.

Gudegast îşi înfăşură harta, trăgând cu coada ochiului la superiorul lui. Ce dracu' se întâmpla cu toată lumea? Oare nu văd că Theil a luat-o razna? Se uită la ceas. Îşi va pune hărţile la punct, apoi se va retrage la el în cabină. Tabloul progresa binişor. Oftă cu zgomot. Probabil că Gerda era deja cuplată cu altul. Pictura va trebui să-i ţină locul. Pentru prima dată însă nu era în stare să-şi alunge teama.

*

* *

Preţ de câteva clipe, Hechler simţi în coaste braţul scaunului metalic; apăsarea dispăru pe măsură ce nava se înălţă iarăşi, opintindu-se, pe un alt talaz. Reduseseră viteza la douăsprezece noduri, ceea ce părea să nu-i priască lui *Prinz.* Prova ascuţită era mai degrabă obişnuită să spintece valurile decât să le încalece.

În ciuda cerului albastru şi limpede, pe punte era răcoare faţă de căldura din mijlocul zilei. Soarele părea o masivă sferă de bronz şi se pregătea să se ascundă sub mantia tremurătoare a orizontului. Hechler îşi ridică gulerul mantalei şi se privi în geamul de sticlă al comenzii. Cu chipiul tras pe frunte şi vechea flanelă pescărească atârnând pe sub haina groasă, nu prea corespundea imaginii clasice a ofiţerului de marină, îşi spuse în sinea lui.

Un matroz îi aduse o cană cu cafea, oferindu-i şi una doctorului, care stătea oarecum stânjenit în colţul comenzii.

– Mâine va fi iarăşi o zi senină, spuse Hechler.

– Şi asta e bine, domnule?

Privi profilul ferm al comandantului. O figură ce iradia personalitate şi hotărâre. Nu era de mirare că Erika Franke părea atât de atrasă de căpitan. Deşi ea nu-i spusese asta şi nici el nu o întrebase direct, Stroheim cunoştea îndeajuns de bine femeile ca să poată recunoaşte semnele.

Hechler sorbi din cafea. Negreşit, fusese reîncălzită pentru nenumărate carturi. Dar era mai bună decât nimic.

– Ar face viaţa mai uşoară pentru piloţii noştri, răspunse el. Se gândi la fata aflată încă în cabina lui. S-ar putea ca Leitner să fi intenţionat s-o trimită împreună cu ceilalţi, cu aparatul de filmat drept unică protecţie. Cel puţin scăpase de asta. Chibzui şi la răspunsul pe care i-l dăduse doctorului. O nouă zi senină putea aduce apariţia

neaşteptată a unei nave sau a unui avion, detectarea lor şi apoi începutul vânătorii.

Hechler schimbă brusc subiectul:

– A fost o prostie să vorbeşti aşa în careu. Ar trebui să te pedepsesc, dar... Se răsuci în scaun şi-l fixă pe doctor cu curiozitate: *Dar,* din nou cuvântul ăsta.

Stroheim zâmbi stângaci.

– Poate am greşit. îmi pare rău. Dar în momentul ăla eram supărat, furios chiar. Nu înseamnă că n-ar fi trebuit să mă abţin.

Hechler întoarse capul şi scrută orizontul: continua să se încline nehotărât, când într-o parte, când în cealaltă. ,,într-o clipă mă va întreba ce părere am, dacă ce a auzit e adevărat."

– Eşti un necombatant, dar aici te pândesc aceleaşi pericole ca pe noi ceilalţi, îi spuse doctorului.

Stroheim îşi aruncă privirea peste ocean şi se zgribuli, aşa încotoşmănat cum era. Abia aştepta să vină noaptea. Atunci, nava părea mai impozantă, invulnerabilă, la fel cum cabina lui şi infirmeria deveneau mai intime, ca un refugiu.

Privi oglinda argintie a apei şi ştiu că niciodată nu va fi acasă pe mare. Aici, sus, într-unul dintre cele mai înalte puncte de pe navă, era şi mai evident. Deşertul vast şi cenuşiu, nesfârşit în toate direcţiile, de la orizont la orizont, făcea din gigantica navă ceva fragil şi lipsit de apărare. Se gândi la Gudegast, un om care-i plăcea, deşi navigatorul evita orice contact mai apropiat. El era ca acasă aici în larg şi părea să se descurce cu mai mare uşurinţă decât alţii, care ar fi bâjbâit în hăţişurile unui oraş.

Un om paşnic, chiar dacă declaraţiile lui publice sugerau altceva. Un adevărat marinar, nu un ofiţer de carieră, ca Theil şi majoritatea celorlalţi. Se uită iarăşi la Hechler. Dar căpitanul? Nu intra în nici una dintre categoriile pe care le cunoştea. Un lup singuratic care acceptase rolul de conducător fără şovăială.

– Vi se întâmplă să aveţi vreodată îndoieli? întrebă Stroheim, gândindu-se că mersese prea departe şi că frânase contactul fragil înfiripat între ei.

Hechler se roti în scaun; albastrul ochilor lui părea şi mai intens în lumina stranie.

– Îndoieli? Dumneata ce crezi? Dumneata eşti expertul! Deveni din nou calm, poate mâhnit că garda îi fusese străpunsă atât de uşor. Mi-e plină ziua de îndoieli. Trebuie să cântăresc starea vremii, puterile mele, tăria şi slăbiciunea fiecăruia dintre cei aflaţi la bord. Nava e ca un lanţ: o verigă slabă poate duce la o catastrofă. Se strădui să zâmbească. Mulţumit?

Stroheim surâse.

– Mă bucur că sunteţi la comandă. Urăsc marea, dar dacă trebuie să fiu aici, aşa să fie.

Hechler nu-l privi.

– Eşti un om de lume. În timp ce eu colindam mările, învăţând meserie, dumneata ai văzut şi ai făcut o mulţime de lucruri. Presupun că războiul ţi se pare îngrozitor de suportat.

– La început am crezut că va fi sfârşitul existenţei, aşa cum o înţelegeam eu, răspunse Stroheim. Pe de altă parte, dumneavoastră trebuie să fi văzut războiul ca o culme a lucrurilor, o scenă firească pentru a pune în practică arta confruntării şi a exersa toate cele învăţate. Privi din nou profilul căpitanului şi adăugă: Dar am învăţat să trăiesc cu toate acestea Oamenii au nevoie întotdeauna de doctori.

Hechler sesiză amărăciunea din glasul lui.

– Ştiu că ai avut necazuri cu autorităţile. Stroheim se strâmbă.

– Se pare că toată lumea ştie. Îşi păstră cumpătul şi adăugă: Dar sunt un medic bun, şi chirurg pe deasupra. Altfel aş fi acum în uniforma de infanterist pe frontul rusesc, şi nu aici, pe crucişător.

– Vezi, dumneata, eu nu prea pricep felul ăsta de viaţă. Hechler făcu un gest vag spre geamul comenzii. Asta ştiu să fac cel mai bine.

Ochii lui Stroheim licăriră în spatele lentilelor prinse în rame aurii. Căpitanul încerca să ajungă pe ocolite la ceva ce-l măcina. Ca doctor, întâlnise de multe ori cazuri similare: pacientul în cabinetul lui de consultaţii pluşat, apropierea întortocheată de adevărata problemă...

Hechler aruncă o privire oamenilor de cart: chipuri familiare, bărbaţi maturi şi tineri care aveau încredere în el. Coborî vocea.

– Ştiu pe cineva care a dat şi el de belea. De fapt, chiar a fost arestat.

Stroheim îşi ţinu respiraţia.

– Un lucru destul de banal. Hechler păru să nu audă.

– Mă întreb ce fel de proces va urma? Schimbă brusc tactica. Aici, sub comanda mea, justiţia acţionează rapid, dar corect, zic eu. Niciodată nu voi pedepsi un marinar doar ca să-mi dovedesc autoritatea. Eu sunt comandantul, şi asta-i toată dovada de care au nevoie. Restul depinde de mine.

Stroheim îşi mută privirea la travers, unde peşti enormi ţâşneau din vâltoare, săgetau aerul, apoi plonjau din nou în adâncuri. Simţea ochii lui Hechler fixându-l şi intuia importanţa întrebărilor lui puse pe un ton indiferent.

– Depinde ce forţă de securitate e implicată.

– Să spunem că e cea de la vârf, Gestapoul. Vreau să spun că, sigur, trebuie să-şi facă meseria, dar totodată trebuie să acţioneze cu grijă, nu?

Stroheim îşi încleşta pumnii vârâţi în buzunare. Gestapoul. Cei mai *de jos,* i-ar fi numit el.

– Sunt nişte canalii! spuse printre dinţi. Se simţea mânat de aceeaşi îndrăzneală ca atunci când îi vorbise lui Theil de transmisia radio a britanicilor. O maşină de creat teroare, asta sunt! Brusc, îl privi în faţă pe Hechler şi continuă: Dacă prietenul dumitale se află în mâinile lor, se poate aştepta la tot atâta milă ca un eretic în faţa Inchiziţiei spaniole. Se întoarse la fel de brusc într-o parte şi bolborosi: îmi... îmi pare rău, domnule, nu am dreptul...

Tresări când Hechler îi puse mâna pe braţ.

– Nu e nevoie să te scuzi. Ţi-am cerut ajutorul. Mi l-ai dat. Îşi retrase mâna şi ochii lor se întâlniră. Până acum am fost în beznă.

Se auziră paşi tropăind pe scări şi oamenii de cart începură să se agite, nerăbdători să fie înlocuiţi şi să ajungă dedesubt, în cea de-a doua lume a lor.

Stroheim bătu în retragere în clipa în care Hechler vorbi din nou:

– Mai am o întrebare la care nu-ţi *cer* să-mi răspunzi. Încercă să zâmbească, dar ochii îi rămaseră reci şi imobili. O ştii pe soţia mea. A mai fost la tine pentru un avort, dar de data asta n-ai putut face nimic.

Stroheim se holbă la el.

– Ştiaţi?

– Bănuiam. După cum ai aflat, a fost pe navă. S-ar fi cuvenit să-mi dau seama de ce a venit, nu trebuia să am îndoieli, nu-i aşa?

– N-aţi fi fost primul înşelat, căpitane, spuse Stroheim cu glas scăzut. Ar fi pretins că era copilul dumneavoastră.

Hechler privi într-o parte. Cum de puteau unii să urască marea?

– Îţi mulţumesc pentru companie, spuse.

Stroheim se îndepărtă, în timp ce Kapitänleutnant Emmler, ajutorul ofiţerului cu artileria, apăru călcând apăsat pe comandă pentru a prelua primul cart al câinelui.

Când doctorul ajunse la scara interioară, Hechler îl strigă. Stroheim se întoarse spre el.

– Da, domnule căpitan? Hechler zise cu simplitate:

– Rămâne între noi.

Stroheim încuviinţă din cap, mişcat dintr-o dată de sinceritatea netulburată a superiorului.

– Desigur. Pe data viitoare.

Hechler se întoarse, din nou cu faţa spre ocean. Se întrebă cum de vorbise atât de deschis cu doctorul.

Nici măcar nu fusese nevoie să-l întrebe de Inger, căci totul i se putea citi pe chip. Dar, în sufletul lui, ştiuse şi el, şi asta îl durea cel mai tare.

*

* *

Micuţa cabină semăna mai degrabă cu un depozit sau cu magazia navei decât cu un loc de odihnă. Peste tot erau rafturi, burduşite cu colaci de frânghie, parâme de rezervă şi scripeţi. Sub pat zăceau înghesuite o mulţime de cutii misterioase, iar aerul era îmbâcsit cu miros de vopsele şi fum de ţigară.

Rolf Brezinka stătea turceşte pe pat, cu o pipă uriaşă între dinţi. În cabină era foarte cald, instalaţia de aerisire fiind deschisă la minimum, aşa că purta doar o flanelă de corp şi nişte pantaloni de lucru peticiţi. Ca şef de echipaj, locuia singur, între popota ofiţerilor şi sala de mese a maiştrilor. Făcea parte dintr-o generaţie pe cale de dispariţie, cum îi plăcea să spună adesea. Era omul care se pricepea la toate meşteşugurile marinăreşti. Putea matisi[30] cu aceeaşi dibăcie o parâmă de cânepă sau de sârmă şi cunoştea coca navei ca pe zbârciturile propriului său chip boţit.

În faţa lui, cu o ţigară înfiptă în colţul gurii, stătea Oskar Tripz, maistrul cu părul sur. Erau prieteni vechi şi, cu toate că amândoi îşi petrecuseră cea mai mare parte a vieţii în marina militară, fiecare servise între războaie în marina comercială, mai ales în vestita linie maritimă Hamburg-America, în perioada ei de glorie.

Când fusese recrutat pe *Prinz Luitpold,* Brezinka trăsese sforile pentru ca vechiul lui camarad şi tovarăş de conspiraţii să fie şi el numit aici. Sforile trase erau destul de neortodoxe, dar nu mai puţin influente decât ştabii de la statul-major.

– Nu e deloc simplu, Oskar. Masivul şef de echipaj, cu ţeasta lui turtită, pufăi privind încruntat prin vălătucii de fum. Ne-am mai pus noi pielea la bătaie, dar chiar aşa, niciodată.

Tripz rânji. La început se gândise să renunţe, să-i spună tânărului Stoecker o poveste şi să-l liniştească. Mai târziu, cu cât se gândise mai mult, cu atât riscul i se păruse mai neînsemnat. Trebuie că lăzile alea conţineau niscai pradă de război, nu exista alt cuvânt pentru aşa ceva. Tripz servise pe un distrugător în campania norvegiană şi văzuse cum ofiţerii superiori îşi îmbarcau captura să o ducă în Germania. Vai de bietul marinar care îndrăznea să pună mâna fie şi pe o sticlă de bere fără permisiunea lor. Totul era putred. Probabil că Leitner era băgat în afacerea asta până în gât, altfel pentru Tripz nava ar fi fost ultimul loc unde şi-ar fi depozitat marfa.

– Dar dacă ne înşelăm? Poate că toate lăzile sunt pline cu hârţoage, dosare secrete, chestii d-astea. Şeful de echipaj nu părea să fie de acord cu el. Dacă e aşa, o lăsăm baltă pe loc.

Brezinka îşi scoase pipa şi o agită spre el.

– Mare cutră eşti! Rânji. Şi cum am putea arunca o privire? Locul e păzit zi şi noapte şi doar n-avem de gând să amestecăm juma' din echipaj în treaba asta. Oi fi eu un bătrân ramolit, da' nu-s încă pregătit pentru plutonul de execuţie, nu, mulţam'!

– Nici eu. Tripz se scarpină în bărbie. Singurul moment când locul rămâne fără santinele e...

Şeful de echipaj ridică din sprâncene.

– Ştiu. Când tot echipajul e la posturile de luptă, tu în turela ta şi eu în compartimentul de combatere a avariilor. Nu, bătrâne, n-o să meargă.

Tripz oftă.

– Ce-ai zice de Rudi Hammer? Boţmanul îl privi, nevenindu-i să creadă.

– Rudi nebunu'? Te-ai ţicnit mai rău ca el!

Hammer era maistru în echipa de combatere a avariilor şi, în situaţia dată, părea cea mai bună alegere. Nu era lingău, nici măcar membru de partid şi, deşi vorbea foarte puţin, era simpatizat de toată lumea, poate datorită excentricităţii lui. Pasiunea sa era sticla. Se hotărâse să-şi păstreze îndemânarea de geamgiu, cu toată calificarea de mecanic, şi nimic nu-l putea opri. Superiorul îl muştruluise de multe ori pentru că-l prinsese dosind sticlă şterpelită în cabină; îl dusese şi la Theil din cauza asta. Sticla era periculoasă într-un spaţiu închis, mai ales dacă nava intra pe neaşteptate în luptă.

Era totuna. Nu lipseau cei care dădeau de înţeles că aparenta lui patimă nu era decât felul lui de a-şi păstra mintea întreagă.

– Nu te poţi bizui pe el, Oskar, ar putea să ne dea în gât secundului, insistă Brezinka.

Tripz clătină din cap.

– Îi urăşte pe ofiţeri, ştii şi tu, Rolf.

– Da, dar... Brezinka îşi căută cuvintele. Mă trec năduşelile numai când mă gândesc. Nu, mai bine să uităm toată povestea.

– Dacă Rudi are vreo îndoială, ştii la cine se duce mai întâi? nu se lăsă Tripz.

Boţmanul înghiţi în sec.

– Păi, la *mine.*

– Corect. Se aplecă şi-şi stinse ţigara. Am să-l pun în temă. Restul depinde de tine. Ştia că prietenul lui încă şovăie. Uite ce e, Rolf, am trecut prin multe împreună. Ţii minte când am vândut unui yankeu barca aia de pescuit care era a şefului căpităniei?

Şeful de echipaj zâmbi cu nostalgie.

– În zilele alea ar fi însemnat puşcărie, nu plutonul de execuţie.

– O să ne arunce ca pe nişte vechituri când se va termina porcăria asta. N-am de gând să-mi sfârşesc zilele pe un morman de gunoi, cerşind un colţ de pâine. Şi cred că nici tu?

Brezinka clătină din cap hotărât.

– Nu! La naiba, ai dreptate bătrâne. Hai să aruncăm o privire în lăzile alea. Făcu cu ochiul. Numa'aşa, de-al dracu'!

Râseră amândoi şi-şi strânseră mâinile cu un aer solemn.

– Nebunu' Rudi rămâne.

*
* *

Şedea, ca şi mai devreme, sprijinită pe perne. Chipul ei arăta palid în lumina cuşetei.

Hechler îl auzi pe sanitarul lui Stroheim părăsind cabina şi, după o uşoară ezitare, se aşeză pe marginea patului.

Erika îl privi şi remarcă:

– Pari obosit.

Văzu că fata îşi ţine mâinile sub cuvertură. Pentru cazul în care el ar încerca să i le atingă, gândi Hechler.

– Cum te simţi? Ea zâmbi.

– Tangajul e îngrozitor. Aproape că mi-a fost rău. Citi îngrijorarea de pe chipul lui şi adăugă: Mă simt bine. Pe cuvânt.

Hechler auzi uruitul surd al instalaţiilor şi ţârâitul îndepărtat al unui telefon. Poate că-l căutau. Nu, telefonul roşu fixat lângă pat tăcea. Parcă în bătaie de joc.

Se apucă să-i explice că micşorase viteza pentru ca nava să ajungă în punctul de întâlnire la momentul stabilit.

Fata ascultă în tăcere, cu ochii nedezlipiţi de chipul lui.

– Nu te-ai săturat de toate astea? Scoase o mână de sub pătură şi-l prinse de braţ. Pentru tine nu se termină niciodată, aşa-i?

El îi privi mâna, aşa cum făcuse şi atunci pe puntea de comandă, prima oară. Delicată, dar fermă. Băgă de seamă că i-o strângea într-a lui.

– Ştii ceva despre povestea cu trimiterea avioanelor înaintea navei?

– Da. Amiralul a coborât să mă vadă. Simţi că el era gata să-şi retragă mâna şi-i spuse: Nu, te rog rămâi aşa!

Hechler se strâmbă, nemulţumit.

– Mă port din nou ca un idiot.

Îi strânse mâna la rândul ei şi-i zâmbi.

– Un idiot simpatic.

– Crezi că planul e realizabil?

Şi-i imaginase pe cei doi piloţi rătăcindu-se şi zburând în neştire, înainte să se prăbuşească în ocean.

Ea păru surprinsă, chiar mişcată că i se cerea părerea.

– Da, cred că se pot descurca. După aceea...

Hechler alungă problema din minte şi schimbă vorba:

– Vreau să te faci bine cât mai curând. Îi cercetă chipul, trăsătură cu trăsătură. Rândunica mea trebuie să se întoarcă acolo sus, unde se simte liberă. Aş vrea...

Fata îi simţi ezitarea şi întrebă cu blândeţe:

– Ai vrea ca eu să nu fiu acum aici, asta e? Veţi intra în luptă, mai devreme sau mai târziu, şi te temi pentru mine. Încercă să se ridice în capul oaselor, dar căzu pe spate la loc. Chiar crezi că nu ştiu ce-ţi trece prin minte? Te-am urmărit, am ascultat ce spun oamenii tăi, am adunat crâmpeie despre tine, pentru că asta e tot ce am! Îşi îngropa capul în pernă. Nu pricepi, prostule, că vreau ca tu să mă placi! Începu să suspine; câteva lacrimi i se prelinseră pe obraz şi apoi pe pernă. Şi arăt groaznic. Cum ai putea să simţi mai mult?

Hechler îi strecură o mână sub cap şi o întoarse cu faţa spre el. Avea părul umed, iar la gât îi pulsa nervos o arteră. Simţi nevoia s-o strângă la piept, să uite deznădejdea din ei şi povara copleşitoare a navei. Îi şterse uşor faţa cu un colţ de cearşaf şi-i şopti:

– Batista mea nu e destul de curată pentru asta! O văzu privindu-l cu buzele uşor întredeschise şi se grăbi să adauge: Nu arăţi deloc groaznic. Nici dacă ai vrea, n-ai putea. Îi mângâie obrazul şi-i îndepărtă o şuviţă de păr din ochi. Şi să ştii că-mi placi. Încercă să se stăpânească. Mai mult decât ar trebui. Ce noroc...

Ea îi acoperi gura cu degetele.

– Nu spune nimic. Nu acum. Lumea se prăbuşeşte în jurul nostru. Haide să păstrăm ceea ce avem.

Se trase mai aproape de el, acoperindu-i faţa cu părul ei.

– M-ai salvat... N-am să uit niciodată. Doream să ştii asta.

Era prea mult pentru ea, şi Hechler simţi cum somnul o biruie din nou.

O lăsă uşor pe pernă şi o înveli până la bărbie. Din cabina alăturată se auzi agitaţia zgomotoasă a sanitarului, probabil un semn că doctorul îşi începuse vizita.

Se aplecă şi-o sărută uşor pe buze.

În cealaltă cabină sună un telefon; se întoarse spre uşă în clipa în care sanitarul în halat alb se strecură înăuntru.

– Amiralul, domnule comandant.

Hechler înclină din cap şi-şi plecă încă o dată ochii spre chipul ei. Adormise, cu colţurile gurii încremenite într-un surâs firav.

Să păstrăm ceea ce avem.

Descoperi că se simţea împăcat cu acest gând, deşi, cu doar câteva clipe mai devreme, fusese convins că nu mai are pentru ce lupta.

Capitolul 13
REVELAŢII

Comodorul-interimar James Cook Hemrose aţinti binoclul spre crucişătorul care se apropia şi îl urmări cum virează într-un arc larg, pregătindu-se să ia poziţie la pupa lui *Pallas.*

Ar fi trebuit să se simtă pe deplin mulţumit, chiar mândru. Nou-venitul - cel de-al treilea vas din escadra sa - era *Rhodesia,* o navă graţioasă, armată cu douăsprezece tunuri de şase ţoii. Rapidă şi destul de modernă după standardele războiului, era comandată de căpitanul Eric Duffield, din aceeaşi generaţie cu Hemrose; fuseseră chiar colegi la Dartmouth. Hemrose se strâmbă posomorât. Parcă trecuseră o mie de ani.

Zări licărirea diamantină a lămpii de semnalizare de pe vas urmată de anunţul maistrului-şef:

– Semnal de pe *Rhodesia,* dom'le comodor. „Suntem onoraţi să fim alături de voi!"

Hemrose ar fi vrut să-i dea un răspuns în bătaie de joc, dar era prea iritat. Ştia foarte bine că Duffield nu avea nici un motiv să se bucure că i se ordonase să vină aici, tocmai sub comanda lui. Fuseseră întotdeauna rivali. Chiar şi la femei.

– Confirmă de primire! spuse răstit.

Ciudat, deşi aceste crucişătoare din clasa *Mauritius* erau ceva mai mici decât nava lui, păreau mai mari şi mai zvelte.

Distrugerea convoiului de către corsarul german fusese o lovitură serioasă, cu atât mai mult cu cât neamţul era căutat de o mulţime de vase de război. Pe de altă parte însă, toată povestea nu făcea decât să-i întărâte şi mai tare; o simţise şi el când vizitase nava neozeelandeză *Pallas.* Toţi erau plini de hotărâre şi dorinţă de răzbunare.

E drept, exista şi riscul apariţiei îndoielilor, chiar al scăderii încrederii, cu perspectiva retrimiterii lui la îndatoririle obişnuite. Încercă să nu se gândească la celălalt pericol important: promovarea lui temporară se putea duce pe apa sâmbetei. Scrâşni din dinţi. *Pentru totdeauna.*

Coborî binoclul şi privi noul crucişător care-şi continua ocolul, însoţit de un vârtej impresionant de spumă lăptoasă. Vremea era fără cusur. Cerul azuriu era limpede, iar razele soarelui scoteau în evidenţă puntea pătrată şi coşurile înclinate ale *Rhodesiei,* ca şi cele patru turele cu câte trei guri de foc. Când Duffield avea să-şi termine parada

şi să-şi poziţioneze perfect nava în formaţie, fără îndoială că o să transmită un nou semnal. Ca să spună cât de rău îi părea că vânătoarea încetase. Ceea ce, bineînţeles, ar însemna exact contrariul.

Hemrose îl văzu pe comandorul Godson dând târcoale şi-l întrebă:

– La ce oră este prevăzută sosirea noastră la Simonstown? Comandorul îl privi cu un aer şovăitor. Hemrose devenise şi mai dificil de la aflarea „bombei", cum era numită la popota ofiţerilor. Godson îl înţelegea pe Hemrose, deşi în secret nu regreta câtuşi de puţin că fuseseră scutiţi să dea ochii cu o navă ca *Prinz Luitpold.*

– Vom acosta mâine la ora şaisprezece. Hemrose întorsese noua situaţie pe toate feţele. Primiseră un mesaj interminabil din partea Amiralităţii, plus un şi mai lung raport informativ. Totul era destul de limpede. Trebuia să-şi înfrângă dezamăgirea, chiar şi orgoliul, şi să recunoască. Un submarin american apucase să transmită un scurt semnal de urgenţă în care anunţa că este în contact cu corsarul. A urmat un mesaj şi mai laconic, prea trunchiat însă pentru a putea fi decodificat cum se cuvine. Fusese ultimul lui cuvânt.

Când, în sfârşit, vasele militare americane au ajuns în zonă, n-au găsit, după o zi întreagă de căutări, decât o pată de ulei lată de două mile şi câteva aşchii de plută de felul celei folosite în interiorul, submarinelor pentru diminuarea condensului. Mai târziu, după încă o zi de explorări, una dintre nave a cules câteva rămăşiţe omeneşti. După relatările tuturor martorilor, rămăşiţele îngrozitoare nu le putuseră da alte indicii, decât că aparţineau unor nemţi.

Se ştia că submarinul american se ciocnise cu un cargou care nu izbutise să oprească după ce avuseseră un scurt contact radio. Comandantul american anunţase că se întoarce la bază în imersiune incompletă din cauza avariilor suferite de cocă şi hidroglisoare.

Hemrose analizase radiogramele cu multă atenţie. Îl chemase apoi pe comandorul neozeelandez Chantrill pentru consultări.

Acesta comentase filozofic: „Deci yankeul a încasat o salvă norocoasă. Ne-a tras-o. Da' 1-a şi costat..."

Hemrose se prăbuşi în scaunul de pe puntea de comandă şi zise:

– Toby, transmite o radiogramă la Simonstown. Escadra se va alimenta la sosire. Dar de pe *şlepuri,* nu la cheu! îşi plesni palmele: Vreau să fiu gata să ies în larg la prima ştire.

Godson deschise gura să spună ceva, dar o închise imediat. Era clar că va mai trece multă vreme până când şeful lui va accepta inevitabilul. În cele din urmă îndrăzni:

– N-o să le convină, domnule comodor.

Hemrose se lăsă să alunece din scaun.

– Tot statul-major al navei să vină imediat în camera hărţilor, se răsti el. Am o *presimţire* în legătură cu ticălosul ăsta de neamţ.

Câteva minute mai târziu îşi privea echipa în umbra răcoroasă a spaţioasei camere a hărţilor. O colecţie destul de amestecată, gândi Hemrose. Dar trebuia să admită că se descurcaseră bine în noul lor rol. Până şi preotul, care născocise un soi de dosar special cu rapoarte de observare şi informaţii din surse neutre. Totul se potrivise neaşteptat de bine, până la veştile despre submarin.

Ştia că sunt cu ochii pe el, încercând să ghicească în ce toane se află. Asta îi convenea. Considerase întotdeauna că teama subalternilor este cel mai bun aliat în conducerea operaţiunilor militare navale.

Ofiţerul cu navigaţia avusese grijă să actualizeze zilnic hărţile, adăugând convoaiele, grupurile de escortoare şi navele străine izolate aflate pe oceanul care prin întinderea lui atingea două continente.

Era însemnată chiar şi poziţia unei nave-spital singuratice. Acestea se găseau în permanenţă în pericol. Un comandant de U-boat putea scufunda una din greşeală doar pentru că nu avea răbdare să-i identifice însemnele de recunoaştere sau punţile, întotdeauna puternic luminate în timpul nopţii. Altul, aflat în drum spre bază, putea face acelaşi lucru numai pentru că acţiunea lui de căutare a victimelor fusese recompensată insuficient.

Hemrose şi-l imagină pe căpitanul german. Nu, nu era genul care să scufunde o navă-spital, cu încărcătura ei de bolnavi şi răniţi. Hemrose nu-l admira câtuşi de puţin pe Hechler. Nici măcar nu ştia altceva despre el decât datele oferite de rapoartele informative şi articolele din ziare. Cunoştea însă meritele lui de marinar curajos. Nu putea uita cum se clătina nava sub biciuirea teribilă a tunurilor de opt ţoli. Hechler era dintre cei care aveau curajul să rişte; nu şi-ar fi pus reputaţia în joc omorând răniţi fără apărare.

– Ce ştim până acum, domnilor? întrebă. Ce ştim *cu adevărat!* Cum nu primi nici un răspuns, continuă: Au fost pescuite câteva cadavre de nemţi, dar nu putem avea siguranţa că erau de pe *Prinz Luitpold.* Şi chiar aşa, e posibil ca nava să fi fost doar avariată şi să se fi pus între timp la adăpost, pregătindu-se să reintre în luptă când va fi în stare.

Ofiţerul cu navigaţia, un locotenent tinerel, care-şi dovedise calităţile, convingându-l până şi pe Hemrose, îndrăzni:

– Eu cred în ultima variantă, domnule comodor. Nava a suferit unele stricăciuni şi se îndreaptă din nou spre bază. Privi spre ceilalţi ca şi cum le-ar fi cerut sprijinul. Şi de ce nu? Au făcut praf un întreg convoi şi alte câteva nave pe deasupra, aşa că vor fi întâmpinaţi ca nişte eroi la întoarcerea în Norvegia, sau mai ştiu eu unde.

Hemrose înclină din cap, fără ca trăsăturile lui aspre să lase să se înţeleagă mai multe.

– Bine gândit, pilotule. Dacă e aşa, flota de apărare va pune în sfârşit laba pe ticăloşi. Privi în jur. Alte păreri?

Preotul îşi drese glasul:

– Dar dacă corsarul este încă în libertate, domnule? Încotro se va îndrepta? De unde va lua combustibil?

O întrebare a dracului de bună. Văzu că preotul se crispează la auzul remarcii lui grosolane, cum de altfel se şi aştepta. Probabil că se vor năpusti asupra marelui convoi cu trupe, deşi eu unul cred că au cam întârziat. Escorta a scufundat deja două U-boat-uri şi n-a pierdut până acum nici o navă.

Ofiţerul cu navigaţia bătu cu degetul pe hartă.

– Să nu uităm convoiul cu minereu de fier, domnule comodor. Trebuie să fi ajuns pân-acum în apropiere de Falklands. Ridică harta şi privi dedesubt. Ar mai fi cele două plecate din Durban, ambele spre Regatul Unit, şi, desigur, masivul convoi cu petrol din Golf.

Hemrose îşi imagină reţeaua traseelor urmate de convoaie spre şi dinspre Marea Britanic. De-a lungul a două războaie, aceste aceleaşi artere vitale aproape că fuseseră tăiate. Dacă se va întâmpla aşa ceva, ţara lui şi, în consecinţă, aliaţii ei slăbiţi vor fi doborâţi cu uşurinţă. De prea multe ori convoaiele distruse în Atlantic depăşiseră capacitatea lor de a le înlocui. Fusese o bătălie înverşunată încă din prima zi, iar pierderile deveniseră înspăimântătoare. Şi totuşi, oamenii continuau să ia drumul mării, iarăşi şi iarăşi, cu doar câteva nave de escortă improvizate la repezeală care să-i apere sau să piară o dată cu ei.

Se închipui pe sine la bordul lui *Wiltshire,* un corsar singuratic, asemenea navei lui Hechler. *În libertate* - cum se exprimase preotul. Nu-i displăcea. Dar „slujitorul Domnului" pomenise de aprovizionarea cu combustibil. *Prinz Luitpold* trebuia să dea o lovitură zdravănă înainte să se întoarcă acasă. Minereul de fier?

Studie cu atenţie harta, pe care umbra lui se desena ca un nor. Pe vremuri, fierul ar fi fost vital, acum, nu. Doar dacă Mister Hitler n-avea de gând să scoată din joben vreun alt iepure. Ruşii îşi continuau înaintarea, iar Aliaţii se pregăteau să traverseze Rinul. Părea încă greu de crezut, după toată suita de retrageri şi greşeli stupide.

Poate convoiul de la Durban, atunci? Cercetă însemnările navigatorului bătute la maşină: ore, zile, date meteo şi chiar informaţii despre navele de escortă.

– Eu aş miza pe lozul cel mare, spuse hotărât. Dădu la o parte hărţile de deasupra. Tancurile petroliere. Este totuşi convoiul cel mai de preţ, oricât ar bate câmpii ziarele.

– Dar asta ar însemna un risc enorm, domnule, îşi dădu cu părerea comandorul. Văzu furia mocnită din privirea lui Hemrose şi ezită: Pentru nemţi, vreau să spun...

– Sigur că asta ar însemna. Se îndreptă de spate, decis ca în cel mai scurt timp să tragă o duşcă de gin ca să-şi mai limpezească gândurile,

apoi continuă: În caz că se grăbeşte să pornească în căutarea convoiului, ar putea fi surprins de partea cealaltă a Capului Bunei Speranţe.

– Dar dacă Guvernul şi Comandantul Suprem au prevăzut asta, e clar că..., interveni din nou comandorul.

Hemrose îi zâmbi îngăduitor. Stupiditatea lui Godson era oarecum liniştitoare. Notă faptul că nici unul dintre ei nu mai continua să susţină că *Prinz Luitpold* fusese distrus şi că-şi pierdeau timpul.

Înclină din cap aprobator; hotărârea era luată.

– Ai transmis mesajul la Simonstown? Comandorul oftă.

– Totul e aranjat, domnule. Hemrose îşi frecă palmele.

– Adunarea comandanţilor imediat după ce ancorăm!

Navigatorul îşi ridică ochii de pe hartă şi întrebă simplu:

– Dar dacă ne înşelăm, domnule comodor? Hemrose nu se grăbi să răspundă.

– Vrei să spui dacă *eu* mă înşel, pilotule?

Râseră cu toţii, politicoşi.

Hemrose îşi scoase chipiul şi-l studie. Nu i-ar sta rău cu încă un rând de frunze de stejar, gândi el.

– Nevastă-mea n-ar fi deloc încântată, spuse.

Nici unul dintre cei de faţă nu crezu că vorbeşte serios.

*

* *

Korvettenkapitän Josef Gudegast stătea cu mâinile în şolduri şi aştepta ca piloţii celor două Arado să mai mâzgălească două-trei notiţe în caietele lor. Deşi părea să urmeze o nouă zi călduroasă, în postul de observare aerul zorilor era rece şi umed. Uşa masivă de oţel culisă uşor într-o parte şi Gudegast zări silueta comandantului profilându-se pe cenuşiul posomorât al cerului.

– Sunt aproape gata, dom'le comandant.

Hechler aruncă o privire celor doi piloţi care luaseră poziţie de drepţi.

– Pe loc repaus!

Ştia că Gudegast se va ocupa de tot. O mai făcuse de multe ori, însă piloţii erau obligaţi să-şi cunoască misiunile. Ambele hidroavioane fuseseră uşurate de tot ceea ce era inutil. N-aveau să transporte nici măcar bombe.

Leitner precizase iritat atunci când se pusese problema: „Avem de gând să folosim staţia radio, nu să-i facem praf antena!"

Acum era sus, pe puntea lui, nerăbdător, dornic să pornească acţiunea.

Hechler recapitula: cele două avioane urmau să amerizeze pe o fâşie îngustă de apă, aflată la adăpost, iar desantul să pornească

imediat spre ţărm în bărcile pneumatice din cauciuc. Avioanele aveau să fie pline ca nişte cutii de sardele, gândi el. Şovăise îndelung asupra alegerii Oberleutnantului Bauer ca responsabil al misiunii. Numirea lui părea justificată, din moment ce era specialist în transmisiuni. Totuşi, avea destul de puţină practică în teren, aşa că adjunctul lui urma să fie un maistru cu experienţă. Opt oameni cu totul, exceptând piloţii. Buletinele informative erau ferme în privinţa staţiei radio. Nu funcţionase niciodată la întreaga capacitate, iar rapoarte demne de încredere susţineau că inamicul intenţiona transformarea ei într-un radiolocator gigantic. Invadarea Europei o preschimbase într-un lux nedorit. Pe colţul de stâncă se găseau doar trei oameni. Gudegast comentase odată: „Ce război mai e şi ăsta. S-ar putea ca nenorociţilor de-acolo să nu le spună nimeni când s-a sfârşit totul sau cine a învins!"

Theil se oţărâse la el: „Războiul se va termina pentru *ei* dacă vor încerca să saboteze staţia!"

Sărmanul Theil... Părea şi mai încordat, iar ridurile de la colţurile gurii i se adânciseră.

– Buletinele meteo sunt promiţătoare, spuse Hechler. Privi cele două avioane şi îşi reaminti cum se înfuriase Leitner când îi sugerase că ar fi mai potrivit să fie trimis noul Arado, iar celălalt - pe deplin operaţional - să rămână la bord pentru orice eventualitate.

Leitner strigase: „Asta este atitudine defetistă, căpitane! Pentru un om de acţiune prudenţa ta mi se pare exagerată! Avionul cel nou va fi folosit *când voi spune eu!"*

Şi el părea să stea ca pe ghimpi. Perspectiva acţiunii, lipsa aparentă a vreunui semn din partea inamicului - era ca şi cum navigau pe o ceaţă de nepătruns.

Hechler privi ceasul din perete: cinci minute. Dădu din cap spre piloţi.

– Succes!

Îşi aminti de scrisorile pe care le trimisese părinţilor celor care pieriseră în Baltica. Chipurile lor i se şterseseră deja din memorie. Îşi stăpâni cu greu un fior.

Se îndreptă spre puntea prova şi observă că oamenii de veghe şi echipele de servanţi se îmbulzeau spre posturile de luptă.

„Uite-l pe comandant!" Aproape că le putea auzi şoaptele. „Arată îngrijorat?"

Aşteptă ca un marinar să şteargă umezeala de pe scaunul metalic, apoi se aşeză.

Korvettenkapitän Werner Froebe avea cartul de dimineaţă. Îmbujorat în aerul rece, stătea cu mâinile-i uriaşe căuş în jurul repetitorului giro de parcă ar fi fost o ceaşcă de cafea. Tânărul Jaeger se afla în apropiere, gata să transmită ordinele, să observe şi să

învețe. Părea că se maturizase brusc după episodul cu barca de salvare şi cel cu convoiul.

Hechler se gândi la cei doi supravieţuitori. Bătrânul boţman zăcea încă într-un soi de buimăceală, iar Stroheim spunea că rareori era atent la ceea ce se întâmpla în jur. Celălalt, camaradul lui mai tânăr, pe nume Ames, îşi revenise complet. Hechler îşi aminti cadavrele purtate de valuri... De parcă cineva ar putea rămâne nemarcat de o asemenea experienţă.

Theil veni lângă el pe grătare, reglându-şi puternicul binoclu cu degete nervoase.

Hechler îi aruncă o privire.

– După ce dăm de convoi, Viktor, ne putem întoarce acasă. O să ne croim drum prin mijlocul flotei engleze, dacă va fi nevoie.

Primul Arado prinse viaţă, împrăştiind în aer mirosul pătrunzător de benzină cu cifră octanică ridicată. Elementul-surpriză era totul. Greu de crezut că cei care serveau staţia radio ar fi putut bănui măcar ce s-a abătut asupra lor. La urma urmei, aşa ceva nu se mai întâmplase niciodată.

Un telefon zbârnâi scurt şi marinarul care răspunse strigă:

– Totul e gata, dom'le comandant!

Hechler şi-l imagină pe Leitner pândind de sus, din cuibul lui blindat. Dar nu se întoarse să se uite.

– Porniţi!

Avionul mugi pe catapulta abruptă, plonja nesigur spre apă, apoi prinse puteri şi se înălţă, în sfârşit, îndepărtându-se de nava care înainta la pas.

Se auziră voci dinspre scara de la tribord.

– Aveţi un vizitator, domnule comandant, anunţă Jaeger.

Hechler se răsuci tocmai la timp ca să prindă nemulţumirea încruntată a lui Theil şi rânjetul fugar al unui semnalizator.

Erika Franke traversă puntea de comandă cu băgare de seamă. Se sprijini de un montant să-şi tragă sufletul, cu părul revărsat peste gulerul hainei. Hechler îi oferi braţul şi o conduse până la scaun. La un moment dat ridică privirea spre puntea lui Leitner şi i se păru că vede chipiul amiralului dispărând în grabă din vedere.

– Cum te simţi? o întrebă.

Observă felul în care-şi proteja locul rănit şi se întrebă de ce venise. Urcase toate scările alea şi era încă atât de slăbită de pierderea de sânge...

Fata se aşeză pe scaunul metalic şi îşi îngropa bărbia în eşarfă.

– Doctorul a spus că nu e nici o problemă. Urmări cum cel de-al doilea Arado se îndepărta vâjâind, vopseaua de camuflaj făcându-l să pară contopit cu apele întunecate. Deja mă simt mai bine.

Hechler îl auzi pe Froebe:

– Camera de filmat e din nou pe fază, după câte văd! Pe Dumnezeul meu, o să ajungem cu toţii stele de cinema!

Hechler o privi şi descoperi că prezenţa ei îl putea face să se rupă de problemele imediate. Următoarea întâlnire de aprovizionare. Convoiul. Preţul în nave şi oameni. Poate că după aceea Leitner va fi în sfârşit mulţumit. Ar trebui să fie.

– Arăţi prea bine, îndrăzni el. Ţi-a revenit şi culoarea în obraji...

Fata îşi întoarse ochii spre căpitan şi câteva clipe fură prinşi amândoi într-o mreajă, ca o îmbrăţişare fizică, deşi nici unul dintre ei nu se mişcase.

– De la postul de transmisiuni, dom'le comandant, strigă un marinar. Au interceptat un mesaj şi cer instrucţiuni.

Hechler făcu un semn din cap.

– Du-te tu jos, Viktor. S-ar putea să nu fie nimic important, dar avem nevoie de orice informaţie care apare.

Se gândi la comentariul sarcastic al lui Froebe şi apoi la sfârşitul oribil al submarinului de aprovizionare. Iniţial, Leitner spusese că femeile din echipa de filmare, împreună cu bobinele trase, aveau să fie transbordate pe vasul de aprovizionare. Fusese prevăzut ca „vaca-de-muls" să se întoarcă la bază şi să-şi completeze stocul de combustibil. Bănuia că cele două femei nu erau câtuşi de puţin încântate: nevoite să aştepte o altă întâlnire, aveau dinainte şi perspectiva unei noi bătălii. Cu puţin noroc, puteau scăpa cu faţa curată. Toate escortoarele grele ale inamicului însoţeau marele convoi cu trupe, iar alte unităţi înaintau în viteză spre Nord, cu cine ştie ce misiuni. Era foarte probabil ca, în ciuda importanţei lui, convoiul de tancuri petroliere să nu se poată bizui în lunga cursă spre Biscaya decât pe viteză şi pe o escortă modestă.

Fata continua să-l privească; ochii ei căprui păreau deosebit de luminoşi, în pofida umbrelor pâcloase ale dimineţii.

– Parcă nu se mai sfârşeşte. Iar şi iar, la infinit...

Puse mâna pe balustrada de sub geamul comenzii, la doar câţiva centimetri de-a lui.

– Avioanele au dispărut din vedere, dom'le comandant! anunţă o altă voce.

– În regulă.

Hechler se uită la mâna ei. Încerca o suferinţă aproape fizică. Dar nu se mai simţea ridicol, chiar dacă şi acum orice fel de viitor i se părea un vis fără rost.

– Îţi pare rău după ea? întrebă Erika cu glas scăzut. Hechler făcu ochii mari.

– Nu. Adică... nu sunt sigur. Dacă aş spune că viaţa mea în afara acestei nave nu a însemnat nimic, ar fi ca o trădare... o jignire nedreaptă.

Cuvintele păreau să ţâşnească din el. Nu-şi amintea să mai fi fost vreodată atât de deschis cu cineva. Era ca şi cum şi-ar fi lepădat hainele şi-ar fi rămas fără apărare.

– Ştiu la ce te gândeşti, Dieter, spuse ea. Dar greşeşti. Te apreciez cu atât mai mult pentru sinceritatea ta şi pentru simţul onoarei.

Hechler abia dacă îşi dădu seama că-i spusese pe nume şi că, preţ de câteva clipe, degetele ei zăboviseră pe încheietura mâinii lui.

– N-am întâlnit niciodată pe cineva ca tine, adăugă Erika. Îşi retrase mâna şi se înfiora. Mă vei sili să spun? N-ai să mă dispreţuieşti dacă-ţi spun?

El o privi. Siluetele de pe puntea de comandă păreau fluide, asemenea umezelii de pe piesele metalice.

– Nu te voi sili. Am s-o spun eu, indiferent dacă se cade sau nu.

– Putem hotărî împreună, răspunse ea.

– Adevărat. Privi într-o parte, speriat că nepriceperea lui în găsirea cuvintelor ar putea-o face să se răzgândească. Te doresc.

Sunase atât de searbăd şi stângaci, încât ridică ochii spre ea, aşteptându-se să citească supărare sau dispreţ. Fu surprins de fericirea din privirea fetei, o strălucire ca aceea de-atunci, în cabina lui.

– E tot ceea ce mi-aş fi dorit să aud, şopti Erika. Ştiam că se întâmplă ceva, am simţit de la început. Scutură din cap, ca şi cum nu-i venea să creadă. Trebuie să stăm de vorbă.

Vocea lui Jaeger îi întrerupse:

– Postul de transmisiuni, domnule comandant, îi întinse receptorul, cu ochii la fată.

– Domnule căpitan? Era Theil.

– E doar un post de radio brazilian, domnule.

Părea iritat, ca şi cum pentru o asemenea problemă ar fi trebuit trimis un ofiţer aspirant şi nu el.

Hechler scrută orizontul. Lumina devenea tot mai puternică, încercă să analizeze situaţia. Până la avanpostul radio erau o sută de mile. Trebuie că avioanele au ajuns deja. Va mai aştepta cinci minute, apoi cu toată viteza înainte. *Prinz,* va fi acolo în trei ore. Până atunci... - privi spre scaun, dar era gol. Se uită la Jaeger.

– A coborât, domnule comandant.

Vorbise cu aparentă nepăsare, dar pe chipul lui fraged se puteau citi o mie de întrebări. Ceva ce merita să-i povestească tatălui său erou, dacă vor ajunge vreodată acasă.

Îl auzi pe Theil bombănind uşor în telefon. Părea nervos.

– Nu contează, Viktor, îi spuse. Verifică. Poate că afli ceva, cine ştie. Puse receptorul în mâna lui Jaeger. Transmite-i ofiţerului cu navigaţia să vină aici.

Zâmbi când văzu că Gudegast era deja prezent. Tocmai îndepărta învelitoarea de pânză de pe harta operativă, după ce mai întâi aruncase o privire pe cerul senin.

– Ce părere ai?

Gudegast îşi împinse buza de jos în afară, astfel că barba încâlcită şi pestriţă se răsfiră peste uniformă.

– Acum, dom'le comandant.

Hechler încuviinţă. Postul lor de transmisiuni ar fi recepţionat orice semnal de alarmă transmis de pe insulă în cazul în care misiunea eşua. Desigur, exista şi posibilitatea ca cei doi piloţi să se fi rătăcit. Văzu expresia de pe faţa lui Gudegast şi ştiu că aşa ceva era foarte puţin probabil.

– Preia comanda. Maşinile cu toată viteza înainte! Atenţionează-i pe cei de la radar şi spune-i ofiţerului cu artileria să-şi adune oamenii pentru debarcare.

Hechler nu se număra printre cei care aveau să pună piciorul pe ţărm. Nimic nu mai era sigur. Ar fi simţit însă o mare uşurare să calce iarăşi pe uscat. împreună cu ea. Mână în mână. Doar câteva clipe, ca o himeră. Izbutise să-i spună. *Te doresc.* Îşi analiză sentimentele şi cuvintele i se părură mai grăitoare ca niciodată. Era adevărat. Se lăsă în scaunul metalic. Fusese iubită, poate chiar căsătorită. Reflectă din nou. La urma urmei, nu era câtuşi de puţin un vis.

*

* *

Theil privea umerii încovoiaţi ai transmisioniştilor şi asculta murmurul continuu al semnalelor Morse şi paraziţilor din difuzoare. Ofiţerul de serviciu, tânărul Leutnant zur See Ziegler, se uita la el îngrijorat:

– Nu sunt sigur, domnule... Şeful meu nu mi-a dat nici o instrucţiune...

Theil îl ţintui cu privirea.

– Rezolv eu asta!

Încercă în zadar să deschidă uşa biroului personal al lui Bauer, apoi zgâlţâi clanţa furios.

– Este... e încuiată, domnule, se bâlbâi Ziegler.

– Văd şi eu, nătărăule!

Îşi dădea seama că exagera, dar nu se putea stăpâni. Poate din cauză că îl văzuse pe Hechler cu fata aia. Doar e însurat! Ce-o fi în capul lui?

– Dă-mi cheia!

Tânărul ofiţer forţă un sertar şi i-o înmâna. Theil observă că avea agăţată o etichetă roşie. Asta însemna că putea fi folosită numai în cazuri de extremă urgenţă. Scrâşni din dinţi. Ce nerozie să-ţi închipui

că în ultimele clipe ale unei nave i-ar mai păsa cuiva de etichete colorate.

Trânti uşa după el şi se prăbuşi în scaunul lui Bauer. Curios, din momentul preluării navei de la constructori nu mai pusese piciorul aici. Un loc tainic. Un adevărat „centru nervos".

Îşi recapătă calmul şi inspiră adânc de câteva ori.

Pe birou trona fotografia înrămată a unui tânăr ofiţer de marină. O privi îndeaproape şi mormăi. Era Bauer în persoană. Tipic pentru el. Se gândi la izbucnirea lui Stroheim din careu şi la privirile încremenite ale celorlalţi ofiţeri în timp ce doctorul făcea propagandă inamicului în gura mare. Nici nu-i de mirare că britanicii revendicau tot felul de victorii, pentru ei şi aliaţii lor. Contau pe fraieri ca Stroheim care să-i asculte şi apoi să răspândească otrava.

Mai era o cheie pe şnur, mult mai mică decât prima.

Theil trase cu urechea la susurul harnic de dincolo de uşă, din camera transmisioniştilor. Îşi reluaseră lucrul, fiecare gândindu-se probabil la stânjeneala tânărului ofiţer pe care-l pusese la punct. „Las' c-o să-i prindă bine", îşi spuse fără părere de rău. „Toţi am trecut prin aşa ceva". Băgă cheia în broasca unui sertar metalic şi-şi ţinu răsuflarea când auzi declicul.

Era comandant secund. În timpul luptei, locul lui era la postul de combatere a avariilor, pe când Hechler stătea de regulă neclintit pe puntea deschisă, dispreţuind siguranţa blindajului masiv al postului de observare. Theil se gândise adesea la asta. Bănuia că şi altor ofiţeri aflaţi în situaţia lui le-ar trece prin minte posibilitatea deloc de neglijat de a îmbrăca uniforma comandantului căzut la datorie.

Chiar şi Leitner putea să moară în luptă. Theil se închipui dintr-o dată întors acasă în Schleswig-Holstein pentru a fi decorat de Conducătorul însuşi.

Mâna i se opri şovăind pe un dosar rozaliu, a cărui copertă era împodobită cu pajura nazistă şi ştampila Serviciului de Informaţii al Marinei. Îl deschise cu o mişcare, şi inima îi îngheţă. Numele lui era caligrafiat în partea de sus a paginii. Numărul matricol, gradul, data numirii în funcţie, totul... Până şi fotografia din ziua în care se îmbarcase pe navă. Îşi simţi degetele ca paralizate, incapabile să întoarcă foile. Vru să încuie sertarul şi să plece imediat. La naiba cu transmisia brazilienilor! Sub prima pagină se găsea un raport informativ, bătut de curând la maşină pe hârtie fină. Privirea i se înceţoşa pe măsură ce-l parcurse începând cu partea de jos, unde semnătura lui Leitner era dublată de cea a lui Bauer.

În capul paginii era numele Brittei. Pe lângă câteva trimiteri la dosarul personal nu părea să mai fie mare lucru, cu excepţia unui rând care-i îngheţă sângele în vine: *Cazul nu mai este de competenţa*

Serviciului de Informaţii al Marinei. Subiectul a fost arestat de Gestapo.

Theil nu-şi mai amintea când a încuiat sertarul; nici măcar cum a ieşit bâjbâind din birou.

Tânărul ofiţer luă poziţie de drepţi şi-i raportă:

– Nu am mai recepţionat nimic de la staţia aia, domnule. Pot să...

Privi înmărmurit la Theil care, după ce trecu poticnindu-se pe lângă el, părăsi postul de transmisiuni.

Secundul îşi croi drum până pe covertă şi se rezemă pentru câteva clipe de mânerul de siguranţă al unei porţi etanşe.

Britta arestată. Închise ochii strâns şi se strădui să-şi reamintească chipul ei, aşa cum arăta ultima oară. Nu izbuti să vadă decât casa goală şi florile uscate, vecinii pândind din dosul perdelelor şi doctorul cu sfaturile lui grijulii.

Simţi nevoia să urle în gura mare. Ştiuseră cu toţii, trebuie să fi ştiut. Leitner, şi târâtura de Bauer... Se gândi la Hechler, cu mintea înnebunită ca un animal prins în cursă. O fi ştiut şi el, probabil i se spusese cu câteva săptămâni în urmă.

Rămase cu gândul la Gestapo. Evitase întotdeauna contactul cu aceştia, ca mai toţi ceilalţi. Activitatea lor nu fusese întotdeauna atât de discretă pe cât şi-ar fi dorit-o ei, dar treaba asta îl lăsase rece.

Auzise totuşi unele lucruri. Torturi şi violenţă în interesul cauzei. Îi revăzu în minte chipul, ochii rugători, vânătăile de pe corp, după ce încercase să afle ce se întâmplase cu părinţii ei.

Gestapo. Încetase să mai fie doar un cuvânt. Era moartea însăşi.

Nava începu să se clatine şi să trepideze în jurul lui şi ştiu că măriseră viteza spre mica insulă. .

Ce să facă? Ce să spună?

Privi neajutorat în toate părţile, cu mâna încleştată de balustradă, de parcă altfel s-ar fi putut prăbuşi.

Britta era moartă, sau poate chiar în clipa aia implora clemenţa călăilor ei.

– Nuu!

Ţipătul tăie aerul, dar se lovi de blindajul de oţel. Prins în cursă şi agonizând, asemenea lui.

Capitolul 14
„AUF WIEDERSEHEN..."

Oberleutnant Hans Bauer coborî cu paşi mari panta abruptă şi stâncoasă, cercetând cu atenţie cele două hidroavioane care se legănau ridicate de valuri. Păreau în siguranţă, amarate cu micile lor ancore şi cu piloţii rămaşi la bord pentru cazul în care marea ar fi devenit agitată.

Bauer stătea cu picioarele răşchirate; cizmele negre arătoase completau de minune uniforma perfect ajustată. Pistolul greu d la brâu, ca şi eşarfa de mătase aruncată neglijent în jurul gâtului îi dădeau un aer impresionant, sau cel puţin aşa îşi închipuia. Se bucurase de fiecare clipă a acţiunii, terminând cu punctul culminant când cele două ambarcaţii de cauciuc asaltaseră ţărmul şi oamenii săi îi înconjuraseră pe prizonieri.

Mersese aproape perfect, deşi lucrurile luaseră o întorsătură neaşteptată. La staţia radio existaseră două persoane în plus. Acum ştia că fuseseră mecanici lăsaţi acolo pentru întreţinere.

Bauer se gândea la ce-o să-i spună contraamiralului. Leitner îi va recompensa decizia rapidă după cum merita. Îşi îngustă privirea pentru a urmări înaintarea spre ostrov a siluetei suple a crucişătorului. Viteza putea fi ghicită numai după valul de pră. Îşi spuse că trecuseră parcă ani de când abia o zărise, în lumina slabă a zorilor, şi până ce aceasta se conturase pe deplin. Revăzu debarcarea. Se însufleţise când alarma anunţă apariţia celor doi. Da, Leitner avea să fie mulţumit. Se încruntă. În ce-l privea pe căpitan, nu era atât de sigur.

Se întoarse pentru a contempla baza distrusă. Cizmele scrâşniră pe pământul pietros. O clădire creaţă, lungă şi bombată, căreia englezii îi spuneau cabana Nissen, şi două antene radio. Una mică, cealaltă foarte înaltă şi delicată. Era un miracol cum de rezistaseră furtunilor.

Îşi zări doi dintre oameni cu câte un Schmeisser în mână şi se felicită pentru alegere. Selecţionaţi cu grijă. Buni membri de partid. Era corect să profite de această operaţie măruntă, încă evident vitală.

Alături de clădire zăcea un cadavru acoperit cu un cearşaf fixat cu pietroaie. Era unul dintre mecanicii vizitaţi care văzuse cum decurge debarcarea, se întorsese, se strecurase printre camarazii zăpăciţi, rupând-o la fugă înspre clădire. Bauer nu ştia nici acum dacă alergase pentru a trimite un mesaj, un avertisment, sau pentru a distruge aparatura.

Îşi aminti propriile lui sentimente când greul Luger scuipase glonţul. Omul se rotise în loc. Ochii i se măriseră de groază în timp ce se prăvălea, lovindu-se şi fărâmiţându-se în josul pantei. Apoi, ceilalţi se strânseseră grămadă îngroziţi şi şocaţi, privind ţintă armele îndreptate spre ei şi trupul împrăştiat al camaradului mort.

Bauer le spusese să se supună ordinelor fără crâcnire, iar după ce clădirea a fost cercetată în întregime şi staţia verificată de eventualele stricăciuni, îi îngrămădise într-o magazie, lăsându-i sub pază.

Îşi potrivi cascheta într-o poziţie mai elegantă, aşa cum o purta şi contraamiralul. Ce ofiţer distins! Un adevărat exemplu.

Zări un subofiţer, un tip întunecat, numit Maleg, care cobora panta cu două grenade legănându-i-se la şold. Nu era unul dintre cei aleşi de Bauer pentru raid. Se gândi la Theil, cel care indicase participanţii. Bauer era foarte mulţumit că nu întreţinuseră alte relaţii decât cea de la superior la subordonat.

Avusese totul pe mână şi se comportase ca un prost, în loc să beneficieze de avantajele majore ale poziţiei. El datora totul Patriei. Totul. Cum putea să fie prietenul unui sperjur, al unui trădător? Ar fi trebuit să-şi cunoască soţia mai bine decât oricine, îi scăpă un suspin. Iar el...

Subofiţerul salută.

– Îl înmormântăm?

Bauer îi aruncă o privire îngheţată.

– O vor face prizonierii. Aşa o să-i piară oricui cheful de vreo faptă necugetată.

Maleg privi în zare, înspre crucişător. Nu găsiseră nici arme, nici mijloace de distrugere. Ba chiar şi prizonierii erau civili paşnici. Fusese în întregime vina locotenentului, însă orice consecinţe se vor răsfrânge asupra lor. Trase concluzia că lui Bauer îi place să ucidă. În nişte împrejurări ceva mai favorabile i-ar fi împuşcat pe toţi. Îi cunoştea el bine pe ofiţerii tip Bauer. Cum naiba se căptuşise cu ăsta?

Mai târziu, când prizonierii săpau în pământul pietros cu târnăcoape şi cazmale, Bauer intră în staţia dezafectată, uitându-se cu dezgust la fotografiile obscene de pe pereţi. Nuduri. Femei despuiate cu sâni opulenţi. Decadent. Cum credeau, chiar fiind aliaţi cu yankeii, că or să câştige războiul?

La Dresda fotografiase casa părintească. Portretele strămoşilor. Ofiţeri mândri, acoperiţi cu decoraţii. O moştenire care îi amintea în permanenţă ce are de făcut şi ce-i rezervă viitorul. Leitner îi promisese o avansare cu acordul conducerii navale imediat ce vor ajunge în primul port sigur. Bauer nu era atât de orb încât să nu fi văzut relaţiile dintre aghiotantul Theissen şi contraamiral, însă nimic nu-i putea atenua flerul şi calităţile de comandant.

Maleg îl studia. Se bucură când vasul veni mai aproape. *Prinz* îi era cunoscut, acolo lucra. La popota subofiţerilor avea o mulţime de prieteni. Pufni la mirosul de cafea proaspătă ce venea dinspre coş. Era uluitor. Aveau cafea proaspătă şi mormane de conserve cărora aproape le uitase gustul. Se gândi că ar fi bine să ia câteva cu el, pentru popotă. Încercă să nu se lase influenţat de un număr vechi al ziarului *Daily Mail* pe care-l găsise în dormitor. Ştia englezeşte destul de bine însă, chiar dacă n-ar fi ştiut deloc, hărţile frontului şi fotografiile însoţite de articole-bombă vorbeau de la sine. Se spunea că Aliaţii intraseră în Franţa şi Belgia, iar Germania abia mai rezista în câteva puncte izolate din Anglia şi Pas de Calais. Fabricile de rachete şi bombe zburătoare, mult lăudatele arme secrete, fuseseră cucerite, iar ameninţarea lor înlăturată pentru totdeauna. Nu putea fi adevărul adevărat. Se menţiona că patru sute de mii de militari căzuseră prizonieri. Nu-i aşa că nu era adevărat?

Pe deasupra, ziarul nu era nou. Ce se întâmplase cât timp atacaseră convoiul? Se considera un bun subofiţer, aşa că distruse ziarul înainte să-l vadă şi ceilalţi.

Ciuli urechile auzindu-l pe Bauer cum citeşte cu glas sonor dintr-o carte de rugăciuni în timp ce oamenii ceilalţi stăteau sprijiniţi în mânerele cazmalelor. Îi veni să scuipe. Ucizi un om, apoi îl petreci cu tot respectul! Bauer salută băţos, după care vârî cartea în buzunar cu aceeaşi nonşalanţă cu care pusese Lugerul în toc.

Cazmalele se mişcară din nou, iar Bauer păşi către baracă.

– Maleg, datoria e datorie, oricare ar fi ea, îi zise.

Subofiţerul se aşeză pe o piatră, aşteptând ca unul dintre oamenii lui să-i aducă o cafea.

Să presupunem că... Fraza i se agăţase printre gânduri. Să presupunem că vom pierde războiul. Era de necrezut, bineînţeles, dar dacă *Prinz* era doborât aici, în Atlanticul de Sud, ce mai urma?

Se întoarse, urmărind silueta vasului care, în ultimele minute, părea să-şi fi dublat dimensiunile.

O să-i ducă el, Hechler, cumva, acasă.

*
* *

Ridicându-l dintr-o parte, o mulţime de braţe se încordau să smulgă primul Arado din carcasa navei care se scufunda cu repeziciune, trasă de curent.

Leitner, cu trabucul în gură, coborâse pe puntea din faţă, învăluind-o cu mirosul parfumat al acestuia.

– La fix, zise amiralul. Ei, v-am spus eu? Era aproape vesel. Doamne, ce lovitură o să fie!

Hechler îşi pironi binoclul pe staţia singuratică. Urma să debarce un grup nu prea mare, cu doi dintre telegrafiştii navei. Aceştia aveau codurile potrivite şi, chiar dacă ar fi fost schimbate de inamic, nimeni nu ar sta să cântărească un unic şi disperat SOS. Desigur, s-ar fi putut ivi şi complicaţii. Un vas care să ajungă la insuliţă tocmai atunci. Dacă se întâmpla, trebuia dat un semnal de alarmă dinainte ştiut, iar *Prinz* avea să-şi vadă mai departe de drum. Ori ar fi întârziat convoiul cu combustibil ori, mai rău, şi-ar fi schimbat direcţia. Dar asta era atât de puţin probabil, încât nu merita să-ţi baţi capul.

Atunci ce altceva? Ar putea întâlni nave inamice, care să-i blocheze până când raportul de forţe s-ar fi inversat în favoarea lor. Trecuse prin toate punctele de întâlnire cu Gudegast; avea de ales între trei variante, iar submarinele de aprovizionare urmau să fie pe poziţie, orice s-ar fi întâmplat!

Trase cu ochiul înspre Leitner. Amiralul nu era prostul nimănui. Avea să ceară întoarcerea în Germania imediat ce următorul convoi va fi fost distrus. În drumul spre casă le-ar putea ieşi în cale şi convoaie mai mici. Poate chiar vedete rapide.

Comunicaţiile aliate păreau să resimtă o sincopă. Inamicul trebuie că era uimit de resursele lor de combustibil, aşa că toate celelalte convoaie din Atlantic au fost cu siguranţă blocate în porturi până ce poziţia corsarului urma să fie verificată.

Hechler, ca marinar pursânge, nu ignorase niciodată norocul. Iar al lor, pur şi simplu, nu putea dura; îşi imaginase destul de des o escadră cu misiune specială răspândindu-se ca un evantai din golful Biscaya spre Sud, căutându-i peste tot. Portavioanele nu lipseau niciodată din schemă. Amiralul duşman nu avea nevoie decât de un singur raport de localizare, nimic mai mult.

Paşi apăsaţi răsunară pe scară. Theil, cu faţa ascunsă în dosul unor lentile mari şi întunecate, îşi făcu apariţia pe punte.

– Am lansat o ancoră dublă, domnule, şi-am ordonat să se taie cablul, dacă e nevoie, adăugă el.

– Mă rog, încă o precauţie, aşa-i? chicoti Leitner. Theil îl ignoră.

– Domnule, aţi ales oamenii care vor rămâne pe insuliţă? Hechler se întoarse spre el.

– Am vorbit cu doctorul, Viktor. Trei dintre cei căzuţi încă mai zac la infirmerie.

– Am numele lor, domnule. Am crezut că simulează, replică Theil pe un ton neutru.

Hechler îi şopti în aşa fel încât Leitner să nu audă:

– Te simţi bine?

– Da, răspunse Theil, îndreptându-şi umerii. Hechler încuviinţă.

– Bine, îi putem debarca şi pe cei doi supravieţuitori. Leitner se întoarse.

– Mai târziu, când vor fi salvaţi, nimeni nu va putea să spună că i-am tratat inuman.

Constatarea părea să-l amuze. Theil replică privind prin el:

– Un om a fost ucis la staţia radio.

– Când? întrebă Hechler, furios. De ce n-am fost anunţat imediat?

– Am fost anunţat *eu,* răspunse Leitner. Erai ocupat cu ancorarea navei, nu-ţi aminteşti?

Hechler revăzu imaginea lui Bauer prezentându-se la bord atunci când o echipă de salvare fusese trimisă după el. Trecuse chiar o oră? I se păruseră câteva minute.

Theil îşi apăsă o mână pe piept, parcă pentru a opri o durere, apoi explică:

– Bauer l-a împuşcat pe unul dintre mecanici. Se opri şi adăugă cinic: un civil.

Leitner se întoarse din nou.

– Pentru numele lui Dumnezeu, omule, la ce te aşteptai? N-am de gând să risc soarta oamenilor mei indiferent de motiv. Bauer a acţionat cum a crezut de cuviinţă. Eu îl aprob. În acest război au murit milioane de oameni şi vor mai muri milioane, sunt sigur! Ţipase, ignorând santinelele din apropiere. Sunt şi lucruri mai importante decât o nenorocită de împuşcătură. Pricepeţi, *domnule!*

Theil îl urmări impasibil din spatele ochelarilor.

– Evident, *domnule.* îi întoarse spatele şi dispăru de pe punte. Cu o privire de gheaţă, Leitner rânji.

– Asta ce dracu a mai fost?

Hechler credea că-l cunoaşte bine pe Theil. Acum nu mai era sigur de nimic.

– Nimeni nu vrea să vadă civili ucişi, domnule, zise el. Garantez că în acest caz a fost absolut necesar. Oricum...

– *Oricum* e numai bun de încheiere, pufni Leitner. Leitner simţi dintr-o dată că s-a săturat de el, chiar şi de Theil. Pentru a-şi ascunde gândul, îndreptă binoclul spre plajă. Dacă Theil ştia deja? Dar cum ar fi fost posibil? Deşi căpitan, nu aflase nimic până ce mânia lui Leitner nu făcuse ca veştile despre sărmana soţie a lui Theil să iasă la iveală.

Tensiunea, oboseala luptei, dorinţa de a comanda propria navă - *această* navă mai mult decât orice -, toate se năpustiseră asupra lui.

– Ai putea vorbi cu oamenii pe care i-ai ales, zise Leitner. Vor primi mai bine vestea dacă le-o aduci tu.

Se calmase, dar Hechler simţi în ochii lui o undă de dispreţ. „Spune-le că-i abandonezi aici. Şi de ce? Pentru Germania?" Va fi îndeajuns de data asta? Scrâşni din dinţi. N-avea altă explicaţie.

– Anunţă infirmeria că mă îndrept într-acolo, conchise el. Urmărindu-l cu privirea, Jaeger se conformă ordinului. Comanda... asta

să însemne oare? Astfel de situaţii să aibă de înfruntat cel care o deţinea?

– Nu căsca gura! se răsti Leitner. Fă ce ţi-am spus! Dumnezeule, am de gând să scriu un întreg pomelnic despre asta când ne întoarcem în Germania!

Un mesager interveni brusc:

– Domnule, echipa de filmare cere permisiunea să vină pe punte.

Lui Leitner i se păru că gulerul alb al tunicii este prea strâmt, îl desfăcu.

– Desigur, aprobă el, privind către ceilalţi. Îi măsură: Gudegast, aplecat peste hartă, un ofiţer de cart, tânărul Jaeger, ceilalţi - numai feţe supuse. Domnilor, nava noastră primeşte toate onorurile. E un film pe care copiii noştri nu-l vor uita!

Gudegast îl privi cum se depărta. Copiii? Gândi că amiralul nu avea nici o tangenţă cu acest domeniu.

*

* *

Pe navă domnea o atmosferă febrilă, ca înaintea marilor confruntări. Prin hublourile întredeschise, aerul din cabina subofiţerilor şuiera ascuţit, îngheţat şi mirosind vag a petrol. Luminile de semnalizare erau stinse, uşile etanşe aproape în întregime blocate. Nava se odihnea, dar până şi în bâzâitul molcom al motoarelor şi al ventilatoarelor se putea ghici furtuna ce avea să vină.

Cei doi stăteau în picioare în jurul unei mese, urmărind mişcările rapide ale unei perechi de mâini ce aranja sub o lampă un mozaic de sticlă colorată. Subofiţerul Hans Stoecker privi într-acolo. Rudi Hammer făcea ultimele retuşuri unui nou cadou, probabil pentru soţie sau pentru vreo amantă. Liniştea era insuportabilă şi totuşi Stoecker ştia regula jocului. În faţa lui, urmărind atent totul, capul sur al lui Oskar Tripz nu dădea nici un semn de nerăbdare.

Mâinile desprindeau o bucăţică de sticlă, o înlocuiau, polizau marginile prea tăioase. Tipul poreclit Rudi Nebunu' era cu totul galben, oricum l-ai fi luat: păr şi sprâncene, piele şi unghii. Mai degrabă, un albinos.

Stoecker încercă să nu se mai gândească la ziua în care o mână necunoscută îi dăduse acea scrisoare. Restul era un coşmar.

Privi spre celălalt subofiţer, Elmke, un tip fără sare şi piper, care nu părea să aibă pe navă un alt prieten în afară de Tripz.

Simţi nevoia să-şi şteargă faţa năclăită de sudoare. Oare din cauza aerului prea încins? Ştia că nu-i aşa. Erau dezgustul şi frica incontrolabilă de cele ce începuse.

Făcuse un gest temerar arătându-i scrisoarea lui Tripz. Îi era atât prieten, cât şi mentor. Dar lucrurile nu mai puteau fi ţinute în frâu.

Până şi şeful de echipaj Brezinka era implicat, iar acum, Rudi Nebunu' şi Elmke.

Se concentrară asupra sticlei colorate. Ce ar spune părinţii lui când ar afla? Totul fusese atât de simplu, atât de corect. Un soi de destin. Chiar şi întâlnirea cu Sophie. Alungă ideea: Sophie fusese a lui Jaeger. Un ofiţer.

– Ei, bătrâne, scuipă tot! zise Tripz.

Rânjea, dar încordarea i se simţea în voce.

– Trebuie să ştim, la naiba!

Hammer lăsă cleştele cu care modelase bucăţelele de sticlă.

– Era să sparg piesa aia! Clătină din cap. După război vor avea nevoie de o groază de geamgii ca să ridice oraşele din ruină, o să vedeţi!

Tripz îl bătu pe umăr..

– Doamne, omule, păi dacă-i pe-aşa, o să poţi să-ţi cumperi propria fabrică de sticlă.

Hammer zâmbi. Camaradul său întotdeauna rezervat şi îndatoritor arăta în uniforma de subofiţer aproape ca un impostor.

– Ei bine, n-a fost uşor, replică el grav.

– Hai, omule, spune! se răsti Elmke. Tripz i-o tăie scurt.

– Uşurel, Ludwig! Lasă-l să vorbească.

Hammer zâmbi din nou.

– E adevărat. Am deschis doar două cutii. Îşi desfăcu larg mâinile. Mii de bijuterii, pietre de toate soiurile, aur din belşug. O prăpădită de fabrică? Cu partea mea aş putea să cumpăr şi un oraş.

Se holbau unii la alţii, amuţiţi. Lui Stoecker i se părea că-l strânge cineva de gât. Vorbeau de împărţeală. Totul fusese deci acceptat, hotărât chiar. Se pomeni şoptind:

– Dar dacă ne descoperă?

Spre surpriza lui, răspunsul îl primi de la Hammer:

– Hans, pe nava asta putem să murim într-o sută de feluri. Nu cred în miracole. Am luptat într-un război just, dar îl vom pierde. Părea surprins de atitudinea celorlalţi. Fraţilor, să luăm lucrurile aşa cum sunt. Nu-i chiar atât de rău că am descoperit o alternativă pentru uitare, aşa-i?

Tripz dădu la iveală o sticlă cu şnaps... Băutul în timpul serviciului l-ar fi costat gradul. I-ar fi costat gradul pe toţi.

Umplu foarte solemn patru păhărele şi ciocniră cu gravitate.

– Pentru noi.

Stoecker era singurul care simţea că îi vine să vomite. Coşmarul devenise mult prea real. Numai scrisoarea întârziase dincolo de orice limită admisibilă.

*
* *

Hechler se plimba pe punte pe sub ţevile tunurilor antiaeriene, salutând câte un chip cunoscut, oprindu-se câteva clipe să vorbească cu subofiţerul de serviciu pe sector. Ar fi preferat să navigheze decât să zacă acolo, lângă stâncă. Deşi marele şi adevăratul duşman era oceanul, statul la ancoră îl făcea să se simtă vulnerabil, nepregătit.

Dâra de fum ce ieşea pe coş îi arăta că Stück şi inginerii lui erau la fel de nerăbdători să se mişte. Marinari fără treabă se plimbau în grupuri, abia aşteptând să-şi reia posturile de luptă.

Un locotenent traversă puntea şi salută.

– Barca e gata, domnule!

Hechler privi peste umărul lui înspre micul grup de debarcare, la cei trei marinari care încă mai păstrau urmele rănilor primite.

Îi fusese greu să le spună ce voia de la ei. Hechler nu era cine ştie ce orator. Îi trăsese cu Germania, cu sacrificiul suprem, pe care alţii deja l-au făcut, şi aşa mai departe.

A explicat totul simplu:

– Camarazi, e pentru noi. Pentru nava noastră.

Grupul era comandat de un telegrafist însoţit de ajutorul său, toţi ceilalţi venind direct din infirmerie.

– Am să mă-ntorc după voi, dacă o să pot.

Îi simţea cum încearcă să fie curajoşi, să nu-l dezamăgească. Gândi că era poate cel mai greu lucru pe care-l ceruse vreodată cuiva.

Se deplasă către partea unde barca cu motor aştepta să-i transfere pe cei sacrificaţi la staţia radio şi să-i aducă înapoi pe ceilalţi. După aceea... Oftă. Era mai bine să nu se gândească la ce vor simţi privindu-şi nava cum se îndepărtează şi piere la orizont.

Se adunaseră în jurul scării. Hechler le strânse mâinile. Îi dăduse telegrafistului o scrisoare pe care s-o înmâneze britanicilor sau oricui apărea mai întâi. În condiţii normale, ştia că ar fi fost bine trataţi. Dar în cazul civilului mort, ştia că scrisoarea ar fi uşurat mult situaţia.

Îi văzu pe cei doi prizonieri îmbarcaţi în şalupă. Când îi spusese că vor fi liberi în curând, bătrânul şef de echipaj îi aruncase o privire golită de expresie. Celălalt, pe nume Aimes, avea un aer nu atât ostil, cât mai degrabă dispreţuitor. Îl avertizase pe telegrafist în legătură cu acesta. Era mai sigur să scape de el. Ştia totul despre navigaţie, *simţea* marea, ca şi Gudegast. N-ar fi putut fi supravegheat tot timpul decât dacă îl puneau în fiare. Dar şi aşa ar fi fost în stare să scape şi să distrugă o componentă vitală a navei, chiar cu preţul vieţii.

– Voi trimite un avion după voi, dacă pot, zise. Dacă nu... Văzându-le feţele crispate, înghiţi în sec. E război. Succesul nostru stă în mâinile voastre.

Privi în jur şi descoperi dâra de lumină reflectată de un binoclu de pe puntea superioară. Leitner le privea feţele. Le studia reacţiile.

Se gândi la Theil. Era normal să fie şi el aici. Trebuie făcut ceva înainte de a da iarăşi ochii cu inamicul. Atunci când norocul îi va părăsi.

În timp ce ei, cu braţele pansate, coborau unul câte unul, privindu-i pe camarazii care rămâneau pe loc, Hechler saluta. Deodată, ca la un semn, un marinar, din gardă începu să cânte. Avea o voce puternică şi amplă. În scurt timp, Hechler îi văzu pe mulţi dintre oamenii săi aplecaţi peste balustradă, vocile lor contopindu-se şi ridicându-se deasupra mării, în timp ce şalupa se depărta încet, lăsând în urma ei o dâră de spumă.

Auf Wiedersehen - s-auzim numai de bine!

Hechler urmări şalupa până ce dispăru, apoi se îndreptă spre pupa. Îşi aminti de fratele său, Lothar, cântând acelaşi cântec împreună cu ceilalţi cădeţi în ziua în care îşi primiseră gradul.

– Trebuie să fi fost îngrozitor pentru tine.

O zări rezemată de uşă, cu un picior pe prag. Nu ştia de câtă vreme se află acolo şi totuşi, într-un fel ciudat, parcă îi simţise prezenţa.

– Dacă învingem în războiul ăsta, vom fi liberi foarte curând, zise ea încet. Dacă nu... Se opri.

Îi luă mâinile într-ale sale.

– M-am gândit la tine.

Simţi cum fata îi întoarce strângerea de mână.

– Poate prea mult, adăugă. Dar n-am uitat ce ne-am spus acolo sus, în cabina mea.

Peste chipul acesteia adie o umbră de zâmbet.

– Oamenii tăi cred că eşti făcut din fier, şopti ea. Un pirat de fier, ştiai asta?

Îi privi atent gura, imaginându-şi-o prinsă în capcana gurii lui. Ea îi fixă chipul nedumerit.

– Dar eu... eu îl *ştiu* pe cel adevărat.

– După ce plecăm de-aici... începu iarăşi: Când întâlnim inamicul - vreau ca tu să fii în siguranţă. Orice s-ar întâmpla, vreau să te ştiu ferită de primejdii. După ce războiul se termină...

Pentru prima oară ea nu-l mai privi în ochi.

– Dieter, nu pot să aştept până atunci. Înclină capul, roşind. Crezi că sunt altceva decât o biată femeie?

Îi mângâie părul.

– Nu, dar mi-e ruşine că te las pe tine să spui ce gândesc eu.

Ziegler, ofiţerul adjunct de comunicaţii, apăru în uşă, lăsând impresia că priveşte prin ei. Apoi zise, bâlbâindu-se:

– Domnule, raportez că echipa de pe ţărm a testat semnalul. Clipind des, adăugă: N-am mai interceptat alte comunicaţii ale inamicului.

Mulţumesc.

Privindu-l cum pleacă, ea spuse:

– Sărmanul băiat, l-am speriat. Apoi, păşi peste rama bocaportului adăugând: Voi fi aici. Poţi să fii sigur.

Hechler urcă pe punte, îndreptându-se către grilajele frontale. Ordinele urcau şi coborau, iar boţmanul şi oamenii săi, cu căştile pe urechi, urmăreau fumul scos de cablurile ce huruiau prin gurile de amarare.

– Pe poziţii!

Vocea lui Gudegast răsună o dată cu dangătul clopotelor:

– Direcţie unu-trei-cinci, domnule.

În spate, cineva murmură abia auzit:

– Max, îi vezi pe amărâţii ăia de pe plajă? Nu mi-ar pica bine să fiu în locul lor...

Replica unui subofiţer căzu imediat:

– Pe toţi dumnezeii! Eu *personal* o să te abandonez, dacă o să am ocazia!

Hechler simţi cum soarele ce pătrundea prin sticla securizată îi încălzeşte faţa. Clanc-clanc-clanc! Cablul se mişca acum ceva mai repede. Vom mai arunca vreodată ancora? Şi în ciuda temerii, zâmbi. Olandezul Zburător. Zâmbi din nou, gândindu-se cum suna: Piratul de Fier. Probabil că inamicul nu poseda un nume atât de expresiv.

Se aplecă înainte spre a-l urmări pe Theil alături de locotenentul Safer, care răspundea acum de prova, deşi în timpul luptei funcţiona ca ofiţer de cart. Theil stătea cu braţele încrucişate, de parcă s-ar fi îmbrăţişat singur. Poate, când se vor întoarce în larg, va ieşi din starea asta.

„Cum mă voi simţi atunci?" I se păru ciudat că nu comparase niciodată soarta soţiei lui Theil cu cea a lui Inger. Chemă din memorie chipul Erikăi. Sfidarea şi înfrângerea ei.

– Ancora ridicată, domnule!

Ofiţerul de supraveghere părea să fi transmis mesajul înainte de a-l fi înţeles.

– Încet, înainte! ordonă.

Simţi cum nava începe să vibreze uşor, lăsând în urmă acea blestemată bucată de pământ...

– Babord zece.

Gudegast se aplecă peste giroscop să mai verifice încă o dată antena.

– Înţeles. Cârma unu-trei-cinci. Luă telefonul, observând că fusese proaspăt curăţat. Şefule? Aici căpitanul. Ne rotim la douăzeci şi cinci de noduri. Într-o jumătate de oră.

Parcă de lângă el, Stück răspunse:

– Mi-aţi mai comunicat. Hechler rânji.

– Încep să îmbătrânesc, şefule.

Lăsă receptorul în furcă şi-l văzu pe Jaeger vorbind cu Stoecker, puştiul care ar fi trebuit să-şi dea examenul final de subofiţer, dacă n-ar fi apărut misiunea asta. Era nedormit şi-l cam îngrijora.

Theil veni pe punte.

– Ancora este asigurată, domnule. Aruncă o privire în jur. Nu-mi pare rău. Nici cât negru sub unghie.

– Vrei să-mi spui ceva, Viktor? Se uită în spate. Acum, cât suntem singuri.

„Mă îngrijorează soţia mea."

Privirea părea să-i fi înţepenit pe unul dintre pereţii alăturaţi, deşi lentilele fumurii îi ascundeau expresia.

– Te înţeleg.

– Credeţi?

Theil urmări cele două păsări de mare care, apărute brusc în faţa hubloului, scoteau sunete ascuţite. Adăugă calm, pe un ton cât mai neutru:

– Domnule, nu era nevoie să vă consultaţi cu medicul în legătură cu grupul de pe insulă. Avem totul sub control, înţelegeţi?

Hechler scoase pipa şi o îndesă în gură.

– Era responsabilitatea mea.

Theil abia încuviinţă. Cele două lentile păreau găvanele unui craniu.

– Înţeleg, domnule. Un comandant e responsabil de tot ce-i priveşte pe cei din subordine. Salută. Trebuie să verific focurile de urgenţă. Ne-ar putea fi de folos.

Hechler voi să-şi reia locul la comandă, dar se trezi mergând exact în sens opus. Theil avea dreptate. „Trebuie să-i spun". Dar cuvintele acestuia, purtarea lui rebelă, toate îl opreau. Ca un avertisment.

Întorcându-se, îl zări pe Gudegast pe platforma compasului. Navigatorul îşi mută privirea în altă parte, dar nu îndeajuns de repede ca Hechler să nu ghicească îngrijorarea ce-l stăpânea. Credea el că Theil era pe punctul să clacheze? Şi comentariul amar în legătură cu medicul. Încă mai era furios din cauza scenei petrecute în camera ofiţerilor, a indiferenţei lui Leitner.

Cu binoclul la ochi, privi spre tumul radio, dar imaginea era confuză şi îndepărtată. Îşi aminti vorbele marinarului anonim: „Nu mi-ar pica bine să fiu în locul lor..."

Salutul ofiţerului executiv Froebe îi întrerupse gândurile.

– Ei?

Hechler simţea din nou avertismentul, dar nu-l putea înţelege.

– Domnule, îmi pare rău că vă deranjez, dar unul dintre ofiţerii mei a făcut o plângere. A ameninţat că...

– Nimeni nu te poate ameninţa, Werner, îl opri Hechler. Tu reprezinţi autoritatea mea.

Pe faţa lunganului se citea un început de uşurare.

– Ofiţerul de comunicaţii...

Comandantul rămase impasibil. Era deci vorba de Bauer. Un individ grozav de vanitos. Cu siguranţă n-avusese remuşcări pentru civilul ucis. Leitner îi dăduse binecuvântarea. Până la urmă, mai era ceva de adăugat? „Mi-am făcut datoria, nimic mai mult."

– Pretinde că ofiţerul secund a intrat în biroul său după ce 1-a forţat pe ofiţerul de serviciu să-i dea cheia, continuă Froebe.

Cuvintele îl loviră ca o măciucă. Deci asta era. Era aşa de simplu că nu înţelegea cum de nu-şi dăduse seama de la început. Chiar personal îi ordonase lui Theil să se ducă acolo.

– Acum, dacă mi-ai spus, lasă totul în seama mea, Werner. Zâmbi, dar maxilarul aproape că-i înţepenise.

Froebe încuviinţă, satisfăcut şi uşurat.

- Şi spune-i lui Bauer din partea mea să-şi revizuiască manierele.

Froebe se îndepărtă, bocănind mai întâi pe scări, apoi pe culoarul de la prora. Deci Theil ştia. Cine l-ar putea învinovăţi? Ce-ar fi de făcut?

Soarele ajunsese să se scufunde în orizontul pustiu, şi el tot mai stătea în scaun, nereuşind să-şi dea un răspuns.

Capitolul 15
LA PÂNDĂ

Ghemuit asupra hărţii de navigaţie, Gudegast se freca la ochi, încercând să-şi alunge oboseala. Era două noaptea, dar nu reuşise să adoarmă. Voia să fie sigur că nu uitase nimic. Îşi verifică încă o dată notele şi pentru a zecea oară calculele făcute pe hartă. Sub tălpi, nava scrâşnea din toate încheieturile, dar nu-i părea nimic nelalocul lui. Marea era de un calm plat şi se îndreptau spre Sud-est cu douăzeci şi opt de noduri la oră.

Pe punte, sub cerul presărat cu stele de la un orizont la altul, lucrurile erau mai simple. Aici însă, în camera hărţilor, totul era pe hârtie. Poziţiile lunii, estimări riguroase ale curenţilor, vitezei şi timpului. Nu era prea plăcut să ai drept tovarăş doar harta de navigaţie, dar simţea nevoia ca o vreme să rămână doar cu el însuşi.

Încercă să nu se mai gândească la o baie fierbinte, înmiresmată cu ceva marfă daneză, ca în Vejle. Măsură în minte, ludic, cât timp a trecut de-atunci. Tot gândindu-se la Helga cea nurlie şi la căsuţa ei de lângă fiord, se pomeni mângâindu-se singur. Nu vor mai avea parte de prea multe băi pe viitor. Apa fusese strict raţionalizată şi lucrurile aveau să se înrăutăţească, dacă nu se întorceau acasă. Acasă? Ce-o mai fi şi aia - acasă?

Pe puntea de oţel se auzi tropăit de bocanci. Bănui schimbarea santinelelor. În ciuda pustietăţii de-afară, din interiorul cabinei presimţea inevitabila încleştare, sălbăticia bătăliei ce avea să vină.

Vor fi nevoiţi să se spele cu apă de mare. Rânji. Îmbătrânise şi se cam boierise. În marina comercială, unde armatorii verificau şi ultimul sfanţ cheltuit, se obişnuise cu ventilatoarele stricate, mâncarea proastă şi motoarele care te lăsau când ţi-era lumea mai dragă. Îi trebuise destul timp să se adapteze marinei de război şi extravaganţelor ei pe spinarea contribuabililor.

În spate, uşa se deschise încetişor. Se întoarse, gata să arunce o înjurătură, dar se răzgândi brusc.

– Domnule, am verificat totul din nou, zise.

Dincolo de masă i se arăta un Hechler cu trupul asudat. Deci nici el n-avea somn. „Dacă aş fi căpitan..." Se opri. Gudegast n-ar fi acceptat niciodată comanda unei nave de război burduşită cu lingouri de aur.

Hechler compară hărţile.

– La viteza actuală, cincizeci şi şapte de ore.

Descrise pe oceanul de hârtie cursa solitară a navei. De la Divizia de Operaţii nu primiseră nici un mesaj, deci convoiul îşi urma ruta şi ar fi trebuit să se afle deja în apropierea Capului, poate deja se îndrepta spre Nord-vest. Cincizeci şi şapte de ore - era prea mult. Mai privi o dată calculele. O viteză mai mare le-ar fi redus serios rezerva de combustibil. Dar ar fi fost un dezastru să-şi asume riscul amânării luptei.

– Treizeci de noduri, spuse.

Gudegast îl privi îngrijorat. Crucişătorul putea să înainteze şi mai repede dar nu erau la o întrecere marină şi nici n-ar fi putut primi vreun ajutor în caz că dădeau greş.

Hechler surâse.

– Tocmai am vorbit cu şeful. Şi-l imaginã prudent ca întotdeauna, dar sigur pe el. A fost de acord.

Gudegast îl privi, simţindu-i neliniştea.

– După ce totul se termină, realimentăm la unul dintre punctele de întâlnire.

Căpitanul îi zâmbi. Suna ca un risc, ca o provocare.

– Amiralul preferă al doilea punct, la două mii cinci sute de mile spre Vest.

Gudegast trase mai aproape cea de-a doua hartă. Crucea strălucitoare marca numai poziţia. Data şi ora erau încuiate în seiful lui Hechler. Îşi ţuguie buzele.

– Ultimul lucru pe care l-ar bănui inamicul.

– Vrei să spui că am putea înainta mai mult spre Nord, spre celălalt punct de întâlnire, câştigând vreo nouă sute de mile?

Gudegast îşi arătă toţi dinţii.

– Cam aşa ceva, domnule.

– Economia de carburant nu-i întotdeauna o soluţie.

Gudegast luă rigla şi creionul.

– Mă ocup eu de asta. Poate apare vreo alternativă mai bună.

– Voi mări viteza peste două ore, când se schimbă santinelele, încuviinţă Hechler. Anunţă-mă dacă descoperi ceva nou. Se întoarse din uşă. Dar încearcă să mai şi dormi. Depind de tine. Ştii asta.

După ce uşa se închise, Gudegast continuă să se holbeze într-acolo plin de uimire. Ţinea la căpitan şi-l respecta, dar niciodată nu se gândise că acesta ar putea avea faţă de el aceleaşi sentimente.

Mulţumit, se întoarse la hărţile lui. Cu prima ocazie avea să-i facă un portret. Doar el şi oceanul ca fundal. Un lucru care trebuia ţinut minte.

Hechler nu-şi amintea prea bine cum părăsise camera hărţilor, nici nu-l încerca obişnuitul sentiment de vinovăţie că nu era pe punte sau în cabina de comandă.

Hărţile şi calculele lui Gudegast îi alungaseră orice altceva din memorie. Îşi spuse că nimic nu putea fi mai important decât nava.

Chiar dacă bănuielile în legătură cu Theil se dovedeau întemeiate, nu putea dezvălui nimic. Leitner l-ar aresta şi l-ar umili în faţa tuturor. Dumnezeule, lucrurile mergeau şi-aşa destul de prost. Theil îşi iubea nava la fel de mult ca toţi ceilalţi. Nimic nu i-ar putea zdruncina loialitatea. Dar şocul provocat de vestea arestării soţiei transformat, fără doar şi poate, în alt om.

Se pomeni zâmbind. El fusese cel care-i predicase lui Theil despre responsabilităţile unui căpitan.

În timp ce trântea o uşă etanşă, una din sentinele încremeni cu arma la piept. Privi de-a lungul culoarului slab luminat, cu uşi întunecate. Trecu prin faţa soldatului, simţindu-i privirea în ceafă. Era ciudat, dar nu-i păsa. Nu de data asta, în orice caz. Se opri să asculte freamătul de sub el, zgomotul motoarelor, tremurul carcasei de oţel ce-şi croia drum printre valuri. Pântecele ei graţios adăpostea aproape o mie de suflete. Oameni atât de diferiţi ca Theil şi Gudegast, sau ca tânărul Jaeger şi cârcotaşul Kroll. Înainte, mereu înainte, aşa cum spusese ea. Deodată îşi dădu seama că stă sprijinit chiar de uşa cabinei sale. Ştiuse oare ce face, sau se lăsase călăuzit de sentimente?

Îl încercă o senzaţie aproape fizică de nesiguranţă. Parcă îşi era străin sieşi. Mâine era ziua hotărâtoare. După aceea, soarta avea să le măsoare viitorul în ore.

Dar abia de mâine.

Apăsă clanţa şi deschise.

Cabina-sufragerie era cufundată în întuneric, dar el o zări stând în pragul dormitorului şi privindu-l fix, ca dintr-o fotografie veche.

Îi purta halatul cu monogramă pe buzunar, cel primit de la fratele lui la ultima aniversare petrecută împreună. Era cam destrămat acum, dar nu l-ar fi dat pe unul nou pentru nimic în lume.

– L-am mai purtat de câteva ori, zise ea, desfăcându-l pe jumătate. Mi-a folosit.

Îi lăsă mâinile pe umeri, o trase spre el şi rămaseră aşa mult timp. Îi mângâie părul mătăsos şi spatele. Fata rămase nemişcată.

– Erika, a trebuit să vin, murmură. Ea îşi lipi faţa de pieptul lui.

– Am vrut să fii aici, cu mine. Se lăsă pe spate, privindu-l de parcă îl vedea pentru prima oară: Bun-venit în noul nostru cămin.

Zâmbea, dar el îi ghici încordarea, tensiunea topind vechea ei siguranţă de sine. Hechler o aşeză pe prag şi îngenunche în faţa ei, cu capul în poală. Îl mângâia pe păr, tandru şi poruncitor.

– Nu vei rămâne, Dieter, şopti ea. Ştiu că nu poţi. Încercă să se ridice, dar capul îi părea prins într-o strânsoare de fier.

– Acum, că ţi-am spus-o, mă simt atât de ruşinată. Dar înseamnă atât de mult...

El o privi în ochi, receptându-i emoţia.

– Te iubesc aşa cum eşti, zise Hechler.

Trase cordonul şi halatul îi căzu de pe umeri. O simţi tremurând. Sărută pielea catifelată, îi căută sânii şi îi cuprinse pe fiecare cu buzele. Apoi, goală, o întinse pe prag. Trupul ei strălucea în lumina palidă a lămpii de deasupra.

Hechler ignoră complet telefonul care, cu brutalitatea unei torpile, ar fi putut rupe vraja în orice moment. Descoperi pe trupul ei o cicatrice albă, făcută parcă de colţii unui animal de pradă. Dori să i-o sărute, dar ea îl împiedică.

Viaţa li se adunase într-o unică secundă. Nu însemnase nimic până atunci, iar în faţa lor se întindea orizontul pustiu al necunoscutului. Dorinţa lui era aproape dureroasă, dar ar fi vrut ca acea clipă să nu se sfârşească niciodată. Îi săruta sânii şi pântecele, îşi plimba degetele prin triunghiul de păr mătăsos, trăind fiecare secundă. Deloc pasivă, ea îi smulse una câte una hainele, căutându-i înfrigurată trupul.

Pentru o clipă se priviră ochi în ochi, apoi mâna ei grăbită îl călăuzi, şi el o pătrunse. Înlănţuind-o, Hechler ştiu că, orice s-ar întâmpla, viaţa fără ea n-ar mai avea nici un sens.

Hechler se lăsă să alunece în scaun. Faţa bătută de vântul sărat îl ustura, simţind parcă apăsarea întinderilor de apă pe care nava sa le despica semeaţă. Se schimbase ceva? Erau milioanele de stele de deasupra mai mici? Se spunea că numai pe puntea unui vas ce străbate oceanul se poate înţelege realitatea şi puterea lui Dumnezeu.

Îşi frecă ochii cu mănuşa şi auzi un soldat mişcându-se alarmat. Nu era deloc distractiv să faci de gardă cu căpitanul lângă tine. Se gândi la lumina prietenoasă a lămpii de deasupra patului. În orice alt moment ar fi plonjat în el îmbrăcat şi nebărbierit, fără să-i pese de nimic. Nu şi acum. Îşi dorise să rămână treaz ca să nu uite nici una dintre acele clipe preţioase.

Totul îi era atât de viu în minte, trupul ei strivit de-al lui, strigătele ei de durere, strânsoarea ei când încercaseră să se desprindă. O făcuse să sufere. Trecuse mult timp. Chiar aşa. Pentru amândoi.

Îşi frecă bărbia, hotărând să se radă. Privi în jos ruşinat şi fericit, deopotrivă. Obrajii îi fuseseră la fel de aspri ca şi hainele. Pe prag, sub trupul lui, îi simţise picioarele desfăcându-se. Nimic altceva nu-şi putea aminti cu atâta claritate; fusese un moment în care toate barierele dispăruseră şi între ei se stabilise o legătură mult mai trainică decât efemera pasiune sexuală.

Aruncă un ochi spre ofiţerul de cart. Era din nou Ahlmann. Încă îi mai simţea mirosul cremei, de parcă totul abia se petrecuse.

În spatele lui se mişcă o umbră.

– O cafea, căpitane? îl apelă un matelot.

Se întoarse şi încuviinţă. Orice ar fi fost, nu putea să aibă decât un singur gust: cel de şampanie.

– După aceea mă voi duce în cabină să mă bărbieresc.

Îşi privi ceasul fosforescent. Nu se gândise la apropiatul moment în care aveau să mărească viteza şi să schimbe cursul pentru ultima oară. Totul rămăsese în urmă. Numai prezentul era real şi important

Se gândi la cei rămaşi pe insulă. Ce făceau oare? Jucau cărţi, scriau scrisori - lucru pe care marinarii îl făceau fără să aibă habar când vor fi trimise, darămite când vor fi citite de cei dragi.

Gândul îi zbură la convoi. Ar fi o mare lovitură dată rezervelor inamice. Dar pentru cât timp? Două săptămâni? Zece? Chiar şi câteva zile contau pentru cele două armate în aşteptarea iernii - cel mai preţios aliat.

Îşi aminti de întâlnirea cu von Hanke, de la Kiel, de felul în care fusese privit când se îndoise de puterea armatei germane pe frontul de est. O imprudenţă? Puţin probabil. Nu cumva, în buncărul său de comandă, însuşi Fuhrerul era păcălit de aceleaşi hărţi împănate cu săgeţi şi steaguri victorioase? Oare nu îndrăznea chiar nimeni să-i spună în faţă teribilul adevăr? Că jumătate din cele mai bune divizii zăceau îngropate în noroiul şi zăpezile Rusiei? Era o prostie să se gândească la toate astea. Nava lui nu era decât o rotiţă a marelui ceasornic. Nimeni, nici statul-major, nici Donitz, nici chiar Fuhrerul nu puteau să aibă imaginea completă a lucrurilor.

Cineva tuşi în spatele său şi câteva voci schimbară saluturi prietenoase ori sarcastice cu cei pe care îi înlocuiau la cart.

Froebe se aplecă pe sub tăblia mesei cu hărţi, schimbând câteva vorbe cu Ahlmann şi cu asistentul său. Apoi se ridică, îl privi pe căpitan de parcă ar fi vrut să se asigure că nu doarme şi zise:

– Cartul s-a încheiat.

Pe podeaua de metal începu forfota; aroma de cafea se strecura printre ofiţerii şi marinarii abia treziţi, ca un bun-venit îmbietor.

Între punţi, gărzile se strecurau în paturi, unii marinari încercând să doarmă, alţii căutând puţină singurătate. Gânduri despre cei rămaşi acasă, neliniştea lipsurilor ce îi bântuiau, bombardamentele, următoarea şi ultima permisie - toate făceau parte din viaţa lor.

În sala motoarelor şi în sălile auxiliare, acoperiţi de zgomotul maşinilor, oameni în salopete albastre sau albe strigau unii la alţii ori răcneau frânturi de cântece indecente. Înconjurat de registre, ofiţerul tehnic îşi ocupase locul la birou, deasupra punţii metalice. Bătrânul Stück avea să aibă iarăşi de lucru. Din clipa în care primul motor fusese instalat în cală, de-acolo dirijase totul. Cu toate acestea, când se impunea să fie executate ordine importante, nu avea deplină încredere în nimeni. Celălalt ofiţer tehnic, Kessler, simţi o apăsare

dureroasă în umeri, accentuându-se pe măsură ce urca scara metalică. Simţea şi tremurul navei, freamătul ei. Era cea mai bună din câte cunoscuse. Făcu o grimasă. Măcar în ceea ce priveşte motoarele. Ordinele ciudate ale acelui amiral nu ajungeau până acolo. Privind becurile ce străluceau slab, Kessler îşi aminti de copilărie, de lumânările bradului de Crăciun. Aerul cu altă savoare din dimineaţa de Ajun, cadourile, surâsul larg al tatălui. În ultima permisie îşi făcuse curaj să meargă acasă. Nu mai găsise casa. Desigur, ştia dinainte, iar în ochii lui Hechler nu citise decât compătimire. Ceruse permisie imediat ce aflase că RAF-ul îşi lăsase „ouăle" pe-acolo, dar căpitanul îi explicase că există cazuri mai urgente: o soţie bolnavă, un copil... Avea dreptate. Dar până la urmă tot ajunsese. Nici acum nu ştia ce se aştepta să găsească: un şir intermitent de case, amintiri îngropate într-o grămadă de moloz, copilăria, familia? De fapt, întreaga stradă fusese distrasă. Şi alte câteva o dată cu ea.

Îşi înfipse degetele în metalul nepăsător. Oare n-o să uite niciodată?

Acoperind corul motoarelor şi ventilatoarelor, telefonul îşi făcu simţită prezenţa. În faţa ochilor îi apăra imaginea lui Hechler aflat pe puntea de sus, singur cu cerul şi cu nemărginirea oceanului.

– Totul e gata, domnule, raportă el.

Stück, în salopetă nouă şi strălucitoare, apăru din spate.

– Bătrânul?

Kessler controla ceasul.

– Da, şefule.

Stück sosise chiar mai devreme decât de obicei, şi, aparent fără motiv, Kessler era bine dispus. Cu braţele încrucişate, Stück se lipi de balustradă. Ce nu putea ghici prin aburii umezi, putea ghici datorită auzului său fin. Îşi privi camaradul întrebându-se ce-l rodea. Se simţi tentat să-i vorbească, dar, în universul lor închis şi zgomotos, sentimentele n-aveau ce căuta.

Soneria îi mută privirea spre panoul unde acul vitezometrului începea să se mişte din ce în ce mai grăbit. Scuipându-şi în palme, rânji.

– Haide, Heinz, hrănim bestia?

Câteva minute mai târziu, viteza crescuse atât de mult încât până şi marinarii de gardă trebuiră să se prindă de balustrade. Stück admiră clocotul tumultuos al motoarelor.

„Ehei, pornim din nou!"

În cabina sa, întins pe spate, Theil simţea cum vibraţiile navei îi pătrund în corp. De când plecase de pe punte tot încercase să doarmă, dar nu reuşise să pună geană pe geană. Avea ochii injectaţi şi, ca o boală insidioasă, disperarea începea să i se strecoare în suflet. S-ar schimba oare situaţia dacă ar merge la amiral şi-ar încerca să-l

convingă să lanseze un semnal către submarinul de realimentare? Răspunsul veni de la sine: n-avea nici un sens. Dacă Leitner i-ar fi spus despre arestare înainte să arunce ancora, ar fi putut să intervină în numele său. Dar n-a vrut să o facă. Nu i-a păsat. Nimic mai simplu.

Se rostogoli în pat, uitându-se disperat la ceas. Un mesager îl va chema în curând şi va trebui ori să mai semneze un document, ori să înnebunească sub apăsarea îngrozitoare.

Nava se clătina din ce în ce mai tare, aşa că lucrurile din cabină se izbeau unul de altul de parcă ar fi vrut să-l alunge. Foarte curând va fi mare nevoie de el. Şi avea să-l coste viata. Se va sinucide. Când gărzile vor fi fost doborâte de oboseală, va sări peste bord. Sau - un glonţ în cap. Un moment de spaimă teribilă, şi apoi nimic. Gândul la pistolul însângerat căzut alături îi dădu o senzaţie de furie, amestecată cu o scârbă ce-l făcu să tremure din tot corpul. Ceva mai tare decât nava.

Se văzu din nou în cabină, imaginându-şi faţa frumoasă, dar tâmpă, a lui Bauer explodând ca o floare purpurie sub atingerea glonţului.

Să vedem dacă o să-i placă şi *lui* atunci când o s-o ia pe coajă. Aidoma civilului. Gândul nu-i produse nici o plăcere. Un civil neînarmat, ca Britta. Poate că a fost eliberată până acum şi s-a întors acasă pentru a reface grădina lor iubită.

Cu faţa îngropată în pernă, îşi dădu seama că nu se poate opri din plâns.

Două cabine mai încolo, Oberleutnant Willi Meile, ofiţerul de intendenţă, zăcea întins pe pat, uitându-se la femeia goală de lângă el care-şi frământa sânii respirând sacadat, obosit.

Meile nu era un adevărat soldat, lumea lui era compusă din mâncare şi băutură, vopsele şi parâme, tot ce hrănea şi întreţinea nava. Şi de când se îmbarcase, nu schimbase deloc echipa.

Ea nu era o frumuseţe, dar era tânără şi avea un trup ispititor. Meile se simţea ca în Rai. Nimic asemănător nu i se mai întâmplase, şi nici n-avea să i se mai întâmple vreodată.

Ofiţerii executivi şi comandanţii de submarine erau consideraţi de toţi nişte eroi. Să le fie de bine, gândi el. Se spunea că jumătate din Hamburg se afla în proprietatea unor foşti ofiţeri navali de intendenţă pe linia Hamburg-America. Situaţie care lui Meile îi venea ca turnată. Hotărât lucru, noii eroi de după război vor fi cei care vor controla resursele de hrană.

Se lăsă într-un cot şi-i mângâie sânii. Lăsase luminile aprinse, nedorind să piardă nimic. Pe umerii ei străluceau puncte roşii. Urmele dinţilor lui. Fata îi şopti că nu mai poate.

– Eşti un bărbat şi jumătate...

O sărută apăsat pe gură în timp ce mâna lui încerca s-o scoată din starea de moleşeală. Nici unul dintre ei nu auzi vacarmul motorului,

nici nu se întrebă ce-ar însemna asta. Meile îi prinse mâinile deasupra capului.

– Nu te împotrivi. O să te am. Acum!

În cabina de alături, cu lumina aprinsă, tânărul Jaeger se uita la ceas. N-avea chef să se grăbească. Înainte de testele ce aveau să vină dorea să se bărbierească. I se păru că aude plânsul fetei răzbătând prin peretele gros de fier şi scuturăă din cap. Era problema lor că acceptau un animal ca Meile. Încercă să nu se gândească la rafinata Sophie. Nu, după cum se desfăşurau ostilităţile, în cabina vecină nu era bine. Se gândi la expresia lui Hechler de când vorbea cu femeia-pilot. Nu, poate nu ea.

Se ridică şi, sub picioarele-i desculţe, simţi covorul tremurând. Aruncă o privire prin cabina dezordonată. Până la urmă nu era prea greu să ţi-o imaginezi pe Sophie aici.

În partea opusă a navei, o altă femeie îşi aduna hainele într-o grămăjoară. Avea să se întoarcă în cabina pe care o împărţea cu una dintre fete. Aprinse lumina şi-şi privi chipul în oglinda ce se balansa încoace şi-ncolo. Înainte să iasă, el îşi aranja uniforma. Femeia îi aruncă o strâmbătură. Pe vremuri, el nu pleca să-şi supravegheze oamenii, ca acum, ci doar nevasta necredincioasă.

Desfăcu bluza, plimbându-şi degetele peste cicatrice. Tot mai durea. Mâna i se plimbă uşor pe piele, de parcă ar fi fost a lui. Încă îi mai simţea atingerea. Uşurarea şi durerea se amestecau în nevoia de a fi împreună.

Nu înţelesese cum de era posibil să fii şi iubită, şi posedată, să fii şi învins, şi cuceritor în acelaşi timp. Îşi încheie cămaşa învârtindu-se încet prin cabina goală. N-avea să se mai întoarcă aici niciodată, dacă nu rămâneau împreună.

Dinspre bucătărie adie o undă de zgomot: era sărmanul Pirk, servitorul şi îngerul lui păzitor. Într-un fel ciudat, acceptarea ei acolo venise ca o binecuvântare.

Păşi pragul ţinându-se de mânerul uşii, ascultând mormăitul ce urca din pântecele navei. Ceva nestăpânit, curând biruitor sau curând distrus, dar niciodată învins.

Înainte să stingă ultimul bec, ezită o secundă. Nu voia să uite nimic. Asprimea hainelor lui îmbibate de sare, apăsarea trupului lui - iubire şi nebunie laolaltă.

Închise uşa şi cabina se cufundă în întuneric.

O dată cu primul pas pe culoarul de trecere, ştiu că nu va regreta nimic.

Capitolul 16
SEMNALUL

Peter Younger, cândva ofiţer radio pe *Radnor Star,* şedea cu genunchii adunaţi sub bărbie şi cu mâinile la ochi. Încă nu se obişnuise cu uscatul. De când nemţii îl aduseseră pe insulă îşi simţea capul în nori şi păşea nesigur, ca un docher beat. După ce crucişătorul părăsise în grabă insuliţa, Younger îşi aştepta sfârşitul clipă de clipă. Văzuse mormântul proaspăt şi auzise de la ceilalţi ce se întâmplase. Era ciudat, dar oamenii de pe insulă îl evitau. Pe el şi pe bătrânul Shiner. La fel şi gardienii germani. Faţa boţmanului sprijinit de-o piatră era acoperită cu o barbă galbenă, veche de mai multe zile. „Parcă ar fi mort", îşi zise el, privindu-i ochii închişi.

Aruncă o căutătură obosită înspre soldatul care tot urca şi cobora panta cu pistolul-mitralieră bălăngănindu-i-se la şold. Younger îl auzise pe şeful lor făcându-i observaţie că nu purta chipiul regulamentar. I se păruse absurd, mai ales că ştia că în curând aveau să facă schimb de locuri cu prizonierii lor de-acum.

Mason, şeful staţiei, îi şoptise că aparatele nu mai erau operaţionale, aşa că nici un fel de monitorizare sau semnale radio nu vor fi aşteptate. Inamicul lucrase al naibii de bine. Îi mai spusese că atunci când telegrafistul german emisese semnalul fals, cel care-l primise şi-ar fi putut da seama că ceva nu e în regulă. Adăugase dispreţuitor că numai un adevărat om de radio ar fi putut simţi asta. Younger îşi înfrânase iritarea. „Mai slăbeşte-mă", replicase vocea lui interioară.

Younger se hotărâse să nu spună deocamdată nimănui despre plan. Cei de pe insulă erau încă afectaţi de întâmplarea camaradului lor. Se gândi că „laşi" ar fi fost un cuvânt indulgent. Nemţii n-ar omorî pe nimeni fără motiv. Iar dacă americanii şi englezii ar găsi mai multe morminte pe insulă, s-ar putea să uite de Convenţia de la Geneva şi să ia lucrurile pe cont propriu. Friţii o ştiau şi ei.

Trebuia să se întâmple după falsul semnal, fără să le dea timp să distrugă emiţătorul. Măsurase deja distanţa care trebuia acoperită, îşi alesese chiar şi marinarul pe care trebuia să-l doboare pentru a ajunge în cabină. Neamţul făcea de gardă destul de des, cu braţul în atele, nefiind bun la nimic altceva. Nu avea asupra lui mai mult de un pistol, de obicei ţinut în toc. De ce n-ar fi făcut-o? Oricum n-aveau unde să fugă. Erau prizonierii inamicului, încercă să le ghicească

sentimentele, mai ales pe cele ale comandantului. Putea să-l vadă stând la soare pe scara ce ducea la cabina radio.

Era tânăr, însă îşi pierduse părul de timpuriu, smocurile negre de la tâmple nefăcând decât să-i accentueze calviţia. Avea trăsături fine, preoţeşti, lăsând impresia unui tip inteligent. Se gândea probabil la propria-i soartă, hărăzită în numele datoriei.

Younger îşi umezi buzele, încercând să-şi relaxeze trupul, muşchi cu muşchi. Spunându-şi ce voia să facă, se simţi neobişnuit de puternic şi hotărât. Nu-i era deloc frică. Îşi aminti de torpila care spulberase vechea lui navă, de oamenii zvârcolindu-se în flăcări sau cufundându-se în hăul Atlanticului. Pentru ei avea s-o facă. Pentru Bătrânul, pentru Colin Ames, pentru toţi ceilalţi.

Brusc, îşi dădu seama că bătrânul boţman deschisese ochii şi-l privea fără să-l recunoască. Ochii lui, de un albastru spălăcit, te duceau cu gândul la un orb. ., Younger zâmbi.

– E-n regulă, Shiner?

Se întrebă dacă bătrânul avea habar unde se aflau. Sau cum ajunseseră acolo.

Boţmanul îşi mişcă mâinile. Zăceau pe lângă el de parcă n-ar fi avut nimic comun cu stăpânul lor. Mârâi duşmănos:

– Haleala, la ce oră-i haleala, Sparks?

Younger privi scurt spre cei doi nemţi, dar ei nu observaseră nimic.

– Nu-mi spune-aşa, camarade! Bătrânul nici nu clipi.

– Eşti Peter Younger, ăla eşti, Sparks! conchise el, satisfăcut. Younger oftă.

– Ames e mort. I-am luat locul. Simţea cum planul i se duce pe apa sâmbetei. Nemţii nu m-ar scăpa din ochi nici la closet, dac-ar ştii. Îl înşfacă de braţ. Stofa ponosită părea că ascunde un schelet. Ajută-mă. Pentru *Stea* şi pentru băieţi, da?

– S-au dus toţi. Mulţi. Jim, Colin şi... Se opri şi privi disperat în jur. Unde-i?...

Younger îl luă de mână şi-i spuse încet:

– E-n regulă, Shiner. Pisica n-a suferit deloc. E-ngropată cu băieţii acum.

Zări la capătul pantei umbra santinelei. Din cauza nenorociţilor ăstora.

Bătrânul închise ochii.

– Moartă, zici? Younger plecă privirea.

Te rog, ajută-mă. Pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă.

Apoi zise cu voce tare:

– A fost un U-boat. Dar sunt toţi la fel. Cei de-aici nu-s ca noi. Ei cred că n-am nimic de-a face cu războiul. Se ridică, simţind că se prăbuşeşte. Mă ajuţi?

– Zi-mi ce să fac, Sparks. Zâmbetul îi accentua tristeţea. Scuză-mă. Am vrut să zic, *domnule Ames.*

Younger se aşează la loc. Ştia exact ce avea să facă. Vedea totul aşa cum urma să se întâmple, ca într-un film rulat cu încetinitorul, de parcă era vorba de ceva deja întâmplat.

Se gândea la ce-i spusese Mason în legătură cu ştiinţa telefoniştilor de-a se recunoaşte unii pe alţii. Mai auzise de asta, ştia că unii erau în stare să recunoască o navă înainte de identificarea propriu-zisă.

Însemna că Mason sau altul ar fi gata să transmită semnalul ca să se pună bine cu nemţii? Gândul îi dădu fiori. Nava inamică se pregătea pentru una dintre marile ei lovituri. Altfel nu şi-ar fi lăsat oamenii pe insulă. Nici unul dintre ei nu părea să ştie unde avea să se producă atacul. Asta în cazul în care ar fi fost capturaţi şi interogaţi înainte ca nava să fi dispărut. Îi reveni în minte imaginea terifiantă a bărcii de salvare ce se dezmembra, momentele în care fusese atât de înspăimântat, încât nu îndrăznea să deschidă ochii şi să se desprindă de pe balustradă. Cu toţii îl aşteptaseră pe el. Coşmarul continuase. Muriseră unul câte unul, cei mai mulţi acceptându-şi pasiv sfârşitul.

N-avea să facă cine ştie ce, dar câteva nave de aprovizionare urmau să fie salvate. Spera că bătrâna lui mamă să afle că a murit pentru asta.

Buzele crăpate schiţară un zâmbet. Ar putea primi Crucea George. Ceva cu care taică-său să se laude la cârciuma *Shipwright's Arms.*

Deasupra lor se ivi încă o umbră.

– Mâncăm curând.

Era telegrafistul-şef, aparent singurul care vorbea engleza.

– Mulţumesc, zise.

Neamţul privi spre bătrânul boţman.

– Se simte bine?

Old Shiner nu deschise ochii.

– Al dracu' de bine.

Germanul se întoarse cu spatele. Răspunsul marinarului îl cam derutase.

Merse spre ţărm şi privi pierdut apele întunecate. Şi nesfârşite. O grămadă de pietre la marginea lumii, gândi. Îl chema Ernst Genscher şi era din Leipzig. Trebuie că se făcuse frig acolo. Iarna venea întotdeauna repede în Leipzig. Încercă să-şi imagineze clădirile superbe ale copilăriei lui. De parcă şi-ar fi luat adio de la ele. Acum nu vedeai decât cratere făcute de bombe, morţi şi ruine, în jurul cărora mişunau prizonieri ruşi, adevărate cadavre vii, păzite de unităţi SS. Se gândi la şeful său direct, Leutnant Bauer. Nu se înţeleseseră bine niciodată. Zâmbi amar. De aceea fusese ales pentru această misiune. Bauer ar fi fost un SS-ist model.

Cât mai avea să dureze războiul, se întrebă. El şi ceilalţi vor sfârşi într-un lagăr de prizonieri, în Anglia sau Canada.

Nu putea fi prea rău acolo. Probabil nu foarte diferit de locul ăsta nenorocit. Nici Aliaţii, nici germanii nu voiau s-o păţească dacă inamicul învingea.

Se gândi la camarazii săi. Erau mai îngrijoraţi decât ar fi recunoscut. Unii încă mai credeau că *Prinz* se va întoarce să-i ia. Ha, tigrul întorcându-se să salveze o căprioară prinsă în capcană!

Genscher îşi aranja boneta şi zâmbi gândindu-se la morala făcută santinelei. Se uită la ceas. Avea să trimită semnalul în câteva ore, înainte de asfinţit. Un zâmbet lumină faţa lui de preot. Momentul era destul de bine ales.

*

* *

Cu paharele în mână, cei trei căpitani şedeau în fotoliile adânci ale lui Hemrose.

Hemrose se aşeză picior peste picior şi-şi dezlipi cămaşa de corpul transpirat. Aerul era nemişcat şi fierbinte, şi nici hublourile larg deschise nu îmbunătăţeau situaţia. Marea era destul de liniştită, dar mirosea parcă a furtună. Exact ce le trebuia, gândi Hemrose.

Privi cum stewardul îi umple din nou paharul lui Eric Duffield, căpitanul *Rhodesiei,* un ins masiv şi puternic, cu o figură ce fusese cândva frumoasă. Prea servilă însă pentru gusturile lui. Întotdeauna, Duffield fusese un excelent sportiv. Dar se terminase şi cu asta, îşi zise Hemrose satisfăcut.

Uitase câte pahare cu whisky băuse, dar nici nu-i păsa. Totul aducea mai degrabă a priveghi, decât a şuetă cu căpitanii, în port, în aşteptarea unei mese bune. N-aveau să mai fie căpitanii *lui* pentru mult timp.

Alungă gândul. Se ridică cu un efort şi se îndreptă spre cel mai apropiat hublou. Luminile din Simonstown, reflectate de apă, străluceau ca un roi de insecte fosforescente.

Ici-colo, câteva bărci manevrau printre navele de război ancorate. Nimic nu te făcea să te gândeşti la război. Sau aproape nimic.

Îl auzi pe Duffield spunând:

– Bun loc de pensie, Africa de Sud. O să mă gândesc la asta după ce se termină totul, deşi nu ştii niciodată.

Hemrose râmji. Voia să spună că ar fi putut rămâne în Marină, unde ar fi fost probabil promovat, încheindu-şi cariera la comanda unei baze sau într-un birou elegant din Whitehall.

– Încă n-am câştigat nenorocitul de război, replică Chantril, căpitanul neozeelandez.

Avea un accent care mușca vorbele. Simțea și el, ca toți ceilalți, nerăbdarea de a întâlni și distruge piratul. Să intre în istoria Marinei.

Hemrose se întoarse și mai ceru un pahar.

– Tot nu-mi vine. să cred, știi? Duffield zâmbi.

– Să crezi, sau să accepți? Aici e diferența. Hemrose îl ignoră.

– O ditamai navă dispărută în Vest, fără să lase nici o urmă de naufragiu, nimic?

– S-a întâmplat așa cu *HMS Sydney,* zise Chantril. Dispariția ei e încă un mister.

Duffield se uită la ceas. De-abia aștepta să mănânce și să plece. Să le spună celor de pe nava lui cum Hemrose se gândea la înfrângere înainte de a lupta.

– Băieții de la Amiralitate știu mai mult decât spun, zise el.

– Căcați nefolositori! se înfurie Hemrose.

Duffield tuși.

– Probabil n-o să știm niciodată.

Hemrose aranja o șuviță de păr care-i intrase în ochi. Era pe cale să se îmbete.

– Jerry e încă pe-aici. Îmi pun toată reputația la bătaie pentru asta. Ceilalți rămaseră tăcuți. Se gândeau probabil că reputația lui. Nu mai făcea nici două parale.

– Echipa mea a lucrat la asta non-stop, continuă Hemrose, arătându-le hârtiile și instrumentele de navigație. Degeaba. Dar măcar am făcut o încercare a naibii de bună.

Ceilalți se holbară uimiți. Niciodată nu mai fusese pe punctul de a-și recunoaște înfrângerea.

Gândul că avea să ia masa cu ei îi făcea greață lui Hemrose. Cu Chantril n-avea nimic, fiind un profesionist adevărat, dar seara asta nu era cea mai potrivită. Trebuia să-i scrie lui Beryl și să termine raportul către Amiralitate. Simțea că-i fuge pământul de sub picioare. Poate că-i vor înghiți scuzele și se vor întoarce pe navele lor, în loc să-l...

Îi privi întunecat și obosit.

– Ei, ce mai e acum?

Ofițerul îi salută și apoi îi înmâna un mesaj. Hemrose îl citi de două ori, lac de sudoare.

– De la Amiralitate, domnilor, zise încet. Acum treizeci de minute s-a primit un semnal de la stația radio de pe St. Jorge. Înțelese că Duffield habar n-avea pe unde era. „Suntem atacați de un crucișător german", se spune. Îi privi posomorât. Nu a mai urmat nici un alt mesaj. Puteți trage concluziile.

– Știu locul! exclamă Chantril. E la Nord-Est de Ascension. Ce dracu' face...

– Și tot timpul... îl întrerupse Duffield.

Hemrose reuşise să-şi controleze atitudinea, dar ar fi vrut să urle. I se părea că o întreagă orchestră îi cânta la urechi acele cuvinte esenţiale.

– Da, zise, tot timpul am crezut că neamţul a fost distrus. Nu se putu abţine. Unii dintre noi, cel puţin...

Chantril se ridică şi sparse un pahar, fără să dea vreo importanţă faptului.

– Ce are de gând să facă?

Hemrose zâmbi.

– Să facă? Cui ce-i pasă? Probabil un ultim atac înainte de-a ajunge în vreun port sud-american prieten, ca *Graf Spee. Kapitän Hechler* - scuipă numele - ştie că în Nord îl pândesc multe pericole. Aşa că are s-o şteargă spre Sud, fie că-i place sau nu.

– Putem avea încredere în acel semnal, domnule?

Hemrose îl privi şi se răţoi ironic:

– Ce? Îndrăzneşti să nu-i crezi pe băieţii de la Amiralitate? Hm, hm!

Comandorul Godson se lăsa când pe un picior, când pe altul. Vestea îl dăduse gata. De parcă deschisese uşa aşteptând un vechi prieten, şi acolo îl întâmpina un maniac.

Hemrose îl privi încercând să-şi compună atitudinea pentru posteritate: grav şi încrezător.

– Trimite un mesaj Amiralităţii, Toby. „Flotila porneşte fără întârziere".

Slavă Domnului că insistase să alimenteze navele din rezervoare. Altfel ar mai fi durat o oră până să fie golit portul. Îşi admiră pe îndelete ceasul de aur dăruit de Beryl.

– Peste o oră să avem la posturi cei mai buni marinari. Privi spre ceilalţi, în timp ce Godson ieşea din cabină. Rânji. Mai bem ceva? *Şi'nainte pornim,* cum a zis omul acela.

Îi privi pe rând. Fiecare se gândea la starea propriei nave.

– Contactaţi-vă navele din biroul meu, adăugă cu largheţe. Nu vreau să plec singur de-aici, glumi, gândindu-se la demonstraţia de viteză şi manevrabilitate pe care o făcuse *Rhodesia* când se alăturase flotilei. După câteva clipe, spuse gânditor: Ce ţi-e şi cu soarta asta. Ştiam că trebuie să ne întâlnim într-o zi. Chiar de la început. Întotdeauna am ştiut. Îi privi cu afecţiune: Să stabilim scorul final.

La ora hotărâtă, în timp ce trapele şi hublourile erau închise ermetic, iar marinarii îşi ocupau posturile de luptă, Hemrose se urcă pe puntea lui *Wiltshire* şi privi luminile de pe ţărm. Piratul nu lăsase pe nimeni viu, dar nici nu se aştepta să dea nas în nas cu trei crucişătoare britanice gata de luptă.

Vedea în faţa ochilor harta zonei de sud-vest. Capcana în care germanii se vârâseră singuri avea să se închidă.

Godson îi raportă că nava e pregătită de plecare.

Lucrurile deveneau serioase. În curând, epoleţii aveau să-i fie împodobiţi cu două şiruri de frunze de stejar. Era o zi mare. Doar fanfara mai lipsea. Se întoarse spre semnalizatorul-şef.

– Transmite celorlalţi, Yeo: „Ridicaţi ancora şi urmăriţi-l pe tata."

Semnalul pe care n-aveau să-l uite niciodată. Nu se putu abţine să nu rânjească. Faptul că Duffield nu putea să-l sufere îi făcea plăcere.

*
**

Hechler se desprinse din vis ca un înecat care se luptă cu disperare pentru o gură de aer.

Din momentul în care se ridicase într-un cot şi înşfăcase telefonul, ştiuse ce era. Un singur lucru îl mai putea surprinde: faptul că putuse dormi.

– Ofiţerul WIT a raportat trimiterea semnalului, domnule, spuse Froebe, vesel. Chiar la momentul potrivit.

Hechler aruncă o privire prin cabina dezordonată.

– Mulţumesc. Ştii ce ai de făcut. Se gândi la visul nebunesc alungat de telefon, la goliciunea ei, la dorinţa ei, la felul în care se zvârcolea sub el, de parcă ar fi vrut să-i amâne victoria. Vin sus imediat, zise.

Agăţă telefonul în furcă, întrebându-se ce făcea Erika acum. Se gândea la el fără să regrete nimic? Spera, dar nu la prea mult? Coborî din pat dorindu-şi un duş. Până şi pentru asta era prea târziu.

Se gândi la Genscher, telegrafistul-şef, pe care-l lăsase pe insulă. Îi ascultase ordinul indiferent ce credea despre rostul lui.

Chiar şi acum undele falsului semnal mai făceau înconjurul lumii. Nava lor fusese plasată cu siguranţă într-un anumit sector al oceanului. Capetele se înfierbântau de calcule, ofiţerii de stat-major schimbau tactica şi sistemele de apărare.

Prinz nu se afla deloc în apropierea insulei, ba, mai mult decât atât, se îndrepta cu mare viteză în direcţia opusă ei.

Hechler îşi scoase cămaşa. Uşa se deschise încet şi în prag apăru credinciosul Pirk cu un vas cu apă caldă, pentru bărbierit, înţelesese. Dar Pirk înţelegea întotdeauna. Frig, soare, bombardament sau linişte, Pirk era pe cu totul altă lungime de undă.

Telefonul sună din nou şi Pirk îi dădu receptorul.

– Căpitanul, zise Hechler.

De data asta era Theil.

– Să exersăm situaţii de luptă, domnule.

– Nu încă. În mod surprinzător, se gândi la Nelson. Lasă-i să mai mănânce bine o dată. S-ar putea să nu se mai întâmple prea curând.

– Atacăm în zori, domnule? mormăi Theil.

– Da. Conform planului, Viktor. Anunţă-mă când apare amiralul pe punte.

Se întoarse spre oglindă şi-şi mângâie faţa. Aşa cum ar fi făcut-o ea.

– Va fi o noapte lungă, prietene.

Dar Pirk plecase. Îşi săpuni obrajii cu grijă. Trebuia ca aparatele Arado să fie pregătite bine până dimineaţa.

Fiecare post de luptă trebuia verificat de către un ofiţer superior. Ultima masă, pentru ceva timp. Pentru totdeauna, dacă lucrurile ieşeau prost. Încercă să descopere vreo greşeală în plan. Cei de pe insulă îşi jucaseră rolul. Acum, totul depindea de navă şi de oamenii lui. Se strâmbă în oglindă, imaginându-şi că inamicul ar avea o strategie ascunsă, pe care nici el, nici operaţiunile nu o ghiciseră.

Dar ştia că nu există nici un plan secret. Norocul lui *Prinz Luitpold* avea să-i ajute şi de data aceasta.

Puţin după miezul nopţii, Hechler ajunse pe punte. Somnul îi alungase oboseala. Sau poate era apropierea luptei?

Vedea siluete mişcându-se în întuneric, sau stând nemişcate la posturi. Era o noapte frumoasă, cu multe stele strălucitoare. Gudegast raportase că era posibil să plouă, şi că vântul avea să bată din Sud-vest. Niciodată nu avusese la fel de multă încredere în buletinele meteo cât în propria lui intuiţie.

Silueta palidă a lui Leitner apăru printre santinele, şi Hechler simţi mirosul puternic de colonie al uniformei.

– Un început bun, zise calm. Nu vor uita ziua de azi.

Hechler se bucură auzindu-l pe amiral că se duce în apartamentul său. Să se pregătească sau să petreacă ultimele ore cu aghiotantul: nu ştia şi nici nu-i păsa.

Încet, încet, vremea începea să se schimbe. Aerul devenea mai rece, iar valurile se ridicau furioase până aproape de bordaje, lăsând în urmă o dâră de spumă albă.

Prinz fusese special construit pentru soiul ăsta de vreme, şi-şi cufunda dispreţuitor teuga în valuri până ce acestea măturau puntea şi hublourile.

A fost recepţionat un nou şir de semnale. Trebuie că era destul de ciudat pentru acei telegrafişti, se gândise de multe ori Hechler, să transmită instrucţiuni şi mesaje la care, din motive de securitate, nu primeau nici un răspuns.

Divizia de Operaţii îi informa că o mică escadră de crucişătoare britanice părăsise Simonstown. Probabil că mesajele începuseră să curgă imediat ce Tommy ridicase ancora.

Deloc surprinzător, se gândea. Germania avea mulţi prieteni în Africa de Sud. Când Kaiserul fusese nevoit să capituleze în Marele Război, se spune că la Johanesburg fuseseră arborate steaguri negre.

– Stare de luptă în zece minute, zise Hechler. Îşi scotoci buzunarele. Nu uitase nimic. Părăsind cabina, îşi amintise de portretul lui Inger, privindu-l atât de familiar de pe noptieră. Pentru prima dată îl privise fără nici un sentiment; nici măcar de amărăciune. Spune-i ofiţerului de aprovizionare să ţină cambuza deschisă. Vreau să trimiteţi supă şi cafea la toate posturile, până în ultima clipă.

Auzi un vinci trântit cu putere. Băieţii pregăteau primul Arado pentru lansare. Dacă ratau, avionul trebuia să se descurce singur. Se gândi la avionul fetei, neînarmat şi ascuns în cuibul său.

O ultimă imagine pentru posteritate? Sau avea Leitner vreun alt plan?

Gudegast apăru lângă scaunul său.

– Peste douăzeci de minute va trebui să ajungem la viteza maximă, domnule.

– Bine. Hechler îşi privi ceasul Doxa. Izolare fonică totală. Sunetul alarmei fu urmat de câteva bufnituri surde; ultimele trape fuseseră blocate etanş. O armată nevăzută de microfoane şi receptoare îşi începu murmurul pe punte.

– Turelele Anton, Bruno, Cezar şi Dora închise, domnule!

– Armamentul secundar şi antiaerian pregătit, domnule! Rapoartele veneau pe rând, de la fiecare turn, de la fiecare lansator de torpile.

Hechler îşi imagină carcasa de fier, cu toţi oamenii la posturi.

Jos, în infirmerie, Stroheim şi oamenii lui, cu bisturiele pregătite, aşteptau durerea şi rănile.

Aşa a fost şi la Coronel, şi la Falklands, la Dogger Bank şi în Iutlanda. Hechler zâmbi cu pipa între dinţi. Şi la Trafalgar, probabil.

Se auzi întrebând:

– Controlul avariilor?

– Pe poziţie, domnule, replică Froebe. Am avut o mică problemă cu iluminatul.

Theil avea misiunea să salveze nava, dacă se întâmpla ce era mai rău. Şi să ia comanda în cazul în care puntea era distrusă.

– Amiralul, domnule.

Hechler luă receptorul.

Domnule?

– Mai vreau un steag ridicat, zise Leitner. Te ocupi tu, da? Voia să spună un fanion de amiral.

– Nava se află în capacitate de luptă, domnule, zise Hechler.

– Vin sus, imediat.

Hechler închise receptorul şi spuse cu voce tare către toţi cei de pe punte:

– Mă duc în camera hărţilor.

Se îndreptă spre scară. Gudegast luă o hartă făcută sul şi-l urmă. Totul îi era foarte clar în minte. Antrenament, experienţă, îndemânare.

Îl auzi pe Froebe ordonându-i unui marinar să mai înalţe un fanion de amiral.

Se întrebă dacă şi chestia asta va fi înregistrată pentru posteritate.

În timp ce căpitanul lor urca scara, marinarii se pregăteau de luptă tăcuţi şi încruntaţi. Muniţia intra în încărcătoare, mitralierele alunecau uşor pe dispozitivele de fixare şi se verifica viteza de rotaţie a tunurilor cu boturi flămânde.

Deasupra tuturor, Kroll, ofiţerul armurier, stătea în scaunul său de oţel şi studia ecranul radarului.

Oamenii lui, echipaţi cu receptoare, căşti şi alte unelte ale meseriei, îl priveau ca nişte atleţi în aşteptarea startului.

Înfăşurat în firul telefonului, cel mai tânăr din echipa de control a tirului, subofiţerul Hans Stoecker, fixa jurnalul de bord din faţa lui.

Luptând de atât timp împreună, se sincronizau aşa de bine că n-ar fi putut face nici o greşeală care să-i stârnească mânia lui Kroll.

Erau un mic stat în stat. Esenţial pentru puterea de foc a navei, dar complet separat de ea, chiar şi atunci când tunurile începeau să-şi scuipe urlând încărcătura ucigaşă.

Încercă să nu se gândească la figura aproape copilărească a lui Rudi Hammer. Chiar când sunetul alarmei îi trimitea pe toţi la posturi, acesta, zâmbind aproape timid, îi spuse:

– Un moment potrivit cu micul nostru plan, nu? Fiecare e ocupat cu treaba lui.

„Vor fi prinşi". Stoecker apucă telefonul cu amândouă mâinile, privind jurnalul cu ochii împăienjeniţi. Era o nebunie care avea să-i coste viaţa.

Auzi în receptor:

– Armamentul principal, armamentul antiblindaj, încărcaţi.

Stoecker simţi cum vibrează scaunul sub el. Nava îşi mărea viteza.

Privind cum fiecare şurub sau armătură vibra, uneori aveau senzaţia că trepiedul metalic care-i adăpostea avea să se smulgă din schelele care-l susţineau.

Kroll se întoarse în scaun privind feţele preocupate ale oamenilor săi. Întârzie o clipă asupra Kapitänleutnantului Georg Emmler, ofiţerul artilerist adjunct. Împreună, ei doi ţineau frâiele luptei. Sub ei, ofiţerii, comandanţii posturilor de luptă, trăgătorii, individuali, înhămaţi la mitralierele grele, cu toţii aşteptau ordinul: „Poziţionaţi! Distanţa! Ochiţi!"

Kroll îşi muscă buzele. Încă un convoi. Poate într-o zi va avea norocul să-şi arate priceperea în faţa unei nave de război adevărate.

– Încărcat, domnule.

Kroll se încruntă. Zece secunde întârziere. Îşi vârî ceasul în buzunar. Avea să se ocupe de asta în curând.

Pe punte, Hechler privea încă o dată stelele. Strălucirea lor pălise. Îşi simţi faţa biciuită de stropi săraţi, şi-i auzi răpăind pe pânza mesei hărţilor.

– Stare de luptă-gradul I, domnule, auzi o voce.

Cambuza fusese închisă. Bucătarii aveau să-i ajute pe cei de la controlul avariilor.

Hechler se aplecă peste balustradă şi privi în întuneric.

Trebuia păstrat avantajul asupra convoiului. Escorta nu fusese identificată, deci nu era importantă. Pe cei puternici îi păstrau pentru următoarea întâlnire. Privi spre stele. Dar n-avea să le dea o a doua întâlnire.

– Stânga cincisprezece!

Hechler îşi auzi ordinul repetat aproape în şoaptă, pierzându-se în murmurul ventilatoarelor şi al spumei albe ce izbea corpul navei din toate părţile.

– Constant! Cârma zero-patru-zero!

Botul navei se înfundă în apă mai mult ca de obicei, iar valurile răpăiră înfuriate pe teugă.

În timp ce nava vira, cele două mari turele de sub punte se mişcau de-a lungul tribordului. Fără să se întoarcă, Hechler ştiu că şi celelalte două, Cezar şi Dora, făceau aceeaşi mişcare până când toate patru aveau să ţintească în aceeaşi direcţie, cu gâturile lungi şi ude.

Oceanul era încă sub stăpânirea întunericului, iar crestele albe ale valurilor păreau a fi nişte păsări de mare, apărând ici-colo din întuneric.

– Amiralul este pe punte, domnule.

– Foarte bine.

Hechler îşi strânse fularul în jurul gâtului. Marea arunca asupra lor din ce în ce mai multă spumă. Leitner îşi făcuse intrarea la momentul potrivit. Hechler se gândi la fată. Nu se arătase deloc speriată, dar după atât timp petrecut acolo, în spatele uşilor închise ermetic, poate nu mai avea reacţii normale.

Un marinar îi şopti ceva unui camarad, dar un subofiţer îi făcu semn să tacă.

Hechler îşi ţinea binoclul în tocul de piele până în ultimul moment, ca să-l păstreze uscat. Dar înţelese ce voia marinarul.

O linie subţire şi palidă, ca de cositor, rece şi fără culoare. Zorile, sau revărsatul lor.

Dintr-o dată, Hechler se gândi la tatăl său.

Cum îi descria el zorile pe care le privise din tranşeele celuilalt război. Dâra de lumină albicioasă care pătrundea printre scândurile parapetului, amintindu-i că încă n-a scăpat din acea zonă a morţii şi a ororii care era Flandra.

– *Radar-puntea!* Tresăriră cu toţii. Vocea se auzi din nou:

– Ţintă la orizont. Poziţia: verde-patru-cinci. Distanţa: douăsprezece mii.

Hechler îşi îndesă chipiul pe cap. Stofa era udă şi rece ca gheaţa.

Se ridică şi se aplecă spre babord, nepăsător la stropii care-i loveau faţa. Îi găsiseră. Acum totul depindea de Kroll.

– Deschideţi focul!

Capitolul 17
OCHI PENTRU OCHI, DINTE PENTRU DINTE

Bubuitul tunurilor era asurzitor, iar vântul care bătea dinspre babord împrăştia peste tot fumul acru şi înecăcios, făcându-i pe marinari să-şi stăpânească cu greu accesele de tuse.

Cu binoclul atârnat pe umăr, Hechler privea izbucnirile paletei subţiri de spumă pe care obuzele o ridicau la orizont. Deşi păreau inofensive, fiecare dintre ele însemna încă o lovitură.

Douăsprezece nave în convoi, probabil trei nave de escortă, se auzi vocea operatorului.

Postul WIT raportează semnale de la inamic, domnule, îl informă Froebe.

– *Foc!*

Vocea lui Kroll suna altfel în receptor, iar ultimele cuvinte îi erau acoperite de răspunsul prompt al celor patru turele.

Hechler privi cerul. După ultimele zile părea mohorât şi ameninţător, îşi imagina chemările disperate ale inamicului către escadrele din apropiere şi către Londra.

Se încorda. Un fulger luminase orizontul dând la iveală câteva dintre navele inamice. Păreau mici şi întunecate. Biciul de loc îl ajuta să le stabilească fără greş viteza şi direcţia de înaintare.

– Un vas de escortă lovit. Se scufundă, anunţă operatorul. Hechler parcă îşi vedea oamenii concentraţi asupra ecranelor radar. Un punct luminos, care în curând avea să pălească şi să dispară cu totul de pe ecran.

Tunurile urlau din nou. Aveau oare petrolierele să se împrăştie repede? Tresări. Câteva obuze loviseră una dintre navele duşmane. Proiectată pe fundalul negru al orizontului, cuprinsă de flăcări, părea şi mai înspăimântătoare.

– *Foc!*

Hechler tresări când cele opt tunuri mari traseră toate o dată.

– Încet, înainte!

Traversă puntea şi văzu un marinar cu o lanternă de semnalizare pregătită.

– *Acum!*

Primul Arado apăru din întuneric şi înconjură rapid catargul principal.

– *Foc!*

Puntea a fost străbătută de o zguduitură puternică, iar Hechler trebui să ordone de două ori reluarea vitezei maxime. Urma să lanseze şi cel de-al doilea avion dacă mai avea timp.

Cineva strigă:

– Încă o lovitură! Două au luat foc!

Se întoarse să vadă cine era, dar nu văzu altceva decât al doilea steag al lui Leitner fluturând pe catarg, singura pată de culoare pe cerul încă întunecat. Ploaia se înteţise, dar până şi ea avea gust de salpetru. Îi venea greu să creadă că acelaşi cer fusese vreodată acoperit de stele.

Hechler se plimba pe punte, ascultând absent raportul radio al pilotului.

Navigau pe o mare de foc. Obuzele îi loviseră din întuneric, fără cel mai mic avertisment. Zări globuri strălucitoare ridicându-se din adânc şi ghici că avionul era deja lângă convoi.

Cât de încet părea să se mişte. Şi înşelător. Spera că pilotul ştie bine ce face.

– Convoiul se destramă, domnule! Vocea lui Kroll acoperi zgomotul difuz al celorlalte comunicări. Se despart în două coloane, domnule, adăugă.

Hechler îşi scoase ochelarii şi îi şterse cu o cârpă curată.

– Recepţionat.

Îşi imagină convoiul; n-avea nevoie de prea multe încurajări ca să se risipească. „Trebuie să ne apropiem."

– *Foc!*

– *Încetaţi focul!* se auzi vocea descumpănită al lui Kroll. Hechler ridică receptorul.

– Aici căpitanul. Ce s-a întâmplat?

Kroll probabil că scruta atent ecranul din faţă. Răspunse mânios de parcă nici el nu mai avea încredere în ce văzuse:

– O navă s-a întors spre noi, domnule. Ultima din a doua linie,

Aşteaptă.

Hechler se strecură în cabina metalică, care fusese adăugată punţii pentru a adăposti un al doilea radar, pe lângă cel al sonarului. Se aplecă asupra ecranului şi privi imaginea bătăliei oferită de ochiul invizibil al navei *Prinz Luitpold.*

Nave care se împrăştiau în două direcţii, puncte luminoase nemişcate - navele lovite care se scufundau arzând. Şi-apoi, o văzu. Era o navă mare, luată iniţial drept petrolier. Dar era prea mare şi nu fugea, ci se îndrepta direct spre *Prinz.* Hechler se întoarse vlăguit pe punte.

– O puteţi identifica?

– Nu există nici o navă de luptă importantă în convoi, auzi vocea îngrijorată a lui Kroll.

Hechler se întoarse.

– Continuaţi. Schimbăm direcţia. Cârma zero-şase-zero.

Puntea se cutremură din nou. Tunurile îşi scuipaseră încărcătura ucigaşă, luminând tot corpul navei. Hechler zări o siluetă în lumina exploziilor; era Jaeger.

– Domnule căpitan! Mesaj de la Arado! E o navă de comerţ. Ezită: Un transatlantic.

Preţ de o secundă, Hechler se gândi că ar putea fi o navă-spital care încerca să se ţină deoparte, sau că fusese lovită şi nu mai putea fi controlată. Gudegast apăru lângă Jaeger, raportând precipitat:

– Suntem pe noua direcţie, domnule. Şase-zero-şase. Se sprijini, extenuat, de balustradă.

– Ştii ce navă e? îl întrebă Hechler. Gudegast încuviinţă.

– Din semnalele de recunoaştere, domnule. Da, sigur că o ştiu. Tresări; tunurile bubuiră din nou. Fulgere brăzdau orizontul.

Kroll ignora nava solitară, preocupat să nu-i scape petrolierele. Gudegast se holbă la el.

– E vechea *Tasmania.* Am călătorit cu ea în anii treizeci. Era navă de croazieră în Marea Nordului. Şi au transformat-o în crucişător. Dumnezeule!

Hechler înşfăca receptorul.

– Ofiţer de tir! Deschideţi focul asupra vasului mare - este crucişătorul *Tasmania.*

– Imediat, domnule. Gudegast îl privea fix.

– N-o să reziste nici la două lovituri! Ştiţi cum e construită. Nici un blindaj, doar câteva tunuri din Marele Război!

– Avertizaţi-i pe cei de la armamentul secundar şi contactaţi avionul, ordonă Hechler. Apoi se întoarse spre Gudegast şi-i zise: Ai uitat celelalte AMC-uri, omule? *Jervis Bay,* un cargou bătrân, a ţinut piept lui *Admiral Scheer!* Un biet sicriu plutitor împotriva unei nave de război. Au fost scufundaţi, ştiau că n-au nici o şansă împotriva alor noştri, dar, la naiba, sacrificiul lor a salvat un convoi întreg, *nu uita asta!*

Se întoarse spre radar în timp ce tunurile bubuiau din nou.

Cerul se lumina, în ciuda ploii fumurii, care păruse să-i ia prin surprindere.

Hechler privea exploziile şi coloanele de apă pe care le ridicau. Apoi văzu nava care se îndrepta spre ei. Era vopsită în cenuşiu, iar cele trei coşuri fumegânde îi dădeau un aer de măreţie. Se apropia din ce în ce mai mult.

Următoarea salvă căzu exact pe direcţia ei, şi, o secundă, lui Hechler i se păru că fusese atinsă.

– Armează tunurile de opt inci, domnule, îl anunţă gâtuit Jaeger.

Era de-a dreptul comic. Aveau armament de acelaşi calibru.

– Viteza?

– Maximum douăzeci şi opt de noduri, domnule, răspunse Jaeger.

Bubuitul tunurilor făcea să sară vopseaua de pe aparate.

– În timp de pace, adăugă.

Hechler îşi curăţă din nou ochelarii. Fără ei nu vedea decât o umbră cenuşie în depărtare. Cele două nave se apropiau una de alta cu o viteză combinată de şaizeci de mile pe oră. Aşa cum era de veche şi fără vreo şansă de supravieţuire, spera probabil în lovitura norocoasă care ar fi dat timp convoiului să scape.

– *Foc!*

Confuzie. *Tasmania* fusese acoperită de un văl de fum; cel puţin un obuz lovise partea neblindată a navei şi explodase adânc în cală, ca un ochi de foc.

Hechler îl auzi pe Jaeger spunând:

– Asta ar trebui s-o oprească!

Gudegast îl apucă de mână.

– Uită-te bine, băieţaş!

Lui Jaeger nu-i venea să creadă.

– Ridică steaguri pe fiecare catarg!

Gudegast privi spre Hechler. Ploaia îi cădea din belşug pe manta şi pe caschetă.

– Sunt *steaguri de luptă!* Au trimis biata bătrânică la luptă şi, Dumnezeule, ea chiar luptă!

– *Foc!*

O lovitură concertată a celor patru turele. Obuzele străpunseră bordajul subţire ca pe o bucată de şvaiţer. Un coş se prăbuşea ca un copac bătut de vânt.

Jaeger se ţinu de marginea mesei hărţilor, încercând să-şi stăpânească tremurul degetelor. Tresări când o salvă trecu pe deasupra *Tasmaniei,* explodând în mare, departe.

Scrisese în jurnal: „Inamicul a deschis focul la...", restul se pierduse în ceaţă.

Hechler se întoarse.

– Ordonă pilotului să survoleze nava inamică. Poate o nimereşte cum trebuie.

Nici nu clipi când dinspre *Tasmania* flăcările izbucniră în două locuri deodată.

Trebuia să-şi împartă puterea de foc. Ei n-ar fi putut folosi mai mult de trei tunuri în acelaşi timp.

Îşi muşcă buzele. Următoarea salvă a lui Kroll o lovi sub linia de plutire. Flăcările şi fumul păreau să se rostogolească pe suprafaţa apei şi ghici că cel puţin un obuz lovise foarte adânc.

Deşi trăgeau în continuare salve de răspuns, vechile tunuri păreau nişte biete pocnitori pe lângă cele ale navei *Prinz.*

Cineva îi întinse receptorul. Tresări când un obuz trecu şuierând pe deasupra punţii. Era Leitner.

– Ce se întâmplă cu tunarii dumitale? Aproape că ţipă: *Omoară-i! Opreşte nava aia!*

Hechler dădu receptorul unui marinar, observând o fulgerare palidă pe nava inamică. O punte se prăbuşise, dar steagurile de luptă fluturau parcă şi mai strălucitoare. Direcţia de înaintare era aceeaşi: spre ei.

– A luat foc la pupa, domnule! Ce-o mai ţine încă întreagă? strigă Froebe.

Hechler lăsă ochelarii să-i cadă pe piept. Se apropia vizibil, tăind valurile ca un Leviathan.

– Trebuie să virăm spre babord, zise. Asta le va da tunarilor noştri o şansă.

Aveau să-şi expună astfel toată lăţimea navei tunurilor inamice, dar acum era esenţială viteza. Singurul atu.

– Încetineşte!

Strigătul marinarului fu acoperit de explozia a două obuze inamice. Confuzia de pe punte era totală. Pe jumătate asurzit, Hechler îşi croi drum spre tribord. Un marinar cu faţa sfâşiată de cioburi de sticlă urla de durere. Fumul îl îneca şi simţea în nări mirosul acru de vopsea arsă. Şi de salpetru.

– Continuă pe zero-şase-zero, domnule! se auzi într-un receptor rămas fără stăpân.

Hechler văzu un subofiţer mort prăbuşit pe podea. N-avea nici o rană vizibilă, dar rictusul de pe faţa lui spunea totul. Hechler ceru altui marinar să-l înlocuiască.

– Menţineţi direcţia! ordonă.

Alunecă într-o baltă de sânge, apoi îşi potrivi binoclul. Nava inamică nu arăta prea bine. Jeturi de flăcări îi izbucneau din bord. Ultimul obuz o lovise de moarte.

– Căpitane! Camera motoarelor cere permisiunea să reducă viteza!

– Ce e, şefule? Hechler îşi îndesă căştile pe urechi.

– Probleme cu pompele, veni prompt răspunsul lui Stück. Le vom rezolva. Aştept rapoartele. Ultima lovitură...

– Viteza la jumătate, zise Hechler, grăbit.

Un obuz de calibru mare explodă în apă, aproape de navă, împroşcând-o cu bucăţi incandescente de metal.

– Se scufundă! strigă un marinar.

Alte câteva obuze explodară în jurul navei muribunde. Hechler chemă prin telefon turelele, amintindu-şi dintr-o dată disperarea lui Gudegast:

– Mutaţi ţinta pe convoi!

Deşi nu era aşa, comanda sună ca un reproş pentru artilerişti.

Cele două turele din faţă începură să se învârtă, căutându-şi noile ţinte. Dar navele se împrăştiaseră în câteva direcţii. Fiecare trebuia atacată separat.

În turnul de comandă blindat, Gudegast privea printr-un hublou de observaţie.

Prinz fusese lovit. Nu ştia cât de serios, dar auzea mesajele prin interfon - şuvoiul de mesaje şi ordine ale echipajelor de reparaţii intrate în acţiune.

Simţise explozia chiar sub punte. De parcă ar fi lovit un recif. Acum vedea doar câteva siluete agitându-se într-un nor de fum, în jurul unei şalupe despicate în două de obuze.

Nu se gândea decât la nava care se scufunda. Bătrâna *Tasmania* a liniei maritime Cunard White Star. O văzuse de multe ori pe vremea când, obosită de atâtea traversări ale Atlanticului, devenise navă de plăcere, în fiordurile Norvegiei. Odată, de ziua de naştere a unui ofiţer, chiar urcase la bordul ei.

Şi-o amintea perfect; atât de diferită de nava lui. Strălucind de curăţenie, luxoasă chiar, plină de pasageri cu aparate de fotografiat, având eleganţa şi stilul companiei pe care o reprezenta.

O privi din nou, îngrozit, cum se lasă încet pe-o parte. Cel de-al doilea coş se prăbuşi. Urmară câteva explozii şi, pentru o clipă, Gudegast crezu că încă se mai trage în ea.

– Las-o în pace! Nu-ţi mai poate face nimic acum! urlă înfuriat. Las-o în pace, ticălos nenorocit!

Secunzii îl priveau îngrijoraţi din spate, orbiţi de lumina exploziilor care pătrundea prin deschizăturile înguste.

Apăsă pe un buton. Când uşa grea de metal glisa, ploaia îngheţată îl izbi în faţă.

Ieşi pe puntea îngustă şi, fără să-şi dea seama ce făcea, se descoperi. O navă tocmai fusese distrusă pentru că nişte nebuni o trimiseseră la război. Îşi şterse faţa cu mâneca. Şi ea murise cu aceeaşi demnitate pe care i-o admirase întotdeauna.

*

* *

Îngenuncheat pe podeaua magaziei în care prizonierii fuseseră închişi peste noapte, Peter Younger privea afară printr-o crăpătură a zidului. Era deja dimineaţă, şi-i auzea pe soldaţii germani strigându-se unul pe altul. N-ar fi putut spune cu siguranţă dacă erau agitaţi sau nervoşi.

Cu umerii lui firavi rezemaţi de zid, bătrânul Shiner privea absent dâra de lumină care cădea pe faţa comandantului său.

– La dracu' cu gălăgia asta! zise iritat. M-au trezit din somn. Younger se încorda, concentrat asupra părţii de clădire pe care o putea vedea prin crăpătură.

– Au deschis o ladă cu băutură, de-aia e scandal.

Ar fi trebuit să ghicească ce avea să se întâmple imediat ce falsul semnal fusese emis: prizonierii fuseseră îngrămădiţi laolaltă.

Acum, când poziţia lor era transmisă în eter, nemţii păreau să se relaxeze. Îşi sărbătoreau contribuţia la complot, sau strângeau rândurile cu gândul la prizonieratul care-i aştepta? Younger nu ştia, dar se blestemă că nu luase nici o măsură de precauţie. Mason, şeful staţiei, se lăsă în genunchi lângă el.

– Să fie deci prea târziu?

Vorbea foarte circumspect, amintindu-şi încă izbucnirea de mânie a lui Younger din timpul nopţii, când acesta le spusese ce avea de gând să facă. Mason îi întrebase atunci: „De fapt, de unde ştii toate astea?" Younger explodase: „La dracu', am fost prizonier pe nava lor, d'aia ştiu!"

– Trebuie să încerc, zise Younger. Încă mai putem salva câteva vieţi dacă îi trimitem pe-ai noştri peste Friţi.

– Dacă nu descuie dracului uşa asta, îmi fac nevoile aici! înjură cu năduf bătrânul Shiner.

Younger închise ochii şi-şi lipi fruntea de metalul rece, încercând să-şi limpezească gândurile. Bătrânul Shiner stătea cocârjat, ţinându-se cu mâinile de burtă. Se uită la Mason.

– Când santinela deschide uşa, punem laba pe ea şi-i luăm arma.

– În conformitate cu Convenţia de la Geneva, remarcă bătrânul Shiner, ar trebui să avem o toaletă la îndemână. Am citit asta într-o carte.

Mason se holbă la el.

– Doamne-Dumnezeule!

– Voi auziţi ce vă spun? insistă Younger, continuând în gând: „Sau sunteţi toţi ca gunoiul care a lansat semnalul la ordinul nemţilor?"

Avea nevoie de Mason. Era singurul care-l putea ajuta acum.

– Va fi sfârşitul nostru, ştii asta? zise Mason, clătinând din cap cu tristeţe.

Younger se cutremură.

– Încerc să nu mă gândesc.

Se ridică şi merse spre uşă. Ceilalţi ar fi în stare să-l lase baltă; avea să aibă aceeaşi soartă cu a mecanicului împuşcat.

O clipă îi reveni pe retină imaginea bărcii de salvare care se sfărâma. Feţele acelea răbdătoare, fără expresie. Simţi din nou oroarea de-atunci. Îl privi pe bătrânul Shiner. Fusese torpilat şi scufundat de atâtea ori, încât era o minune că mai respira.

– O să încerc, zise Mason încet. Părea îngrozit, de parcă abia vorbea. Younger îl apucă de braţ.

– Când ajungem în cabina de transmisie, lansăm semnalul cât ai clipi din ochi.

Era uimit de propria-i încredere, măcar că nu ştia nici cum arată cabina. Poate că fusese deja distrusă de nemţi, după ce lansaseră alarma falsă. Dar nu putea fi aşa. Germani sau englezi, erau cu toţii marinari. Nici un marinar n-ar distruge o staţie de la care le-ar fi putut veni tuturor salvarea.

– Vine! zise Mason. Se lipi de perete şoptind: Isuse!

Younger cântări bucata de scândură în mâini. Era probabil un lemn de foc, din rezerva pentru iarnă. Nu era cine ştie ce, dar poate că santinela nu-şi revenise încă după beţia din timpul nopţii. Se gândi la ofiţerul cel chel. Era evident că subordonaţii lui nu-i mai împărtăşeau respectul pentru disciplină. Auzindu-l pe neamţ împiedicându-se şi încercând de câteva ori să bage cheia în broască, îşi ţinu respiraţia până când simţi că-i pocnesc tâmplele. Younger recepţiona o înjurătură, apoi urmă declicul lacătului.

„Doamne-ajută!" Se aruncă cu toată greutatea în uşă, o deschise şi-l izbi în cap pe soldatul care bâjbâia după lacătul căzut pe jos.

Cele câteva secunde îi păreau ani. Faţa neamţului strălucea în soare; o pată de sânge se iţea deasupra frunţii. Un ultim spasm fu înăbuşit de cizma lui Shiner. Nu mai ştia de câte ori lovise cu lemnul, dar acum era scăldat în sânge. Smulse mitraliera de sub cadavru.

O luă la fugă spre gorgan, aşteptându-se în fiecare clipă să simtă un glonţ între umeri. În spate auzea gâfâitul lui Mason, care încerca din toate puterile să-l urmeze. Ajuns la scări, se uită o clipă înapoi. Oblonul. Soldatul ucis. Câteva chipuri îngrozite în uşa magaziei. Privind oceanul atât de vast şi de impresionant, atât de puţin duşmănos, simţi deodată că i se frânge inima.

Totul era acum doar trecut. Nava, prietenii, totul.

Izbi uşa şi se năpusti urlând peste neamţul cu mâna bandajată. Acesta îl privea înmărmurit. Câteva lucruri se întâmplaseră într-o clipă. Neamţul se întinse spre pistolul automat de pe scaun. Younger apăsă pe trăgaci, dar nici un glonţ nu pomi. Siguranţa. Bâjbâi după ea, doar pe jumătate conştient că neamţul luase pistolul şi că Mason se aruncase în genunchi în spatele unei cutii de lemn, bolborosind incoerent şi plângând de frică. Younger văzu cum o bară de metal striveşte mâna bandajată ca pe o coajă de ou.

Germanul scăpă pistolul şi se prăbuşi pe podea, livid de durere.

Bătrânul Shiner, cu ochii aruncând scântei, se azvârli asupra lui şi-l mai lovi încă o data, cu toată puterea. Neamţul zăcea nemişcat, probabil mort. Shiner aruncă ranga şi-i smulse mitraliera, mârâind:

– N-ai fost la cursuri de DEM, ca mine. Hai că-i ţin eu în loc pe păduchii ăştia.

Cu inima bătându-i nebuneşte, Younger se aşează la pupitru şi îl deschise. Îşi şterse transpiraţia, sau poate erau lacrimi, nu ştia, şi se concentra cu totul asupra emiţătorului. Cunoştea aproape toate codurile abreviate ale Marinei. Cei din convoaiele din Atlantic aveau nevoie de ajutor. Navă după navă cădeau pradă lupilor. Îşi muşcă buzele. Ca şi *Radnor Star.*

Îşi îndesă căştile pe urechi, încercând să ignore zgomotul de afară. Strigăte, un fluierat ascuţit.

Leoarcă de sudoare, începu să transmită. Răsuflă uşurat. Semnalul era deja recepţionat de cineva! Rânji fără să-şi dea seama. „Prea târziu, chelule!"

Se gândea la comandantul german, care probabil în acea clipă nici nu înţelegea ce se întâmplă.

Se auzi o rafală de mitralieră, şi un şir de găuri înflori în perete, găuri prin care lumina prăfoasă a soarelui pătrundea în cabină.

Shiner crăpă uşa de-o palmă şi umplu camera de fum cu o rafală trasă înspre pantă.

– Am nimerit un păduche!

Râzând, trecu în partea cealaltă. Nici unul dintre ei nu observase că Mason fusese ucis de prima salvă.

Younger îl auzi pe Shiner înjurând şi luând cealaltă mitralieră. Trăsese tot încărcătorul o dată.

Younger tresări când o nouă rafală pătrunse prin pereţi, sfărâmând câteva componente de emiţător.

„Prea târziu! Prea târziu!"

Gândul părea să acopere lătratul mitralierelor ori strigătul de durere al vreunui german lovit de gloanţele lui Shiner.

Alte rafale, şi emiţătorul fu distrus. Younger azvârli căştile pe banchetă şi se întoarse.

– Am reuşit!

Dar bătrânul boţman nu-l mai putea auzi. Zăcea lipit de perete, cu vestonul năclăit de sânge. Avea ochii închişi, ca atunci, în barca de salvare.

Un geam se sfărâmă şi Younger se holbă uimit la bucata rotundă de fier, ca o măciucă, ce-i cădea la picioare. Nu mai văzuse niciodată o grenadă de mână germană.

Mai avu timp să vadă că bătrânul Shiner avea braţele încrucişate, de parcă şi-ar fi legănat pisica, apoi explozia grenadei îl azvârli în beznă.

*

* *

Fumul se mai împrăştiase şi Hechler înţelese că pompierii reuşiseră să stingă incendiile dintre punţi, în căşti se auzeau câteva voci.

– Controlul avariilor, domnule! strigă Froebe.

Hechler înşfacă telefonul, privind cum subofiţerul mort era transportat la morgă. Omul cu faţa sfâşiată de cioburi se dusese, şi rămăsese doar sângele lui, subţiat de ploaia care nu se oprea.

– Un proiectil cu noroc, domnule, zise Theil. Cineva strigă în spate:

– O lovitură la un milion.

Hechler privi fumul ce se ridica în spirală deasupra geamurilor sfărâmate.

– Spune-mi despre ce-i vorba.

Theil începu să-i explice, cu tonul lui egal şi impersonal. Unul dintre ultimele proiectile de opt inci trase de *Tasmania* pătrunsese între punte şi turela Bruno. Cum spunea Theil, fusese o şansă la un milion. Lovise conducta de aer a unui ventilator, deviase prin bordajul blindat şi explodase într-o magazie. Şaisprezece oameni de la avarii fuseseră omorâţi. Nu era de mirare, într-un spaţiu atât de îngust. Dar era un dezastru dublu. Explozia afectase serios mecanismele de rotaţie ale turelei. Până când avaria nu era eliminată, întregul mecanism era blocat. Nu putea fi rotită nici măcar manual.

În timp ce Theil îi raporta, Hechler examina situaţia. Camera motoarelor anunţase că, într-o oră, pompele aveau să meargă din nou la capacitate maximă. Toţi răniţii fuseseră ridicaţi. Chiar şi cei doi marinari care stingeau un incendiu la baza coşului, ucişi de-o explozie, fără ca nimeni să aibă timp să înţeleagă ce se întâmplase.

Raportaţi când încheiaţi inspecţia.

– Amiralul, domnule, şopti Froebe. Leitner apăruse pe punte ca un spectru.

– Ce dracu' se întâmplă? Bâjbâi prin fum, ud de ploaie. La naiba, nu vă pot citi gândurile.

Hechler îl privi cu răceală.

– Domnule, turela B este impracticabilă. Am pierdut nouăsprezece oameni, avem trei răniţi. Se uită la balta de sânge de pe jos, care aproape dispăruse. Un marinar a fost orbit.

– Nu te aud! Ce tot spui? Leitner ţopăia în stânga şi-n dreapta, călcând pe cioburi. Am pierdut convoiul - nu înţelegi nimic?

– Hechler se răsuci spre Froebe care raportă:

Domnule, noul curs este doi-treizeci.

– Trebuie să ne întoarcem, zise Hechler. Radarele indică trei cargouri scufundate şi două, poate chiar trei nave de escortă.

– Nu-mi pasă! De furie, Leitner, nu mai ţinea cont de feţele uimite din jurul său. Trei cargouri? Nimica toată! Trebuia să distrugem tot convoiul!

Jaeger aşteptă ca Leitner să se îndepărteze şi îi şopti lui Hechler:

– Ofiţerul WIT raportează că a fost emis un al doilea semnal de pe insulă.

Deşi îi venea să urle, Hechler îl privi calm.

– Ei bine?

– Nu sunt siguri. Dar se pare că un alt telegrafist a anulat primul semnal. Acum comunicaţiile au încetat.

– Constant pe zero-trei-zero. Toate motoarele la jumătate de viteză.

Leitner apăru dintr-o dată lângă ei cu faţa udă de ploaie.

– Ce-a fost asta? Idioţii ăştia nu-mi spun nimic?

– Informaţia v-ar fi fost cu siguranţă trimisă în cabină, domnule, replică Hechler.

Încercă să-şi păstreze calmul. Tot ce-l interesa acum era cât de serios fusese lovit *Prinz.*

– Înseamnă că cineva de pe St. Jorge a pus mâna pe emiţător. Dacă s-ar fi întâmplat mai devreme, ar fi trebuit să abandonăm tot convoiul. Eu...

– N-am nevoie de scuzele tale tâmpite! Leitner era atât de aproape de el că-i simţea răsuflarea mirosind a coniac. O să-i trimit pe nenorociţii ăia la Curtea Marţială şi o să-l execut personal pe comandantul plutonului de pe insulă!

Hechler se dădu înapoi, scârbit.

– A fost un risc pe care şi l-au asumat. Noi ştiam asta. Ar fi putut fi şi mai rău.

– Mai rău? *Mai rău?* Leitner gesticula, furios. Nu văd nimic mai rău! Un hârb de navă comercială împotriva lui *Prinz Luitpold,* şi din cauza unor incompetenţi a trebuit să ne retragem! Pentru Dumnezeu, Hechler, n-am de gând s-ajung de râsul lumii! Ştii cum numesc eu asta?

Hechler îşi încorda braţele. Ar fi vrut să-l lovească pe Leitner, să-l lovească întruna. Să nu ajungă de râsul lumii, pe el atât îl interesa. Nu oamenii ucişi, nici nava asta nemaipomenită izolată şi ajunsă la ananghie din cauza unor ordine absurde.

– O numesc laşitate! Laşitate în faţa inamicului - ce crezi de asta?

– Nu sunt de acord, domnule.

– Serios? Privi pe punte. Câţiva de-aici vor trăi destul încât să regrete această zi!

Plecă val-vârtej, urmărit de şuieratul lui Froebe:

– Nu sunt un laş, lua-te-ar dracu'!

Hechler se prefăcu a nu fi auzit.

– Chemaţi avionul Arado. Ordonaţi-i ofiţerului de transmisiuni să monitorizeze orice semnal. Am călcat pe un cuib de viespi.

Privi în jur, surprins. Soarele îşi făcea loc printre norii întunecaţi.

– Ofiţerul de navigaţie să se prezinte imediat la mine.

Nu avea sens să se întrebe cine transmisese cel de-al doilea mesaj. Era probabil la fel de mort ca şi oamenii prinşi în magazie de explozia obuzului. Un marinar îi întinse telefonul. Vocea lui Leitner redevenise destul de calmă. Era parcă altcineva.

– Vom opri la al doilea punct de întâlnire. E mai sigur decât să ne îndreptăm direct spre Nord.

– Foarte bine, domnule.

„De ce nu-l contrazici? Spune-i că pierdem timp preţios. Ia-o spre Nord, acceptă riscurile. Vom fi cu nouă sute de mile mai aproape de casă."

Dar chiar în timp ce reflecta, Hechler ştiu că n-are nici un rost. Leitner n-o să-l asculte. Nu se putea gândi decât la convoiul care le scăpase printre degete, la efectul pe care nereuşita urma să-l aibă asupra reputaţiei lui. Lăsase să se înţeleagă în mod clar că avea să dea vina pe alţii. Pe căpitan, fără îndoială. Hechler se mira că ideea nu-l afecta deloc.

Se comportaseră bine cu toţii până acum. Sacrificiul *Tasmaniei* înclinase balanţa de la ofensivă către lupta pentru supravieţuire. Aşa era războiul. La mijloc mai era şi norocul.

Auzi cizmele lui Gudegast călcând pe cioburile împrăştiate pe podea şi se întoarse.

– Ai aflat despre St. Jorge?

– Da, domnule, îi răspunse Gudegast, îngrijorat. Tot echipajul a aflat.

Părea să se aştepte la o reacţie dură.

– Ai avut dreptate, Josef, zise Hechler încet. Era o bătrânică pe cinste.

Gudegast se relaxa.

– Nu, am fost nebun să mă îndoiesc de dumneavoastră. Nu aveam dreptul să spun ce-am spus.

Hechler privi în sus. Un om murise aici, iar altul fusese orbit la doar câţiva paşi. „Mi s-ar fi putut întâmpla mie."

– Cred că englezii sunt acum în drum spre St. Jorge. Asta ne va oferi ceva spaţiu de manevră. Poate amiralul are dreptate. Vom fi departe de patrulele aeriene şi presupun că cei care ne vânează se aşteaptă s-o luăm imediat spre Atlanticul de Nord.

– Şi după aceea acasă, domnule, tresări Gudegast.

– Da. Dar fără o nouă luptă nu vom ajunge în Germania. Theil intră pe punte şi-i privi îngrijorat.

– Mi-am terminat inspecţia, domnule. Hechler încuviinţă.

– Spune-mi veştile proaste, Viktor.

Theil se uită la geamul sfărâmat. Îl auzise pe marinarul orbit cum urla, înainte ca echipa lui Stroheim să-i calmeze durerile.

– Unul dintre subofiţerii mei, Hammer, e prins în cabina în care sunt lăzile amiralului. O explozie a distrus mecanismul de închidere.

– Dar n-ar fi trebuit să se afle acolo, nu? întrebă Gudegast.

Şi-l imaginã pe subofiţer, un om liniştit, dar care sfida orice autoritate, în dorinţa lui nebună de a depozita „sticla" în oricare spaţiu liber.

– Am cheia în seif, Viktor, zise Hechler.

Theil îl privi.

– Da. Iar amiralul o avea pe cealaltă. Sunt la curent cu măsurile de securitate de pe navă. Eu...

Părea să-şi măsoare fiecare cuvânt.

– Ei, deci e prins înăuntru. Cu tot cu lăzile amiralului. Problema, deşi părea ridicolă în raport cu celelalte, trebuia rezolvată cumva.

Avea să verifice din nou toată nava, imediat ce avionul se întorcea. Cu atâtea nave inamice în preajmă, vor avea nevoie de multă îndemânare ca să nu fie descoperiţi.

– Vedeţi ce puteţi face. Hechler îi privi pe fiecare în parte. Şi vă mulţumesc.

Se simţea epuizat. Dar trebuia să inspecteze turela imobilizată, să vorbească cu şefii de departament, să-şi îngroape morţii.

Se gândi la faţa ei lipită de-a lui. Avea atâta nevoie de ea. Pentru ultima oară.

Se gândi la mâna necunoscută încleştată pe maneta transmiţătorului şi la căpitanul *Tasmaniei.*

Oamenii bătrânei nave erau luptători la fel de buni şi curajoşi.

Îşi aminti furia turbată a lui Leitner şi-l cuprinse deodată neliniştea.

Legenda şi norocul nu mai erau îndeajuns.

Capitolul 18
NICI O SCĂPARE

Comandorul Hemrose se plimba agitat în jumătatea dinspre tribord a punţii lui *Wiltshire.* Îşi strânse mai bine în jurul corpului mantaua îmblănită, spunându-şi iritat că ploaia se înteţea. De s-ar opri odată.

Privi prin hublou capătul ascuţit al teugei. Primele raze de lumină îl făceau să strălucească. Încă o zi. Ar fi vrut să-şi încălzească mâinile, dar totul era prea umed. De când plecaseră din Simonstown, cele trei nave menţinuseră aproape continuu viteza maximă, iar de la miezul nopţii se aflau în alarmă de luptă. Înfrigurat, nerăbdător - nu, era mai mult decât atât, gândi Hemrose. Plictiseala dispăruse, la fel şi bănuiala că nava inamică avea să le dea cu tifla. În cele două zile de când se luptau cu valurile înfuriate, tunarii făcuseră instrucţie fără mormăielile obişnuite. De data asta era pe bune.

În ciuda întunericului, Hemrose ştia exact dispunerea flotilei: *Rhodesia* era la jumătate de milă în spate, iar micul crucişător *Pallas* naviga mult în faţă. Dacă radarul nemţilor era chiar atât de bun pe cât spuneau specialiştii, mai bine să aibă ca avangardă cea mai mică dintre nave. *Prinz Luitpold* reprezenta un inamic puternic şi greu de învins; nava lui îi va ţâşni înainte, încercând să micşoreze cât de mult distanţa, în timp ce *Rhodesia* şi *Pallas* aveau să tragă foc de acoperire şi să macine astfel resursele inamicului. Hemrose se gândi la bătrânul hidroavion Walrus, Liliacul Zdrenţăros - cum i se spunea cu duioşie în Marină. Un singur motor, care nu putea depăşi ridicola viteză de o sută treizeci de mile pe oră. Dar n-aveau nevoie decât de poziţia inamicului, şi bătrânul Walrus s-ar fi descurcat la fel de bine ca un bombardier de primă clasă.

Hemrose aruncă o privire spre echipa de pe punte. Ofiţerul de cart, ofiţerul de navigaţie, doi cădeţi şi obişnuita mână de experţi, semnalizatori şi aşa mai departe. O companie la fel de bună ca pe oricare altă navă.

Îşi umezi buzele şi sorbi o ultimă înghiţitură de cacao. Ordonanţa sa avusese grijă să-i adauge rom din belşug, cel mai bun lucru la ivirea zorilor.

Îl auzi pe ofiţerul de cart vorbind lâ microfon şi se întoarse, primindu-i raportul.

– Departamentul Transmisiuni. Telegrafistul-şef cere permisiunea să vină sus, domnule.

– Ce? Hemrose îşi afundă mâinile în buzunarele ude. Da, bine.

Telegrafistul-şef era un om dintr-o bucată. Nu genul de ofiţer care să-l deranjeze fără motiv într-un astfel de moment.

Apăru pe punte, oprindu-se o clipă să-şi salute colegul, şeful de echipaj al semnalizatorilor.

– Cee?

Omul ţinea în mână o bandă telegrafică, dar părea să nu aibă nevoie de ea.

– De la Amiralitate, domnule, zise. Viceamiralul, comandant al Forţei M. înghiţi în sec. Semnalul de pe St. Jorge era fals, domnule. Convoiul de cargouri care se îndrepta spre Nord a fost atacat de crucişător. *HMS Tasmania* îi ţine piept.

Auzindu-l, ceilalţi îl priviră pe Hemrose, aşteptând să explodeze. Acesta era şi el uimit că-şi poate stăpâni nervii. Şi totuşi, nu se aşteptase la aşa ceva. Absolut deloc.

– A mai fost un mesaj de pe insulă, domnule, continuă telegrafistul. Se pare că cineva a încercat să ne avertizeze.

Hemrose îl auzi pe primul locţiitor murmurând:

– Curajos individ!

Trebuia să se gândească la ce avea să urmeze, dar nu vedea în faţa ochilor decât şirul de cargouri greoaie împroşcate cu obuze.

– Chemaţi-l pe Godson. Anunţaţi celelalte nave să menţină cursul şi să revină la viteza de croazieră. Anulaţi alarma de luptă, adăugă fără nici o plăcere. Am să vorbesc imediat cu ai noştri.

– Încă o ceaşcă de cacao, domnule?

Ordonanţa apăruse lângă el.

– Mersi. Încercă să rânjească, dar muşchii feţei refuzau să-l asculte. Am al dracului de multă nevoie.

Godson apăru în capătul scărilor şi zise:

– Tocmai am aflat, domnule. Urâtă treabă. „Chiar crezi asta?" gândi Hemrose, apoi răspunse:

– Vom primi în curând ordinele de marş, din moment ce semnalul a fost trimis şi Forţei M.

Godson tăcu. Forţa M era unul dintre cele mai puternice grupuri independente ale flotei. Un crucişător, un transportor, cu toate ajutoarele şi escorta necesare.

Avea să însemne sfârşitul independenţei micii escadre a lui Hemrose. Urmau să devină un peştişor într-un bazin uriaş. Godson se ruşina de propria-i bucurie. Dar aveau să fie mai în siguranţă.

– Când e convenabil, domnule..., mormăi ofiţerul de navigaţie.

Hemrose se întoarse spre el.

– Menţinem cursul deocamdată, ofiţer.

Cineva trebuie să meargă la St. Jorge să-i culeagă pe Friţi, sugeră Godson.

– Dar n-o să fiu eu ăla, i-o tăie Hemrose. N-are decât s-o facă vreun băieţandru! Izbucnirea de furie păru să-l obosească. Sunt în cabina mea, zise. Chemaţi-mă dacă... Nu mai continuă.

Singur în cabina sa, se întinsese îmbrăcat pe pat, în întuneric, înşfacă receptorul telefonului, care începuse deodată să sune strident.

– Ei?

Era Godson.

– Mesaj de la Amiralitate, domnule. Îşi drese glasul, ca de fiecare dată când îi dădea o veste proastă. Crucişătorul *Tasmania* a fost scufundat. O nava din escortă a raportat că nava inamică a fost lovită serios de un obuz. Cea mai mare parte a convoiului a scăpat cu bine. Trebuie să aşteptăm instrucţiuni.

Hemrose se trânti din nou pe pat. Sărmana *Tasmania!* Era ultimul lucru la care se aştepta. Ca şi căpitanul ei, probabil. Îşi încleşta pumnii, simţind cum îl cuprind mânia şi disperarea. Ce învăţase pe când era cadet la Dortmouth? „Lui Dumnezeu şi Marinei ne închinăm, dar numai când în pericol ne aflăm." Şi cât de adevărată se dovedise în război vorba asta. Iahturi de plăcere şi vapoare cu aburi folosite la deminări, distrugătoare din primul război trimise să lupte în Atlantic, orice era bun de aruncat în gura Friţilor.

Şi la fel avea să se întâmple în oricare viitor război.

„Nu cheltui un penny şi speră într-un nenorocit de miracol" - ăsta era strigătul de luptă al cetăţeanului John.

Se ridică în capul oaselor şi privi ceasul fosforescent. Ce se întâmpla cu el? Fusese oare atât de buimăcit de şmecheria nemţilor, încât nu putuse să se gândească la un lucru aşa de evident? Semnalul de pe St. Jorge nu putea abate din drum o navă atât de bună ca *Prinz Luitpold.* Nu în situaţia asta, când îi cădeau pradă nave de transport fără protecţie. Bătrâna *Tasmania* lovise o dată şi bine, aşa spuseseră. Ei, poate a fost de-ajuns.

Destul ca să-l determine pe Hechler să întrerupă raidul. Apucă receptorul şi auzi vocea ofiţerului de cart:

– Puntea, domnule?

– Dă-mi-l pe Godson.

– Totul e în ordine, domnule? întrebă acesta alarmat.

– *Tasmania* a lovit piratul, Toby. Cred că *Prinz Luitpold* are necazuri.

Godson ezită:

– Un singur obuz, domnule... adică... nu ştim exact.

– Taci şi ascultă. Adună echipa de atac în sala hărţilor peste zece minute. Nu primi nici un răspuns, aşa că se răsti: Mai eşti acolo? N-ai plecat?

– Ne luăm iar după pirat, domnule? îndrăzni Godson.

Hemrose îşi pipăi faţa. Avea să se bărbierească înainte de a-şi întâlni oamenii, ca să arate odihnit şi încrezător.

– Aveam nevoie de puţin noroc, Toby. Sărmana *Tasmania* tocmai asta ne-a dat.

Godson insistă:

– Amiralitatea probabil va refuza...

– Nu vorbi ca o babă nenorocită!

Trânti receptorul.

Lucrurile erau atât de simple, încât îi venea să le strige cât putea de tare. Submarinul american trăsese în pirat. Probabil că niciodată nu le mai ieşise în cale o astfel de ţintă, dar torpilele lor loviseră probabil altceva, dacă te luai după cadavrele marinarilor germani şi după imensa pată de petrol. Aşa-numiţii experţi nu văzuseră decât ceea ce mintea lor îngustă îi lăsa să vadă. Trebuie să fi fost un alt submarin. Îi veni să râdă, dar îşi aminti că sărmanul capelan fusese cel care îi trezise îndoieli în legătură cu rezervele de combustibil ale piratului.

Asta trebuia să fie. Dar fiindcă nimeni nu mai făcuse aşa ceva înainte, nimeni, nici măcar oamenii de culise ai lui Duffield nu bănuiseră nimic.

Dumnezeule, trebuie că inamicul plănuise luni de zile şi reuşise să-i păcălească pe toţi, până şi pe cei din RAF, care trimiteau rapoarte zilnice în legătură cu mişcările din fiordurile norvegiene. Uşa se deschise.

– V-am adus aparatul de bărbierit, domnule. Ordonanţa zâmbi. M-am gândit că s-ar putea să aveţi nevoie de el.

Hemrose se privea în oglindă. Totuşi, era posibil să se înşele. Nu avea nici o dovadă solidă, dar nici de ales. O să studieze din nou fiecare mesaj, fiecare raport. Şi dacă nu găseau nimic, urmau s-o ia de la capăt, până apărea ceva.

Înainte, nimeni nu se gândise la submarine. Amiralitatea şi contraspionajul se concentraseră asupra aşa-zişilor neutri, mai ales cei din porturile sud-americane, unde o navă de aprovizionare ar fi putut aştepta o întâlnire cu piratul.

Mai târziu, în sala hărţilor, Hemrose îşi expuse teoria despre stratagema inamicului.

– Hechler a avut convoiul pe tavă. Ar fi putut distruge escorta, şi atunci ai fi adunat primele cargouri, cum aduni peştii din acvariu. Dacă nu era bătrâna *Tasmania,* rădea tot.

Tânărul ofiţer de navigaţie zise:

– Dacă a fost avariată, va avea nevoie de combustibil.

Bine gândit, aprobă Hemrose. Imediat ce-şi umple tancurile cu petrol, o s-o şteargă spre ape mai liniştite - probabil în Norvegia. Adăugă mormăit: Chiar şi cu Flota Mamă şi Forţa M pe urmele lui, Hechler e soiul de căpitan care e în stare să scape. Dacă ajunge întreg în port, tăind cele două blocade, va ridica mai mult moralul germanilor decât dacă ar fi distrus convoiul.

Cred că în Atlantic nemţii folosesc submarine pentru realimentare de vreo doi ani, zise Godson.

Hemrose aşteptă în tăcere, văzând cum ipotezele lui incredibile îşi fac loc în minţile celorlalţi.

– Lucrează pe un sistem-grilă, spuse primul locţiitor, nu-i aşa?

Hemrose zâmbi.

– Verificaţi toate U-boat-urile din zonă. Folosiţi şi rapoartele yankeilor. Hemrose se legănă pe călcâie. Se aruncase deja în necunoscut, poate în dezastru. Ce mai însemna un risc în plus? Semnalizaţi către *Pallas* şi *Rhodesia.* Vreau să vorbesc cu căpitanii înainte să începem.

Godson îl întrebă, neîndrăznind să-i înfrunte privirea:

– Şi Amiralitatea, domnule?

– La dracu' cu lorzii ăia, Toby! Mi-a fost încredinţată misiunea asta şi am de gând s-o îndeplinesc. Privi spre preotul militar: Şi mulţumim părintelui nostru războinic. Cred că suntem pe drumul cel bun.

Hemrose ieşi afară şi lăsă ploaia să-i ude faţa. Nu-i venea să creadă că în numai două ore parcursese distanţa dintre disperare şi optimism.

Trecând pe lângă coşul din prova, zări o clipă, printre balustrade, vârful ascuţit al navei. Sub el era scris un moto în latină.

Pe faţa roşiatică a lui Hemrose se iţi un zâmbet care-i făcu pe doi mitraliori Oerlikon să se aplece uimiţi în capsulele lor pentru a-l vedea mai bine.

Traducerea motoului suna aşa: „Preţuieşte-ţi binecuvântările." Nu era mult, dar era un început.

*
* *

Leitner îşi ridică privirile de pe biroul în dezordine şi-l fixă rece pe Hechler preţ de câteva clipe.

– Vrei să-mi vorbeşti?

Hechler încuviinţă. Se întrebă cum de preferase Leitner cabina în defavoarea punţii. Camera era într-un haos neobişnuit; peste tot zăceau aruncate haine, o vestă de salvare atârna pe uşă.

– Tocmai i-am înmormântat pe marinarii căzuţi, domnule, zise Hechler.

– Da. Am simţit că nava încetineşte, se strâmbă Leitner. Nu că ar fi fost ogarul oceanului până acum, adăugă el, aproape revenind la obişnuitul său ton metalic.

– Mecanicii au anunţat că pompele vor funcţiona în curând la presiunea maximă. Spuseseră asta ieri, dar de data asta Stück părea destul de încrezător.

– Mă îngrijorează turela B.

– Pe tine? *Te îngrijorează?* Leitner puse stiloul pe masă şi-l privi calm. După prestaţia lor împotriva convoiului, credeam că toată echipa de tunari ar trebui să fie *îngrijorată.*

Nu avea sens să-l contrazică, să-i explice că un singur obuz norocos tras de *Tasmania* dăduse totul peste cap. Leitner părea atât de preocupat, încât ar fi fost în stare să conteste până şi pura evidenţă.

– Întâlnirea cu nava-rezervor, domnule, zise Hechler. Am îndoieli. Navigând cu viteză redusă, vom ajunge la ugerul vacii în ultima zi din programul prescris. După aceea s-ar putea să nu mai avem timp pentru alimentare până ne întoarcem acasă.

– M-am gândit la asta, Dieter.

Faptul că-i spusese pe numele mic îl luă pe neaşteptate.

Hechler îşi încleşta degetele. Încă o alimentare cu combustibil, şi vor fi capabili să-şi asigure viitorul imediat. Dacă evitau contactul cu inamicul, Kroll şi artificierii săi aveau să repare mecanismele de rotire ale turelei. Altfel, armele lor de bază urmau să rămână cele de la pupa.

Leitner nici nu-şi ridică privirea de pe hartă, iar câteva şuviţe de păr îi atârnau ca nişte pene pe jumătate smulse. Păru atât de schimbat, încât Hechler se întreba dacă nu cumva ultima confruntare îi slăbise încrederea.

– Şi-acum, în legătură, hmm, cu acele cutii... îi spuse.

Hechler se gândi la subofiţerul încă neeliberat din capcană.

– Cei de la controlul avariilor îi spuseseră că uşa era complet blocată şi că erau nevoiţi să o taie cu aparatele de sudură. Cabina avea ventilaţie, aşa că nenorocosul Hammer nu se afla încă în pericol.

– Se lucrează la deblocarea uşii, domnule.

Leitner nu păru că-l aude.

– Omul acela avea o cheie. Probabil a furat-o sau şi-a făcut o copie. E un hoţ, un pericol pentru navă, un trădător. Intenţionez să-l trimit în judecată imediat ce iese de-acolo.

Îşi ridică, brusc, ochii de pe hartă.

– *Vreau să deschideţi uşa aceea!* Privirea i se înăspri. E posibil? *Da sau nu?* Se întoarse: Ce mai e?

Theil se oprise în prag: chipiul îi mustea de apă.

Uşa nu cedează, domnule. Sala motoarelor ne trimite un aparat mai puternic...

– Nu-mi veni aici cu scuzele astea tâmpite! urlă Leitner la el. Vreau să spargeţi uşa imediat! Daţi-o jos cu o explozie limitată!

Hechler păşi între ei.

– Hammer ar putea fi omorât, domnule. Într-un spaţiu atât de îngust...

Leitner îl privi sălbatic.

– Asta o să-l scape de plutonul de execuţie! M-a spionat şi n-a fost singurul! De câte ori trebuie să repet? Spargeţi uşa!

Theil îi aruncă lui Hechler o privire rugătoare:

– E unul dintre oamenii mei!

– Nici nu mă îndoiam de asta, şuieră Leitner.

– Ce vreţi să spuneţi, domnule? îl înfruntă Theil. Leitner se holbă la el, uimit.

– Ce pui la îndoială? Pe mine sau ordinele mele?

– Aş vrea să vă reamintesc amândurora că suntem într-o situaţie periculoasă, interveni Hechler. Aşteaptă afară, i se adresă lui Theil. Mă ocup eu de asta. Când uşa se închise, izbucni: Cum îndrăzniţi să-mi acuzaţi ofiţerii de complot? Nu se mai putea stăpâni: Ar trebui să oferiţi acestui echipaj un exemplu de conducere înţeleaptă, nu să vă purtaţi ca şi cum aţi fi un zeu!

Fălcile lui Leitner atârnau moi, de parcă Hechler l-ar fi pocnit din toate puterile sau i-ar fi aruncat un blestem îngrozitor. Hechler continuă pe un ton neutru:

– Intenţionez să duc această navă întreagă în Germania, şi în acest scop am nevoie de încrederea fiecărui om din echipaj. Respectul, domnule, nu frica, e cel care ne ajută să supravieţuim. ÎI privi rece. Altfel ne ducem la fund.

– Deci asta-i atitudinea dumitale? întrebă Leitner, ştergându-şi buzele cu o batistă imaculată.

– Da.

Aşteptă, imaginându-şi că, dintr-o clipă în alta, Leitner va chema santinela şi-l va pune sub arest. Un revolver Luger era aşezat pe masă. În starea în care se afla, Leitner l-ar fi putut chiar împuşca.

Leitner încuviinţă smucit:

– N-am să uit asta. Acum, spargeţi uşa aceea şi arestaţi-l pe individ.

Hechler se îndepărtă de masă. Leitner redevenise foarte calm. Era descurajant.

– Anunţaţi-mă când măriţi viteza pentru *rendez-vous,* continuă! Arătă spre hartă, dar degetul său arătător era departe de poziţia însemnată pe hârtie. Voi primi instrucţiunile finale în curând. Când le voi primi... Privi pe lângă el: *Sunteţi liber!*

Hechler ieşi din cabină. Theil aştepta.

– Crezi că eu am ştiut, nu?

– Eu... eu nu înţeleg, se bâlbâi Theil.

– Ştiu că iubeşti nava asta, Viktor. În câteva zile, poate ore, vom fi nevoiţi să luptăm din nou, fără multe şanse. Atunci vom avea nevoie de loialitatea ta, şi eu, şi *Prinz.*

Îşi întoarse privirea, neputând să suporte disperarea ce se citea pe chipul lui Theil, care zise dintr-o dată:

– A fost arestată de Gestapo. Nu mi s-a spus. Casa era goală. Cuvintele izbucneau din el ca o cascadă. Dacă n-aş fi citit dosarul acela...

– Când am aflat, era prea târziu, zise Hechler cu blândeţe. Ne aflam în încetare forţată a comunicaţiilor, ştii doar. Poate nu e chiar atât de rău cum crezi...

Ochii li se întâlniră şi înţelese că n-avea rost să continue. Chiar dacă Gestapoul făcuse o greşeală, era puţin probabil că aveau s-o şi recunoască. Ce însemna pentru ei o viaţă?

Fuseseră deja irosite milioane. Se gândi la mâna neştiută încleştată pe transmiţătorul de la St. Jorge, la oamenii pe care îi înmormântaseră, la subofiţerul mort, cu o gaură cât o gămălie de ac în piept. Privi în jur, la metalul cenuşiu. Totuşi, puteau scăpa. Îi atinse braţul lui Theil şi, de data asta, el nu şi-l mai retrase. Era prea târziu pentru el.

– Sunt căpitanul acestei nave, Viktor, şi poate că mulţi mă cred prea sus ca să observ problemele minore care apar sub comanda mea. Dar eu văd şi aud. Nu voi permite nimănui să batjocorească reputaţia acestui vas. Privirea i se înăspri. Nimănui!

Theil duse mâna la chipiu.

– Voi face tot ce pot. Înghiţi în sec. Nu eram sigur... eu...

Hechler ieşi pe puntea deschisă; i se părea că, văzând lacrimile ce brăzdau obrajii lui Theil, împărtăşea un mare secret. Deodată îl cuprinse scârba de comportamentul absurd al lui Leitner, de maliţia şi toanele lui. Dar parcă şi mai mult îl scârbea propria lui nesiguranţă. Se simţea ca un soldat care n-are încredere în arma ce i-a fost dată.

– Te plimbi singur, Dieter?

Apăru de sub acelaşi tun, cu obrajii înroşiţi de frig şi de ploaie.

Se întoarse şi vru s-o strângă în braţe, să uite totul:

– Vreau să-ţi vorbesc, Erika. Ştia că de la distanţă îl priveau câţiva marinari. Era ca o despărţire într-o staţie de tramvai. Singur în mulţime. Cuvintele nu veneau decât atunci când era prea târziu.

– Ştiu. Îi cuprinse braţul. M-am temut. Îşi scutură pe guler apa din păr. Nu, nu de război, de lupte sau de moarte. De ce va fi după. M-am gândit că ţi-ai putea imagina că total se reduce la o nevoie pe care amândoi am împărtăşit-o pentru o clipă. Îl strânse şi mai tare: Te vreau doar pentru mine. Îi zâmbi. Toate celelalte figuri se topeau în ceaţă.

– N-o să te părăsesc niciodată.

Se întoarse spre furierul care salutase la un pas în spate. .

– Un mesaj de pe punte, domnule. Motoarele pot trece la viteza maximă.

– Comunică punţii să aştepte. Vin sus.

O privi adânc în ochi, simţind cât de tare îşi dorea ca ea să-l creadă, să aibă încredere în el, orice s-ar fi întâmplat.

– Te iubesc, Erika, zise.

Se dădu un pas înapoi, privind-o cum îşi ridică bărbia. Amândoi simţeau crescând în ei o putere de care până atunci nu fuseseră conştienţi.

În timp ce urca scara spre punte, o auzi şoptind:

– Şi eu te iubesc, cel mai iubit dintre oameni.

Puntea începu să tremure. Ea privi valul ridicat de izbitura parcă dispreţuitoare a pupei. Merse încet până sub puntea mare şi privi gaura neagră prin care pătrunsese obuzul. Era atât de ireal să vadă şi să simtă prezenţa duşmanului acolo, printre ei. Se gândi la chipul lui Hechler în timp ce oficia înmormântarea, la vocea lui ce acoperea, puternică, murmurul ventilatoarelor, la ploaia şfichiuind blindajul metalic. Zâmbi trist. *Piratul de Fier.* Nu ştia ce-i aştepta mâine, şi ghicea că şi cei mai mulţi camarazi simţeau la fel. Dar după acea clipă minunată, ştia că-l va regăsi, că nu va mai putea iubi pe nimeni altcineva.

A doua zi, cu o oră înainte de *rendez-vous,* contactară submarinul uriaş.

Marinarii se îngrămădiseră la balustrade, privindu-l cum se ridică la suprafaţă cu apa scurgându-se pe turnul de pilotaj, şi mulţi îşi amintiseră de sfârşitul înfiorător al celuilalt submarin, întrebându-se dacă şi comandantul celui de-acolo aflase de el.

Theil, cu megafonul în mână, supraveghea întinderea parâmelor. Echipa tehnică era pregătită să ridice pe punte conductele de alimentare şi să le conecteze la buncăre.

Îl urmărea tristeţea din ochii lui Hechler când îi vorbise de Britta.

Nimic nu mai părea să aibă vreo importanţă. Dacă ajungeau acasă, n-avea să-l aştepte nimeni. Oricum, Leitner avea să-l împiedice să avanseze în Marină. Dacă se întâlneau cu inamicul, măcar o să poată salva nava.

Făcu semn cu megafonul către echipa boţmanului de la cabestan. Altfel, numai Leitner ar fi putut câştiga. Privea odgoanele cu atâta intensitate încât imaginea începu să tremure. Leitner ştiuse totul despre Britta. Ar fi putut trimite un mesaj când încă mai era posibil, dacă ar fi vrut să-l ajute.

O linişte subită îl cuprinse. Ştiu ce trebuie să facă.

*

* *

Pilotul bătrânului Walrus de pe *Wiltshire* era un tânăr locotenent din forţele aeriene ale Marinei. În ciuda celorlalţi aviatori, se ataşase foarte mult de bătrâna carapace zburătoare.

Fredona încet, acoperit de uruitul motorului Pegasus, care atârna deasupra carlingii ca un leagăn, şi privea petele albastre ce întrerupeau, ca nişte insule, marea de nori.

Ceilalţi trei membri ai echipajului supravegheau oceanul, pe care se fâţâia greoaie umbra caraghioasă a avionului lor.

Zvonurile începuseră, unul după altul, să se răspândească în camera de gardă, când se anunţase că semnalul de la St. Jorge fusese o manevră a nemţilor şi că Amiralitatea îi ordonase lui Hemrose să se replieze şi să se alăture Forţei M.

Cât de mare părea oceanul văzut de sus, gândi. Nimic, nici măcar un colţ de stâncă. Era un imens deşert verde-cenuşiu, presărat ici-colo cu valuri şi dâre întunecate, care, din avion, păreau încremenite.

Un ocean imens şi nimic în afară de coasta şerpuitoare a Americii de Sud, la cinci sute de mile depărtare.

Îşi zise că Hemrose va trebui să se dea bătut în curând. De data asta îşi forţase norocul prea mult cu cei de la Amiralitate. Bătrânul Godson avea să fie mulţumit. Se temea şi de propria-i umbră.

Navigatorul se caţără pe locul din spate şi deschise interfonul.

– Peste cinci minute ne întoarcem, Bob. Mai pieptănăm puţin zona de sud, iar după aceea - înapoi la Tata. Privi întinderea nesfârşită. Bătrânului n-o să-i placă asta.

Pilotul se relaxa şi se uită rapid spre compas. Veştile din Europa erau uimitoare, victorii pe toate fronturile. Numai iarna avea să încetinească puţin lucrurile. Fusese cadet când începuse războiul şi, deocamdată, tot ce ştia era sa lupte. Probabil vom continua în Japonia, gândi.

Era ciudat, dar nu lansase niciodată o bombă, nici nu trăsese cu bătrânele mitraliere Vickers ale avionului. Însoţise doar convoaie de transport sau îndeplinise misiuni de recunoaştere ca acum.

Ar fi fost un lucru de care să-şi aducă aminte.

– Ce crezi, Tim?

– Nici o şansă, rânji camaradul său. Bătrânul a făcut-o de oaie de data asta!

Râseră amândoi în microfon. Pilotul privi din nou oceanul şi exclamă:

– Dumnezeule, Tim! *Uite-o!*

Bătrânul Wairus se înclină pe o aripă, tuşind şi protestând, în timp ce pilotul trăgea manşa spre el cu putere.

Nu semăna cu nici o fotografie din manualele lor. Era o pată pe faţa oceanului, o umbra puternică şi înfricoşătoare.

– Repede! înapoi la Tata!

Se clătinară atunci când avionul se ascunse într-un nor, într-un mod cât mai demn posibil.

Erau atât de multe detalii pe care pilotul ar fi vrut să le afle. Ar fi putut risca să se apropie mai mult, dar ştia ce înseamnă să încalce un ordin dat de Hemrose. Simţi mâna celuilalt strângându-i umărul şi se holbă la el cu ochii strălucind de mândrie.

– La dracu' cu flota, Bob! Să-ţi aduci aminte de ziua asta! *Noi l-am găsit pe nemernic!*

Îi observaseră oare germanii? Nu mai conta. Reuşiseră acolo unde toţi ceilalţi dăduseră greş. În imensitatea asta, era un miracol!

Râseră din nou, dându-şi seama că ceilalţi nici nu avuseseră timp să afle ce se întâmplase.

Pe *Wiltshire,* sub soarele amiezii, cu chipiul tras peste faţa roşie, Hemrose moţăia.

Şeful echipei de semnalizări puse luneta la ochi.

– Semnalul de la *Pallas,* domnule. „Mesaj de la Walrus". Marinarul îşi umezi buzele şi zise: „Inamicul în apropiere!"

Hemrose ţâşni de pe scaun, simţind toate privirile aţintite asupra lui. De parcă tocmai despărţise apele Mării Roşii.

– Semnalizează către ceilalţi: „Viteză maximă!"

Văzu că şeful semnalizărilor îl privea întrebător. Se cunoşteau de mult, şi Hemrose nu-l dezamăgi.

– Ridicaţi steagurile de luptă!

Capitolul 19
ULTIMUL ORDIN

Hechler stătea pe punte, privind manevrele uriaşului submarin. Între cele două vase marea părea să se umfle, de parcă acestea ar fi stat pe loc. Hechler ştia că nu e aşa, simţise grupul de ofiţeri tineri care fuseseră adunaţi de Froebe pe punte ca să studieze formidabila artă a manevrării. Submarinul oprise motoarele pentru a-şi menţine echilibrul la suprafaţă, în timp ce conductele de alimentare începeau să se mişte ca nişte şerpi unsuroşi, sorbind primii litri de combustibil.

Pe puntea principală, Theil stătea lângă boţman, agitându-şi din când în când megafonul înspre oamenii de la cabestan şi de la parâme.

– Rotaţie şapte-zero.

Hechler auzi ordinul repetat în spate şi îşi imagină grupul concentrat de dedesubt, din sala blindată a navei.

– Stop tribord!

Urmări cu atenţie cum parâmele se întindeau din nou, iar canalul dintre cele două nave devenea neted.

– Încet înainte, cu toate motoarele.

Se aplecă peste bara de metal, ignorând ploaia care-i şfichiuia impermeabilul.

Îi plăcea să simtă puterea navei de sub el, îi plăcea să o stăpânească aşa cum un călăreţ stăpâneşte un cal ascultător. Văzu o lanternă clipind din tumul de pilotaj al submarinului şi se abţinu să zâmbească. Ştia deja mesajul.

– Un semnal, domnule. „Trimiteţi barca cu pasagerii."

– Nu se admite. Spuneţi-i comandantului să lanseze o barcă pneumatică.

Între vapor şi submarin avea să înceapă o mare forfotă, chiar dacă temperată de parâme şi scripeţi. Ştia că echipa de filmare se adunase lângă o balustradă, ducându-şi rolele în saci impermeabili. Dacă ar fi lăsat la apă una dintre bărcile lui, submarinul ar fi fost tentat să se scufunde la primul semn de pericol. Desigur, comandantul ştia, dar oricând merita o încercare.

Se aplecă şi mai mult şi zări o fată din echipă atârnată de Meile, ofiţerul de intendenţă, într-o îmbrăţişare înlăcrimată. Câţiva marinari se hlizeau la ei, iar o voce anonimă lansă o remarcă ironică.

Îşi zise că orice se va întâmpla de-acum încolo, nu se va mai bucura de o înregistrare pe peliculă.

– Ordonaţi maşinilor să permită ridicarea. Viraţi încet la stânga. Stop!

Submarinul nu va avea parte de o călătorie prea liniştită până acasă, gândi el. Trebuia să se strecoare până în Islanda şi apoi prin Strâmtoarea Danemarcei, înainte ca gheţarii s-o ia spre Sud. Apoi spre Norvegia, urmărind şerpuirile coastei şi capcanele care păzeau intrarea în Baltica. Şi ce avea să-i aştepte la Kiel? se întrebă. Ar fi devenit ţinta favorită a avioanelor aliate, şi nici toate tunurile antiaeriene din lume nu i-ar fi putut scăpa. Îşi amintea perfect ultima lui vizită... Comandă scurt;

– Jumătate la pupa!

Numără secundele, în timp ce primul scripete se învârtea.

– Încet înainte, tribord!

Se întrebă dacă ceilalţi observaseră că atenţia i se îndreptase spre altceva în acele câteva secunde vitale.

Îl văzu pe Theil holbându-se spre punte. Dintre toţi, el ştia cel mai bine cât de simplu era să virezi prea strâns şi să te izbeşti de submarin. Sau să te îndepărtezi prea mult, rupând conductele şi umplând marea de petrol.

Îl auzi pe Froebe dăscălindu-i pe tinerii ofiţeri. Respiră adânc. Subiect închis.

– Pe jumătate încărcat, domnule, anunţă un operator. Stătea cu receptorul la ureche. Încă treizeci de minute.

Hechler dădu din mână fără să se întoarcă.

Sub punte nu era nici un furtun. Îl văzu parcă aievea pe nenorocosul subofiţer pe care toţi îl numeau Rudi Nebunu' blocat în închisoarea de metal. Tot nu era clar cum ajunsese acolo sau de ce, iar comunicarea dintre el şi echipa de salvare se reducea la lovituri de ciocan furioase în uşa grea.

Ordinul lui Leitner de a o dinamita era absurd. Compartimentul se afla chiar lângă cabina de control a unui tun antiaerian, iar dedesubtul ei era un rezervor mare, plin cu combustibil.

Tunul din dreapta, urmat imediat de cel din stânga ale turelei Bruno se ridicară puţin, apoi întregul mecanism scoase un geamăt metalic. Turela rămase nemişcată. O lovise un singur obuz, dar se părea că fusese de-ajuns. Kroll, cuprins de nelinişte şi nerăbdare, îi pusese pe toţi oamenii din departamentul lui să lucreze la mecanismul de rotire. Nu, chiar şi o încărcătură explozivă mică plasată pe uşa în spatele căreia era prizonier Hammer ar fi însemnat un dezastru. Ca şi cum ai fi aruncat o ţigară aprinsă într-un butoi cu praf de puşcă.

Leitner se ferise să mai discute despre această nouă piedică, dar îşi trimisese aghiotantul, pe Theissen, să întrebe cum evoluau lucrurile. Individul nu ştia, evident, nimic despre adevăratele intenţii ale

amiralului. Avea să-şi transfere misterioasele cutii pe submarin, poate? Atunci, de ce trebuise să le aducă până acolo?

Îl auzi pe Gudegast în spate, evaluând efectul mării şi al vântului asupra carenei.

Îşi aminti izbucnirea lui din timpul ultimei lupte. Până atunci, fusese alt om, reuşind parcă să-şi ascundă adevărata fire din trecut.

Boţmanul se îndrepta spre teugă, făcând gesturi largi către oamenii săi. Brezinka ştia tot ce se întâmplă pe navă. Cu siguranţă, şi adevărul despre Hammer.

Hechler încercă să se gândească la fată, la felul în care îl privise atunci când el îşi dezvăluise adevăratele sentimente. Ştia că n-o s-o uite niciodată. Se frecă la ochi, concentrându-se asupra parâmelor întinse, asupra valurilor care loveau tancurile submarinului.

Trebuia s-o întâlnească din nou. Era totul atât de lipsit de speranţă, încât povestea lor o să se oprească acolo, ca atâtea alte mii de iubiri pe timp de război?

Şi Theil? Nelinişti, plin de ură, hrănindu-şi disperarea mai adâncă decât orice rană. Cine avea să învingă?

Dragostea lui pentru navă, sau ura care îl măcina încetul cu încetul?

– Radar-puntea!

Ofiţerii tineri priviră alarmaţi unii spre alţii. Hechler ridică receptorul.

– Aici căpitanul.

– Avion la verde unu-cinci! Zboară de la stânga la dreapta, pe distanţă mare.

O duzină de binocluri intrară în funcţiune şi un ofiţer exclamă:

– Am văzut o lumină, domnule! Hechler nu-şi luă privirea de pe submarin.

– Continuaţi supravegherea. Nu va îndrăzni să manevreze încoace.

– A intrat în nori, domnule, zise Froebe. Părea concentrat, nimic mai mult. În unghi mort la pupa. Ţinta se mişcă foarte încet. Înjură printre dinţi: Iar l-am pierdut.

– Armamentul secundar, atenţie! se auzi în microfon.

– Anulaţi ordinul! izbucni Hechler, fără să se întoarcă. Gudegast veni lângă el, şi amândoi priviră spre spatele negru, ca de balenă, al submarinului.

Cei din echipa de filmare pătrundeau unul câte unul prin trapă. Cu cât mai repede se termina transbordarea, cu atât mai fericit avea să fie comandantul.

– Poate nu ne-a reperat, domnule? întrebă Gudegast, nu prea convins.

Hechler nu răspunse. Un avion mic, la cinci sute de mile de uscat - trebuia să fie unul inamic.

Zbura cu viteză redusă. Dacă ar fi fost de pe un portavion, ar fi trebuit să fie mai rapid. Şi l-ar fi urmat multe altele, curând.

– Ba ne-a văzut, răspunse, în cele din urmă. Poate era un avion neutru. Clătină din cap. Totuşi, cred că a fost un hidroavion. Îl auzi pe Gudegast oftând şi continuă: Tind să cred că e de pe o navă de luptă, dar nu un portavion.

– Şi asta e ceva, chicoti Gudegast.

Theissen apăru pe punte.

– Am fost trimis să obţin informaţii.

Un avion, presupus ostil, rezumă Hechler, abrupt. Dacă amiralul doreşte să ştie de ce n-am tras în el, vă rog să-i spuneţi că prefer ca inamicul să creadă că noi *nu* l-am văzut. Privi conductele care se zvârcoleau la suprafaţa apei. Intenţionez să continui alimentarea.

– Şi-atunci ce facem, domnule? întrebă Gudegast în timp ce aghiotantul dispărea grăbit.

Hechler îşi imagina situaţia. În scurt timp, submarinul avea să dispară şi oceanul să redevină un deşert.

– Avertizaţi primul Arado să fie pregătit de lansare. Aşteptă ca navigatorul să transmită ordinul. Cred că o navă inamică - ezită - sau *mai multe* se află prin apropiere. Maximum o sută de mile, adăugă. Avionul se va întoarce la ai lui cu viteza maximă. Fără comunicaţii radio - în caz că i-am intercepta – bazându-se pe elementul-surpriză.

– Aţi înţeles astea în câteva clipe, domnule, murmură Gudegast. Vă admir foarte mult. Într-o secundă, artileria ar fi tras în el cu tot armamentul din dotare!

– De când erai copil, cărai cherestea, spuse Hechler, zâmbind. Eu fac asta tot de când eram un băieţandru. E viaţa mea.

– Avionul e pregătit, domnule?

– Daţi-i pilotului traiectoria. Vreau să găsească inamicul şi să se întoarcă.

Gudegast îl privi. Avea să fie o misiune sinucigaşă. Se bucura că nu era el cel care trebuia să ia decizia.

Hechler se gândi la vasul inamic. În cel mai bun caz, urma să apară înainte de asfinţit. Dacă însă aşteptau întăriri, ca să fie siguri că-i distrug, o să aibă destul timp să schimbe cursul navei *Prinz,* să se piardă în noapte. Radarul lor puternic reprezenta avantajul asupra englezilor.

Un lucru era sigur: deocamdată, nici o navă de luptă nu fusese semnalată în zonă. Toate erau spre Nord, protejând convoaiele de transport şi aprovizionare, căci din ce în ce mai multe trupe aliate traversau Canalul şi se revărsau în Franţa. Îşi muşcă buzele. Înspre Germania.

Deci trebuia să fie un crucişător. Dacă l-ar putea ţine în loc, dacă l-ar putea ciunti fără ca *Prinz* să aibă de suferit, încă ar mai putea

scăpa. O dată intenţiile lor cunoscute, britanicii aveau să le taie toate ieşirile. Îşi aminti cum *Bismarck,* cea mai mare navă de luptă după *Tirpitz,* se scufundase trăgând cu toate tunurile la roşu. Dar fusese nevoie de toată Flota Mamă engleză s-o găsească şi s-o distrugă. Pofta de răzbunare nu ocolea nici un căpitan, se gândi. Nava lor soră, *Prinz Eugen,* scăpase atunci din ambuscadă: şi ei puteau s-o facă!

Îi auzi pe ofiţeri pocnind din călcâie. Amiralul apăruse pe punte, cu uniforma udă de ploaie. Privi spre submarin, absent.

– Cât mai durează?

– Zece minute, domnule.

Câţiva ofiţeri-boboci tresăriră când avionul ţâşni cu zgomot din catapultă şi se ridică deasupra punţii ca un vultur uriaş.

Hechler trase cu ochiul spre amiral. Se aşteptase la o nouă izbucnire de mânie pentru că nu fusese anunţat de lansarea avionului.

– Se duce să arunce o privire, hm? se mulţumi să mormăie Leitner.

– Se pare că va trebui să trecem la viteza maximă, domnule. Hechler îi arunca căutături scurte, fără să piardă controlai asupra navei. De cum se întunecă, voi...

– Fuhrerul ne priveşte, îl întrerupse Leitner. Nu trebuie să-i ştirbim încrederea.

Se întoarse şi părăsi puntea.

Gudegast se şterse de el pe scară, dându-şi seama că amiralul nici nu-l văzuse.

– Ce zici de asta? îi şopti lui Froebe.

– Ştie că vom lupta cum trebuie, Josef. Îi e al dracului de frică, şi la fel m-aş simţi şi eu în locul lui.

Gudegast cercetă figura hotărâtă a căpitanului. Slavă Domnului că era el la comandă. Trebuia să existe o cale de scăpare. Făcuseră imposibilul, scufundaseră, bombardaseră, distruseseră, aşa cum li se ordonase. Ce rămânea de făcut?

Îşi încleşta pumnii. În câteva clipe, submarinul avea să dispară în valuri, lăsându-i singuri. Îşi dădu seama că ura toate astea. Ei, mai mult ca oricare altă parte a armatei germane, răspândiseră oroarea şi brutalitatea pe oceane. În câteva luni, călcaseră în picioare tot ce învăţaseră - codul frăţiei marinăreşti, care înainte era mai important decât orice. Lumea nu era perfectă, şi unele războaie erau inevitabile. Dar cruzimea lor nu va fi niciodată uitată. Se uită spre drapel - o împroşcătură sângerie pe albastrul cerului. Din cauza lor, intraseră cu toţii în aceeaşi oală.

– Gata de plecare, domnule. Motoarele raportează alimentarea completă.

– Transmiteţi consemnul, replică Hechler. Toate liniile - atenţie. Avertizaţi compartimentul tehnic.

Se întoarse şi privi dincolo de punte, de coşul avariat şi de steagul lui Leitner. Fie ce-o fi. El era pregătit.

*
* *

– Noul curs este zero-unu-zero, domnule.

Hechler îşi desfăcu gulerul cămăşii. Slavă Domnului, ploaia se oprea.

– Rotaţie completă.

Privi spre pupa cu mâna la chipiu, parcă salutând. Dar submarinul nu se mai zărea. De parcă nici n-ar fi fost.

Norii se mai subţiaseră. Era bine pentru oamenii de la antiaeriană, dar nu şi pentru avionul lor, oriunde va fi fost.

Simţi cum nava trepidează şi îşi închipui sala motoarelor cu cele trei discuri rotindu-se din ce în ce mai repede în jurul axurilor. Dune de spumă argintii se înverşunau împotriva blindajelor navei *Prinz.* Numai dacă...

Şeful de echipaj îi întinse un receptor.

– Aici căpitanul.

Era un locotenent din echipa de avarii.

– Aproape că am deblocat compartimentul, domnule, îi raportă el, entuziasmat, de parcă era cel mai important lucru în clipa aceea. Hammer e bine.

– Mulţumesc, spuse Hechler, zâmbind amar. Ocupaţi-vă de el. Scrută din nou marea, ce părea că se grăbeşte în întâmpinarea lor; aproape că simţea izbitura apei despicată de botul navei.

– Verificaţi turela Bruno, zise. Vreau un raport complet. Parcă răzându-şi de el, tunul ei stâng se ridică cu greutate, apoi coborî din nou.

– Uite-l şi pe lingăul amiralului, auzi o voce.

Ştiu fără să se uite că era Bauer, ofiţerul de comunicaţii. Nimeni nu părea să-l simpatizeze, mai ales după incidentul de pe insulă.

Hechler se întoarse spre Gudegast.

– Cheamă comunicaţiile şi încearcă să afli ce s-a întâmplat cu avionul nostru.

Observă că Froebe îl privea insistent, încercând probabil să-şi ghicească soarta.

Hechler se plimba nerăbdător pe punte. De la un orizont la altul, linişte şi pustietate. Asta îl făcea să se simtă vulnerabil, de parcă ar fi fost despuiat, brusc, de haine.

– Amiralul, domnule. Luă receptorul.

Ordonaţi?

– Am primit un mesaj important, Dieter. Părea emoţionat. Direct de la Fiihrer. Germania aşteaptă lucruri mari de la noi.

Un pârâit puternic întrerupse legătura, nu înainte ca Hechler să-l audă înjurând.

– Avion, ţintă verde-patru-cinci! O pauză, apoi: Anulaţi, sunt ai noştri.

Era şi timpul, şopti cineva răguşit. Hechler ridică braţul.

– Linişte pe punte!

Vântul fu singurul care îi ignoră ordinul.

– E lovit, murmură Gudegast.

Binoclurile intraseră în funcţiune, iar artileriştii se îngrămădiseră la balustrade, privind cerul. Apoi, cu toţii văzură tromba de fum înainte de-a zări avionul. Fumul ieşea din motorul avionului, ca o coadă lungă şi groasă. Hechler zări găurile lăsate de artileria inamică în fuzelaj. Pilotul trebuie că se aventurase prea aproape, sau fusese ajuns de armamentul principal al inamicului.

– Atenţie pe punte pentru recuperarea avionului!

Muşcându-şi buzele, Hechler urmărea lupta disperată a avionului. Tot mai jos, tot mai aproape de ocean, până când îşi închipui că-i zăreşte umbra întunecată pe luciul apei.

– Informaţi echipa de avarie, zise. Pregătiţi imediat o grupă de salvare!

Însemna să reducă viteza, poate chiar să se oprească, dar nu-i putea lăsa să se înece după tot ce făcuseră.

Pilotul semnaliza cu o lanternă de mână. Fuseseră deci atât de rău loviţi, încât şi staţia radio era distrusă.

Şeful semnalizărilor dădu să vorbească, dar Gudegast i-o luă înainte.

„Inamic spre nord-est." Îl priveau cu toţii. „Un distrugător." Tresări când avionul aproape atinse apa, redresându-se apoi, ca o pasăre muribundă. „Două, repet, două crucişătoare inamice!"

– Avariile, domnule, anunţă plat Froebe.

Hechler lăsă binoclul să-i cadă pe piept: avionul se ridicase spre cer, şovăise parcă, apoi explodase într-o enormă minge de foc.

– Nu mai e nevoie de echipa de salvare. Pământiu, Jaeger îi întinse receptorul.

Hechler privi norul de fum din care săreau bucăţi de metal incandescent.

– Ordin?

Trebui să-şi îndepărteze telefonul de ureche.

– *Două* crucişătoare şi un distrugător! urla Leitner. La dracu' acum cu previziunile tale, lua-te-ar naiba!

– Aici sunt marinari, domnule! i-o tăie Hechler. Tocmai am pierdut nişte camarazi curajoşi!

– Nu îndrăzni să mă întrerupi! Führerul mi-a încredinţat o misiune! Îi trânti furios receptorul.

Hechler privi spre Gudegast, zâmbind obosit:

– Nu i-a plăcut.

După câteva minute, Theil apăru pe punte cu ochii bulbucaţi şi abia în stare să vorbească.

Hechler se întoarse spre el, simţind că-şi pierde răbdarea.

– Sper să fie ceva urgent! Theil înghiţi în sec.

– E adevărat, domnule? Tocmai mi s-a ordonat să încarc cutiile în celălalt Arado!

Hechler nu-şi găsea cuvintele, gândindu-se încă la acel ultim mesaj al amiralului. Trei nave, dar numai un distrugător. Mai era o şansă.

– Spune!

Theil încercă să fie cât mai coerent:

– Aghiotantul amiralului mi-a ordonat personal. Tocmai îi raportasem că am deschis uşa cabinei. Boţmanul şi oamenii lui au făcut-o. L-am trimis pe Hammer la infirmerie. Şi-apoi am primit ordinul ăsta!

Deodată, Hechler înţelese. Totul era aşa de simplu şi clar încât se miră că putea să rămână atât de calm.

– Atunci, execută-l, Viktor!

Ridică receptorul, aşteptându-se să nu-i răspundă nimeni. Răspunse Leitner:

– În actuala situaţie, nu am de ales. Nici tu. Am instrucţiuni să zbor imediat pe continent. Lupta continuă.

Hechler văzu privirile pline de uimire ale celorlalţi ofiţeri, tineri sau mai bătrâni. Nu le venea să creadă. Aproape că le era ruşine.

– Şi ordinele pentru mine, domnule?

– Vei lua imediat măsuri ca nu cumva să cadă în mâinile inamicului! urlă Leitner. Te vei apropia de ţărm şi o vei saborda.

– Dumnezeule! murmură Gudegast. Hechler aşeză receptorul şi-i ordonă lui Theil:

– Încarcă avionul şi pregăteşte-l de lansare. Îmi raportezi executarea ordinului, adăugă prozaic.

Theil îl privi disperat.

– Şi tu? Tu, dintre toţi?

– Nu avem prea mult timp, răspunse grav Hechler. Nu, Viktor, eu nu, adăugă în şoaptă după ce acesta se îndepărtase.

Se îndoia că Theil îl auzise. Îşi pierduse orice siguranţă. Traversă puntea şi privi avionul ridicat pe catapultă, de parcă în acea clipă ar fi fost o parte a destinului.

Auzi vocea ei pe scară şi zise:

– Fără vizitatori!

Dar Erika îl dădu la o parte pe Jaeger şi se apropie alergând.

– *Nu plec!* Mă auzi? N-o să fug pentru laşul ăla! O prinse în braţe, fără s-o privească, şi ordonă:

– Încet înainte, toate motoarele. Apoi zise: Îţi ordon să pleci, încercă din nou: Ar fi trebuit să-mi dau seama, Erika: plănuia fie o reîntoarcere eroică, fie scăparea în Argentina. Îl vei duce unde vrea. O strânse la piept. Trebuie să ştiu că măcar tu eşti în siguranţă!

Suspină, cu capul ascuns la pieptul lui.

– Nu*,* nu mă obliga s-o fac!

– Am nevoie de celălalt Arado, zise Hechler. Te rog, pleacă, draga mea. *Te rog,* oamenii mei mă privesc.

Ea se dădu înapoi; reuşea să-şi controleze bine expresia. Nu însă lacrimile care-i curgeau pe obraji. Apoi zise încet:

– Nu vei saborda, Dieter? Asta vrei să spui?

– Nu voi uita niciodată, evită el un răspuns direct. Apoi se întoarse: Conduceţi-o la avion. Încercă să n-o privească în timp ce părăsea puntea. Auzi motorul avionului. Îl văzu pe Theissen cu mâna la chipiu, înţelegând îngrozit că omul pe care îl admira, poate chiar iubea, avea să fie abandonat de el ca o anvelopă uzată.

– *Radar-puntea! Inamic la orizont!*

Hechler abia auzi avalanşa de instrucţiuni ce pornise către armamentul principal. Se îndreptă spre marginea punţii şi-l zări pe Theil lângă catapultă, apoi privi uimit cum Theissen se urca în cabină, în spatele fetei.

– Ce naiba!...

– Mesaj de la echipa de avarie, domnule! anunţă Froebe. Uşa de la cabina amiralului s-a blocat! O pană de curent!

Hechler privi fix spre avionul strălucitor, apoi, foarte încet, îşi lăsă cascheta pe ceafă.

Cu un zgomot răguşit, aparatul se desprinse de pe catapultă, despicând cerul cu aripile argintii.

– Cu toată viteza, înainte!

Hechler urmări avionul până când acesta vira şi se îndreptă spre Vest.

– Amiralul vrea să vă vorbească, domnule, zise Froebe, crispat. Lui Hechler îi reveni în minte privirea lui Theil. Trebuie că el însuşi provocase pana de curent, pentru a-l bloca pe Leitner în cabină.

– Douăzeci tribord! Hechler îşi scoase impermeabilul şi-l îndesă într-o nişă.

– Cu tot respectul pentru amiral, am de condus o luptă. Privi din nou cerul. Avionul dispăruse. Şi totuşi, încă mai simţea trupul lipit de-al său, neliniştea ei, care era şi a lui, atunci când se despărţiseră.

– Victoria ne va aparţine tuturor, zise. Dezonoarea - numai lui! Gudegast îl privi cu gravitate. Regreta doar că nu începuse să-i facă portretul. Acum nu va mai avea timp pentru asta.

*

* *

Hechler îşi potrivi cu greu binoclul la ochi; puntea fusese cuprinsă de vibraţii.

– Menţineţi cursul zero-cinci-zero. Hechler luă receptorul pentru compartimentul motoarelor. Şefule? Aici căpitanul. Am nevoie de tot ce-mi poţi oferi.

– Pot să întreb de ce?

Stück părea absent, de parcă ar fi fost ocupat cu motoarele lui.

– Vom intra curând în luptă. Cu trei nave. Fă tot posibilul. Ezită, ştiind că Stück voia să meargă la oamenii lui. Dacă transmit ordinul...

– Ştiu, domnule. Vocea lui Stück devenise foarte sigură. Îmi trimit băieţii pe punte, fulger.

Hechler se întoarse şi îşi pipăi pulovărul gri, de pescar. Era aproape absurd, dar ar fi vrut să-şi pună o cămaşă curată şi cea mai bună uniformă. Zâmbetul lui readuse încrederea în sufletele celorlalţi. Dar, de fapt, Hechler se gândea la micul amiral. La ce-ar fi făcut Nelson.

– Distanţa paisprezece mii, anunţă o voce. Poziţie constantă. Două crucişătoare unul lângă altul, gata să-şi dezlănţuie puterea de foc la maximum.

Comandantul le vedea de parcă ar fi fost lângă el. Distrugătorul naviga puţin în faţa lor. Asupra lui aveau să se concentreze la început.

Auzi în interfon vocea metalică a lui Kroll, un mesaj din lumea de sub punte.

– Anton, Cezar şi Dora se vor concentra pe crucişătoare. Avertizaţi antiaeriana să se aştepte la atacuri aeriene, avioane de recunoaştere, orice.

Hechler aruncă o privire pe puntea descoperită. S-ar fi putut întâmpla să fie obligat să urce în turnul blindat de control, dar avea să rămână aici, pe cât posibil. Fusese crescut pe punţi deschise, de unde puteai vedea totul. Când vieţile lor se aflau în cumpănă, era vital ca oamenii să-l vadă printre ei.

– Crucişător mare la verde-unu, se auzi din nou vocea lui Kroll. Pauză, apoi: A deschis focul.

Hechler descoperi uimit că putea privi cu mult calm salva inamică explodând în mare, departe de tribord, stârnind un val greoi. Vântul bătea spre ei şi simţi în gură gustul salpetrului ars. Gustul morţii.

– A doua navă a deschis focul.

În spatele lui Kroll, cineva izbucnise în râs, un râs spart, aproape isteric, dar Kroll îl reduse la tăcere cu o înjurătură scurtă.

– Armamentul principal pregătit, domnule!

Hechler privi cum cele două tunuri din faţă încep să se învârtească, dându-le parcă cu tifla celor din turela Bruno. La pupa, celelalte turele se orientau deja după indicaţiile lui Kroll. Hechler apăsă butonul de sub ecran şi, după câteva secunde, cele şase tunuri se smuciră pe afeturi. Bubuiturile transformară puntea într-o tobă uriaşă.

Alte salve inamice străpungeau marea în jurul lor, ridicând munţi de apă şi spumă.

Încă o secundă până când servanţii poziţionară iarăşi tunurile.

– *Foc!*

Puntea se zgudui din nou, şi un nor de fum, prin care zburau fragmente de moloz, îi acoperi. Vocile din interfon se amestecau într-un cor sacadat, raportând, cerând, ordonând.

Hechler auzea replicile scurte ale ofiţerilor de pe punte, ca şi cum ar fi fost ale unor roboţi:

– Trimiteţi brancardierii. Pompierii la compartimentul torpilelor TS. Raportaţi avariile şi pierderile.

– O singură lovitură, domnule, strigă Froebe. E sub control. Se ghemui când o nouă salvă şuieră pe deasupra punţii şi explodă mult în spate.

– *Babord cincisprezece!*

La viteza aceea, nava părea să se răstoarne, dar vocea calmă a lui Hechler rectifică din nou cursul. Bombardamentul continua neîntrerupt; trombe gigantice de apă se ridicau în jurul navei *Prinz,* care înainta hotărâtă spre inamic, trăgând însă mai rar decât acesta. Hechler ştia că ofiţerul număra fiecare salvă, asigurându-se că oamenii lui se concentrează asupra ţintelor şi nu se lasă ispitiţi să joace tenis cu obuzele.

– Nava din stânga - lovită direct. Cineva exclamă: încă mai trage!

O explozie uriaşă îi zgudui, şi, câteva clipe, Hechler nu-şi putu da seama dacă fusese o lovitură de răspuns. Când fumul se împrăştie, simţi stropi de ploaie pe faţă. Bine că cerul se înnorase din nou. De-ar fi putut rezista până seara. Tresări. Două proiectile explodaseră în interiorul navei şi o bucată uriaşă din blindaj zburase pe deasupra punţii, strivind câţiva marinari de la tunul Vierling. Se îndepărtă de ecran; simţi gust de fiere văzând un marinar sfârtecat în două şi prăbuşindu-se peste rămăşiţele însângerate ale camarazilor săi.

– *Încă o lovitură!* anunţă înfierbântată vocea din interfon. Nava stângă pierde cârma!

Hechler îşi şterse faţa cu mâneca.

– Ordonaţi-le să se concentreze asupra crucişătorului greu din dreapta!

Kroll n-avea nevoie să i se spună de două ori, şi, parcă pentru a proba hotărârea, turela Bruno se roti greoi, fixându-se pe aceeaşi ţintă ca şi geamăna ei.

– *Foc!*

Toate cele patru tunuri reculară, urmate de armamentul secundar.

– *Scurt!*

Hechler se întoarse brusc şi văzu cum Leitner, cu ochii holbaţi şi fără chipiu, îşi croia drum pe punte. Probabil că Theil dăduse drumul

curentului şi-l deblocase. Leitner părea să nu-şi dea seama că începuse lupta; abia dacă tresări când Kroll trimise o nouă salvă, cu toate turelele.

– Trădător ticălos! *M-ai prins în capcană!* Privi în jur şi tuşi, înecat de fum. O să te rogi să mori, şi n-o să-ţi facă nimeni serviciul ăsta!

Hechler se ghemui. Câteva schije brăzdaseră puntea şuierând. „Încă o lovitură". Încercă să urmărească rapoartele pe interfon; se gândi la oamenii lui, aflaţi la posturi sau luptându-se cu moartea.

– Nu-mi da mie lecţii! urlă. Asta e nava *meal* Tu eşti trădătorul, Andreas Leitner! Îl înşfacă violent; bubuiturile obuzelor îi alungaseră orice rezervă: Ai vrut să fugi ca un iepure fricos când ţi-ai dat seama că nu eşti eroul de propagandă care te credeai!

– *Căpitane!*

Jaeger îi întinse un receptor. Faţa albă ca hârtia îi era brăzdată de o dungă sângerie.

Hechler luă receptorul. Era Gudegast.

– Ar trebui să schimbăm cursul, domnule.

– Foarte bine. Închise telefonul. Straus la babord! Cârma... Alergă la compas şi şterse cu mâneca praful şi molozul. Cârma zero-unu-zero.

Aveau să pună nava inamică avariată în situaţia de a nu-i mai putea ataca, lăsându-l pe Kroll să se concentreze asupra crucişătorului.

– *Constant, porniţi!*

Văzu tromba de apă care ţâşnise chiar lângă compartimentele de la babord şi simţi cum puntea se zgâlţâie violent. Încă un obuz explodase pe puntea pupei. Ca într-o scamatorie, găuri negre se iţiră pe coş, în timp ce firele radio se balansau ameninţător deasupra punţii.

– Cer permisiunea să inund secţia şapte, domnule!

Hechler şi-l imagină pe Theil acolo, jos, înconjurat de oamenii lui, urmărind panourile de control ale căror lumini indicau una după alta secţiile lovite sau care aveau nevoie de ajutor.

Armamentul principal fusese orientat aproape de-a lungul navei, dar fumul şi depărtarea ascundeau duşmanul.

Hechler se agăţă de o balustradă, încercând să vadă ceva prin norul de fum. Prin minte îi treceau gânduri fugare. Erika avea să fie în siguranţă. Cinci sute de mile erau o joacă pentru ea. Ar fi vrut să-i strige numele atât de tare încât să-l audă. Un ultim strigăt.

Nava se cutremură şi de sub puntea imediat vecină armamentului secundar izbucniră flăcări. Marinarii fugeau de la posturile lor, unii purtând extinctoare, alţii urlând cuprinşi de flăcări.

– O breşă! Vocea aproape se topi. *Două lovituri!* Hechler se aplecă peste balustradă, aşteptând ca fumul să se risipească. Îşi ţinu respiraţia ca să nu se sufoce; trebuia să vadă, să ştie.

Binoclul îl ajută să întrezărească o imagine ceţoasă ca dintr-un film uzat. Crucişătorul inamic era în flăcări de la pupa până la puntea principală; turelele din faţă erau scoase din luptă, ţevile tunurilor ori fuseseră smulse, ori se ridicau neputincioase spre cer.

– Pompele absorb infiltraţiile de la pupa, domnule! strigă cineva.

– Răniţii au fost strânşi şi duşi jos!

Şi-l imagină pe Stroheim, cu mâinile roşii de sânge, supraveghind prin ochelarii săi cu ramă de aur mulţimea răniţilor. Imaginaţia îl ducea atât de departe, încât asocie scenei muzica lui Händel, de pe unul dintre discurile prăfuite ale chirurgului.

Încă un obuz explodă jos, sub punte, şi schijele se înfipseră scrâşnind în blindajul mai subţire de lângă uşă. Doi semnalizatori se prăbuşiră fără un geamăt, iar Froebe se agăţă de compas, în agonie, încercând cu disperare să respire. O rană în formă de stea îi sfâşie pieptul. Hechler se duse la el, dar Froebe muri chiar înainte să se prăbuşească.

– Ia-i locul, Jaeger! strigă. Îl zgâlţâi violent pe tânărul ofiţer, încă-i putem bate pe englezi! Mişcă-te!

Văzu neîncrederea întipărită pe faţa lui Jaeger şi-şi dădu seama că arăta mai degrabă ca un nebun, nicidecum ca un căpitan normal şi sigur pe el. Dar vorbele lui avură efect: îl auzi pe Jaeger cum transmitea ordinele de manevrare, cu o voce calmă, care parcă nu era a lui.

Între două explozii se auzi în interfon vocea lui Kroll:

– Ambele crucişătoare şi-au pierdut direcţia, domnule. Să atac distrugătorul? Navighează pe direcţia roşu-patru-cinci!

Hechler îşi şterse faţa încordată. Nu ştia dacă de sudoare sau de ploaie, dar nici nu-i păsa. Distrugătorul avea să protejeze celelalte nave. Nu mai reprezenta un pericol. La căderea nopţii... Se clătină; oamenii se ghemuiseră din nou; aerul fusese iarăşi sfâşiat de o salvă de proiectile.

O clipă, Hechler se gândi că un alt crucişător se apropiase fără să fie detectat. Ştia că era imposibil. O salvă şi mai compactă se abătu asupra navei; proiectilele explodau între punţi, spulberând telemetrele şi catargul principal într-un nor de oţel şi flăcări.

Croindu-şi cu greu drum spre partea cealaltă, Hechler se aştepta să simtă durere. Îşi luă binoclul de la ochi. Ştia răspunsul: pata albă de pe hartă, pe care nici măcar instrumentele lui Kroll nu o prevăzuseră.

Distrugătorul zigzagase printr-un nor de fum, deşi era deja destul fum de la explozii şi incendii, şi trăsese o salvă în plin asupra navei *Prinz.* Îl cuprinse o tuse dureroasă. Era un crucişător uşor, a cărui putere de foc nu le putea face rău decât dacă reuşea să se apropie mult de ei. Celelalte două nave se ocupaseră de asta. Încă o salvă, şi obuzele ciuruiră totul, de la coş până la dunetă.

Hechler îşi încleşta mâinile pe balustradă; simţea cum vlaga se scurge din motoare, în ciuda încercărilor lui Stück de a menţine puterea constantă.

Gudegast apăru pe punte şi strigă:

– Camera motoarelor vrea să reducem viteza, domnule!

– *Jumătate înainte!*

Hechler văzu cum cele două turele se învârtesc, ezită şi deschid focul, izbite apoi de valul stârnit de deflagraţie.

De la turelele secundare nu veni nici o replică. Ultima salvă inamică le zdrobise.

– *O lovitură!*

Crucişătorul uşor se retrăgea în spatele perdelei de fum, şi o limbă de foc i se prelingea pe punte, ca un spirit al răului.

– Spuneţi-i ofiţerului artilerist...

Hechler îşi şterse ochii şi se holbă la postul de control al tirului. Fusese sfărâmat, strivit ca o cutie de bere, presărat cu găuri, în ciuda blindajului gros.

– Transferaţi controlul tirului!

Privi îngrozit cum pete negre se lăţesc pe cupola de fier a lui Kroll, de parcă întregul post ar fi sângerat. Şi chiar aşa era.

În interiorul navei, oamenii bâjbâiau prin întuneric, reţelele electrice cădeau, culoarele erau invadate de un fum înecăcios. Alţii se înghesuiau cu disperarea morţii împotriva uşilor etanşe, care aveau să rămână închise pentru totdeauna. La infirmerie, Stroheim lăsase receptorul în furcă şi strigă:

– Începeţi evacuarea răniţilor pe punte!

Fumul ajunsese până acolo, strecurându-se prin coridoare şi hublouri ca o ameninţare înspăimântătoare.

Adânc, în corpul navei, Stück stătea şi-şi privea oamenii cum aleargă încovoiaţi prin aburul uleios, ca nişte păcătoşi în Iad. Cele trei roţi masive încă se mai învârteau, dar trebuia să le încetinească şi mai mult. Asta avea să fie sfârşitul? Aşa? se întrebă. Simţi carcasa navei zguduindu-se sub explozia obuzelor. Până şi podeaua era fierbinte şi ar fi vrut să cheme pe cineva în ajutor. De câte ori încerca, durerea agoniei îi răscolea trupul ca pe un muşuroi de furnici. Căută să-şi mişte picioarele: nu simţea nimic.

Cineva se aplecă deasupra lui. Era subofiţerul cu părul ras, Tripz. Reuşi să-şi aşeze braţul pe umărul lui, dar, când o pală de vânt împrăştie fumul, se aplecă şi mai mult. Nu rămăsese mare lucru din partea inferioară a corpului lui Stoecker, şi voia să-i ascundă acea oroare lui Tripz.

– Am reuşit, Hans! horcăi. Tot aurul şi bijuteriile! *Am reuşit!* Vom fi bogaţi!

Un obuz lovi suprastructura punţii, aruncând ici-colo bucăţi de tablă, ca pe nişte frunze moarte.

– Eu... eu... n-am vrut... să... scânci Stoecker.

Îl îmbrăţişa plângând pe celălalt. Privirea i se înceţoşa şi nu văzu schija care se înfipsese în spatele lui Tripz, ucigându-l.

Stoecker se întinse pe podeaua de fier. Durerea îl părăsi când îi apăru în faţa ochilor chipul mamei, apoi fata aceea... încercă să-i spună numele, dar efortul era prea mare, aşa că muri.

Pe punte se aflau mai multe cadavre decât marinari vii, şi Hechler îşi privi hainele, aşteptându-se să vadă sânge pe ele.

Rămăsese neatins, probabil ca să sufere cel mai mult. Gudegast se ridică de sub un pupitru, cu barba plină de praf şi vopsea. Privi în jur ca un urs căzut în capcană.

Hechler auzi în receptor vocea lui Theil:

– Vino sus, Viktor, îi zise. Predă comanda adjunctului. Se întoarse şi-l văzu pe Leitner proţăpit în mijlocul punţii.

– Unde e Theissen? urlă acesta.

– În avion, ca şi cutiile tale!

Hechler se miră că mai găseşte puterea să-i răspundă.

Leitner scoase un săculeţ de pânză şi-l scutură furios.

– *Astea* sunt ale mele! Tot ce-a mai rămas! Cineva mi-a desfăcut cutiile, lua-te-ar naiba! Azvârli săculeţul într-o baltă de sânge pe care vibraţiile motoarelor o făceau să tremure, de parc-ar fi încercat să supravieţuiască. *Vezi?*

– Deci totul s-a pierdut? se auzi Hechler întrebând.

– Nu chiar, ticălosule!

– Scoase revolverul cu un gest de scamator, iar Hechler înţelese că nu mai are timp să se ferească.

În jurul lui, oamenii mureau sau aşteptau să moară. Din cauza unora ca Leitner. Se simţi deodată scârbit, trădat. Nu era de mirare că Leitner nu i-ar fi putut înţelege niciodată idealurile, dragostea pentru navă, loialitatea.

O voce sparse tăcerea:

– Torpile la babord!

Exploziile izbucniră una după alta, părând că nu se mai termină.

Hechler văzu ca prin ceaţă cum totul se sfărâmă în jurul lui, cum echipamentele grele se desprind din podea şi se prăbuşesc cu zgomot prin carena dintre punţi.

Simţea cum îşi pierde cunoştinţa, dar încerca din toate puterile să reziste, doar atât cât trebuie.

Crucişătorul uşor se aventurase din nou în apropiere şi îşi azvârlise torpilele, apărat de focul de baraj al celorlalte două nave.

Fără să asculte nici un raport, ştiu că fusese o lovitură mortală. Puntea se înclină, iar morţii începură să se mişte, de parcă prinseseră viaţă.

Gudegast răzbătu până la el. Îl privi cu ochii strălucind şi exclamă:

– Credeam că v-aţi dus!

Hechler se agăţă de umărul uriaşului. Cât timp fusese leşinat? Nu-şi amintea nimic de după explozia torpilelor.

Amiralul zăcea pe o parte, cu un rânjet sinistru pe figura înţepenită. O mână îi rămăsese încleştată pe revolver. Cealaltă era întinsă ca o gheară spre rămăşiţele comorii pierdute. Gudegast îl ajută pe căpitan să se aşeze pe un scaun.

– E mort, domnule?

Privi faţa neliniştită a lui Hechler. Nu avea rost să mai adauge că văzuse o gaură de glonţ în spatele lui Leitner. Probabil cineva îl doborâse atunci când îndreptase pistolul asupra căpitanului. Apoi, torpilele le spulberaseră şi ultima speranţă.

– Inamicul a încetat focul.

Era Jaeger, cu o batistă însângerată lipită pe frunte. Hechler auzi strigătele marinarilor de pe punte şi Gudegast îi spuse:

– Când am crezut că aţi...

Le-ai ordonat să evacueze puntea inferioară? Gudegast încuviinţă îndurerat.

– Îţi mulţumesc, Josef. îţi mulţumesc *mult.*

Oare eu aş fi făcut asta? se întrebă. Ar mai fi fost şi alţi marinari de-ai mei sortiţi pieirii? N-avea să ştie niciodată.

Podeaua se legănă puternic, iar masa hărţilor se prăbuşi în bucăţi.

– Voi da semnalul, domnule. Hechler scutură din cap.

– Nu. Lasă-mă pe mine. Eu trebuie s-o fac.

Hechler se apropie de geam şi zări pentru prima oară crucişătorul inamic. Incendiile fuseseră stinse, turelele erau îndreptate spre *Prinz.* Încet, încet, nava se apleca.

Hechler ridică braţul spre cei din jurul său.

– Abandonaţi nava!

Încercă să le ureze noroc, dar cuvintele i se opriră în gât, şi-l auzi pe Gudegast murmurând:

– Să mergem, domnule. Încă mai avem nevoie de dumneavoastră.

Hechler căută să se ridice. Sprijinit de balustradă, îşi dădu seama că nu se uita spre inamic, ci drept în jos, la apa murdară. Gunoaie, bărci distruse, cadavre şi supravieţuitori, unii dintre ei străduindu-se să calce apa pentru a vedea cum se scufundă crucişătorul inamic.

Hechler simţi că ajunsese în apă, iar plămânii parcă îi luaseră foc; mâini hotărâte îl înşfăcară, trăgându-l într-o barcă supraîncărcată.

– E căpitanul! strigă cineva.

Hechler îşi sprijini braţul pe umărul lui Gudegast şi-l auzi şoptind:

– Hai, bătrânico, ţine-te bine!

Un urlet de nedescris, plin de durere, izbucni când, parcă deodată grăbit, *Prinz Luitpold* îşi ridică elicele înţepenite şi se scufundă.

Hechler se săltă cu greu în picioare, privind vârtejul de apă acoperită de ulei şi gunoaie, ultimul semn lăsat de *Prinz.* Erau încă departe de casă.

Dar cei care supravieţuiseră aveau să-şi aducă aminte şi să povestească de *Prinz* mulţi ani de-atunci încolo.

Îşi înălţă privirea spre primele stele apărute pe cer. Piratul de Fier. Legenda.

EPILOG

Trenul înainta foarte încet, îngreuiat parcă de masa de oameni înghesuiţi ca sardelele pe coridoare şi în compartimente. Hechler se bucură că reuşise să găsească un loc la fereastră, deşi cerul era atât de întunecat, încât nu vedea mare lucru prin sticla cenuşie.

Îi venea greu să creadă ca ajunsese aproape la capătul călătoriei, că trenul lung şi supraaglomerat pătrundea deja în suburbiile Hamburgului.

Prinz Luitpold îşi începuse viaţa în acest port. Totul părea acum atât de departe. Îşi privi tovarăşii de călătorie, cei mai mulţi îmbrăcaţi în uniforme gri, aidoma culorii trenului, obosiţi, înăcriţi, strângându-se laolaltă pentru a se încălzi.

Era pe la prânz, dar ar fi putut la fel de bine să fie seară, gândi el. Iarna se înstăpânise peste pământ. Tresări. Gândurile se întorceau din nou în trecut, răscolindu-l ca pe o rană încă necicatrizată. Trecuse un an de la acea zi în care *Prinz* se scufundase în apele Atlanticului de Sud. Atâtea chipuri familiare pieriseră o dată cu el. Prea multe.

Supravieţuitorii fuseseră adunaţi pe o navă britanică, iar Hechler se trezise la bordul crucişătorului *Pallas,* cel de pe care se trăsese salva de torpile fatală.

Ciudat, dar nu simţise la învingători nici un fel de sentiment de triumf. Mai degrabă era vorba de uşurare. Aflase episoade din confruntarea finală, cum fusese ucis comandorul britanic de prima salvă trasă de *Prinz,* hotărârea neozeelandezului de a continua atacul împotriva unui inamic covârşitor.

Căpitanul fusese separat de oamenii săi, apoi de cei mai mulţi ofiţeri. Ştia că unii dintre ei muriseră în ultimele momente ale luptei. Kroll, dirijându-şi tunurile, taciturnul Stück, murind aşa cum trăise, în mijlocul motoarelor sale, lovit, ca şi oamenii săi, de torpile.

Hechler reuşise să rămână cu Gudegast, chiar şi după ce fuseseră transferaţi pe o navă de transport rapidă, cu escortă armată, care îi dusese în portul Liverpool.

Îl mai văzuse şi pe Jaeger, dar, o dată ajunşi în Anglia, acesta fusese trimis într-un lagăr de prizonieri din Sud.

Gudegast îi povestise când îl văzuse ultima oară pe Theil. În timp ce clipele navei erau numărate, iar marinarii fugeau din fumul şi flăcările ce cuprinseseră punţile, câţiva îl văzuseră pe Theil mergând în direcţie opusa, aparent spre cabina lui. Hechler întrebase dacă părea grăbit. Poate încerca să recupereze vreun obiect de valoare din

cabină, înainte de a părăsi nava, ca toţi ceilalţi. Gudegast scutură din cap.

– Spuneam că mergea, pur şi simplu. De parcă ar fi avut tot timpul din lume.

O cale de scăpare. Să rămână cu nava pe care o iubea, şi pe care era gata s-o piardă. Niciodată n-aveau să ştie ce se întâmplase cu adevărat.

Hechler se gândi la lunile de prizonierat. Zâmbi amar. „În sac", cum spuneau britanicii. Lagărul era în Scoţia, un loc mohorât şi pustiu, unde majoritatea prizonierilor erau căpitani de U-boat-uri scârbiţi de viaţă.

Fusese interogat de câteva ori, la sosire şi mai târziu, de ofiţerii în civil care, i se spusese, erau de la serviciul de informaţii al Marinei.

Îi puseseră întrebări legate mai ales de incidentul de la St. Jorge şi dacă el considera că, în calitate de căpitan, era singurul responsabil de uciderea mecanicului civil. Bauer era, probabil, singurul care ştia adevărul întreg, dar fusese făcut bucăţi, împreună cu restul echipei, în timpul luptei.

După asta, nimeni n-a mai fost interesat de el. Gudegast era o companie plăcută, care, atunci când nu-l însoţea în plimbările de-a lungul gardului de sârmă, se ocupa cu schiţele şi tablourile sale. Obţinea toate materialele de care avea nevoie, oferindu-se să facă portretele paznicilor. Era un aranjament reciproc avantajos.

Apoi, într-o zi, Gudegast, primi ordin de transfer într-un alt lagăr, în Sud. Fusese o despărţire tristă, dar deloc sentimentală. Trecuseră prin prea multe împreună.

Uriaşul îşi scărpinase barba.

– Înapoi pe mare. E tot ce ştiu să fac.

Înainte de a pleca, îi dăduse lui Hechler un sul de cartoane.

– Pentru ea, zise pe un ton ciudat. O veţi reîntâlni, nu vă fie teamă.

Apoi, se alăturase grupului care părăsea mărşăluind lagărul, iar Hechler salutase fără să ştie de ce.

Urmaseră aşteptarea şi răbdarea. Crăciunul, copiii din partea locului cântând colinde dincolo de gardul de sârmă. Unul dintre ofiţerii de pe un U-boat se omorâse imediat după aceea. Hechler se izolase şi mai mult de ceilalţi. Îi păreau străini. Războiul lor nu fusese şi al lui; şi-ar fi dorit ca Gudegast să fie cu el.

Primise vestea sfârşitului războiului în Europa cu sentimente amestecate. Timpul părea că stă pe loc, şi totuşi se temea de momentul în care avea să fie liber.

Îi scrisese Erikăi Franke de câteva ori la cele două adrese pe care i le lăsase, dar nu primise nici un răspuns.

Capul i se clătina în ritmul trăncănitor şi monoton al roţilor; privea pe fereastră, la mormanele acoperite de zăpadă. Văzu uniformele kaki

ale soldaţilor britanici care conduceau câteva tractoare, înconjuraţi de o armată de muncitori germani. Înţelese îngrozit că acele mormane erau tot ce mai rămăsese din clădiri, din străzi întregi, acoperite acum de albul primei zăpezi din acea iarnă amară.

– Aproape-am ajuns! Casă, dulce casă! zise cineva.

Nimeni nu-i răspunse. Un căpitan de infanterie îşi ştergea ochii cu o batistă soioasă, iar altul încerca să-şi aranjeze regulamentar haina zdrenţuită. Casă? Nu rămăsese prea mult din ea.

Hechler îşi băgă mâna în buzunar, parcă pentru a se asigura că nepreţuita lui pipă se mai afla încă acolo. În cealaltă mână avea cadoul de la Gudegast. Era un mic portret al său, având drept fundal nu puntea crucişătorului, ci o stâncă din nordul Scoţiei. Tipic pentru Gudegast, gândi.

Văzând că trenul intră în gară, simţi cum i se contractă stomacul. Şi aici totul părea distrus, acoperişul peronului fiind sfâşiat şi lăsând să pătrundă lumina cenuşie a zilei.

Simţi în jurul lui o tensiune nouă. Cei mai mulţi soldaţi abia fuseseră eliberaţi. Mulţi se întorceau de pe frontul rusesc, figuri fantomatice, stăpânite de disperare, rar vorbindu-şi unul altuia. Cu o ultimă smucitură, trenul opri, iar pasagerii se răspândiră pe peron, la început abia mişcându-se, apoi cuprinşi brusc de un sentiment vecin cu panica.

Ici-colo apăreau semnele ocupaţiei. Indicatoare în limba engleză, chipiurile roşii-strălucitoare ale poliţiei militare, cele kaki şi albastre, voci şi accente pe care Hechler învăţase să le deosebească cât timp fusese „în sac" .

Privi spre bariera de după masa de soldaţi germani întorşi din prizonierat. Poliţie, militară sau nu, un mareşal britanic fumând pipă şi pălăvrăgind cu un prieten. În spatele lor, un zid compact de capete. Şovăi, cu inima bătându-i agitat. Asta era libertatea? Unde-i era curajul?

Un marinar german singuratic, cu panglicile atârnându-i din chipiu în vântul rece, scăpă din mână un pachet, iar Hechler se aplecă şi-l ridică.

– Ţine!

Marinarul se întoarse surprins.

Hechler îi dădu legătura şi se holbară unul la celălalt ca doi străini. Apoi, omul schiţă un zâmbet şi îi strânse mâna. Salutul militar, ca şi războiul erau pentru amândoi de domeniul trecutului.

*

* *

Erika Franke stătea lângă una dintre grinzile masive care susţineau rămăşiţele acoperişului gării şi privea trenul oprindu-se. Era al treilea

în acea zi, iar mâinile şi picioarele îi îngheţaseră bocnă. Sau poate să fi fost blestemata de nesiguranţă? Cu fiecare tren care-şi revărsa încărcătura de soldaţi disperaţi şi nerăbdători urmărise reacţiile mulţimii, compusă mai mult din femei, în mijlocul căreia aştepta. Privi spre tablourile care odată afişau cele mai punctuale trenuri ale Reichului. Acum erau acoperite de sus până jos cu fotografii, unele mari, altele cât pozele de paşaport. Fiecare avea o adresă şi un nume. Ca un cimitir.

În timp ce primii soldaţi se apropiau grăbiţi de porţile peronului unde aştepta cordonul poliţiei militare, văzu cum câteva femei se năpustesc înainte cu mâinile întinse, arătând sărmanele fotografii tuturor militarilor.

– Fiul meu, l-ai văzut?

Apoi altuia.

– A fost în regimentul tău! Trebuie să-l fi cunoscut pe soţul meu! Îşi şterse ochii, încercând să nu piardă din ochi scena.

Un tânăr locotenent din Marina Regală o întrebă:

– S-a întâmplat ceva, Fraulein? Am o maşină afară, dacă...

Clătină din cap şi răspunse politicos:

– Nu, mulţumesc.

O femeie într-o haină uzată, cu două fotografii în mână, îşi croi drum prin cordonul poliţiştilor, punând aceeaşi întrebare. Soldatul o dădu la o parte; nici măcar nu se uită la el. Părea jenat, temător să nu recunoască vreun camarad pe care-l lăsase în noroi, împreună cu alte milioane.

Fata privi spre următorul val de oameni care pătrundea pe poartă. De data asta nu erau mulţi marinari. Mâine avea s-o ia de la capăt.

Îşi aminti de scrisorile lui, pe care le găsise legate într-un pacheţel când se întorsese, în fine, acasă. Totul era acum ca un vis, zborul ei spre Argentina îi părea ireal. Se gândi la momentul când coborâse din carlinga avionului pe o pistă secundară. Avea sentimentul unei pierderi. Chiar atunci când funcţionarii Legaţiei germane care deschiseseră cutiile nu găsiseră în ele decât cioburi de sticlă colorată, ea nu se gândi decât la Hechler, la fiecare clipă care îl îndepărta şi mai mult de ea, ducându-l probabil spre moarte.

Aghiotantul lui Leitner făcuse o criză de isterie văzând păcăleala. Îl auzise strigând numele unui subofiţer, Hammer parcă. Oricine era, trebuie să fi devenit un om foarte bogat, dacă se mai afla în viaţă.

Femeia cu fotografiile se împinse înainte.

– Vă rog, domnule! Spuneţi-mi, vă rog! Mi-aţi văzut cumva băieţii?

Bărbatul se opri şi luă fotografiile. Fata simţi că inima i se opreşte-n loc. Era Hechler. Îl privi intens câteva secunde infinit de lungi, fără să se mişte, încercând să absoarbă fiecare detaliu.

Cutele din jurul gurii i se adânciseră şi pete cenuşii îi brăzdau părul. Purta pe sub haină acelaşi pulover pescăresc. Părea imun la frig.

– Îmi pare rău, draga mea, zise Hechler încet, nu i-am văzut. Dar nu-ţi pierde speranţa...

Ridică privirea, o văzu şi o cuprinse în braţe în următoarea secundă. Uită de femeia din spate, care-l contempla ca pe un vrăjitor. Nici unul dintre ei nu ştia cât timp au stat îmbrăţişaţi.

– Trebuia să fie trenul cel bun, şopti ea.

Îi trecu mâna peste faţă parcă pentru a se asigura că era real. Văzu gaura din partea dreaptă a vestonului, unde stătea o dată vulturul nazist, apoi privi strălucirea albastră din ochii lui.

– Ştiam că am să te găsesc, mica mea pasăre, zise el... Cumva... Câţiva soldaţi britanici îşi luau zgomotos rămas-bun de la camarazii care plecau acasă cu trenul...

Hechler o cuprinse pe după umeri şi porniră prin ninsoarea răzleaţă. Se întoarse şi privi spre englezii care aclamau plini de veselie. Apoi o strânse mai tare şi zise:

– Ca şi ei, ne întoarcem acasă.

CUPRINS

Vieţi fermecate
Feţele războiului
Bun-rămas
Siguranţă maximă
Funcţia are avantajele ei
Neprevăzutul
Consecinţele
Epave plutitoare
Punct de vedere
Mai presus de datorie
Adevărul poate să aştepte
Îndoieli
Revelaţii
„Auf wiedersehen…”
La pândă
Semnalul
Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte
Nici o scăpare
Ultimul ordin
Epilog

Editor: VALENTIN NICOLAU
Redactor: MARCELA IONESCU
Tehnoredactare computerizată: GABRIELA TARTA
Apărut 1999, Bucureşti
Timbrul literar se varsă în contul ASPRO
nr. 45.10.80.12.108, BCR sector 1, Bucureşti

Printed in Romania
Tipografia
Fed Print SA

---

[1] Cablu - unitate de măsură pentru lungimi, egală cu a zecea parte dintr-o milă marină, adică 185,2 m (n. tr.)

[2] Căpitan de marină (lb. germană, în original) (n. tr.).

[3] Căpitan de fregată (lb. germană, în original)(n. tr.)

[4] Locotenent de marină (lb. germană, în original)(n. tr.)

[5] Denumire dată primului război mondial (n. tr.).

[6] Căpitan de corvetă (lb. germană, în original) (n. tr.).

[7] Ambarcaţie care serveşte la transbordarea unor materiale sau mărfuri de pe o navă ce nu poate acosta în raza portului (n. tr.).

[8] Contraamiral (lb. germană, în original) (n. tr.).

[9] *Frogs,* în original - denumire peiorativă dată francezilor (n. tr.)

[10] Royal Air Force - aviaţia militară britanică (n. tr.).

[11] Căpitan locotenent - căpitan de rangul III (în Marină) - lb. germană, în original (n. tr.).

[12] Vas de categoria a II-a (n. tr.).

[13] Hans Christian Andersen - scriitor danez, maestru al literaturii pentru copii (1805-1875) (n. tr.).

[14] Spaţiu de punte neacoperit, situat la pupa sau la centrul ambarcaţiunilor mici, pe care se găsesc banchete pentru călători sau pentru echipaj (n. tr.)

[15] Denumirea flotei engleze in primul razboi mondial (n. tr)

[16] Banc de nisip in partea centrala a Marii Nordului, la est de coastele Marii Britanii

[17] Galon – unitate de măsură pentru volum (1 UK gal. =4,546 litri; 1 US gal. = 3,785 litri) (n. tr.)

[18] Initialele cuvintelor Her Majesty’s Ship – Nava a Majestăţii Sale (n. tr.)

[19] Distinguished Service Order – distincţie militara britanica (n. tr.)

[20] Denumire peiorativă dată soldaţilor germani (n. tr.)

[21] Jumătate de cart - de la ora 16 la 18 si de la 18 la 20 (n. tr.)

[22] Instrument cu care se măsoară viteza de deplasare a unei nave şi distanţa parcursă (n. tr.)

[23] Steam Ship (navă cu aburi) (n. tr.)

[24] Royal Navy (n. tr.)

[25] Stradă și cartier al ministerelor în Londra; familiar, semnifică guvernul (conducerea) Marii Britanii (n. tr.)

[26] Domn (lb. Germana, în original) (n. tr.)

[27] Marina de război germană (lb. germană în original) (n. tr.)

[28] Evoluţie a unui avion în zbor orizontal, care constă dintr-o rotaţie a acestuia

O Societate Butan Gas
B-dul Tudor Vladimirescu. Nr. 31, sector 5.
Bucureşti ROMÂNIA Telefon 335 93.18: 335.97.47 Fax 337.33.77

în jurul axei

[29] Sabordaj – scufundare intenţionată a unei nave de către propriul echipaj pentru a evita capturarea ei de către inamic (n. tr.)

[30] Matisire – înnădire a doua capete de parâmă prin împletirea după anumite reguli a şuviţelor din care sunt formate (n. tr.)